

C:\Users\Plazma\Desktop\309\Jerry Pournelle - 4 Král & žoldněř.PDB

PDB Name: Jerry Pournelle - 4 Král & žold
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.5.2005
Modification Date: 3.5.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

J. POURNELLE & S.M.STIRLING:
KRÁL & ŽOLDNĚŘ

Namísto výcviku nové armády na spřátelené planetě Sparta musí rezervní jednotky Falkenbergovy legie čelit dobře připravenému povstání, financovanému jejich zapřísáhlým nepřítelem velkosenátorem Bronsonem. A tentokrát jsou jejich protivníci díky nájemným technoninjům z planety Meidži mnohem lépe vyzbrojeni, než kdokoli tuší.

Vojín bratr Pyrrhos McKenzie plívl, zakašlal a znovu plívl. Tekutina z plic byla zčásti tvořena krví a zčásti něčím hustým, o čem nechtěl vůbec přemýšlet. Uvědomil si, že všichni ostatní v bunkru již padli. Ken, když sem vnikl plyn, a Leontes, když jej při posledním útoku zasáhla do obličeje kulka.

Vysílačka rámusila, ale nebyl čas poslouchat. Udělal dva klopýtavé kroky ke střílně a zhroutil se u gatlingu. Kašel nechtěl dlouho přestat, ale potom pocítil úlevu. Třesoucíma rukama si protřel oči... Zatáhl za provaz na zahnutém držadle, elektrický motor zavrněl a roztočil závratnou rychlostí hlavně. Palci se opřel o spoušťová tlačítka na horní straně držadel.

Proboha, těch ale je. Plazí se přímo k němu... Sklonil hlavně a dotkl se spouští. Brrrrrrrt. Brrrrrrrt. Zpětný ráz jej udeřil do paží a on se znovu rozkašlal. Ale povstalci padali mrtví k zemi, koseni palbou... Brrrrrrrt. Tam venku křičeli, řvali nebo co to vydávali za zvuky. Snažili se více přiblížit. Brrrrrrrt.

Leónidás. Megistias. Dieneses. Hrdinní obránci Thermopyl, jejichž jména se znuďeně musel učit ve škole. Určitě také nechtěli zemřít, pomyslel si s náhlou chladnou jasnoztvostí. Roztrásla se mu kolena a z koutků úst mu kanula tekutina. Alpheus. Maro. Eurytus.

Další salva. Další, rozmáchle protažená do šířky, aby pokryla celý odměrový rozsah půlkruhové střílny pevnůstky...

Další povstalci padli k zemi a jiní se snažili odplazit do bezpečí, někteří z nich vlekli s sebou raněné.

Demaratus mladší. Deonates...

Toto dílo je smyšlený příběh. Všechny postavy a příhody popsané v této knize jsou smyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými lidmi či událostmi je čistě náhodná.

Romány z cyklu o Falkenbergově legii, které vyšly v nakladatelství United Fans, a. s.:

Jerry Pournelle: Žoldněř

Jerry Pournelle: Na západ od cti

Jerry Pournelle Princ & žoldněř

Připravujeme:

Jerry Pournelle & S. M. Stirling: Císař & žoldněř

Jerry Pournelle and S. M. Stirling

Go tell the Spartans

Copyright(c) 1991 by Jerry Pournelle and S. M. Stirling

Baen Publishing Enterprises 1991 Published by agreement with the author and the author's agents

Ralph M. Vicinanza, Ltd.

Translation (c) 1997 by Leonid Křížek

Illustrations (c) Christopher C. F. Foss via Agentur Schlück

Copyright (c) 1998 for the Czech edition by United Fans a.s.

Poutnice, jdi a zvěstuj Lakedaimónským, že my tu mrtvi ležíme, jak zákony kázaly nám.
Věnováno Třem stům

Chronologie

1969

Neil Armstrong stanul na Měsíci.

1990

Řada smluv mezi Spojenými státy a Sovětským svazem položila základ Kondominia. Vojenský výzkum a vývoj jsou postaveny mimo zákon.

1996

Francouzská cizinecká legie vytváří jádro ozbrojených sil Kondominia.

2004

V Kalifornském institutu technologie je ukončen vývoj Aldersonova pohonného systému.

2010 - 2100

Zpravodajská služba Kondominia se usilovně snaží potlačit veškerý výzkum technologií zaměřených na vojenské využití. Tato snaha je podporována organizacemi sdruženými pod názvem Nulový růst. Většina vědeckého výzkumu je zastavena. Jsou objeveny obyvatelné planety. Začíná jejich obchodní využití.

2020

Jsou založeny první mezihvězdné kolonie. Jsou vytvořeny sbory vesmírného válečného loďstva a námořní pěchoty Kondominia. Začíná kolonizační období Velkého exodu. Prvními kolonisty jsou disidenti, rebelové a dobrovolníci z řad dobrodruhů.

2030

V Moskvě se narodil Sergej Lermontov.

2040

Migrační úřad zahajuje masové vystěhování nedobrovolných kolonistů mimo Sluneční soustavu.

2043

V Římě se narodil John Christian Falkenberg.

2060

Počátek národně osvobozenického hnutí.

PROLOG

V historii 21. století výrazně převažovaly dvě rozvojové fáze, jedna technická, druhá sociální.

Technický rozvoj byl předznamenán, jak jinak, objevem Aldersonova pohonu deset let po začátku století. Cestování nadsvětelnou rychlostí sejmulo lidstvu okovy, jimiž bylo připoutáno k Zemi, a následující objev obyvatelných planet učinil mezihvězdnou kolonizaci prakticky nevyhnutelnou. Avšak rozvoj mezihvězdných kolonií hrozil velkou sociální a politickou nestabilitou v době, kdy mezinárodní politický systém byl nezvykle zranitelný. Ať již to bylo výsledkem činnosti nějakých skrytých mechanismů, či krutou shodou náhod, největší technologické objevy lidstva přišly v době, kdy se vzdělávací systém Spojených států hroutil. Bylo to v době, kdy zatímco vědci v Institutu Johna Hopkinse a v Kalifornské vysoké škole technologické objevovali základní tajemství vesmíru, necelou miliadu těchto ústavů více než třetina populace neuměla číst a psát a další třetina se dala s největší mírou tolerance označit za nedovzdělanou. Klíčový sociální vývoj představoval vzestup a pád Kondominia Spojených států amerických a Sovětského svazu.

Kondominium, jež bylo ustaveno před koncem tisíciletí, bylo přirozeným důsledkem studené války mezi supervelmocemi. Když studená válka skončila, evropské státy, kdysi podle mezinárodního práva označované za "mocnosti", si ponechaly některé formální znaky mezinárodní suverenity, avšak staly se přívěsky Spojených států. Sovětský svaz byl naproti tomu o své satelitní části impéria oloupen, podržel si však veškerou moc uvnitř zbývající říše a velké ozbrojené síly. Ty zahrnovaly největší pozemní a námořní vojenské síly na světě a také arzenály nukleárních hlavic a raketových systémů.

V posledním desetiletí 20. století prováděly jak Spojené státy, tak Sovětský svaz takovou zahraniční politiku, která ponechávala zbytku světa možnost volně s bývalými supervelmocemi soutěžit. Brzy bylo jasné, když už ne národům světa, tak alespoň politickým vůdcům USA a SSSR, že výsledný chaos bude daleko horší, než kdy byla studená válka.

Bylo daleko těžší předvídat vývoj, což představovalo větší nebezpečí pro politiky, kteří v době studené války vyvinuli mechanismy, jež jim zajišťovaly udržení moci a úřadů. Špičkoví politici obou států se zpočátku zdržovali otevřeného prohlášení, že by bylo daleko lépe rozdělit svět do sfér vlivu, než dovolit malým "mocnostem" získávat stále výhodnější postavení. Avšak bývalá Rada bezpečnosti OSN snadno vytvořila strukturu, která nejenže dokázala udržet mír, ale zabránila také třetím stranám ohrožovat principy nadřazenosti supervelmocí...

Herman Kann, sociální analytik a filosof 20. století, by byl touto evolucí překvapen. Jednou z Kannových spekulací bylo tvrzení, že přirozená forma lidské vlády je impérium a že přirozená tendence každého impéria je expanze a že pro tuto expanzi neexistují žádné přirozené hranice kromě nárazu na podobné impérium stejné či větší síly.

Toto pravidlo mělo své výjimky, z nichž nejzávažnější byly Spojené státy americké. Ty se po období imperiální expanze poznamenané doktrínou "zjevného předurčení" pokusily uzavřít do mírumilovné izolace. Tato poklidná idyla byla otřesena v druhé polovině 20. století, kdy Spojené státy byly nuceny změnit svou samotnou podstatu. Nejprve musely čelit hrozbě nacionálního socialismu, potom sovětského imperialismu. Kann postuloval v roce 1959, že v zájmu rezistence vůči sovětskému impériu budou Spojené státy nuceny učinit tak základní přeměnu své republikánské struktury, že se doslova stanou samy impériem. A jakmile tuto transformaci provedou, nebude samotný konec studené války dostačující, aby změnu zvrátil. Ve svých předpovědích, jež se nakonec ukázaly pravdivé, nebyl samozřejmě osamocen. Kann se nedožil Kondominia, ale jistě by pro něj nebylo překvapením.

Nikdo samozřejmě nepředpovídal, že vývoj cestování nadsvětelnou rychlostí bude tak rychle následovat po vzniku Kondominia. Jakmile byl však Aldersonův pohon jednou uspokojivě vyřešen, jen málokterí zpochybňovali nutnost nějaké formy vesmírné vlády. Překvapujícím faktem zůstává, že ačkoliv by jen málokdo při možnosti svobodné volby zvolil do této role Kondominium, většina souhlasila s tím, že Kondominium je lepší než anarchie.

Na sklonku 21. století bylo většině analytiků zřejmé, že Kondominium je odsouzeno k zániku. Šířily se nejrůznější úvahy o tom, co jej nahradí. Bystří pozorovatelé spatřovali v kondominiálním válečném loďstvu stabilní jádro, kolem kterého by mohl být vystavěn nový pořádek, a nebyli zklamáni. Překvapující však bylo, jakou roli v tom sehrála dualistická monarchie na planetě Sparta.

Sparta nebyla založena jako imperiální mocnost. Její vládcí dokonce výslovně odmítli náznaky nějakých ambicí či snah rozšířit moc za hranice vlastního planetárního systému. Avšak když Kondominium nakonec skutečně zaniklo, žádný planetární stát nebyl při výstavbě nového pořádku důležitější.

Tak jak tomu bývá při všech složitých událostech, při transformaci Sparty ze státu, založeného universitními profesory, snažícími se o vytvoření spravedlivé společnosti, do jádra současné tak zvané Spartské hegemonie (ačkoliv to název neprozrazuje, jedná se o první mezihvězdné impérium), sehrálo důležitou roli mnoho faktorů. Avšak analytici se vesměs shodují v přesvědčení, že původ změn lze spatřovat v silné vůli a záměrech jediného člověka, Lysandera I. Collinse, spartského krále. Je na nás, abychom prozkoumali, jak Lysander, původně v souladu s otci-zakladateli Sparty souhlasící, že nejlepší spartskou politikou má být ozbrojená neutralita švýcarského typu, dospěl k názoru, že je nezbytné vytvořit impérium.

Z předmluvy ke knize PhDr. Caldwell C. Whitlock, *Od Utopie k Impériu: Historie Sparty od Alexandra I. k Lysandrovi* (vydalo nakladatelství Spartské univerzity v roce 2120).

Croftonovy eseje a přednášky z vojenské historie (2. vydání)

Profesor John Christian Falkenberg II.: Předneseno v Sandhurstu, 22. srpna 2087

V posledních desetiletích 20. století mnozí předpovídali, že bojiště budoucnosti bude dějištěm rychlého a zničujícího násilí, realizovaného důmyslnou technologií. Místo toho bylo 21. století svědkem uvíznutí technologie ve slepé uličce, jako na důkaz toho, že historie se často řídí zákonem nezamýšlených následků. Levné a přesné ruční střely smetly z nebe nad bojištěm letouny s lidskou posádkou. Děla obrněných vlaků, lasery a velké rakety učinily totéž v mezoféře a v blízkém vesmíru.

Složitě divadlo kolem obranných prostředků způsobilo, že mnoho důmyslných elektronických prostředků ztratilo značně na významu. Na objednávku vyvinuté viry způsobily, že počítačové sítě se staly pro bojiště zdrojem a příčinou chaosu. Je paradoxem, že většina důmyslných zbraňových systémů se dala použít pouze proti nepřítelům, kteří byli doslova bezbranní. Zmrazením technologického výzkumu Kondominium tuto situaci uchovalo podobně jako v jantaru zalitou mouchu.

Mimo Země byly tyto tendence v podmínkách koloniálních světů ještě umocněny v důsledku řídkého a nesoustavného

průmyslového rozvoje. Expediční vojenské síly kondominiální námořní pěchoty často operovaly na konci zásobovacích linií, k jejichž překonání bylo třeba mnoha měsíců, v situaci, kdy lodní nákladový prostor byl příliš omezen na dopravu těžké výzbroje, na řídké obydlených planetách, kde vrcholem technologie zpravidla byl kolesový parník. Námořní pěchota - a ještě více to platí pro nezávislé žoldnéřské společnosti - byla přinucena stát se doslova soběstačnou silou. Jednotky se přepravovaly mezihvězdnými raketoplány na vzdálenost mnoha světelných let, potom napochodovaly do bitvy pěšky a jejich trén byl zpravidla naložen na vozech tažených mulami. Dělostřelectvo je vysoce ceněno, ale vzácné a tanky jsou takovým luxusem, že zásah pultu těchto strojů může klidně rozhodnout celé válečné tažení. Pěchota nese svou výzbroj na zádech. Ke slovu opět přicházejí kulomety, minomety a lehké raketové střely. Kromě některých okázalých hraček, bojové zbroje a pasivních prostředků nočního vidění se v nedávných taženích na Thurstonu a Diegu objevilo jen málo výzbroje, která by udivila vojáky Britského impéria bojující v Burské válce před dvěma sty lety.

TANITH

"Prapore, POZOR!"

Polední slunce Tanithu nemilosrdně spalovalo příslušníky Falkenbergovy námezdní legie, stojící na přehlídce na velkém centrálním prostoru plukovního tábora. Zpevněná půda pod nohama byla zbarvena do matně červenohnědého odstínu, zatímco oblohu zakrýval oranžový opar. Za přehlídkovým prostorem stála plukovníkova buňka. Za ní se táhla řada ubytoven praporečnických důstojníků, oddělená širokou ulicí od příbytků centurionů a kasáren mužstva postavených ze žluté lepenice. Džungle začínala hned za prašným náspem, obklopujícím tábor. Jakmile se odtud lidé odstěhují, zmocní se džungle přehlídkového prostranství a všech chatrčí dřív, než uplyne jedno roční období. Pachy džungle naplňovaly vzduch, podobně jako zápach zkaženého chleba, kvašeného piva a kompostu plného života a hniloby. Dusným ovzduším se stále ještě ozýval hluboký nenasytný řev Weemových šelem z močálů pod kopcem.

"Podejte hlášení!"

"První prapor všichni přítomni anebo omluvení, pane!"

"Druhý prapor všichni přítomni, pane!"

Muži a ženy stáli ztuhle v pozoru a rituál pokračoval. Bývaly doby, kdy Peter Owensford jen stěží zadržoval smích při obřadných přehlídkách, jejichž původním účelem bylo předvést vojenským inspektorům královny Anny, že plukovníci skutečně postavili a vyzbrojili pluky, za které dostali zaplacené, a že mužstvo a výzbroj odpovídají požadavkům. Od té doby se však Peter již mnohem naučil. Za časů královny Anny byly pluky majetkem plukovníků. A teď se to moc neliší...

"Vytrubte nástup důstojníků," nařídil pobočník. Ozval se hláhol polnic a důstojníci legie, doprovázeni praporečnickými, se seřadili před velitelským stanovištěm. Také tohle byla součást rituálu, jejímž původním smyslem bylo předvést, že důstojníci jsou náležitým způsobem vyzbrojeni a vyzbrojeni. A já jsem tady možná jediný, kdo to ví, pomyslel si Owensford. Kromě Falkenberga.

"Pozor! Denní rozkaz!" Hlas seržant-majora 1 Calvina zesílený mikrofonom v límci zněl drsněji než jindy. Pročítal obvyklý sled činností. Potom: "Kapitán Peter Owensford, ke mně!"

Už je to tady. Peter napochodoval před pobočníka. Pot mu pod modrozlatou slavnostní uniformou stékal po zádech a pod bílým kepi s nákrční rouškou po čele.

"Pane!"

Kapitán Amos Fast opětoval jeho zasalutování. "Na rozkaz plukovního výboru legie je kapitán Peter Owensford tímto povýšen do hodnosti majora a pověřen velením pátého praporu."

Peter Owensford cítil srdce až v žaludku, když vystoupil ještě o krok dopředu a znovu zasalutoval. Plukovník Falkenberg jeho pozdrav opětoval a napřáhl ruku. Z jeho výrazu nebylo možné vyčíst absolutně nic.

"Blahopřejí vám," řekl plukovník. Tenké rty pod pečlivě přistříženým knirkem mu rozvlnil sotva postřehnutelný úsměv. Peter se již dávno naučil, že tento úsměv může naznačovat cokoliv. Ale pokud začne být náš plukovník zdvořilý, tak si raději dejte pozor... Owensford uchopil nataženou dlaň.

"Děkuji vám, pane," řekl. Kapitán Fast k němu vykročil s novými hodnostními výložkami z kartonu potaženého plátnem. Owensford cítil, jak mu plukovní pobočník odepíná z nárameníků kapitánské výložky a místo pěti malých hvězdiček mu připíná velkou majorskou hvězdu. Zdála se mu nějaká těžší... Taková absurdita.

"Gratuluji vám, pane," promluvil rovněž se usmívající Fast.

Byl to zvláštní pocit, že má teď vyšší hodnost než on. Fast sloužil s plukovníkem již v dobách, kdy legie byla 42. plukem kondominiální námořní pěchoty. Ne že bych ho opravdu převýšil. Je pořád pobočníkem, nehledě na platovou třídu. A Falkenbergovým přítelem.

Owensford polkl a ustoupil přesně dva kroky dozadu. Zasalutoval plukovníkovi, provedl čtvrtobrat a opakoval zasalutování směrem k zástavě legie uprostřed oddílu střežícího prapor - trubače, praporečnicka a strážných. Znovu polkl a stáhlo se mu hrdlo, když provedl rychle čelem vzad. Bylo to nečekané provolání z předních řad, jež ho překvapilo natolik, že trochu zaškobrtl.

"Pátý prapore! Třikrát hurá pro majora Owensforda!"

"Hurá! Hurá! Hurá!"

Burácivý zvuk se odrazil od stěn budov obklopujících přehlídkové prostranství a Owensford cítil, jak mu červenají uši. Jestli zjistí, kdo je za to zodpovědný, tak... neudělá absolutně nic. Usmál se pro sebe, aniž změnil kamenný výraz tváře a vrátil se na své místo v čele praporu. Teď je to jeho prapor. Není už kapitánem pověřeným velením provizorní jednotky, ale má svůj vlastní prapor.

A vlastní odpovědnost. Váha nárameníků se zdála zdrcující.

Seržant-major Calvin pokračoval:

"Pozor! Podle rozkazu se pátý prapor připraví k transportu k nalodění zítra v devět nula nula. Zbylé jednotky pluku se budou k odjezdu připravovat podle rozvrhu." Velitelská skupina se rozvlnila tichým vzepětím činorodosti.

"Pluku..."

Povely se přenášely k podřízeným jednotkám:

"Prapore..."

"Roto..."

"PÓ-ZOR!"

"Pořadovým krokem k přehlídce pochodem vchod!"

Dudácká kapela spustila Elegii černého Dougala. Oddíl střezící zástavu se zařadil za kapelu, pochodující uvolněnou uličkou mezi nastoupenými jednotkami a plukovníkem. Pochodovali dlouhým pomalým pořadovým krokem, který kondominiální námořní pěchota převzala od francouzské cizinecké legie... a teď jej Falkenbergova námezdní legie zdělila po nich. Kolik z těch čtyř a půl tisíce přítomných vojáků asi sloužilo s plukovníkem ve dvaadvacátém pluku, přemýšlel Peter. Možná tisíc, jádro služebně nejstarších velitelů a poddůstojníků. Pár specialistů a techniků. A samozřejmě někteří vojáci veteráni, kteří se již mnohokrát vyšplhali po hodnostním žebříčku a zase spadli dolů. Ne tak Peter Owensford. Byl naverbován z poraženého vojska na Thurstonu, jedné z planet, kterou Kondominium opustilo. Ne tak Füller, plukovníkův pilot. Noví lidé spolu se starými tvořili pluk, jenž pokračoval dál. Tradice zůstávala, stejně jako zůstával pluk. Bude to stejné, i když poslední ze současných příslušníků zemře či se odebere do penze...? Zůstane to tak dokonce i poté, co odejde plukovník?

Stráž praporu prošla kolem plukovníka a sklonila zástavu před salutujícím velitelem. Potom se na nejzazším konci přehlídkového prostranství otočila, aby defillovala před nastoupenými prapory. Její modrozlatá látka se vesele třepotala, spolu se stuhami za prodělaná tažení a udělenými vyznamenáními připevněnými na žerdi, na jejíž špičce rozpínal křídla pozlacený orel. Hadley, Thurstone, Makassar, Haven... a teď také Tanith.

Owensford strnul v pozoru a zasalutoval zástavě. Za ním burácel hlas poddůstojníka:

"K počtě zbraň!"

Bezmála pět tisíc pařeb se zvedlo a s hromovým rámem připomínajícím zemětřesení udeřilo o zem. Owensford znal lidi, kteří se pošklebovali připraveností vojáků zemřít pro kus látky. Pro symboly, říkal si. Pro to, co symbolizují.

"Praporní velitelé, na svá místa k praporům."

SPARTA

Na oblohu se vyhoupl měsíc zvaný Kythéra. Spartská noc byla chladná. Voněla zoranou zemí a rostoucí vegetací, z polí v údolí vanul čerstvý vánek. Skida Thibodeau sklopila hledí své přilby a krajina se vyloupala zalitá stříbrným světlem. Dvoupatrový ranč z vepřovicových cihel postavený na trávníku, stodoly, stáje, další venkovní budovy a noclehárna; za nimi se prostírala obdělávaná pole, zavlažovaná stejným potokem, jenž poháněl turbínu miniaturní vodní elektrárny. Celek svědčil o velice úspěšné práci nově příchozích osadníků této náhorní krajiny s povodím. Jmenovala se Horní údolí řeky Eurotas. Společné ohrady pro ovce a hovězí dobytek, ačkoliv kovbojové budou v tuto roční dobu většinou se stády pryč. Zavlažovaná vojtěška, pole pšenice, kukuřice z planety Nový Washington a velká vinice, právě přinášející první úrodu.

Majitelé vystavěli samostatnou noclehárnu pro nezbytné zemědělské dělníky, najaté okamžitě poté, co vystoupili ve Sparta City z pendlujících raketoplánů. Byly to levné síly a vybudovat takovýto ranč znamenalo šetřit každý krejcar. Chyba, pomyslela si Skida. A najali si tucet strážných, protože situace tady v kopcích se v poslední době trochu přiostrila. Pod obličejovým krytem přilby se ušklíbala. To byla ještě horší chyba.

Jak jsou důvěřiví, pomyslela si, uchopila signální svítilnu a pohlédla na chronometr na levém zápěstí.

00:58. Už je skoro čas.

Moc důvěřiví jsou tady na Spartě ve srovnání s brlohy Belize City, v nichž vyrostla, v zapomenuté zemi na místě hničícím v karibském zapadákově. Dokonce jsou ještě důvěřivější než jeptišky v katolickém sirotčinci, které ji učily číst. Bylo jí teprve devět, když poznala, že to není nic pro ni. Utekla s jedním gangem, když jí bylo deset, ve dvanácti se stala milenkou náčelníka... ten jeho výraz, když jej prodala jeho nepříteli, to byla jedna z jejích nejšťastnějších vzpomínek. Ten kšeft jí vynesl dost peněz na to, aby se mohla zdekovat do mayského pohraničí a osamostatnit se. Obchodovala se vším, co bylo nutné udržovat v pohybu - s drogami, starožitnostmi ukradenými v mayských městech, nedostatkovým stavebním dřívím, které ještě zůstalo v posekaných džunglích - a přitom ještě ve městě provozovala

hotel a bordel.

01:00. Namířila zúžený paprsek svítlny na věž krčící se v rohu ranče a dvakrát blikla. Díky obličejovému krytu dokázala vidět postavu, která jí odtud zamávala.

"Dvoukudličko," oslovila vedle stojícího muže. Velký Maya zabručel a zmizel dolů po svahu, aby zburcoval ostatní.

Dobřej chlap, pomyslela si. Jediný, který s ní zůstal, když ji Garcia zaprodal a ona skončila na kondominiální trestanecké lodi. Ten tučný úplatek navíc, který zaplatila, aby se s ní dostal na Spartu, se rozhodně vyplatil.

Bum. Disková anténa vysílačky na věži se s ohromujícím rachotem zřítla. Nebude žádný rádiový poplach pro Královskou spartskou jízdní policii. Bum. Mihotavá světla linoucí se z oken pohasla, neboť transformátor vybuchl v impozantním ohňostroji jisker. To vyřadí elektřinou nabitě dráty, světlomety a poplašné zařízení.

Ze strážního domku se vyřítli lidé - a hned padali na zem, jak se do nich zabodávaly výstřely z hlavní za jejich zády.

Bylo by úspornější najmout jich jenom polovinu. Na ty ostatní serepetičky nemělo ani cenu používat minomet.

"Za mnou! Vámonos, compadres!" křičela Skida. Zvedla se a hnala dolů po úbočí s puškou pověšenou přes prsa.

Za ní vstávali její následovníci a s pokřikem se hnali kupředu. Blázní, říkala si. Všichni muži jsou blázni a bojují za bláznivé věci. Slova, slova jako chlapáctví, čest nebo svoboda.

Doběhli do přízemí ranče dřív, než z oken v prvním patře zablýskaly výstřely z pušky. Někteří z útočníků padli, další sebou hodili na zem, aby opětovali palbu. Jednotlivé čety se rozptýlily ke svým předem určeným cílům, temné postavy proti tmavému nebi. Skida se vrhla po schodech na verandu, překutálela se k hlavnímu vchodu a připevnila na dveře plastickou trhavinu. Potom vyskočila a přitiskla se za vedlejší stěnu. Dvoukudlička stál na opačné straně. Oba vyčkali, až výbuch trhavin, provázený zábleskem a ohlušující ranou, vyrazí dveře, potom skočili dovnitř a přistáli v podřepu. Její puška a jeho samopal prozkoumaly rohy místnosti. Vstupní síň byla prázdná. Byla to velká místnost, hala se schody vedoucími nahoru. Na stěnách byly obrazy, police s knihami, byly tu pohovky, koberce, a štiplavým zápachem výbušniny pronikala vůně čistoty a vosku.

Skida Thibodeau není žádný blázen, řekla si v duchu a posunkem poslala Dvoukudličku ke schodům. Střelba přicházela z horního podlaží. Kryla ho, připravena okamžitě střilet bez míření, zatímco se plížil kupředu a odjíšťoval granát. Žádný blázen, který bojuje kvůli slovíčkům.

Jednoho dne ona bude mít dům ještě krásnější, než je tenhle, a kromě toho ještě spoustu jiných věcí. A všechno to bude krásné a zákonné.

Protože zákony bude vydávat ona.

TANITH

"Pořád si myslím, že bych měl jít s vámi, plukovníku," nedal se Owensford.

Ve Falkenbergově kanceláři bylo horko. V legionářském táboře byla cenná malá klimatizační zařízení. Několik přístrojů bylo v nemocnici, další u životně důležitých mechanismů. Také ve velitelském středisku, protože bylo důležité uvažovat zde s jasnou hlavou a rychle, bez zbytečného vyrušování. Žádný klimatizační přístroj však už nezbyl na plukovníkův domov, pracovnu či kancelář.

Větrák, otáčející se jim lině nad hlavami, čeřil vlhký vzduch a major Peter Owensford vděčně přijal sklenici ginu s tonikem, kterou mu donesl Falkenbergův vojenský sluha. Led zacinkal.

Zvuk se divně rozléhal v kanceláři, která už byla zbavena většiny nábytku. Zůstal tu jedině polní psací stůl, zdobený důmyslně vyřezávanými bitevními scénami, skrývající vysoce funkční elektroniku. Zbavený registračních skříní vypadal fikus stojící v rohu s kyselými zelenými a olovnatě rudými listy jako vnitřnost nějakého zabitého zvířete.

"Také bych tomu dal přednost," odpověděl Falkenberg. "Ale chlapi se budou cítit daleko lépe, když vyrazíme na Nový Washington s vědomím, že jejich rodiny jsou v bezpečí na Spartě. Věřím vám. Ještě něco, majore. Nic není nikdy tak jednoduché, jak to vypadá."

Owensford vzhledl. "Předpokládáte nějaké potíže?" Plukovníkova tvář byla stejně nečitelná jako jindy, ale Falkenberg neplýtl slovy. Teoreticky měl pátý prapor za úkol vycvičit polní pluky pravidelných vojenských sil zárodečné Královské spartské armády. Říkalo se, že na planetě Sparta jsou nějakí bandité, ale jistě ne tolik, aby představovali nějakou skutečnou hrozbu. "Máte pro to nějaký zvláštní důvod, pane? Myslel jsem si, že se jedná o výcvikovou misi. Výcvik vojáků, školení pro štáby. Procházka růžovým sadem."

Falkenberg pokrčil rameny. "Žádný bitevní plán nikdy nepřežije dotyk s nepřítelem. A neobelhávejte se, majore.

Spart'ané mají nepřátele, i když nám o nich moc neprozradili."

"Má Rottermill..."

"Zpravodajci! Nemají nic, o čem byste nevěděl," přerušil jej Falkenberg. "Ale Spart'ané neplatí naše ceny bez dobrého důvodu." Znovu pokrčil rameny. "A možná, že jsem jen zbytečně podezřivavý. Máme prostě dobrou reputaci. Najmout si nás, abychom vycvičili státní vojsko, dává smysl. Ale přesto, mám takový divný pocit... Berte vážně své předtuchy, Petre Owensforde. Ať se vám to líbí nebo ne, když máte neodbytné tušení, vaše podvědomí se vám snaží něco sdělit."

"Ano... pane." Křestní jména jenom po službě v důstojnické jídelně, kromě plukovníka, i když mu major Savage říká Johnne Christiane. Nikdy jsem nikoho neslyšel, aby mu říkal Johnne. Určitě mu tak musela říkat jeho žena - možná ne před lidmi. Peter se s Grace Falkenbergovou nikdy nesetkal a žádný z plukovníkových nejstarších přátel o ní nikdy nemluvil. Falkenberg stiskl ovladač na psacím stole a perlově šedý povrch monitoru zablikal a zobrazil holografickou reliéfní mapu spartského obydleného světadílu. "Poslední slovo."

Owensford se naklonil dopředu a upřeně hleděl na mapy v domnění, že mu prozradí něco, co ještě nevěděl. Naučil se nazpaměť všechno z plukovní databáze a trávil nekonečné večery s princem Lysandrem. Ne že by mu přišlo zatěžko trávit s princem večery. Lysander byl fajn mládenec, trochu naivní, ale z toho vyroste. A jaké to asi je, vědět, že jednoho dne bude vaše slovo zákonem pro celou planetu?

Sparta. Vytoužená planeta. Trochu velká přitažlivost, trochu krátké dny, ale daleko pohodlnější než Tanith. Jedna velká

pevnina vlnitého tvaru, třikrát větší než Severní Amerika, a hrst roztroušených ostrovů od velikosti Austrálie až do velikosti mušinců. Obydlené části se rozkládaly kolem největšího vnitrozemského moře na jihu, velikostí podobného Středozemnímu moři. Sparta byla původně předurčena být kondominální vězeňskou planetou, ale potom byla pronajata poněkud výstřední skupině amerických politických idealistů s podmínkou, že budou přijímat nedobrovolné osadníky, které ze svého stolu smete Migrační úřad.

"Plukovníku, překvapuje mě, kolik činnosti tu vyvíjejí povstalci," podivil se Owensford. "Je to tam přece řízeno daleko lépe, než dnešní průměrné nezávislé planety. Alespoň jsem měl ten dojem z informací prince Lysandra."

Falkenberg usrl ze své sklenice. "To jsou problémy spojené s úspěchem." Poklepal na značku města Sparta City v zálivu u východního výběžku Egejského moře. "Podařilo se jim udržet dost nízký počet obyvatel v hlavním městě." Asi dvě stě padesát tisíc z celkového počtu tři miliony. Oba dva zažili planety, kde bylo devadesát procent obyvatelstva stěsnáno v neovladatelných brlozích, nakupených kolem původního kosmodromu.

"Ale to znamená, že spousta lidí žije někde v buši."

Falkenberg máchl rukou po mapě. "Taky je to docela snadné živobytí. Nebylo tu moc přirozeného života, takže balík se docela dobře ujal. Možná až příliš dobře." Tak zvaný Standardní zemětvorný balík zahrnoval všechno od půdních bakterií přes travní semena až po králíky a lišky. Tam, kde byl vhodný místní ekologický systém, bylo možné infiltrovat celé kontinenty za jednu generaci. "Existuje tam dokonce vcelku kvetoucí obchod s kožešinami a tukem divoce žijících zvířat a tak podobně. Roztroušené ranče, malé doly - je tam spousta hornin, ale nikde ve velké koncentraci - chudíčké komunikace, nemají dokonce ani peníze na pořádný monitorovací satelitní systém."

Owensford přikývl. "Něco jako Divoký západ, ale bez Indiánů," prohlásil. "Myslíte si, že některé záškodnické akce jsou politického rázu?"

"Samozřejmě, že jsou. V podstatě každá větší koordinovaná akce je určité politikum. Ale jestli máte na mysli spojení s mimoplanetárními silami, pravděpodobně ne. Přinejmenším to tvrdí zpravodajská složka válečného loďstva.

Samozřejmě, Sparta je dost daleko." Legie měla silnou, byť skrytou vazbu na Sergeje Lermontova, velkoadmirála kondominálního válečného loďstva.

"Většinou se jedná o rebelie, což není žádné velké překvapení. Nedobrovolní osadníci a trestanci, které Sparta dostává, jsou o třídu výš než ten obvyklý odpad. Nemají z deportace na Spartu moc velkou radost. Jsou zralí pro politickou organizaci, a pokud se vyskytne příležitost, politik se jí vždycky chopí."

Migrační úřad sem posílal ze Země ty největší rušitele pořádku už po dvě generace... kromě velkosenátorů, pomyslel si Owensford sarkasticky. Země si už další narušování pořádku nemohla dovolit. Kondominium udržovalo mír už od doby, kdy se narodil jeho dědeček. Spojené státy a Sovětský svaz ovládaly neklidnou planetu ve vzájemném souladu. Cena byla vysoká: znamenalo to konec technologického pokroku, neboť kondominální zpravodajské služby potlačovaly každý výzkum, jenž by mohl být využit k vojenským účelům... a jak se ukázalo, týkalo se to veškerého výzkumu.

Spojené státy musely za toto impérium nakonec zaplatit vnitřním rozkladem. Zmenšující se jádro plátců daní se opevnilo proti rostoucímu zoufalství měšťanů na jejich Zaoopatřovacích ostrovech, kteří byli udržováni v klidu svěmocerými policejními zásahy a volnou distribucí drog. Neustálé přiblížování se k metodám Sovětů, dokonce i navzdory národní nenávisti, jež mezi oběma vládoucími státy panovala, Kondominium paralyzovalo.

Až se navzájem zničí, tak už mezi námi nebude vůbec žádný rozdíl.

Oni. Námi. Ta myšlenka jej ohromila. Vždyť se narodil jako Američan a vystudoval West Point. Legio Parna Nostra, přeřikal si v duchu. Naši vlastní je legie.

"Ano, předpokládám, že většina deportovaných, kterým se podařilo dostat se na Spartu, podplatila migrační úředníky," řekl Owensford. Což naznačovalo nadprůměrné zdroje, ať už peněz, rozhodnosti nebo inteligence. Existovaly planety jako byl Thurstone, Frystaat nebo Tanith, kde nově deportovaní končili kvůli svému dluhu na nucených pracích, což nebylo nic jiného než otroctví. Na některých dalších, jako byla Dalarna, byly sociální dávky stejně štědré jako na zemi, ačkoliv snad jen Bůh sám věděl, jak dlouho to ještě může vydržet. Na Spartě měli fyzicky zdatní nováčkové stejná práva jako staří dobrovolní osadníci a stejnou volbu mezi prací nebo hladověním.

"Takže," pokračoval Falkenberg, "nemám nic určitého, ale něco se mi nezdá. Přitom Sparta je pro Lermontovův plán tak ztraceně důležitá."

"Pro náš plán," dodal Owensford opatrně.

Falkenberg pokrčil rameny. "Jestli chcete."

"Myslel jsem si, že jste pro to nadšen - plukovní rada to přeci schválila, většinou na vaše naléhání."

"Správně. Abyste mi rozuměl," souhlasil Falkenberg. "Lermontov je náš patron. Ať už se vyskytnou s tímhle plánem jakékoliv problémy, nemáme nic lepšího - takže se tváříme, jako že všechno vyjde, a děláme, co pro to musíme udělat."

"Ale velkou radost z toho přesto nemáte."

Falkenberg znovu pokrčil rameny. "Na Spartě nevládneme a není to náš domov. Byl bych raději, kdybychom měli nějakou základnu, na níž vládneme - ale nic takového nemáme. A tak tedy hasíme ohně za velkoadmirála."

Owensford alibisticky zabručel. Soukromé politikaření admirála Lermontova byla nebezpečná hra. V situaci, kdy rusko-americké spory paralyzovaly Velký senát, byla snad nezbytná, ale o nic méně nebezpečná. Falkenbergova legie bránila Lermontovy zájmy již několik desetiletí, a to bylo také nebezpečné.

"Naneštěstí hašení ohňů už nadále nestačí," pokračoval Falkenberg. "Kondominium umírá. Až zemře, Země zemře s ním. Ale rád bych věřil tomu, že jsme získali dost času, aby civilizace přežila mimo Sluneční soustavu. Válečné loďstvo nemůže chránit civilizaci a řád bez nějaké základny."

"A vypadá to na Spartu."

"Nic lepšího nemáme," řekl Falkenberg. Pokrčil rameny. "Kdo ví, třeba najdeme na Spartě domov. Lidé většinou nevědí, co si počít s námezdním vojskem, které si najali, ale zdá se, že Spart'ané se v tomhle liší. Třeba jsme získali čas, kdo ví? Lermontov neočekává, že by se všechno zhroutilo za deset let, s trochou štěstí máme možná dvacet. Až k té havárii dojde, bude důležité, abychom měli Spartu v náležitě kondici."

Odmkl se, dopil a zamračil se na rychle tající kostky ledu ve sklenici. "Osobně si myslím, že budeme mít štěstí, jestli se nám podaří udržet všechno v chodu ještě deset let."

Peter zvolna přikývl. "To je v té Whitlockově zprávě. Dáte na něj hodně."

"Zatím to bylo oprávněné. Petře, nejdůležitější je, aby se Sparta držela plánu, aby nás - pluk, loďstvo a to ostatní - pokládala za součást svého řešení a ne jenom za další potíže. Jinak skončíme jako další izolovaný ostrůvek místní moci jako jsou Frystaai, Dajan nebo Xanadu, ne jako zárodečné semínko... řekněme tomu třeba impérium."

Owensford se zasmál. "Plukovníku, chcete říci, že budoucnost civilizace leží v mých rukách?"

Falkenberg se pousmál, ale neodpověděl.

„No dobrá, ale proč já?"

"To je dobrá otázka," kývl Falkenberg. "Protože vy to zvládnete. Nebudete se stydět požádat o radu. Vždyť si uvědomte, že v tom nebudete sám."

"Doufám že ne - Johne Christiane. Kdo další je v tom spiknutí?"

„Není to ani tak spiknutí, spíše se jedná o lidi, kteří uvažují stejně. Je to spojenectví. Shodou okolností do něj patří někteří lidé, kteří jsou na naší straně. Právě jsem se dozvěděl, že plukovník Slater dorazí na Spartu téměř zároveň s vámi. Pamatujete se na něj?"

„Ano, pane."

Falkenberg opět vyloudil nepatrný úsměv. "Nestrachujte se, nebude tam proto, aby vám dával rozkazy. Hal má za úkol založit spartskou válečnou školu."

"Takže už se zotavil?" Podplukovník Hal Slater byl natolik vážně zraněn, že byl nucen odejít z legie a vrátit se na Zemi, aby podstoupil terapii.

"No, možná, že ne docela," připustil Falkenberg. "Ale je natolik v pořádku, aby mohl velet válečné škole. Hal dokonce dokázal získat doktorát z vojenské historie na Hopkinsově univerzitě, zatímco jej lapiduchové dávali dohromady."

"Sloužil s vámi hodně dlouho..."

"Ano, již od Araratu2. Ještě než jsem byl přeložen k dvaadvacíctému. Mám prosbu."

"Prosbu, pane?"

"Rád bych prohodil jednoho vašeho rotního velitele. Chtěl bych vyměnit George Slatara za Brainerda. Akorát, že o to budete muset požádat, nechci, aby si ostatní mysleli, že jsem to naaranžoval."

"Žádný problém. Stejně budu mít raději ve výcvikovém komandu Halova syna než Henryho."

"Fajn. Děkuji vám."

Owensford uhnul v rozpacích pohledem. Falkenberg nežádal často o laskavost. Hal Slater musí být jeho nejstarší přítel, když tak o tom teď přemýšlel.

"Co se týká toho spiknutí," pokračoval Falkenberg. "Neexistují žádná tajná hesla a nic takového. Prostě to jsou lidé, kteří stejně uvažují. Lermontov a jeho současný štáb. Většina Grantovy rodiny. Blainové, ačkoliv ti věří, že Kondominium přežije všeobecný kolaps a pracují na tom. Leontinové." Falkenberg vyňal ze zásuvky informační kostku. "Název souboru je VELKÝ PLÁN. Heslo je 'karneol'. Nezapomeňte, že se soubor sám vymaže, jakmile jej někdo bude chtít otevřít bez správného hesla. Cestou si jej prostudujte. Potom jej vymažte."

"Ano, pane. Karneol."

"Nejdůležitějším spojencem pro vás je princ Lysander a jeho otec. Jeho Veličenstvo Alexander I. Collins. Byl jedním z prvních partnerů admirála Lermontova."

Owensford přikývl. Sparta byla dualistickou monarchií, stejně jako stejnojmenný starověký řecký stát. Byly tu dvě královské rodiny, Collinsové a Freedmanové. Před třemi generacemi to byly obyčejné rodiny amerických univerzitních profesorů, ale každý královský rod musí mít někde počátek. Každopádně to byla změna obvyklého schématu, ve kterém zakladatelem dynastie je nějaký voják šťastlivec.

"Ale Freedmanové mají sklony k izolacionismu. Takže vidíte, že to není jenom obyčejná výcviková mise, na kterou vás posílám."

"Hhm," odkašlal si Owensford, dopil nápoj a uchopil důstojnickou hůlku. "Ještě že si tentokrát nemusíme dělat starosti s Bronsonovým klanem."

ZEMĚ

"...a my oba víme, že jsi nafoukaný, zkažený, rodově zatížený, nesnesitelný blázen," uzavřel Velkosenátor Adrian Bronson. Byl to vysoký muž, ve svých pětadesáti letech pořád ještě vzpřímený. Modré oči upíral nemilosrdně na prasynovce. "Musel jsi to dát na vědomí celému vesmíru?"

Náznak středozápadního skřípavého přízvuku zdrsnil jeho jinak uhlazenou rodnou severoamerickou výslovnost. Velkosenátor zastupoval v kondominijním senátu oblast zahrnující Michigan a několik dalších států a vedl frakci, o jejíž hlasy svádělo toto těleso, věčně se nalézající ve slepé uličce, zuřivý boj. Představovalo to moc, větší moc, než si rodina Bronsonů mohla koupit za své bohatství. Čtvrt milionu akrů soustředěných kolem pozemku Wisconsin bylo spíše symbolem této moci než jejím zdrojem, ale na tomto území vládl Adrian Bronson absolutističtěji, než kdy vládl nějaký feudální pán. Člověk, který jej tady opravdu rozhněval, mohl zmizet navěky a beze stopy.

Čtihodný Geoffrey Niles polkl a podvědomě se vypjal do pozoru. Reflexivní následek výcviku v Sandhurstu. Byl o šedesát let mladší než muž na druhé straně stolu, krásný svalnatý blondák, ale nebylo pochyb o tom, kdo zde má navrch.

"Opravdu, prastrýčku..."

"Nepřipomínej mi to!" zařval Bronson a praštil pěstí do vyleštěné týkové desky stolu. Křišťálová a stříbrná dekantovací souprava poskočila a zazvonila. „Nepřipomínej mi, že dcera mé sestřičky dokázala zplodit tebe! Žalem z toho neumřu, ale proboha, ty bys klidně mohl!"

Otočil se k ostatním přítomným. Stáli tam tři muži, jeden v prosté modré uniformě kapitána hvězdné lodi, druhý ve švihácké hnědé uniformě s pistolí u pasu a třetí ustrojený s velkým důrazem na nenápadnost.

"Kapitáne Nakato," řekl Bronson. "Podejte mi o tom hlášení."

Vesmírný pilot byl Japonec z planety Mejdži. Bronson jej najal z rostoucího válečného loďstva této nově nezávislé planety. Získat jej a zaplatit jeho oddanost bylo obtížné a drahé, ale jakmile jednou byla smlouva uzavřena, dalo se spolehnout, že bude po dobu její platnosti oddaný absolutně.

"Pane," řekl a uklonil se. "Když jsme byli na oběžné dráze Tanithu a čekali jsme na dodávku borloje" - jedinečná droga způsobující euforii a ohromně výnosná - "korvetní kapitán Niles se na základě vlastního uvážení spojil s úřady v Lederle kvůli, ehm, loveckému povolení."

"Lovecké povolení!" Bronson chvíli čekal s pohledem upřeným do synovcových očí. Vydržely jeho pohled. Alespoň to není zbabělec, připustil neochotně.

"Pane Wichasto," pokračoval Bronson. Chandos Wichasta si diskrétně odkašlal do dlaně. Byl to malý hnědý muž a mnohaletý důvěrný agent.

"Senátore, až do tohoto spojení - nějaký byrokrat je zjevně podrobil rutinní proceduře a začal být podezřívavý - tedy až do tohoto spojení udržovali naši agenti v úřadu guvernéra Blaina jeho a plukovníka Falkenberga v naprosté nevědomosti o přítomnosti Severní hvězdy. Žádost podle všeho odstartovala řetěz odhalení, která vedla k tomu, že guvernér Blaine a Falkenbergovi žoldáci objevili, že Rochemontova plantáž je velitelským stanovištěm povstaleckých farmářů a jejich žoldáků. A že my jsme v kontaktu s povstalcí a plánujeme odvézt borloj, který nechtěli odevzdat státnímu monopolu v Lederle.

Načasování bylo hrozně těsné. Kdyby váš synovec neposlal tu žádost, tak bychom byli s největší pravděpodobností dokázali tu drogu zajistit a určitě bychom ji dokázali zničit."

"Kapitáne Hertzimere," oslovil Bronson třetího. Muž v hnědé uniformě řízně zasalutoval. Oficiálně byl zaměstnancem middlefordské bezpečnostní agentury. Ve skutečnosti byl důstojníkem Bronsonovy soukromé armády.

Soukromá armáda, pomyslel si Bronson trpce. Naverbovaná na mém vlastním panství. Proboha, jak mohla Amerika takhle klesnout? Jeho nájemcům bylo jasné, že za své farmy vděčí jemu. Kdyby Bronsonův klan nebyl připraven udržet je na této půdě, celá tahle oblast by se stala družstevně hospodařící latifundií, jako zbytek Středozápadu. Žádný samostatný farmář neměl v dnešní době dostatek zdrojů či politického vlivu, aby přežil na dobré půdě. Bez Bronsonů by farmáři mohli považovat za štěstí, kdyby měli dost peněz na vystěhování se ze Země. Bylo to skoro to samé, jako skončit na nějakém zaopatřovacím ostrově.

"Pane," podal Hertzimer hlášení. "Na rozkaz korvetního kapitána Nilese jsem naložil bezpečnostní četu a obrněné vozidlo třídy Suslov do raketoplánu, který měl přivést borloj. Když jsme neočekávaně dorazili na místo, došlo tam málem k boji mezi hlídači plantáže a žoldněři."

"Bartonovými buldoky," vysvětloval Wichasta.

"Když raketoplán unesli Falkenbergovi záškodníci, pan Niles nařídil zahájit na něj palbu z tanku3. Naneštěstí..."

"Ke všemu se ještě netrefil," přerušil ho s povzděchem Bronson a nalil si další skleničku koňaku. "Můžete jít. Ty ne, Geoffrey."

Velká místnost ztichla, když tři zaměstnanci odešli. Sníh hladil péřovými tlapkami okna za závěsy a v krbu praskal oheň,

vrhající mihotavé světlo na obrazy a hřbety knih. Visely tu portréty Thomase Harta Bentona, Normana Rockwella a Maxfielda Parrishe, vize lidí a životního stylu dávno zmizelých téměř tak důkladně, jako starověký Řím. A knihy, jeho staří přátelé: Přednášky federalistů, Sandburgův monumentální životopis Lincolna, Twainův Život na Mississippi. Po jazyku se mu příjemně rozlil jemný a vonný koňak. Můj svět umírá, pomyslel si Bronson s pohledem na mládence. Nic nezůstalo, jen pár relikvií. Věděl celý svůj život, že Země pod jeho nohama se rozpadá na padrt'. Kdysi s tím chtěl něco udělat, zastavit ten proces, zvrátit jej. Kdy si uvědomil, že se to žádnému člověku nemůže podařit? Ale smrt celého světa je postupný proces, delší než život jednoho člověka... A možná, že něco lze zachránit. Snad alespoň rodinu Bronsonů.

"Geoffrey, co s tebou mám dělat? Pokud se ovšem nechceš vrátit do Anglie a nastoupit místo u Huga ve Spojených slévárnách. Počkej minutku." Zvedl ruku, když se mladík zamračil a stiskl rty. "Tvůj otec tam odvádí dobrou práci, důležitou práci. Měl bys tam slušné místo. Já vím, že se považuješ za druhého Lawrence z Arábie a Richarda Burtona dohromady, s trochou přiměsí Orda Wingata, ale tohle není devatenácté století... dokonce ani ne dvacáté."

"Ne, pane," souhlasil Geoffrey Niles. Chvilka zaváhání: "Znamená to, že... že mi dáte ještě jednu šanci, prastrýčku? No ne, to je teda od vás opravdu slušné."

Bronson se chladně usmál. "Ne, to není, Jeffe. Podívej, já vím, že tam někde uvnitř je v tobě kus správného chlapa, pod tím diletantským povrchem. Řekli mi, že ses pod palbou choval docela dobře. Ten přistávací modul jsi neminul, vid'?"

"Ne, pane. Trefil jsem ho, ale Bartonovi lidé na nás udeřili dřív, než jsem stačil vystřelit podruhé."

"Byl jsi raněn?"

"Ano, pane."

"Těší mě, že nejsi žádný chvastoun." Bronson vyndal ze zásuvky listiny. "Mám tady lékařskou zprávu. Podle ní jsi byl tři týdny v regeneračním stimulatoru. A pořád to chceš ještě jednou zkusit?"

"Ano, pane."

"Dobře. Ale prozatím už žádné velitelské funkce, Jeffe. Už žádnou příbuzenskou protekci. Jestli si chceš hrát s velkými kluky, budeš si to muset zasloužit."

Zdvihl ze stolu dýmku a začal se uklidňovat rituálem jejího nácipávání.

"Podívej," pokračoval už mírněji. "Tvoje malé fiasko na Tanithu mě stálo víc než několik stovek milionů kondominiálních kreditů. Udělal jsem si vroubek u veřejného mínění - ach ne, ne u těch pitomců ze sdělovacích prostředků, ale u lidí, kteří opravdu vědí, o co jde." Dlaní pevně pěchoval hlavičku kukuřičné dýmky.

"Ten prokletý nájemný pistolník Falkenberg!" Bronson zabloudil zrakem k černě zarámovanému portrétu: Harold Kewny. Ani ne dvacetiletý, v uniformě kadeta kondominiálního vesmírného válečného loďstva. Syn jeho dcery, vybraný následník... zemřel před třiceti lety, když kryl ústup, aby John Christian Falkenberg mohl uniknout. Unikl, a potom...4

"A stojí za ním klany Blainů a Grantů a ten ruský parchant Lermontov, ať je proklet den, kdy jsem ho udělal veloadmirálem loďstva. Ti všichni už mě mockrát připravili o čas a nervy, ti pokrytci... Copak si myslí, že jsem idiot, který neví, že tou tanithskou drogou financuji válečné loďstvo? My všichni víme, že Kondominium už dlouho nepotrvá, dokonce ani ne po zbytek mého života" - ignoroval Nilsův šokovaný pohled..., "a já vím o jejich receptu: převrat vedený loďstvem, kočírovaným Lermontovem, a Grantové a Blainové tomu dají civilní nátěr. A podle toho, co se stalo na Tanithu, Sparťané jsou v tom až po ty jejich svatouškovské uši. Ten jejich tak zvaný princ Lysander byl jedním z těch, co ti před nosem unesli raketoplán."

Stiskl tlačítko a zatrpkle pozoroval směs nenávisti a závisti, jež se mladému Angličanovi mihla tváří. Únos byl přesně ten druh dobrodružství, o jakém Geoffrey Niles snil. A možná by jej dokázal i provést, kdyby se nejdřív naučil trochu sebeovládání, pomyslel si senátor.

Dveře se tiše otevřely a vstoupil nějaký člověk. Byl to Asiat jako Nakata, ale bez jeho ztuhlosti. Oblečen byl v podezřele nenápadné tmavě modré tunice a kalhotách. Geoffrey Niles se na něj podíval a oplatil mu úsměv. Současné cítil, jak mu po zádech přejel mráz.

Muž byl o něco menší než Angličan, což v případě jeho rasy znamenalo ohromnou výšku. Měl ostré rysy a široká ramena. Při krátkém stisku ruky pocítil Niles jeho jako ze dřeva vyřezanou dlaň. Nebylo mu víc než třicet.

"To je Kendžiro Murasaki," řekl Bronson. "Majitel a manažer firmy Speciální úkoly, Inc. v Nové Osace." To bylo hlavní město planety Mejdži.

"Pan Murasaki souhlasil... že pro mne vyřeší spartský problém. Nový Washington je mimo sféru mých operací, ale Falkenbergova legie si na Spartě základnu nezřídí, pokud tomu budu moct zabránit. Před nějakou dobou jsem navázal zkušební kontakt s podzemní opozicí na Spartě. Ted už začíná jít do tuhého. A Sparťané, Grant i Blain a Lermontov teď dostanou za vyučnou, co se stane lidem, kteří se snaží vyjebat s Adrianem Bronsonem."

Šokovaný Niles ztěžka polkl. Bylo to vůbec poprvé, co slyšel velkosenátora vyslovit takovou sprostěárnu, a bylo to stejně nepatřičné, jako rvačka na nože při zahradní slavnosti.

"Můžeš se k té výpravě přidat. Nechám ti tvoji titulární hodnost korvetního kapitána, ale budeš jenom pobočník podřízený panu Murasakimu a budou se na tebe vztahovat stejná disciplinární opatření, jako na všechny ostatní členy jeho organizace. Nebo se zítra můžeš vrátit do Londýna a už nikdy neopustit Zemi, leda jako turista. Tak si vyber."

Nastala dlouhá mlčenlivá pauza. Niles neohrabaně přikývl. "Jestli je to pro vás přijatelné, pane Murasaki?" řekl s přesně vypočítanou úklonou. Obyvatel planety Mejdži mu oplatil úklonou o zlomek méně hlubokou.

"Zajisté, pane Nilesi," odpověděl s profesionálním úsměvem Japonec, zvyklý na podobné situace. "Pokud bude jedna věc jasná od samého začátku. Dostaneme se do konfliktu se dvěma organizacemi, královskou vládou Sparty a Falkenbergovou legií. Jsou to schopné organizace, které jednají podle určitých pravidel, spartské ústavy a Zákona o válce. My také budeme jednat podle pravidel. Podle pravidel Hama."

Geoffrey Niles se zamračil. "Já...promiňte mi mou neznalost japonské historie," řekl a marně pátral v paměti. Japonec se ještě víc usmál. "To není nic japonského, pane Nilesi. Hama bylo město v... tehdy v Syrské republice. Od roku 2009 je to Severní Izrael. Koncem 20. století povstalo proti syrské vládě." Geoffrey zvedl lehce jedno obočí. "Vláda se nijak nesnažila město pacifikovat. Místo toho je obklíčila tanky a dělostřelectvem a týdenním bombardováním je srovnala se zemí. Ti, kdo přežili, skončili na špičkách bodáků anebo pod palbou plamenometů, namířených do sklepů. Muži, ženy i děti."

Černé oči zesmutněly. "Pravidla Hama jsou: Zaprvé: Neexistují žádná pravidla. Zadruhé: Vládní nebo zemřít. Chápete?" Bronson zatáhl z dýmky. "Z toho mladíka se snad dá něco udělat," řekl s pohledem na dveřích, které Niles za sebou právě zavřel.

"Možná, Vaše Excelence. Avšak nejlepší ocel vychází z nejžhavějšího ohně," řekl Murasaki zdvořile.

"Jestli tím chcete naznačit, že jej chci uchránit před nebezpečím, tak odpověď je ne," řekl Bronson brutálně.

"Očekávám, že povstání nadělá hodně škody, než bude potlačeno, a to znamená válčení. Je čas zjistit, co se v mladém Nilesovi skrývá, tak či onak. Tohle není doba pro pitomce anebo slabochy, a já je ve své pokrevní linii nechci. Vyzkoušejte ho. Bude rád, když projde, ale jestli ho to zabije, nedá se nic dělat."

SPARTA

Skida Thibodeau zamrkala, když světelný zesilovač v krytu její prilby pohasl. Na dvoře za rančem bylo jasné světlo, neboť nákladní vznášedlo hofelo ani ne deset metrů od ní.

"Smithi!" zakřičela. "Okamžitě to uhasťte, copak chcete, aby na nás vlítla jízdní policie?"

Většina z asi padesáti pracovníků a pomocných dělníků z ranče se shlukla do vystrašeného chumlu pod hlavněmi partyzánů. Někteří na sobě měli hrubé pracovní šaty, jiní nestačili uchopit nic víc než pokrývky. Byl to dav drsně vyhlížejících lidí toho typu, který lze levně najmout pro práci daleko od městských atrakcí. Většinou to byli muži. Mezi deportovanými, kterým se poštěstilo dostat se na Spartu, byla velká nerovnováha mužů a žen. Většina žen si dokázala najít práci ve větší blízkosti Sparta City, než bylo tohle místo. Někteří se na partyzány zlostně mračili, jiní se usmívali, ale bylo zřejmé, že nikdo z nich se nechystá útočníkům odporovat. V maskách s okuláry pro noční vidění a v pestrých šátcích vypadali dvojnásobně strašidelně a kožené vystrojení do džungle umocňovalo jejich anonymní vzhled.

Další partyzáni vyváděli ze stájí náhradní koně a muly, sedlali je a nakládali balíky kořisti. Uloupili, co se dalo, počínaje zbraněmi, přes konzervovanou potravu až po léky. Byla ráda, že se už nikdo nesnaží skrýt nic podstatného anebo si ukrást pro sebe kořalku, ale...

Vysoká žena udělala tři rychlé kroky k místu, kde v chumlu osobních služebníků stála farmářova rodina společně s nájemci, kteří bojovali na její straně. Jeden ze strážných strčil ruku pod sukni služce, aniž by si všiml jejího křiku a proseb. Muž byl jedním z jejich starých lovců uprchlíků. Byli to nachlup stejní potížisté, jako ta banda deportovaných příslušníků Strany osvobození, kterou jí před dvěma měsíci poslal ze Země Croser.

Nemá cenu plýtvat slovy, pomyslela si, švihla pažbou pušky a zasáhla jej do lokte. Chlap vydal neartikulované zaskučení a na chvíli se bolestí zhroutil, než se podíval stranou.

"Ale, Skilly, přeci jsi říkala..."

"Dej si bacha, kam ty pracky strkáš," zasyčela. "To pro příště. Mysli politicky, ty idiote. Teď přiveď ven farmáře a jeho ženu. Ty, Diego, vezmi jejich děti do kůlny a zamkni je. Vem tam taky chůvu. A Diego, Skilly se bude zlobit, jestli se jim něco stane."

Dav se ještě ztišil, když byli na dvůr vyvlečeni manželé, vlastníci zdejší půdy. Velysenovi, vzpomněla si Skida na zpravodajské hlášení. Harold a Suzanne Velysenovi, narození na Spartě, měšťané. Nebylo na nich nic pozoruhodného. Muž byl třicátník, tmavý a šlachovitý. Žena byla o něco mladší, světlavá a tělnatá, jak to bylo obvyklé na tomhle světě s velkou přitažlivostí. Další žena, patrně mladší sestra farmářky. Haroldu Velysenovi se podařilo natáhnout si kalhoty a boty, ale jeho žena byla pořád v roztrhaném hedvábném pyžamu a na pravém rameni bylo vidět modřinu na místě, kam ji zasáhla pažba pušky. Skida se nadechla, rozkročila se a strčila si palce za opasek:

"Tak, poslouchejte. Heilótiš nemají s vámi dělníky žádné spory. Neměšťanská osvobozená fronta bojuje za vás otevřeně a zákonně. My, heilóti. to děláme se zbraněmi. Nikomu neublížíme, jedině rančerovi a jeho pistolníkům, jasné? Dokonce ani ne jeho dětem. Heilóti bojují ci-vi-li-vo-va-ně."

Obrátila se a napřáhla prst ke skupině služebníků. "Někdo z vás, z měšťanů a služebníků. Chce se někdo z vás přidat ke svému šéfovi?" Pár sezónních dělníků se neklidně zavrtělo, než si uvědomili, že tohle je Sparta, kde měšťan znamená spíše příslušníka vládnoucí třídy než nějakého vrtichvosta ze zaopatřovacího ostrova.

Čtyři lidé z domácího služebnictva se postavili vedle rančera. Starý muž se ženou a dva přeživší příslušníci ochranky.

Nějaký chlapec, asi čtrnáctiletý, se chtěl vydat za nimi, ale partyzáni jej celkem vlídně zadrželi. Malé skupince svázali hrubě paže za zády.

"Tito dobří měšťané nechtějí poslouchat, když heilóti zavolají," pokračovala Skida. "Ne, něco takového oni poslouchat nebudou. Nebudou naslouchat přátelům dělníků řeči o nízké mzdě a špatných pracovních podmínkách. Neplatí své daně za věc lidu." Potrásla hlavou a udělala tc, tc. "Myslí si, že králové ve Sparta City jim budou pomáhat proti takové chátře, jako jsme my. Myslí si, že ta Kurevská sebranka jízdních práskačů je před námi ochráněná."

Partyzáni se zasmáli přezdívkou Královské spartské jízdní policie. Několik dělníků se snaživě přidalo.

"Ale proč by také měli pro vás hnout prstem?" pokračovala Skida. Mávla rukou za sebe směrem k domu. "Proč by měl haciendado naslouchat přátelům chudých? Není to vždycky tak? Oni mají velké domy a krásná auta. Jezdí kolem a dívají se, jak se potíte na polích. A když protestujete, když povstanete za svá práva..."

Ušklíbala se a na matném pozadí tmavé pokožky se jí zableskly bílé zuby. "...no tak co, zavolají KSJP, aby vás ztloukla. Vy nejste měšťané, vy jste si nezasloužili hlasovací právo." Opovržlivě se zasmála. "Musíte se učit, jak skládat jejich zkoušky a testy..." Skupina posluchačů se neklidně zavrtěla.

Většina obyvatelů zaopatřovacích ostrovů byla nejenom nevzdělaná, ale pociťovala přímo odpor ke všemu, co zavánělo psaným slovem, "...zatímco se dřete na živobytí, oni žijí na váš úkor! Vaše děti celý život přehazují lopatami hromady hoven, zatímco děti těch šlechtických bratrů mají své speciální školy a vybrané..."

"Ty prolhaná štětko!" Byl to ten starý muž, který se dobrovolně postavil vedle svého rančera. "Pan Velysen postavil tohle místo z ničeho a nikdo nesmí..."

Prásk. Umělohmotná pažba Dvoukudličkova samopalu jej zasáhla do temene. Ty hlupáku, pomyslela si, když se skládal na zem a omámeně vrtěl hlavou. Skilly má projev, nevede diskusi.

"...a vybrané učitele. Ale dnes v noci jsme si všichni rovni! Dnes v noci zažijete, jak žijí boháči!"

Pracovní skupina prostřela tabuli. Teď ustoupila do pozadí a odhalila stoly na kozách pokryté lahve, džbány a vrchovatě naloženými talíři. Bylo tu všechno, co se dalo najít ve vinném sklepě a v kuchyni. Zemědělní dělníci se váhavě pohnuli kupředu, ale většina z nich se nezdárala chopit se rychle alkoholu. Poháněl je hlavně strach, ale opili by se tak jako tak. Skida je pozorovala s pečlivě zakrývaným opovržením. Ze škarpy se člověk nevyhrabe v alkoholovém opojení či omámený kokainem nebo borlojem. To je pro pitomce, stejně jako Bůh, loterie, anebo televize s těmi ulhanými sny.

Skida počkala, dokud alkohol nezačal působit, a potom zabušila na desku stolu pažbou pušky.

"Teď alespoň vidíte, kdo jsou vaši opravdoví přátelé," prohlásila. Kolem stolů chodili sem a tam partyzáni a rozdávali plnými hrstmi peníze a šperky. Většina dělníků se chtivě chápala kořisti. Pár jich mělo dost rozumu, aby domysleli následky, ale nikdo nechtěl zůstat pozadu.

"Heilóti jsou vaši přátelé. Králové a KSJP nedokážou své přátele ochránit, ale heilóti je dokážou jak chránit, tak trestat. Heilóti mají oči a uši všude: tady a ve Sparta City, ve vládě, v policii, my víme všechno. Vláda je slepá, tluče do vzduchu, ale nedokáže nás chytit. My ji zraníme a unikneme, zraníme a unikneme a brzy vykrvácí k smrti a vládnout budeme my. Rozhlédněte se! Nezkřivili jsme vám vlasek na hlavě. Nedotkli jsme se náradí ani dobytka, anebo sklizně... protože to všechno bude patřit vám, až zavládne lid."

Vyloudila na tváři široký úsměv. A jestli tomu všemu vy adepti šibenice nevěříte, Skilly má v rukávě ještě jedno eso.

"A podívejte se, co vám heilóti ještě dají!" řekla a dala znamení. Partyzáni přivlekli rančerovu ženu a další dvě ženy, které se k ní předtím přidaly. Rančer začal řvát, když je začali přivazovat k hrubým dřevěným kozám.

Když začali muži a ženy křičet, Skida znovu pokynula Dvoukudličkovi. "Těm dalším ženským a služebnictvu a dělníkům dejte brokovnici a zamkněte je do nějakého pokoje," řekla. "Je to muy importante, rozumíš. Těsně předtím, než odejdeme, zamkneme ty ostatní dělníky zase do jejich ubytovny."

Dvoukudlička překvapeně zamžikal. "Sí, Skilly, když to povídáš. To ti poradil gringo Croser?"

Skida si povzdychla. "Ne, ty můj oddaný pitomečku, naučil Skilly hodně o vedení guerrillero, partyzánské války, ale Skilly se také učila z knih. Podívej, jestli ty zvířata necháme jen tak řádit, znásilní všechny ženy, spálí ranč a potom se začnou zabíjet navzájem. To z nich udělá jen kriminálníky, které KSJP pověsí. Tohle musí být politická záležitost, ne nájezd banditů."

Maya se zamračil a sundal si kožený klobouk, aby se mohl poškrábat na lysé lebce. "Ale KSJP je pověsí stejně." poznamenal logicky.

"Jestli v tom budou všichni namočení, tak nikdo z nich nepromluví, alespoň nějakou dobu." vysvětlovala trpělivě.

"Sami by zabili každého, kdo by mluvil. Řeknou, že jsme to udělali my, že byli proti našim zbraním bezmocní, ale mezi sebou budou dobře vědět, jak to bylo. Budou vědět, že nás musí podporovat, protože jsou stejně namočení jako my, a budou se bát našich špiónů mezi sebou."

Udělala odmítavé gesto. "Spousta jich stejně uteče, než policie přijde. Některé KSJP chytí a pověsí. To budou mučedníci naší věci. Ostatní se rozptýlí po rančích, kde se nikdo na nic neptá člověka ochotného pracovat. Budou o tom tajně vyprávět v barácích a všichni ti, kteří nenávidí své pány, budou snít o tom, co se tady událo - přinejmenším alespoň někteří. Haciendados to uslyší také, jako šeptandu. Budou se bát svých dělníků a budou s nimi zacházet o to hůře - což nám je jenom vžene do náručí. Chápeš to?"

Muž stál, mračil se a usilovně se snažil soustředit. Vůbec nebyl hloupý, prostě jenom nebyl zvyklý abstraktně uvažovat. Poklepala jej po rameni, když souhlasně přikývl. Křik byl vystřídán zlomeným štkáním. Skida se pátravě rozhlédla po stolech. Tohle farmářova žena asi nepřežije. Bude lepší, když rančera a všechny jeho přívržence partyzáni ještě před svým odchodem postřílí, řekla si.

"Dvoukudličko, vezmeš první skupiny a všechny rekruty, které jsme tu sebrali, na základnu číslo jedna," řekla. "Všichni vedoucí skupin se musejí vrátit do svých domovských tábořišť a nevystřikovat hlavu, dokud se nevrátím. Těm

nováčkům dej tvrdý výcvik, ale nezabíjej víc, než je nezbytné. McMillan může začít se školením."

Dvoukudlička nespokojeně odfrkl. Skida přikývla na souhlas. Teoretik Strany osvobození dokázal být pěkně nudný chlap, ale nedalo se nic dělat. Považovala jeho vratký neomarxismus za ještě směšnější než náboženství jeptišek, které ji učily, ale byla to velice mocná lež.

"Tobě by jeho školení také neuškodilo," řekla. "Musím navštívit konferenci oblastních vůdců. Králové pozvali pomoc zvenčí. Žoldáky." A také my dostaneme pomoc, ale to je prozatím tajemství, pomyslela si.

Skida se zamyšleně zahleděla na prašnou cestu s vyježděnými kolejiemi, která vedla od ranče. O něco níže se napojovala na štěrkovou silnici, vedoucí k řece Eurotas. V duchu si vybavila mapu. Bylo tam Torreyovo panství, starší a větší než tady tohle, a zatím ještě příliš silné, aby se na ně dalo zaútočit. Potom následuje odbočka do údolí horního Eurotasu. Partyzáni tam měli skupinu asi ve velikosti čtyř, která sloužila jako blokační síla a také jako její ochrana na cestě do města.

"Takže bych asi už měla jít," prohlásila. "Adios. Setkáme se za tři týdny na obvyklém místě."

Croftonova encyklopedie současné historie a sociálních aspektů (1. vydání):

Kondominium se vynořilo téměř náhodně jako první celosvětová vláda na Zemi. Mnoho souvisejících událostí přišlo neplánovaně a neočekávaně.

Jednou z nejpozoruhodnějších byl vznik daleko menšího množství konkurujících si světových společenství. Zakládající mocnosti Kondominia měly účinný monopol na vojenskou moc a absolutní monopol na zbraňové systémy umístěné ve vesmíru. Poté, co série krizí přesvědčila Spojené státy a Sovětský svaz, že musí spolupracovat, menší státy již nemohly využívat velmoci proti sobě navzájem. Udržování onoho mocenského monopolu se samo o sobě stalo cílem.

Výsledkem bylo, že zpravodajská služba Kondominia potlačila výzkum. Nejprve se jednalo o vojenský výzkum, ale potom začal stagnovat vývoj veškeré technologie. Zároveň už nebylo možné, aby soukromé korporace unikaly silám jednoho státu přestěhováním. Místo toho zavedli Spojenci a později Velký senát celosvětová omezení, jež šla stále více na ruku zavedeným ekonomickým gigantům s politickým vlivem. V důsledku toho hromadili Velkosenátoři a jejich klienti stále větší bohatství, pocházející z protekcionářství a kontraktů přidělovaných díky politické moci. Země 21. století zažila bezprecedentní koncentraci ekonomické moci v rukách zmenšujících se skupinky oligarchů.

Politicko-sociální stagnace dolehla také na zbytek světa. Po posledním arabsko-izraelském konfliktu v roce 2009 nepřipustilo Kondominium už žádné další mezinárodní války. Z toho důvodu jednotlivé režimy také už nadále nepotřebovaly získat podporu svého obyvatelstva proti venkovním nepřítelům. Povstání proti vládám podporovaným Kondominiem byla nemyslitelná, dokonce i partyzánská válka byla bez dodávek zbraní a poskytování útočiště marná. V nejlepším případě se rozvojové státy staly mladšími partnery. V krajinách známých kdysi jako "třetí svět" se normou staly naprosto zkorumpované gangsterské režimy (analogické příklady pro 20. století viz Haiti, Uberte, Rumunsko), potýkaly se se zoufalstvím a morem. Pouze masové deportace řízené Migračním úřadem, ve spojení s uvolněním prostředků proti početí a distribuci uklidňujících látek, jako byl borloj, udržovaly současný stav...

[Tento článek byl z 2. vydání odstraněn na zásah kondominiální zpravodajské služby a jeho autor byl naposledy viděn ve skupině nedobrovolných kolonizátorů, vypravovaných na planetu Fulsonův svět.]

TANITH

"Pěknou ulejšárnu, vy zkurvený klikaři!"

Výkřik zazněl z jednotky prvního praporu, vlekoucí se z noční hlídky kolem čekajících řad pátého praporu. Bylo teprve hodinu po svítání, ale už bylo dost horko na to, aby se vojákům po tvářích roztékala maskovací barva. Příslušníci pátého praporu se rozvalovali na svých zavazadlech, právě vykoupání a ve vycházkových khaki uniformách, připraveni nasednout do nákladňáků, které je zavezou do přístaviště raketoplánů. Žlutohnědá záře slunce pronikala věčně přítomným mlhavým oparem atmosféry Tanithu. Jiné poznámky byly daleko osobnější a vyhrčenější. Praporeční seržant Sergio Guterrez se zvedl ze svého zavazadla a s úšklebkem strhl jednoho z nejrozváděnějších nováčků k sobě. Byl to nějaký místní kluk z pralesní vesnice.

"Uklidni se, vojine, jestli nechceš strávit první měsíc na Spartě v base," řekl žoviálně. "A poslechni, Purdy," pokračoval s prstem naměřeným na pušku, "jestli ještě jednou uvidím, že ti zbraň takhle upadla do prachu, tak si něco zkusíš, comprende."

Nováček se podíval na zem. Jeho nový samopal typu New Aberdeen ráže 7 mm sklouzl z čnějícího vrcholku neohrabaně sbalené bagáže do udusaného prachu přehlídkového nástupiště. Vyděšeně na chvíli zaváhal, potom zbraň zvedl.

"Prr... promiňte, seržante," začal se omlouvat a postavil se do pozoru. "Já ehm, já jsem byl..."

"Co to má znamenat, vojine Purdy? Má to snad být výmluva?"

"Ne, ne seržante."

"Dobrá. Tak ukažte k prohlídce zbraň!"

Flik-ldik-snik. Vojín pootočil zbraň, vyndal zásobník a držel samopal položený na natažených dlaních s otevřeným závěrem.

Poddůstojník přešel prstem povrch hlavy závěru. "Vidíte tohle?" zeptal se a zamnul si palcem o ukazovák. "Konzervační olej chytá prach a ten rozrušuje pohyblivé součásti. Vyčistit!"

Dobře kluk, pomyslel si při pozorování upřímně černé tváře. Má sice moc řečí, moc se zařikává Matkou Boží, ale umí se pohybovat v džungli. Purdy byl jedním z několika bratrů a bratranců z jedné osady tady v džungli Tanithu, kteří se narodili odsouzencům na doživotí a kteří se přestěhovali do buše, aby začali nový život. Všichni byli přiděleni k průzkumníkům a na Spartě se jim budou hodit.

"Seržante?"

Guterrez se otočil a zasalutoval. "Paní?" řekl.

To je ale blběj pocit, salutovat rusovlasému žabci, kterému je sotva osmnáct, ale udělal to docela ochotně. Kornet Ursula Gordonová možná nezachránila legii přímo před katastrofou, ale říkalo se, že poskytla důkazy, které jí umožnily splnit jejich smlouvu s guvernérem. Každopádně bylo jisté, že legie odkoupila od hotelu Hilton její "učební smlouvu". Bavička. Guterrez zařikal. Bylo celkem jasné, jaký druh zábavy poskytovala. Ne že by v tomto smyslu měla nějak na vybranou. Ať se tomu říkalo jakkoliv, třeba učební smlouva za účelem splacení nákladů Hiltonu za její vzdělání, nebylo to nic jiného než otroctví.

Ksaku, kdybych tak věděl, proč se rozhodla, že se dá na vojnu, pomyslel si Guterrez. Říkalo se, že guvernér Blaine jí nabídl dobré místo ve státní správě tady na Tanithu. Možná, že chce začít úplně od začátku. Tomu rozuměl. Sergio Guterrez začínal jako delikvent v jednom gangu v San Diegu a měl dost štěstí, že upoutal pozornost jednoho verbíře kondominiální námořní pěchoty, který prohlížel nově příchozí v relokačním středisku. Mohl si vybrat mezi námořní pěchotou a jednosměrným lístkem na Tanith. Stejně jsem skončil tady. Ale ne jako otrok. Je to chytrá holka a taky pěkná kočka, s tou tvářičkou jako srdíčko a ohromnými zelenými očima. Je trochu svalnatější, než se mu zamlouvá, ale na těchto světech s velkou přitažlivostí si člověk vypracuje figuru už jenom procházkou za roh.

"No tak, je to potvrzené, jdu na Spartu s pátým praporem," pokračovala, když mu oplátila zasalutování. Modrozlatou uniformu legie měla oblečenou trochu neobratně, ale snažila se. "Kapitán Alana chce, abych udělala rozpis výcviku na simulátorech pro tankovou čet, zatímco budeme na palubě lodi."

"Ano, paní. Dohlédnu na to. Vítejte v pátém praporu," odpověděl Guterrez. Líbil se mu úsměv, kterým ho obdařila. Možná to s ní půjde.

* * *

Copak guvernér musel uspořádat večírek na rozloučenou právě v hotelu Hilton? pomyslela si Ursula Gordonová. Pověřivě si otřela dlaně kapesníkem a upravila si svou slavnostní bílou uniformu. Vyšší kruhy na Tanithu nikdy nenosily bílé obleky, protože bílá saka byla uniformou státních zaměstnanců z řad trestanců, ale kvůli tomu nehodlala Falkenbergova legie měnit své zvyky. Nikdo si rozhodně nesplete žádného z Falkenbergových důstojníků s trestancem. Alespoň ne vícrát než jednou.

Na stíněné verandě hotelu Hilton v hlavním městě Lederle se zataženou posuvnou střechou bylo snesitelné horko. Větráky nad hlavou se otáčely a po stěnách z šedého howlitu s popínavým vínem stékala studená voda. Kdyby tu

nebyla klimatizace, tak by se mi potily dlaně. Tato budova byla jejím domovem od té doby, kdy společnost Hilton koupila její kontrakt, když jí byly čtyři roky. Tehdy byly děti trestanců okamžitě zařazovány do učebního poměru, bylo to ještě před reformami současného guvernéra. Bylo to její pracoviště ode dne, kdy jí bylo patnáct a stala se příslušenstvím luxusních apartmá, dokud se v hotelu nebytoval princ Lysander. To bylo před krátkými třemi měsíci, a teď tu je naposledy. Jako host.

Usrkávala sodu s ledem a pozorovala kolegy důstojníky, jak se mísí s úředníky guvernéra Blaina a plantážníky. Mezi těmi byli také někteří bývalí povstalci, kteří přišli, aby ukázali svou poniženou vděčnost za amnestii. Samou snahou se zavděčit jsou zpocení, pomyslela si chladně. Jen se naučte, jaké to je, vy zkurvení otrokáři.

Blaine sám byl ztělesněná přátelskost ke každému... To byla jeho hlavní slabost, touha, aby byl oblíben. Naštěstí věděl, jak je držet na uzdě. Uvolnil se z kroužku bývalých nepřátel a přišel k ní. "Sbohem." Stiskl jí ruce ve svých dlaních.

Mám dojem, že mu opravdu budu chybět.

Blaine byl vysoký muž, přes 190 cm, a dost štíhlý na to, aby vypadal téměř kostnatě v očích lidí narozených na Tanithu. Pískově hnědé vlasy měl na temeni a spáncích prořídlé a na sobě měl nezbytnou modrou košili z přírodního materiálu s emblémem Kondominia na levé kapse.

"Pořád bych byl rád, kdybyste přijala mou nabídku," řekl. Druhá tajemnice v ministerstvu práce. Lepší sekretářka, ale byla tu naděje na povýšení a pro někoho tak mladého jako ona to bylo dobré místo. "Nenávídím, když někdo s vašimi schopnostmi Tanith opouští. Potřebujeme všechny inteligentní, vytrvalé lidi, které můžeme dostat. Možná by vám vyhovovalo nějaké jiné místo? Řekněte si." Blaine byl svým způsobem výstřední. O přeložení na Tanith sám požádal, zatímco každý předchozí guvernér dostal to místo z trestu. Z toho důvodu řada farmářů a ředitelů podniků snila o tom, že jednou někoho zavraždí a budou přesunuti někam jinam.

"Ne, děkuji vám, pane," řekla. Potom se usmála. Vypadala přitom ještě mladší než na svých osmnáct pozemských let.

"To je už druhá vážná nabídka, kterou jsem v tomhle týdnu odmítla. Je to osvěžující."

"Nabídka?" zeptal se a zatvářil se protektorsky.

"No, ta předchozí se týkala manželství," řekla. "Kapitán... no, jeden důstojník legie."

Blaine přikývl a sklopil zrak.

Jak romantičtí jsou tihle muži, pomyslela si. Díky tomu jsou snadno ovladatelní, když víte, jak na to. Ženám nic jiného nezbyvá, někteří muži je to naučili. Plukovník John Christian Falkenberg byl stejný expert jako ona. Romantika války byla stejně mocným prostředkem k vodění mužů za nos jako rozdíly pohlaví.

"Ušetřete mě, prosím, své lítosti, guvernére," řekla trochu přikře. "Nebylo to tady zas tak špatné a nemám strach pustit se do života, ujišťuji vás." I když existovaly vzpomínky, které ji občas v noci probouzely, až se celá chvěla, například ten pár z Kalifornie... Zahnila ty přízraky.

"Popravdě řečeno, nejhorší věc na tom, že člověk je..." Hledala vhodný výraz. Prostitutka nebylo tak úplně přesné.

Především nikdy neviděla žádné peníze, kromě spropitného a dárků. Za druhé, byla pečlivě vyškolená, aby poskytovala množství dalších služeb kromě sexuálních, "...gejša, byla ta nutnost být celou tu dobu tak zatraceně ochotná a příjemná. V legii se nikdo nestará o to, jestli mám osobnost řekněme Weemovy šelmy, pokud odvedu svou práci a držím se svými soudruhy."

"Inu..."

"Podívejte se, pane, já si vážím vašeho zájmu... stejně jako toho gentlemana, co mě požádal o ruku..., ale já už nepotřebuju nikoho, aby mě zachraňoval. Právě teď znovu začínám někde jinde než na Tanithu. Já vím, že hodláte udělat z Tanithu lepší místo k žití, ale ne pro mě. A kromě toho mám pohyblivý domov a rodinu, která jde se mnou, legii. Je to drsný domov, ale člověk si musí všechno v životě zasloužit, nemůže to z někoho vymámit lichotkami." Pokrčila rameny. "A jestli se jednou vdám, tak to nebude za někoho, kdo mě chce chránit, protože jsem mladá a hezká a vypadám zranitelně. K čertu, možná, že zachráním já jeho."

Blaine se zasmál. "Chápu," řekl. "Doufám, že se vám bude na Spartě líbit. Slyšel jsem, že je tam trochu víc sucho a zima, než jak jste zvyklá."

Ursula mu úsměv vrátila, pořád ještě cítila určité zadostiučinění, že se může smát proto, že sama chce. "Taky se těším, že se dostanu z téhle sauny."

* * *

Major Peter Owensford usrkával své pití. Byl to věčný tanithský gin s tonikem. Měli tu ještě ten rumový likér vyrobený z tanithského "ovoce vášně", ale ten byl k obědu příliš sladký a stejně se říkalo, že je to lehké afrodisiakum. To je ta poslední věc, kterou právě teď potřebuji, pomyslel si bezútešně s pohledem upřeným směrem k Ursule, která se vesele bavila s Blainem... Kornet Gordonová, opravil se. Která mě zdvořile a důrazně odkázala do patřičných mezí. Do mezí laskavého strýčka... Aby to všechno čert spral.

"Rozplýváš se nad sebou lítostí?" zeptal se ho Ace Barton.

"Aní ne, Anselme." Kapitán Anselm Barton, uvědomil si. Bude to těžké, teď když s sebou bude mít ještě jeho. Byl už služebně nejstarším kapitánem příliš dlouho. Nejdřív v legii, potom deset let jako velitel nezávislé žoldnéřské jednotky. A můj velící důstojník na Thurstonu, kdysi před dávnými věky.

"Teď teprve vím, že jsi podělanej, takhle mi nikdy neříkáš, jediné když tě něco naštvě."

Owensford se uvolnil. "No jo, Aci, máš pravdu."

"Je chytrá a krasavice, ale pro tebe je moc mladá. Problém je v tom," pokračoval a položil ruku na rameno mladšího kolegy, "že začínáš mít ty choutky se usadit. Jakmile je ti přes třicet, tak je to endemické."

"A ty je nemáš?" vrátil mu to Owensford.

"Ale ano, ale vždycky se na to vyspím, a zase to zmizí." Mrknul na něj. "Báječně to funguje, musíš se ale vyspat s tou správnou ženskou."

Owensford se rozchechtal. "Aci, upřímně řečeno, jsem taky nervózní z toho nového velení. Zbytek legie bude zatraceně daleko." Potom sebou v duchu trhnul. On nikdy odloučené jednotce nevelel, zatímco jeho starší kolega ano. Barton pokrčil rameny. "Čeho se bojíš? Jedeme tam založit školu. Což půjde dobře, protože s sebou máme starší vojáky. Možná, že už nejsou schopní urazit padesát kiláků a potom ještě bojovat, ale určitě to umějí naučit jiné."

Kromě čerstvých branců z Tanithu využil Falkenberg příležitost a přeložil do pátého praporu řadu mužů, blížících se důchodovému věku. Tanith byl pro verbování dobrým místem, kdo tu chtěl přežít, musel být pěkně tuhý, a žily tu spousty zlomených a zoufalých mužů. Legie jako celek měla nadpočetné stavby, zvláště střelecké roty. Jeho jednotku bude tvořit standardních asi šest set chlapů, ale převaha mužů nad pětařicet let bude dvojnásobná až trojnásobná. Mnozí z nich jsou monitoři, seržanti nebo centurioni, kteří nemají daleko do důchodu. Jsou to chlapi tvrdí jako skála, ale unavení. Kromě nich bude mít také tisíc žen a dětí a také penzisty.

"Pro výcvik je to skvělé," souhlasil Owensford. "Co se toho týče, právě jsem se dozvěděl, že na Spartu dorazí také Hal Slater. Má tam založit jejich vysokou štábní školu. To znamená, že s sebou bereme jak George, tak Ionu."

Barton zdvihl udivené obočí, ale neřekl nic.

"No dobrá, tak dostaneme ty staré," řekl Peter.

"Staré, kulhavé a chromé," souhlasil Barton. "Ale žádné pitomce. Podle mne bys měl vzít, co ti dávají. Ksakru, Pete, vždyť to stejně bude jenom cvičná válka."

"Cvičná válka?" ozval se za nimi hlas Lysandera Collinse.

Otočili se, aby mezi sebou uvítali dědice Collinsova spartského trůnu. Princ Lysander byl vysoký mladík, 180 cm v botách. Bylo mu asi dvacet let, měl široká ramena, bohatý porost hnědých vlasů a oříškově hnědé oči, které měly o něco tvrdší pohled, než když před pár měsíci na Tanith přijel.

"Zrovna jsme se bavili o brancích, které asi můžeme čekat na Spartě, pro vaši novou armádu. Nejsme zvyklí, aby rukovali synové daňových poplatníků. Promiňte," opravil se Owensford. "Myslím brance z měšťanské třídy." Bude si to muset zapamatovat. Na Zemi znamená měšťan příslušníka podřadné třídy, člověka závislého na sociální podpoře anebo příležitostně zaměstnaný lumpenproletariát. V USA to je víc než polovina obyvatelstva a jinde ještě více. Na Spartě je měšťan volič. Je to příslušník politické vládnoucí třídy. Nemusí být nezbytně příslušníkem horních deseti tisíc, ale přinejmenším je dostatečně vážený.

"Inu, ne všichni branci budou měšťané či z měšťanských rodin," řekl princ Lysander. "Je to velká planeta a není tam moc lidí. Pokud máte nějaké vzdělání, je tam hodně různých pracovních příležitostí. Mnozí z deportovaných, které nám Migrační úřad posílá, jsou nevzdělaní a nikdy nepracovali. Je tam i hodně pracovních příležitostí pro nekvalifikované, ale myslím si, že někteří z nich také narukují k polním silám."

Trochu se zamačkal. Většinou působil jako vážný mladý muž, přemýšlivý. "Řekl bych, že bude snadné vycvičit naše měšťany," dodal. "Školy na Spartě jsou velice dobré a v Bratrstvech - mládežnických organizacích - probíhá hodně paravojenského výcviku."

"To máte pravdu," připustil Owensford. "Nieméně výcvikový program legie je velice podobný výcviku kondominiální námořní pěchoty. Abychom udělali vojáky z těch pouličních grázlů a příslušníků válčících gangů, které dostáváme, tak musíte takového brance zlomit. Všechno, co se kdy v životě naučili je špatně, kromě oddanosti ke skupině a agresivity."

Proto také devět desetin mariňáků mělo záznam v trestním rejstříku. Ten druh mládenců, kteří jen sedí před obrazovkou televize a pohnou se, jen aby si podali další chlást nebo borloj, ten je k ničemu.

"Nový branec je hlupák, myslí jen na sebevraždu, už to není ničí parták a ještě žádný voják..." Zadeklamoval tlumeně Lysander. "To už dává smysl, ne? Ale že věděl svoje, vidíte?"

"To určitě věděl," odpověděl Owensford. Poznal sám Kiplinga. Dlouhá léta mu bylo odpíráno to, co se v Americe považovalo za vzdělání, ale Lysander se zmínil, že Kipling je na Spartě vlastně jakýmsi národním básníkem. Sparta slibovala, že bude plná podobných překvapení.

Zdvihli sklenice na Kiplingovu počest.

"Nějak to zvládneme," řekl Ace Barton. "Od toho jsme vojáci."

"Nejenom vojáci," řekl princ zvolna. Zrakem zalétl k Ursule Gordonové, ale potom pohlédl jinam.

Owensford ucítil lehký osten rozčilení a potom lítosti. Na Spartě bude život asi svým způsobem dost puritánský, přinejmenším ve vyšších kruzích, a Ursula zasáhla mladíka jako pytel cementu. První láska, první dobrodružství - ten ďábelský kousek s únosem Bronsonova raketoplánu a krásná dámička v opravdové tísní, to už tedy člověku opravdu zamotá hlavu. Tím hůře, když si uvědomí, že nemůže mít ani jedno, ani druhé. Zpátky do těsné šněrovačky povinnosti a manželství, domluveného rodiči.

Měla říct ano alespoň tobě, pomyslel si Owensford ironicky.

"Alespoň si ještě užijete vojančení," řekl laskavě mladíkovi. "Nechci vypadat jako cynik, ale ta vaše miniaturní válka s partyzány bude ideální pro realistický výcvik vaší nové polní armády, a je to přece stará tradice, že korunní princ přebírá velení?"

"Jo." Ace dopil svůj pohár. V některých situacích bylo v jeho hlase pod pečlivou výslovností, kterou si osvojil důstojník Kondominia, jasně znát arizonský přízvuk. "Nic vojáka tak nevycepuje, jako když slyší svištět kulku a pochopí, že tam někde je kdosi, kdo se ho snaží zabít."

Lysander se ušklíbl. Jeho vlastní křest ohněm proběhl nedávno a jeho věrný stín Harv byl těžce zraněn, málem zabít.

"Obešel bych se bez toho," řekl.

"To je přesně to, o co tu kráčí, princí. Přesně."

SPARTA

"Hej, Skilly, tak co máš pro nás tentokrát? Kde je Dvoukudlička?"

"Tentokrát spoustu dobrého zboží, Marco," řekla Skida žoviálně. Sešla z přistávací rampy s ruksakem na zádech a zhluboka nasála do plic vzduch, jenž nesl nepatrně stopy kouře a stěsnaných lidí, pokud se na to dokázal člověk soustředit. Narodila se ve městě a vyrůstala na ulicích, jakkoliv zanedbaných. Po nějakém čase v buši na ni začal doléhat klid a čistý vzduch. "Dvoukudlička sjíždí po řece s hlavním nákladem."

Ošlapaná železná lávka se pohupovala pod jejími kroky a nad hlavou jí skřípal balon upoutaný k věži. Přistávací plocha byla ve Sparta City dále po vodě, na straně Východního přístavu, stejně jako rybářská flotila a říční bárky z povodí Eurotas a pobřežní plavby. Přístavní doky raketoplánů a kóje pro zámořské lodě byly na druhé straně kopcovitého výběžku. Bledé slunce stálo vysoko a hejna racků se hlučně proháněla nad bludištěm betonových doků, sítí, stěžňů, skladišť a jeřábů tyčících se podél vodní fronty. Kotvil tu dobře deset vzducholodí, dlouhých doutníkových trupů z nafukovací syntetické látky s hliníkovými gondolami a krytými dieselovými motory. Ta nejbližší měla na trupu napsáno Clemens Airways. Dvě další právě odlétaly, otáčely se k jihu a k východu delty s nedbalou elegancí. Dále se na vodě pohyboval trojstěžňový škuner, poháněný pomocným motorem. Potom napnul plachty, krásné čisté formy bílého plátna. Loď se vzepjala, její příď se zakousla do vln, až od boků vylétla sluncem ozářená sprška pěny.

"Co přesně?" chtěl vědět Marco, který vylezl na rozpraskaný špinavý beton. Následovalo ho pět jejích lovců kůží, velkých zarostlých chlapů v ovčích vestách, nyní kvůli mírnému teplu přímořského města rozepnutých, s puškami zavěšenými na zádech.

"Mám pětadvacet tun dobrého čistého loje," začala ještě ve dveřích z ulice.

Marco vstoupil dovnitř po jejím boku a podvědomě si zamnul rukama. Byl to malý tělnatý muž, holohlavý, ale s promodralými čelistmi. V mládí byl módním návrhářem v Miláně. Sebrali jej při pouličních demonstracích proti vládě, v níž měli většinu Siciliani, a předali jej Migračnímu úřadu.

"Jeden a půl tuny prvotřídního sušeného hovězího masa uzeneho v přírodním koření," pokračovala. "Jedna celá dvě tuny srnčího. Dva tisíce dvě stě nevydělaných kravských kůží, dva tisíce padesát usní, příslušný počet rohů a kopyt, asi stejně tolik jeleních kůží, pár losích. Pět set dvacet dobrých buvolích kůží, ty se hodí na plědy. Jezevci a kapybary, pět set a sedm set. Sto dvacet červených lišek, sedmdesát vlčích kůží, dvacet kuguárů. Sto dvacet zkrocených mustangů z Illyrského údolí, opravdu zkrocených a připravených hned k osedlání. Koně máme v Olynthosu, ale Skilly je může přivést po řece, jestli máš nějaký lepší trh."

Protlačili se branou přístavu a vmísili se do předílných ulic kolem doků. Bylo velice výhodné, že Sparta neměla žádnou formu vnitřní kontroly, nebylo nutné čekat na kontrolu dokladů pokaždé, když člověk odněkud přijel nebo někam odjížděl. Venku stály řady elektrických autíček, malá vozítka poháněná palivem z kapsli, většinou jezdcí na směs alkoholu a vzduchu. Mávnutím ruky propustila lovice a dala vrátnému zlatou minci. Znal ji dobře a nebylo nutné házet minci do automatu, který zaznamená, odkud jste a co děláte. Další výhoda života na Spartě.

Skida si těchto maličkostí všímala. Všechno to byly věci, které bude nutné změnit, až to tady bude řídit ona. Vyplatila lovice šekem vystaveným na Spojenou Humovu finanční banku. Thibodeauova společnost na zpracování zvěře, Inc., ji používala jako svou depozitní banku. Měla tu také založeno své skromné, ale stále narůstající investiční portfolio. Pod jinými jmény banka také spravovala účty, které měla na Dajanu a Xanadu. Skillyiny peníze pro strýčka Příhodu, pomyslela si, strčila svůj ruksak pod balíky, které lovcí nechali na zadním sedadle, a ukázala Marcovi na sedadlo spolujezdce.

"Uvidíme se za tři dny u Mrtvé krávy," řekla lovcům. Mlčky přikývli; vybrala si je dobře. "Kdyby se někdo z vás dostal do té doby do maléru, Skilly ho dostane z vězení a pak mu utrhne koule, comprende!"

"Jistě, Skilly," řekl nejstarší. "Dám na ně pozor."

"To hovězí ti můžu udat za dvě padesát," řekl Marco, když se auto tiše rozjelo po ulici. Byl vždycky trochu nervózní, když u toho byli lovcí. Zamířila na vrcholek hřebenu, k Posvátné cestě, která vedla dolů z vyvýšené páteře města z

enklávy Kondominia k náměstí s vládním palácem. Silnice se vinula v serpentínách čtvrti štukových rodinných domků nad nábrežími osazenými rododendrony. "Běžnou cenu za lůž, ale může jsou na dvou desetínách. A tady ve městě ti můžu prodat ty koňské po šesti."

Zvedla obočí. To byly skvělé ceny, obvykle tu byl nadbytek zemědělských výrobků a jedině nízké náklady za pěstování volně žijící zvíře dovolovaly, aby tenhle obchod vůbec něco vynášel.

"To vláda nakupuje," vysvětloval Marco a potom trochu zbledl, když v protisměru ostře zabočila kolem žebříňáku naloženého melouny tak, až vzala zatáčku po dvou kolech. "Pro ty nové vojáky, co sem dovezli, a pro novou armádu, slyšela's o tom?"

"Skilly ví," řekla. "Oukey, to zní dobře, províze jako vždycky." Roztáhla ústa do širokého úsměvu. Koneckonců byla v tom určitá ironie. Jako když někomu napaříte daně za munic, kterou ho potom zastřelíte. Vláda Belize dělala přesně to, když byla ještě mládě.

Províze byla slušná, pět procent. Marco byl překupníkem půl tuctu loveckých skupin, ačkoliv společnost Thibodeau Inc. byla jeho největším zákazníkem. Neměli spolu žádné problémy, kromě prvního případu, kdy jej nachytala, že ji šidí. Samozřejmě nečekal, že by se nějaký deponovaný delikvent vyznal v účetnictví. Naneštěstí pro něj, Skida Thibodeau byla ve vězení téměř většinu svých prvních osmnácti měsíců na Spartě. Spálila se při prvním pokusu začít budovat kapitál, ale to pro ni moc neznamenalo. Rozdělila svůj čas mezi cvičení, aby si zvykla na vysokou přitažlivost, a korespondenční kursy na univerzitě. Obyčejná zlomenina předloktí upevnila překupnickou morálku, spolu s varováním, že příště na něj pošle Dvoukudličku, který začne u jeho kolen a bude se pracovat směrem vzhůru.

"Co to je, to dobrý zboží, který pro mě máš?" vyzýval Ital.

Skida zabočila s vozem k obrubníku. Ve Sparta City bylo pořád ještě spousta místa na parkování, auta byla stále nevidaným luxusem. V téhle čtvrti bydlela střední třída, nebylo to daleko od Vládního náměstí. Stály tu čtyřpatrové nájemní domy s restauracemi a obchody v přízemí. Byly tu výstavní místnosti, správní budovy rejdařských nebo rybářských firem, ordinace lékařů a právní kanceláře. Na širokém chodníku u parkoviště stály stolky stíněné velkými palisandry a duby, které lemovaly hlavní třídu: Kavárna U modré hory. Vedla ji deponovaná rodina z Jamajky a zařízena byla z půjčky, za kterou ručila Skilly. Bylo to užitečné, a kromě toho chtěla mít ve městě alespoň jedno místo, kde může dostat pořádné kořeněné masové taštičky. Sparta měla hodně tváří, ale základním rysem byla anglo-hispánsko-orientální směs, podobně jako ve Spojených státech.

"Tady," řekla, přitáhla si jednu kožešinu z hromady na zadním sedadle a rozprostřela si ji na klíně.

"No ne, pro Ježíše Krista," vyhrkl Marco. Bylo to metr dlouhé, široké na dvě dlaně a zářilo to perlovou bělobou, sytou a nádhernou. Bývalý módní návrhář přejel po povrchu uctivě rukou. "Co to je?"

"Pár Skillyních lidí pracovalo venku, severovýchodně od ostrova Ochrid, víš kde, tam kde je Hyborianská tundra?"

Byl to vzdálený a opuštěný kraj, téměř nikým nenavštěvovaný. "Zdá se, že tihle kondominiální hranostajové utekli, začali se žít králíky, a obrovsky vyrostli, člověče."

Marco vydal sotva slyšitelný šťastný hvizd. Pro kožešiny teď existovaly skvělé trhy, dokonce i na Zemi, když tam zelení ztráceli vliv... Obzvláště na Zemi. Poté, co ztratily svou komerční hodnotu, nikomu už nezáleželo na tom, chránit většinu kožešinových druhů.

"Pětasedmdesát, možná osmdesát za kus," řekl hlasem, v němž zaznívala rozkoš z hlazení kožešiny.

"A tohle," pokračovala. Schovávala na klíně ještě kilový stříbrný ingot, orazítovaný značkami dolu Stora Kopparberg.

"Do prdele!" vyjekl vysokým hláskem. Kov zmizel pod sedadlem. "Ach ne, znovu už ne!"

Skida se šklebila a nemilosrdně se pásala na jeho zděšení. Jak málo lidí si uvědomovalo, že jakmile jednou udělají jediný nezákonný obchod, už jsou v tom nadosmrti! Zvláště takoví lidé se smyslem pro rodinu, jako byl Marco, kterému tak záleželo na tom, aby se jeho tři děti jednou staly měšťany. Každý rodič na Spartě dostal poukázky na vzdělání, ale neexistoval žádný zákon, jenž by zaručoval, že by nějaká prestižní škola musela přijímat děti neměšťanů. S dostatkem peněz v kapse bylo ovšem všechno možné.

"Ano. Ale neměj strach, tohle je naposled."

"Ach, Matko Boží, ty to myslíš vážně? Za to nás všechny pověsí, všechny nás pověsí!"

"Ne dřív, než nás chytí, člověče," uklidňovala ho Skilly. "Samozřejmě, že to myslím vážně. Od teďka už všechno bude jenom legální." Skida Thibodeau byla pevně přesvědčená, že v obchodě se nemá podvádět. Příliš jí to připomínalo šmírování lidí na záchodě. Kromě toho se bude jednat o velké prachy a překupnictví se teď bude muset provozovat prostřednictvím politiků. "Jízda dolů po řece v lodi je krása a je to bezpečné. A nikdo se nedozví, co se stalo s tím hlídkovým balonem. Třeba za to může špatné počasí?"

Náhodou se k tomu nachomýtl černá pasažérka jménem Skida Thibodeau s koženým pytle plným olověných kulí, ale nebylo nutné zatěžovat Marca nezbytnými informacemi. Většina lodí se Heilótům hodila - nebylo snadné padnout na rychlý diesellový člun - a zbytek se připojil k posádce na dně odpadní jímky.

„No tak dobrá," souhlasil Marco, utírající si čelo kapesníkem. "Chceš, abych ti připravil bydlení ve svém domě?" zeptal se s neupřímnou pohostinností. Skilly měla víc než dost na to, aby si najala byt nebo dům pro své návštěvy ve městě, ale to by se nesrovnávalo s její lakotou. Většinou přespávala na pohovce v jediné kanceláři společnosti Thibodeau Inc.

„Ne, Skilly si tady dá masové taštičky na kari s pivem, a potom má schůzku se svým přítelem," řekla. Spíš odsud odjede dalším autem, ale dělalo jí radost škádlit svého zprostředkovatele.

Marco se znovu otfásl. "Skilly, on je přeci měšťan a patří k prvním rodinám, plete se do politiky a vláda ho nesnáší," řekl téměř prosebně. "Proč?"

"Láska je slepá, člověče," odpověděla Skilly. To byl další důvod, proč se jí vyhýbala, ale tahle známost byla překvapivě dobrá zástěrka. Zakladatelé Sparty nadevše stavěli soukromí a tento postoj přeměnili v místní kulturu.

Natáhla se k Italovi a štípla ho do tváře. „Nech zprávu pro Skilly hned, jak najdeš způsob, jak vyprat peníze za to stříbro, jasný?”

Croftonova encyklopedie současné historie a sociálních aspektů (2. vydání):

EXODUS

Ohromný rozmach mezihvězdné kolonizace začátkem 21. století paradoxně vedl k opětovnému nárůstu hospodářských a sociálních problémů, o kterých si na Zemi mysleli, že už vymizely. Vesmírné lodě na jaderný pohon s hmotovým hnacím ústrojím a Aldersonův pohon s doslova nulovou spotřebou energie snížily ceny za dopravu mezi hvězdnými systémy na úroveň srovnatelnou s cenami letecké nákladní dopravy ve 20. století, ale přesto se ještě zdaleka nejednalo o levnou dopravu. Novým koloniím se chronicky nedostávala tvrdá měna, kterou tak zoufale potřebovaly na zaplacení dovozu životně důležitého zařízení. Lidské pracovní síly byl nadbytek - Migrační úřad ji doplňoval, ať o to příjemci stáli či nikoliv - a toho všeho ostatního, počínaje dopravou a konče ručním nářadím, byl chronický nedostatek.

Pozemské trhy byly žárlivě střeženy kartely, které ovládaly planetární hospodářství a existovalo důvodné podezření, že tyto kartely a dopravní spoje, jež ovládají, se snaží udržovat kolonizované světy v postavení závislých trhů. Některé kovy a drogy snesly náklady za mezihvězdnou dopravu, stejně jako některé rarity a luxusní zboží nacházející se mimo Sluneční soustavu, ale většina zemědělských produktů byla dovážena pouze do těch hvězdných systémů, kde byly důlní, ale nikoliv obyvatelné, planety.

Mezi stabilní elitu kolonizovaných světů, jako byly planety Dajan, Xanadu, Mejdži, Frýdland, Churchill, patřily ty světy, jimž bohaté protektorské vlády nebo společnosti poskytly dostatek hotových peněz a kreditů, aby mohly financovat soběstačnou industrializaci. Díky hojným surovinovým zdrojům a nepatrným sociálním problémům dosáhly tyto planetární státy koncem 21. století počtu obyvatelstva mezi deseti až padesáti miliony, většího ročního příjmu na obyvatele než většina pozemských států a využívaly ústupu Kondominia z mocenských pozic k vytvoření vlastních subimperálních systémů a sfér obchodního vlivu. Některé planety (viz. Haven) zůstaly pouhou skládkou odpadků, udržovanou v chodu jen štědrostí koloniálního úřadu. Zajímavým příkladem takového světa, jenž unikl masovému skomírání po odchodu Kondominia ze scény, je planeta Hadley.

Mnoho z těchto méně štědře financovaných kolonií, osídlených národy "třetího světa" anebo soukromými organizacemi - jak náboženskými, tak světskými - s finančními prostředky dostačujícími stěžít na zaplacení transportu, upadlo doslova do předindustriální fáze vývoje s drobně hospodařícími rolníky a řemeslníky: viz. Ararat, Zanj, Santiago. Běžným příkladem planet, ležících zhruba uprostřed mezi těmito extrémy, jsou některé hierarchické společnosti s dominantní elitou, jež mají přístup k mezihvězdné technologii, aby mohly ovládat zchudlé masy; viz. Frystaat, Thurstone, Diego, Novi Kossovo.

Výsledkem této situace jsou konstantní politické a sociální nepokoje.

Viz Sparta jako zajímavý studijní příklad pokusu vyrovnat se s těmito problémy pomocí pečlivého plánování; ačkoliv její pokus byl částečně úspěšný, je...

SPARTA

Major Peter Owensford vzhledl od svého laptopu k oknu raketoplánu. Byl to na zakázku vyrobený letoun Spartských aerolinií na nepřetržitě lince oběžná dráha - planeta. Dost se lišil od výsadkových člunů, na které byl Peter zvyklý a jež musely být natolik malé, aby je mohla do svého nákladového prostoru pojmout vesmírná loď. Rozhodně byl daleko pohodlnější, sedadla byla umístěna po dvou proti sobě a bohatě polstrovaná. Byli na oběžné dráze natolik nízké, že bylo možné přepnout do režimu turbotryskových motorů. Rozdíl poznali podle změněného šumu, který zachvíval trupem. Pod nimi se prostírala jasně modrá hladina Vnitrozemního moře, posetá ostrovy. Dokonce i z patnácti tisíc metrů vypadalo čisté a vstřícné. Vítaná změna za zsinale žluté a zelené barvy moří na Tanithu, vždy vroucích jako krev a plných životních forem daleko čilejších a hrozivějších než cokoliv, co vyrostlo na Zemi. Ve spartských mořích se dalo plavat.

Obě planety měly vyšší přitažlivost, o dvacet procent větší, než je pozemská. Jinak se Sparta Tanithu téměř v ničem nepodobala. Sparta měla málo země, ale existující pevnina byla rozeklaná, pokrytá vysokými vrcholky a aktivními sopkami. Na Tanithu hory prakticky nebyly.

Ve výhledu se objevil poloostrov ve tvaru háku, na jehož špičce leželo město Sparta City. Odtud směrem na východ přes Ústavní zátoku se rozkládaly ohromné močály delty řeky Eurotas. Na jejích okrajích se daly rozeznat čtverce zúrodněné půdy. Raketoplán ostře zatočil a klesal na přistání. Většina města se rozkládala na výběžku země tvaru palce, který se zařezával do moře. Owensford již dokázal rozeznat doky na obou stranách palce, charakteristické nízké čtverce a kopule jaderné elektrárny o výkonu měřeném v gigawattech, tovární čtvrti rozlehlejší než na jiných planetách. Hodně zeleně, ulice lemované stromy a zahradami, parky, vily a panská sídla podél jižního pobřeží. Bylo tu velice málo vysokých budov, které byly typické dokonce i pro hlavní města mimo Zemi. Celá planeta měla stěží tři miliony obyvatelstva a rozhodně se nedalo říct, že je přelidněná. V docích kotvily nejrůznější lodě, od škunerů a trawlerů až po překvapivě moderní diesellová plavidla s kovovými trupy.

Na severu se rozkládala velká plocha vyhrazená pro raketoplány. Boje vyznačovaly na vodě jejich přistávací trasy. Další dvě taková prostranství byla u doků. Velký zdí obehnaný komplex se tyčil na nedalekém kopci, kde vlála nad strážnicí u vchodu vlajka Kondominia. To budou jistě kasárna nedobrovolných kolonistů. Na jihu od nich vedla hlavní silnice, směřující kolem parků k veřejným budovám obklopujícím velké náměstí.

Owensford pohlédl na muže vedle sebe a usmál se jeho snaze zakrýt své pochopitelné city.

"Závidím vám, princí Lysandře," řekl, "že máte domov, kam se můžete vracet."

"Teď je to také váš domov," odpověděl Lysander. Harv, příslušník jeho Fraternity, byl vedle něj a vyhlížel z lodního okna s výrazem nezakryté touhy.

"To doufám, princí. V to upřímně doufám," povzdechl si Owensford. Fraternita, pomyslel si. Bratrstvo. To byla další věc, na kterou si bude muset zvyknout. Spart'anští měšťané byli všichni členy některého z nich. Přijetí do Bratrstva bylo podmínkou udělení měšťanství. Fraternita byla všechno od společenského klubu přes vzájemně podpůrnou asociaci až po vojenskou jednotku. Však také spartská milice byla organizována na jejich základě.

"Připomíná mi to Kalifornii," řekl Ace Barton vedle něho, když raketoplán roztáhl křídla a dosedl ve dvou oblacích vodní tříště.

Ucítili jemné kolébání a potom lehký náraz, když k nim přirazil vlečný člun, vzal je do vleku a začal je táhnout do doků. Owensford přikývl. Domy na nízkých kopcích nad přístavními moly měly bílé omítky kryjící kameny, cihly nebo beton a střechy pokryté rudými taškami. Žádný z domů nebyl moc velký, kromě shluku starých budov kolem kondominiálního centra. Dokonce i kolonády neoklasických veřejných budov byly jenom několik pater vysoké.

Architektonický styl byl dobře zvolen. Místní klima kolem Egejského moře mělo ten samý rytmus horkých suchých let a studených vlhkých zim jako Středomořské pobřeží. A značná část původních osadníků také přišla ze západního pobřeží Severní Ameriky.

"Než z toho tady udělají svinský chlív, Aci, jako to udělali v Kalifornii."

"Můžu vám položit nepříjemnou otázku?" zeptal se Lysander.

"Uvážíme-li, že za nás platíte účty, můžete se ptát téměř na cokoliv, co uznáte za vhodné," řekl Owensford.

"No... nikdy jsem nebyl žoldněm. Možná se to stává často, ale není to tak dlouho, co kapitán Barton - tenkrát major - byl vaším nepřítelem. A měl vyšší hodnost než vy. Teď je vaším podřízeným. Není to trochu divné?"

Ace Barton pokrčil rameny. "Možná ne tak docela neobvyklé. A kromě toho, mně to nevadí."

"Ace a já se známe už strašně dlouho," doplnil jej Peter Owensford. "Mám dojem, že jsem vám tu historku jednou v noci vyprávěl."

"Něco z toho si pamatuji, ale tenkrát to byla dlouhá noc," připustil Lysander.

"Vzpomínám si," souhlasil Peter. "No, v každém případě hodnost ve Falkenbergova legii zas tak moc neznamená. K čertu, skoro každý je tu kapitán. Řetěz velení závisí na tom, jakou máte funkci."

"V důstojnické jídelně používáme křestní jména," zopakoval Barton. "Je to něco jako bratrstvo. Jako to vaše, princí Lysandře."

"Aha. Děkuji vám," řekl princ.

Peter zamyšleně pokýval hlavou. Tenhle velitelský post nebude bez problémů, ale Ace Barton k nim patřit nebude. Ace naverboval Petra Owensforda do legie. Peter zapátral v paměti. Bylo to po tom fiasku v občanské válce v Santiagu na Thurstonu, když skončil na straně poražených. Vzpomínka s ním ještě dokázala trochu otfást. Člověk by nečekal, že mladí lidé budou tak pitomí, ale u něj to byl téměř vrchol. Tím, že si jako kondominiální službu zvolil studium ve West Pointu, v době, kdy každý, kdo četl noviny, věděl, že námořní pěchota vesmírného válečného loďstva rozpouští jednotky a má v některých posádkách čtyřicetileté poručíky. Když ještě dal najevo, že věří v ideu Kondominia, tak ztratil také šance, že by mohl dostat umístěnku do pozemních sil Spojených států. Potom se nechal zlanat lidmi ze

Strany osvobození do toho zaslepeného vražedného podniku...

Ace Barton tam byl ze svých vlastních pohnutek, a byla to zatracená klika. Bez něj by Owensforda republikánští komisaři zastřelili nejméně tucetkrát. Anebo Španěláci, když se republika zhroutila. Barton dostal poražené dobrovolníky z malého týmu, že je prohlásil za žoldnéře, na které se vztahuje ochrana podle ustanovení Žoldnéřského kodexu, a potom přiměl Christiana Johnnyho, aby je vzal na zkoušku. Ace potom pokračoval deset úspěšných let jako velitel vlastní žoldnéřské jednotky, než jej legie rozdrtila na Tanithu. "Takže," řekl Peter. "Tohle je další začátek."

"Můj dědeček říkával, že Sparta je druhá šance ve více než jednom významu toho slova," podotkl Lysander.

Owensford se nepatrně usmál. Stál připraven u východu a upravoval si kepi. Jednotky tisíců se za ním v útrokách raketoplánu měly na sobě modrozlatou uniformu, stejně jako důstojníci. Nebojové složky a většina zavazadel budou za nimi dopraveny později, ale bylo důležité udělat na uvítací výbor dobrý dojem. Důležité jak pro vojáky, tak pro místní obyvatelstvo... Koneckonců se nestávalo často, aby nějakou jednotku Falkenbergovy legie, spadlou z oběžné dráhy, přišli přivítat hned dva králové. Dokonce ani když nepřistávali v přepadových člunech za krupobití nepřátelských kulek.

"To je zvláštní, že to říkáte, Vaše Jasnosti," pronesl Owensford. "Zrovna jsem přemýšlel o tom, že nový start je společným snem všech lidí, když uplyne jejich první mládí. Je to ostatně nejtěžší věc, kterou můžou docílit. Vlečeme s sebou příliš mnoho zátěže."

Lysander se ohlédl na staršího muže a snažil se vyhnout očima kornetu Ursule Gordonové, která si do zavazadla ukládala sjetiny a příručky, jež studovala. Peter Owensford je podezřívával, že by oba dva byli raději, kdyby kornet Gordonová odletěla na planetu Nový Washington. Avšak nevycvičený a jednoznačně nejmladší štábní důstojník, jakým byla - vlastně teprve důstojnický čekatel - by legii na té válkou rozervané planetě nebyl nic platný, takže pohodlí opět jednou muselo ustoupit nutnosti.

Co se toho týkalo, sám by dal přednost pobytu na Novém Washingtonu. Legii si tam najali povstalci, kteří se odtrhli od sousední planety Franklin a chtěli se vymanit z jejího vlivu. Od počátku tam půjde o zoufalý boj proti nekonečné řadě překážek a Franklin najal vlastní žoldnéřskou armádu, která měla podniknout rozhodný zásah. Jednalo se o skotské horaly sdružené v takzvané Úmluvě a o frýdlandské tankisty. Jestli se to Christianu Johnnymu podaří, tak se s tím dostane rozhodně do učebnic. Zatímco major Peter Owensford bude stavět výcvikový tábor, trénovat bažanty a honit těch pár banditů v okolních kopcích.

Ne, nikdo nemůže vědět, jak to skončí, připomenul si Owensford. Ani jestli to bude nový začátek. Ale taková je naše práce.

* * *

Dion Croser se pohodlně opřel v křesle a zíral do žhavých uhlíků v plápolajícím krbu. V jedné ruce držel sklenku s koňakem, v druhé dýmku. Francouzskými okny, jež se po levé straně otvírala do zahrady vonící eukalypty a posekanou trávou, sem proudil chladný vzduch. Pracovna byla velká místnost, obložená deskami tmavého místního kamene. Když Croserův otec vybudoval v prvních letech osídlování Sparty tento ranč, bylo tu k dispozici ještě málo dřeva. Ve velkém krbu hořelo uhlí a oheň vrhal rudé stíny, odrážející se od křišťálové karafy na příborníku, na hologramech a obrázcích, visících na stěnách mezi knihovnami. Byl tu jeden velký olejový portrét Elliota Crosera jako mladého muže na Zemi, stojícího před knihovnou univerzity v Berkeley. Pocházel ještě z doby, kdy Sparta byla pouhým plánem, o kterém se rozprávělo ve studentských kavárnkách a na koleji.

Dion zvedl sklenku a pohlédl do očí namalované postavy. Překroutili tvůj sen, otče, pomyslel si. Překroutili jej, odepřeli ti místo, které sis zasloužil jako jeden ze zakladatelů Sparty. Vyhnali tě do exilu na tomhle panství, do marnosti utápěné v pití. Já to hodlám napravit. Tvář na portrétu mohla být jeho, až na vysedlé lícní kosti a ty šikmé oči, které byly dědictvím po Dionově havajsko-japonské matce. Neměl také ten unavený pohled a svalnatou postavu, kterou člověk získá po čtyřiceti letech strávených v přírodě a většinou v sedle.

Ohleduplné zakašlání obrátilo jeho pozornost ke dveřím.

"Slečna Thibodeau," řekl komorník a pod uhlazeným tónem jeho hlasu bylo zřetelně slyšet nesouhlas. Čung pracoval u jeho otce už na Zemi a ještě předtím u jeho dědečka a Skida Thibodeau rozhodně nepatřila k lidem, které by daňový poplatník v Kalifornii přijímal u sebe doma.

"Á, ty se na Skilly pamatuješ," řekla sluhovi ironicky a podala mu svou tlustou ovčí vestu a opasek s náboji, než se protáhla do pracovny, kde si okamžitě nalila sklenici vína.

Dion na chvíli dvorně povstal a uklonil se jí. Dech se mu trochu zrychlil. Deset let už byli politickými spojenci, pět let milenci a stále se nemohl nabažít pohledu na její graciózní pohyby. Byla skoro dva metry vysoká - a těsně kožené kalhoty spolu s bavlněnou košilí zdůrazňovaly každý centimetr její postavy. Pohybovala se tak, jak si představoval jaguáry v džunglích jejího domova. S povzdechem se vrhla do křesla naproti němu a nohu si přehodila přes opěradlo.

Přitiskla si tak prsa proti tenké látce košile. Polkl a pohlédl do čokoládově hnědé tváře orámované rozčuchanými kudrnatými vlasy, jež se modročerně leskly. Vysedlé lícní kosti a plné rty, trochu zahnutý nos, nahoru posazené oříškově hnědé oči poseté zelenými skvrnkami. Uvědomil si, že její matka pocházela z německé mennonitské rodiny a byla dcerou farmáře z kolonií severního Belizu. Unesli ji a přinutili k prostituci, když byla na návštěvě v Belize City.

Otec byl pasák a oba zemřeli mladi.

"Dione, člověče," řekla a zvedla sklenici.

"Skido," nepoužil její přezdívku.

"Skilly slyší, že Van Horna potkala nehoda, kterou doporučila," řekla. "Nastoupí na jeho místo Vrtule?"

Croser překvapeně zamžikal. Sestavení vraždícího komanda, které by bylo odpovědné přímo jemu, byl její nápad. Skilly

byla docela slušně sečtělá, ještě než dorazila na Spartu, ale někdy litoval, že ji seznámil s klasickými díly o partyzánské válce a frakcionářském politikaření. Bez Van Horna se samozřejmě mohli obejít, jakmile jednou přivedl své grázly do hnutí. Byl hlavou werewolfů, jediného opravdového pouličního gangu v Horním městě - na Spartě to tyhle gangy neměly snadné, protože dospívající mládež buď chodila do školy, nebo pracovala. Ale werewolfové nebyli loajální. Nicméně... Všimla si jeho výrazu a shovívavě se usmála.

"Človče, v téhle branži lidi nepropouštíš," zdůraznila. "Odcházejí jediné nohama napřed."

Přikývl. Dokonce i navzdory organizaci, skládající se z jednotlivých buněk, by mohl Van Horn natopit frontě spoustu škody, kdyby je oznámil jízdní policii. O to víc, že byl jednou ze spojek mezi nadzemní organizací NOF a heilóty. Bylo nutné vnutit všem disciplínu, zvláště nyní, když práce na přímé akci nabírala obrátky. Příliš mnoho branců byli pouliční gangsteři ze zaopatřovacích ostrovů a velitelé museli jít příkladem.

"Myslíš si, že by Vrtule mohla litovat toho, co se stalo?" zeptal se. "Ona a Van Horn... byli si dost blízcí."

Skida se zasmála. "Právě Vrtule mi řekla, že Van Horn zachází trochu daleko," odpověděla. "Vrtule a já jsme přijely na stejné kondominiální lodi, ta je dobrá. Van Horn byl pro ni jenom jeden stupínek, kromě toho Vrtule má radši holky. Umí dobře nenávidět, je našemu hnutí opravdu oddaná." Neúčastně pokrčila rameny. "A kromě toho je z Chicaga. To se bude hodit., protože teď nám sem transporty vozí spoustu gringo gangsterů."

Usrkl koňaku a potáhl z dýmky. Tabák jej příjemně hladil po jazyku.

"Gratuluji ti k tomu přepadu Velysena," řekl. "Ale..., Skido... to, co se stalo jeho ženě a švagrové..., to vyvolává spoustu rozhořčení."

"Právě to Skilly chtěla. Dione, ty víš, že nejde o to, přinutit ty rančery, aby nás měli rádi. To přece ne. A když je jenom zabijeme, tak je jenom rozzuříme a přinutíme je s námi bojovat." Roztáhla dlaně a zkroutila prsty. "Ohroží jejich rodiny a držíme je za koule, človče."

Znovu vzdychl. Koneckonců základní strategie byla jeho. "Já vím, a budou vyžadovat tvrdší opatření proti neměšťanům, což nám je nažene do náručí."

"Čím hůře, tím lépe, tak to přece říkal ten ruský chlápek, Lenin, ne? To bylo skvělé prohlášení, které jsi udělal pro Herald, jak tam odsuzuješ násilnické odštěpné frakce a obviňuješ je, že jejich útisk nás k nim nutí." Znovu si pomalu usrkla vína. Naučil ji oceňovat dobré ročníky. "Jak to jde na univerzitě?"

"Pomalů, ale máme tam už teď svoji strukturu. Především na fakultě sociologie a humanitních věd, tam je hodně výlupků, kteří se bojí, že nesloží měšťánské zkoušky. Plus obvyklé množství přísluhovačů."

"Je jich hodně připravených dát se k heilótům?" zeptala se. Zabránit ostatním rekrutům, aby nesežrali studenty zaživa, dalo dost práce, ale když se ti, co přežili, zocelili, měli velkou cenu. Až moc řadových bojovníků NOF se začalo potit, když měli myslet víc jak týden dopředu.

Dion se zachmuřil. "Budou připraveni, až vyprovokujeme další pouliční boje. Mají zanícené hlavy a ublížené povahy, jakmile se jednou namočí..." Připili si. "Mám pro tebe dalších půltuctů dezertérů z kondominiální námořní pěchoty a dalšího důstojníka."

Skilly radostně zabubnovala na opěradlo křesla. "Hodnej chlapec!" řekla. Sehnat vycvičené kádry ochotné pracovat pro heilóty byl vždycky problém. Na plážích byla spousta kondominiálních důstojníků, ale většina z nich byla děsně vybíravá. Jsou příliš změkčilí na to, aby mohli být užiteční, říkala si v duchu. Ti, kteří nebyli, měli zase jiné problémy, které omezovaly jejich použitelnost.

"Zhruba řečeno, co všechno ještě budeme potřebovat asi tak příští rok?"

Zamračila se. "Dione, takhle daleko jsme se dostali bez vážnější pomoci zvenčí, už jsme o tom mluvili. Máme spoustu branců a dost zbraní." - Sparta vyvážela jednoduché pěchotní zbraně a zařízení a hnutí část toho toku odvádělo po léta do svého koryta - "peníze proudí pravidelně, ale nájezdy a držení silnic nestačí. Potřebujeme elektroniku, spojovací zařízení, těžké zbraně, ty přesně naváděné věci. Také lepší síť spojení ve Sparta City a v údolních městech. A techniky a bezpečné spojení mimo planetu. Nejenom k těm šamanům ze Strany osvobození. Dokonce i s touhle pomocí to ještě bude dlouho trvat, než si to budeme moct vyřídit s těmi jejich bratrstvy."

Položil sklenici a dýmku na stůl a poklepal si prsty na bradu. "Máme to."

Skida zvedla obočí. "Peníze?"

"Peníze, jistě."

"Dost, aby to uhradilo tvé dluhy? Komu za to vděčíme?"

Croser její první otázku ignoroval. Ani on, ani jeho otec nedokázali dobře spravovat finanční záležitosti. Revoluce tuhle situaci vyřeší, ale do toho Skidě nic nebylo. "Daleko víc než jen peníze. Od jednoho senátora." Zafíkal. "Právě to, že královská vláda najala Falkenbergovy lidi, jej přimělo k rozhodnutí, že pro nás udělá víc než až dosud. Lodní dodávky zbraní, tolik, kolik NOF dokáže pobrat, půjčky - velké půjčky - technický personál... Skupina z Mejdži dorazí příští týden." Tentokrát byl jeho úšklebek vlčí.

"Konference všech náčelníků tajných sekcí začne hned, jak budou lidi z Mejdži v obraze."

Skida radostně cenila oslnivě bílé zuby, kontrastující s její pokožkou.

"No, to je ale něco, človče!" Zvedla skleničku s vínem. "Na revoluci!"

Naklonil se, aby si s ní mohl přituknout.

"Na Spartskou demokratickou republiku!"

"Na prvního prezidenta republiky, Diona Crosera!"

"Na první ministryni obrany-" - královská vláda měla ministerstvo války - "Skidu Thibodeau!" pronesl.

Vyprázdnili sklenice a ona vstala, došla k němu, ovinula paže kolem opěradla jeho křesla a nahnula se dopředu, až se jejich tváře téměř dotýkaly. Rty se setkaly. Její ústa chutnala vínem a mátou. Mužovy nozdry se zachvěly, když z jejich šatů a kůže zachytily silnou směs pachů - kouře táborových ohňů, potu, kůže a koní. Dion po ní vztáhl ruce.

"Ne, ještě ne," zarazila ho Skida chraptivě. Oči jí blýskaly odleskem ohně z krbu. "Skilly chce nejdřív sprchu. A potom se zamkneme na celý den. Skilly byla v buši už moc dlouho. Skilly je tak nadržaná, že se jí začínaly líbit už i kozy, holky a dokonce i její lovci."

Stáhla se s výsměšnou pomalostí a s pohledem přes rameno se zeptala: "Výdrbeš mi záda, člověče?"

Croftonova sbírka esejů a přednášek z vojenské historie (2. vydání)

Profesor John Christian Falkenberg II.: Předneseno na Kondominiální univerzitě v Římě, 2080

"Nejvýznamnější vojenské státy "vlastní" přibližně devadesát pět procent veškerých odborných vojenských poznatků, pokud je lze měřit počtem vydaných publikací na toto téma. Dokonce se jim podařilo přeměnit tyto znalosti na svého druhu menší vývozní artikl. Důstojníci ze zemí, které nepatří k vojenským mocnostem, jsou pravidelně vysíláni ke studiu na štábních a válečných školách ve Washingtonu, Moskvě, v Londýně a v Paříži... Nejvýznamnější vojenské státy vysílají samy tisíce a tisíce vojenských "expertů" do řady zemí třetího světa po celé latinské Americe, Africe a Asii.

Bez ohledu na tato fakta existují vážné pochyby, týkající se schopnosti rozvojových zemí - jak těch, které se nedávno samy "osvobodily" z komunistické nadvlády, tak těch již svobodných - využít ozbrojených sil jako nástroje k dosažení smysluplných politických cílů. Tato situace není úplně nová. Neschopnost rozvojových zemí chránit své zájmy a dokonce životy svých občanů tváří v tvář nepřehlednému ohrožení byla v posledních dvou desetiletích znovu a znovu prokazována v nesčetných incidentech. V důsledku toho se politikové společně s akademiky snížili k používání takových výrazů jako "úpadek moci", "narůstání užitečnosti války" a v případě Spojených států "slaměný obr". Dokud se "demilitarizace" týkala pouze západní společnosti, byl tento jev vítán s nadšením. Sovětský neúspěch v Afghánistánu však způsobil rozhodující obrat a také SSSR je nyní nezpochybnitelným členem klubu. Na základě těchto faktů se vyskytly spekulace, že válka samotná možná ztratila budoucnost a bude nahrazena hospodářskou soutěží mezi velkými "obchodními Woky" formujícími se nyní v Evropě, Severní Americe a na Dálném Východě. V této knize se pokusím dokázat, že takový názor na válku je nesprávný. Konvenční válka obrovského měřítka - válka, jak ji chápou současné nejvýznamnější vojenské státy - možná doopravdy mele z posledního. Avšak válka sama o sobě, válka jako taková, je plná života a dere se v nové epoše o své místo na slunci..."

Přeměny války, Free Press, 1991 [Shora uvedený text napsal Martin van Creveld vydal jej krátce předtím, než Spojené státy zahájily největší konvenční vojenskou akci druhé poloviny 20. století. Nyní zvážíme, zdali Creveld, jeden z nejlepších vojenských historiků minulého, a vlastně kteréhokoli století, měl pravdu a kde se mýlil.]

I.

"To byla působivá přehlídka, majore," pochválil Alexander I. příslušníky páteho praporu, kteří se už drápali na korby nákladních automobilů na náměstí pod nimi.

Jednalo se o místní výrobky s dieselovými motory a nízkými nápravami, s koly z odstředivě litého chromoocelového vlákna. Ve srovnání s vojenskými nákladními speciály byly primitivní, ale lepší než povozy tažené koňmi, jaké byly jedině k mání na mnoha jiných planetách. Na ulicích Sparta City bylo vidět hodně tažných zvířat, ale jezdila tu také elektrická vozítka a dieselové nákladní automobily a dokonce několik na Zemi vyrobených vznášedel.

Zde v okolí Vládního náměstí, kde žoldnéři uspořádali přehlídku pro své zaměstnavatele, se město velice podobalo nějakému kalifornskému vysokoškolskému areálu staršího typu. Byly tu dlážděné chodníky, zahrady, novošpanělská architektura. Vládní budova se svou zelenou měděnou kopulí a sloupky se podobala univerzitní aule. Poněkud nesourodý palác by mohl sloužit jako děkanova rezidence.

"Doufám, že nemáte námitky, abychom vás a vaše důstojníky ještě zdrželi?" zeptal se Alexander. Byl to vysoký, asi padesátiletý hubený muž. Připomínal staršího prince Lysandra až na to, že prošedivělé světlé vlasy měl upravené podle módy, jež panovala na Zemi před dvěma generacemi. Dalším rozdílem byla nekonečná únava, která se mu zračila kolem očí. Owensford věděl, že je výsledkem příliš dlouho snášeného napětí.

"V žádném případě, pane," odpověděl. Lehce se uklonil s vědomím, že spartská monarchie je vcelku neformální institucí, jak se alespoň až dosud zdálo.

Král David I. Freedman už seděl za konferenčním stolem. Vlastně to byl korunní princ David, ale jeho otec Jason už částečně odešel do ústraní v důsledku nemoci a David byl králem podle všech praktických hledisek. Byl to tělnatý muž, oblečený jako jeho kolega v hnědé tunice a kalhotách po kolena extrémně konzervativního střihu. Jeden z nejstarších úředníků po jeho boku měl na sobě natolik staromódní oblek a kravatu, že to vypadalo nanejvýš bizarně. Další muž měl oholenou hlavu, monokl, tuniku vojenského střihu a jezdecký bičik. To bude jistě Bernard Freiherr von Alderheim. Jeho otec pocházel z bývalého Königsbergu ve Východním Prusku, přejmenovaném později na Kaliningrad a později opět na Königsberg. Jeho dcera byla snoubenkou prince Lysandra a on byl nejprominentnějším průmyslníkem na planetě. Byl také titulárním předsedou největší a nejdůležitější Fraternity.

Je považován za výstředního, vzpomněl si Owensford na zpravodajskou svodku. Celkem vzato, na první pohled je jasné, že od Země nás dělí sedmiměsíční tranzit. Posadil se mezi důstojníky legie.

Uniformy na jedné straně stolu, civilní oblečení na druhé straně, s výjimkou muže v temně rudém saku a modrých kalhotách Královské spartské jízdní policie. Jeho boty nenechávaly o jízdním charakteru jeho sboru nikoho na pochybách.

"Mladší důstojníci a poddůstojníci zvládnou ubytování bez problémů," dodal Owensford. "To víte, chceme postavit základní budovy co nejrychleji, než dorazí bojové složky pluku a rodinní příslušníci." Začnou se objevovat už příští týden a do měsíce by měli být všichni tady. "Legie je zvyklá být pokud možno soběstačná a ubytování v soukromí by mohlo způsobovat problémy."

"Kdybyste potřebovali cokoliv, tak vám to opatříme," řekl baron von Alderheim. "Budete chtít také dělníky?"

"Děkuji, ale nebudu, barone," odpověděl Peter. "Naučit se stavět vojenský tábor je stejně dobrý způsob, jak pochytit vojenskou disciplínu, jako kterýkoliv jiný."

Ace Barton souhlasně přikývl.

"Dobrá, dobrá," řekl von Alderheim. "Budování vojenského ležení, první lekce římského vojáka."

Peter se pousmál, nevěda co říci. "Sire, mohl bych vám teď představit své důstojníky?"

"Buďte tak laskav," vybídl jej Alexander.

"Můj náčelník štábu, kapitán Anselm Barton. Kapitán Andrew Lahr, praporeční adjutant. Kapitán Jameson Mace, velitel průzkumníků. Kapitán Jesus Alana a kapitánka Catherine Alanová, zpravodajsko-plánovací sekce a zpravodajsko-logistická sekce. George Slater, náš služebně nejstarší rotní velitel."

Alexander zdvihl obočí. "Slater?"

George Slater se usmál. "Ano, sire. Můj otec má být náčelníkem vaší válečné akademie, až dorazí."

"Aha. Děkuji vám. Pane Plummere..."

"Ano, sire." Mluví byl malý postarší člověk, konzervativně oblečený, ale s nápadně barevnou kravatou. "Jmenuji se Horace Plummer, jsem místopředseda vlády. Tohle je ctihodný Roland Dawson, předseda vlády. Pan Eric Raspari, ministr financí. Sir Alfred Nathanson, ministr války, madam Elayne Rusherová, ministryně spravedlnosti. Lord Henry Jamaga, ministr vnitra a rozvoje. Generál Lawrence Desžardins, velitel Královské spartské jízdní policie."

Náčelník policie byl hranatý muž s úzkým knírkem, vyznačující se mohutnými svaly jako většina Spart'anu žijících na planetě s velkou přitažlivostí. Jeho opálení svědčilo o práci na čerstvém vzduchu, neboť sluneční svit zde byl dost

slabý. Peter usoudil, že kancelářská práce rozhodně nebude jeho koníčkem.

"Tohle je válečná rada," pokračoval Plummer. "Jejich formálních zasedání se účastní mluvčí senátu a ostatní senátoři mohou být zváni, pokud se vyžadují jejich znalecké posudky, ale toto jsou hlavní poradci Jejich Královských Veličenstev. Své vojenské rozkazy budete dostávat přímo od Jejich Veličenstev. Administrativní záležitosti budete řešit se sirem Alfredem. Jejich Veličenstva žádají, abyste svou úvodní zprávu přednesli nyní."

"Děkuji vám." Peter se postavil a přešel k promítací ploše. "Z hlášení, která nám pravidelně posílá pan Plummer od okamžiku, kdy jsme vstoupili do planetární soustavy Sparty, jsem získal dojem," zahájil, "že situace na planetě není tak jednoduchá, jak jsme očekávali. Bude jistě třeba leccos upřesnit, ale myslím, že v zásadě se shodujeme na tom, co bude hlavním posláním legie."

"Jistě, samozřejmě," řekl Plummer.

"S vaším dovolením budu teď trochu poučovat," pokračoval Peter. "Sparta měla vždycky záviděníhodný miliční systém založený na systému Bratrstev, ale až donedávna království nepocíťovalo nutnost vybudovat stálou armádu či expediční vojenské síly. To se změnilo v důsledku nejisté politické situace a vy jste usoudili, že by bylo vhodné pořídit si obojí."

"Zcela na rovinu," přerušil jej král David Freedman. "Můžeme si dovolit jenom jedno z toho. Expediční síly, na které bychom se rádi v případě nouze spolehli, si budeme muset pronajmout, protože jinak bychom si rozhodně nemohli dovolit udržovat velkou stálou armádu."

"Přesně tak," řekl Peter. "Takže původní plán byl dopravit sem celou legii, nechat ji vytvořit svou vlastní kopii a tento klon si pronajmout. Tím by se vyřešila otázka expedičních sil. Mezitím bychom vybudovali infrastrukturu, jež by nám umožnila zopakovat ten trik vícekrát. Najmutím několika jednotek a dopravením vybraných zkušených jednotek na planetu by si Sparta vytvořila jakousi plukovní továrnu. Při troše štěstí by si tyto jednotky vydělaly pronajímáním své síly dostatek peněz, a přitom by zůstávaly věrné Spartě."

"Když to líčíte takhle, tak to nevypadá jako nijak zvlášť výhodné z hlediska samotných vojáků," přerušil jej Roland Dawson.

"Přitom by to výhodné mohlo být," řekl Peter. "Záleží jen na formě. Vaše Veličenstva, pánové... a dámo..."

"Myslím, že madam Elayne nebude mít námitky, když nás budete oslovovat jenom pánové," pomohl mu Alexander. Peter se vesele usklíbl. "Děkuji Vám, sire. Tak abych pokračoval. Sparta má značné zkušenosti s vojenskými záležitostmi, ale ne tolik, jako léta sloužící profesionálové. Profesionální voják se na začátku své kariéry značně liší od občanského vojáka. Později však tento rozdíl zpravidla mizí. Existují jistě výjimky a většina vojáků nepochybně rukuje s vyhlídkou na slávu a s vírou, že budou bojovat po boku kamarádů, ale jejich hlavním motivem je příznivý ohlas a uznání někoho, koho si váží. Vyhlídka na čest, možná na druhou kariéru a slušný důchod pak figurují na dalších místech. To všechno Sparta může poskytnout."

"Co se týče důchodu," ozval se David. "To by mohlo znamenat velké výdaje."

"Ano, pane, ale jestli chcete jednotky oddané Spartě, na rozdíl od námořních pirátů, tak přesně tohle musíte nabídnout. Rád bych zdůraznil, že máte prospívající hospodářství, takže v době, kdy budou důchody aktuální, budete mít víc než dost z čeho je vyplácet. Kromě toho máte také půdu a komunální fondy. Jsem přesvědčen, že penzionovaní vojáci budou příznivě ovlivňovat vaši ekonomiku i navzdory nákladům s jejich důchody."

"Ano, ano, jistě..."

"Takže," pokračoval Peter. "Jestliže je stále ještě cílem vybudovat kvalitní expediční jednotky s dlouhodobou službou, znamená to řadu bezprostředních menších cílů, všechny vzájemně propojené. Vezměme si jako příklad zbraňové systémy. Musí to být konstrukce, jež využívají výhod spartských výrobních zařízení, ale také schopností vojska - vzdělání, škol, kvality důstojnického sboru. Jaké zbraně budou k dispozici, to ovlivní kvalitu výcviku vojska. To všechno musí být samozřejmě v souladu s trendy vašeho průmyslového rozvoje."

Dále tu máme štábní důstojníky. Jsem si jist, že víte, jak velký rozdíl je mezi veliteli mužstva a vojenskými manažery."

"Vždycky jsem si to myslel, dokud jsem nezačal pracovat s Falkenbergem," ozval se princ Lysander.

Owensford souhlasně přikývl. "Legie je trochu výjimečná, Vaše Výsosti. Kromě toho jste většinou pracoval s Falkenbergovým štábem, který střídá plánování akcí a přímé velení vojskům. Máme také důstojníky, kteří své jednotky nikdy neopustí - protože nechtějí. Někteří z nich jsou naši vůbec nejlepší velitelé. Velitelé by měli být ctižádostiví, ale ne natolik, aby se jejich podřízení ptali, proč mají bojovat za nějakého chlapa, který netouží po ničem jiném, než jak od nich odejít."

To, co jste zažil, také byla legie na tažení, což také většinu času jsme, to vás ujistí uji. Co jste neviděl, to je zákulisí. Školy, technický výcvik, sociální činnost, získávání zbraní, finanční investice, což většinou leží na bedrech nevojenského personálu. Přestože jsme ve většině ohledů soběstačná síla, jsme pořád jenom bojový tým v síle pluku. Sparta potřebuje vybudovat značně větší a komplexnější vojenské síly."

Peter pokrčil rameny. "Většinu toho bude mít samozřejmě na starost plukovník Slater, ale chci, abyste si toho byli vědomi."

"Ano, chápu," ozval se Alexander. "Je to trochu odvážné, předložit nám to všechno takhle najednou, ale všichni víme, co jsme si vzali na bedra. Doufám, že jsme pořád ještě všichni zajedno?" Rozhlédl se kolem stolu a dostalo se mu souhlasných přikývnutí.

"Ano," řekl David prostě. "Jedině okolnosti nejsou takové, jaké by měly být. Asi by bylo vhodné, aby teď generál Desžardins promluvil o bezpečnostní situaci. Generále..."

"Víte už, že máme problémy s bezpečností," začal náčelník policie a dotkl se klávesnice. Naproti oknům se vysunul třímetrový čtvercový monitor a všichni si natočili židle. "Od posledního informačního balíku, který jsme poslali plukovníku Falkenbergovi, se situace podstatně zhoršila."

Objevila se mapa hlavních obydlých oblastí Sparty. Město, údolí reky Eurotas a jejích přítoků, vlnící se na sever a k západu do ústí. Rozptýlené osady na pobřeží Egejského a Oinosekého moře a na ostrovech. Tečky ukazovaly města. Melos na soutoku Eurotasu a Alkimionu, Clemens asi ve třetině vzdálenosti proti proudu, Dodona ve Středním údolí a Olynthos u vodopádů, kde řeka opouštěla jezero Alexander. Byla to opravdu velká řeka, o polovinu delší než Amazonka. Další řeka s deltou se nalézala na západním pobřeží proti Zatoce ostrovů, při jejímž ústí leželo město Rhodos. Tato řeka odpovídala velikostí Mississippi.

Na mapě naskákaly červené skvrny. Soustřeďovaly se podél horního toku Eurotas a na úpatí oblastí, dosahujících k oběma břehům řeky. Světlejší skvrny zasahovaly na západ do plání a hor vnitrozemí hadovitě pevniny, mezi izolované pastviny, doly a lovecké chaty. Na dolním toku řeky Eurotas byla čistá zóna, ale v samotném hlavním městě Sparta Čity bylo skvrn podstatně víc.

"V divočině jsme vždycky měli nějaké bandity," pokračoval Desžardins. "Poslední dobou je to horší, a umíte si jistě představit proč."

"Příliš rozptýlené obyvatelstvo," řekl Ace Barton. "Zranitelné komunikace."

"Přesně tak," řekl policista zachmuřeně. "Kolem hlavního města je pořád ještě spousta dobré půdy - dokonce i zde na poloostrově - ale kultivace stojí peníze, které nemáme. Ceny zemědělských výrobků jsou nízké, takže pokud musíte investovat, nemáte žádný zisk. A spousta financí je stále ještě vázána velkými úvěry původním osadníkům."

David I. se neklidně zavrtěl. "Vláda měla vždycky víc půdy než peněz," řekl poněkud omluvným tónem.

"Jistě, sire," uklonil se jeho směrem policejní náčelník. "Takže lidé se nahnuli k řece Eurotas a do okolních hor, mezi nimi horníci. Jsou tam ostrůvkovitá naleziště zlaté a stříbrné rudy, mědi, thoria a bůhví čeho ještě, a to po celém světadílu. Nejsou moc velká s výjimkou Olynthosu, ale stačí to... Každý tam v divočině má koně a pušku, a pokud takový člověk své věci rozumí, může vyžít z půdy docela snadno. To představuje řadu lákavých cílů. Královská jízdní policie dokázala většinou udržovat pořádek za pomoci Bratrstev. Až donedávna. Tohle je poslední případ: Velysenův ranč."

Objevil se obrázek, letecký snímek kouřících trosk velkého dvoupodlažního domu uprostřed nepoškozených hospodářských stavení. Monitor zablikal a snímek se změnil. Ukazoval nyní trochu rozmazaný záběr z malé kamery umístěné na přílbě. Na stejném pozadí se pohybovali muži v khaki polních uniformách a bitevní zbroji z nemourlonu. Vedle stolů zhotovených z koz ležela řada mrtvol přikrytých pokrývkami. V záběru kamery se objevila ruka, která odkryla jednu z pokrývek. Objevila se mrtvola ženy a bylo zřejmé, jak zemřela. Vojáci se naklonili dopředu s potlačovanými projevy nevole, jednomu z civilistů se udělalo nevoľno.

"To je Eleonora Velysenová," pokračoval policista hlasem plným potlačované zlosti. "Ta druhá žena je její sestra."

Odmíchl se.

"Žádná další žena na ranči nebyla sexuálně zneužita. Arthur Velysen byl zastřelen, stejně jako jeho předák a další dva měšťané, a celé to místo bylo zgruntu vyrabováno. Nedošlo tam k žádnému přehnanému vandalismu a Velysenovým dětem se nic nestalo." Kamera znovu změnila záběr, ukazovala zeď, na níž stálo třímetrovými písmeny: VLÁDA HEILÓTU JE OK.

"Terorismus," řekl Owensford tiše. "To nejsou bandité, ale teroristé. Proč heilóti?"

"Tak si dneska teroristé sami říkají. Stejně nápisy se objevily tady ve městě. Jedná se ovšem o velice výkonné teroristy," řekl Desžardins s pochmurným pokyváním hlavou. "V posledním roce došlo k nejméně dvěma tuctům útoků odpovídajícím tomuto schématu. Z toho jenom za poslední dva měsíce jich bylo šestnáct, od Clemensu na jihu až po Olynthos na severu a dokonce až daleko na západě, na horním toku řeky Meneander. K tomu připočítejte tucty hlášení o zastrahování, vymáhání peněz za ochranu, letáky... a někteří z rančerů a majitelů dolů těm heilótům platí, na to bych dal jed."

Madam Rusherová se neklidně zavrtěla. "Kdyby byla Královská jízdní aktivnější..."

Desžardins praštil pěstí do stolu. "Paní ministryně..., se vši úctou..., mám jenom tři tisíce policistů včetně úředníků, lidí přidělených soudům, chlapů, kteří se starají o navigační boje, a techniků a výcvikových kádrů. Mám všeho vsudy deset čtů a třicet vrtulníků, takže se nemůžeme ani pořádně dopravit na místo. Když těch pět set nebo kolik příslušníků mobilních sil rozdělím, tak je heilóti snědí zaživa! Ta banda, která přepadla Velysenovu farmu, těch bylo nejméně šedesát - vyhodili do vzduchu satelitní anténu, odřízli telefonní vedení k Torreyovu panství a přepadli ze zálohy jednotku, která měla hlídat cestu."

"To je klasika," ozval se Ace Barton.

"Vypadá to tak," přisvědčil Owensford.

"Vy už jste se s tímhle někdy setkali?" zeptal se generál Desžardins.

"Ale ano," řekl Peter. Kývl na Bartona.

"Zatím se jedná o vrcholnou první fázi partyzánské činnosti," řekl Barton. "Abyste to zarazili, nemůžete sedět a čekat, až k vám partyzáni přijdou. Zničí vás v takovém případě po částech. Musíte být pohyblivější a nechat poziční obranu na starosti milici."

Desžardins se hořce zasmál. "Přesně to si mysleli Velysenovi," řekl. "Měli tucet ozbrojených strážců a elektrický drát. Moji lidé, kteří byli u pitev, jsou si naprosto jisti, že těch šest mrtvých strážných zabili jejich kolegové a také sabotáž byla provedena zevnitř."

Owensford a Barton si vyměnili pohledy a oba dva napadlo: Tak tohle měla být mírová výcviková mise!

Promluvil král Alexander. "Takže vidíte, pánové, že potřebujeme legii daleko více než kdy předtím, což je jeden důvod, proč jsme si jednu její část nechali v záloze. Naneštěstí budeme teď také mít daleko víc problémů s jejím vyplacením."

Catherine Alanová vzhlédla od svých poznámek. "Vaše Výsosti - sire - tohle určitě nesnížilo váš státní důchod tak drasticky?"

"Zatím ne," odpověděl Alexandrův kolega. Freedmanové byli ekonomové, držitelé profesur na Kolumbijské univerzitě a na Kondomiální univerzitě v Římě. "Ale kapitáne, ekonomické ospravedlnění pro budování našich polních sil - ano, já znám ty strategické důvody, Alexandře, ale musíme přizpůsobit svoje výdaje svým možnostem - ekonomické zdůvodnění je v tom, že nám to pomůže zlepšit situaci v oblasti zahraniční měny."

Peter souhlasně přikývl. Mnoho nových nezávislých planet hradilo výlohy spojené s výstavbou svých státních armád tím, že je pronajímali se záměrem zlepšit tak svůj celkový rozpočet. Pro některé planety, jako byla například Úmluva nebo Frýdland, to byla dokonce prvotní položka příjmů. Sparta se rozhodla pustit se do této hry také. Bez ohledu na záležitosti zahraničního obchodu bylo nakonec nezbytné, aby se vytvořila a udržovala vojenská síla, která by planetám jako Frýdland dala najevo, že Sparta není žádná snadná kořist.

David vzdychl. "Ideologicky jsme tady svobodní obchodníci, majore Owensforde. Naši rodiče sem koneckonců přišli právě proto, aby se vyhnuli byrokracii a různým omezením. Ale... to víte, síla okolností. Veškerá zahraniční měna je přidělována ministerstvem obchodu a luxusní dovoz - což je všechno, kromě investičního vybavení - podléhá vysokým daním. Však také jedním z hesel, kterými NOF masíruje lidem mozky, je: chceme dovážet luxusní zboží a chceme lepší sociální zabezpečení."

Kapitán Jesus Alana se mírně usmál. Byl to muž tmavé pleti, o pár centimetrů menší než jeho rusovlasá žena, s pěstěným černým knírkem. "Na Handley to bylo skoro to samé. Takže vaší opozicí je... Neměšťanská osvobozeněcká fronta?" řekl. "Pan Dion Croser?"

"Měšťan Dion Croser, a to je jen část toho problému," řekl Desžardins. "A syn jednoho z našich otců zakladatelů, což je ještě horší. Pane, jsem si stoprocentně jist, že je v tomhle namočen až po ten svůj vyšlechtěný krk. Jen mě nechte, abych ho sem do vlekl, a uvidíte..."

Alexandr učinil netrpělivé gesto. "Ne. Ne bez důkazu, že je ve spojení s těmi heilóty. Čemuž nevěřím; Dion Croser dělá chyby, ale přesto je to pořád Anthonyho syn. "Svobodu nad zákon," generále Desžardinsi." Otočil se k vojákům.

"Croser má tady ve Sparta City pár následovníků, většinou mezi nedávnými přistěhovanci a nekvalifikovanými dělníky.

A pár na univerzitě." Hořce se usmál. "Naši otcové zakladatelé byli političtí vědátory a sociologové, ale když zakládali náš vzdělávací systém, podcenili vliv nezaměstnané inteligence."

"Povalečů," odfrkl zlostně David. "Flákají se po kolejkách a stěžují si, že nemohou ve státních službách strkat nos do věcí cizích lidí. Majore, naše vláda má jenom pár tisíc stálých zaměstnanců a většinu svých omezených míst smluvně pronajímá..." S viditelným úsilím zarazil nutkání uspořádat přednášku. "Skutečností zůstává, že na dokonalé vyzbrojení našich polních sil potřebujeme tvrdou měnu, a k té se těžko dostáváme. Potřebujeme větší příjmy z vývozu. Jestli své vojáky pronajmeme mimo planetu a získáme za ně platby v dajanských šekelech nebo frýdlandských markách, to je jedna věc. Jestli budou muset zůstat tady a bojovat..." Pokrčil rameny.

"Nadbytek musí ustoupit před požadavky obrany," zacitoval Owensford. Král Freedman překvapeně vzhledl, když slyšel žoldnéře citovat Adama Smithe. Byl byste překvapen, co všechno nás Christian Johnny nutí číst, pomyslel si Owensford. Koneckonců jeho táta byl profesorem historie. "Máte tady přece vlastní muniční továrny."

"Vyrábíme ruční palné zbraně, minomety, nemourlon v licenci DuPont. Zbraně jsou našimi hlavními výrobky na vývoz, spolu se středně pokročilým technologickým vybavením pro planety ještě méně industrializované, než jsme my.

Dokážeme vyrábět obrněné vozy a tanky, ale produkce není dostatečná. Nemáme tu žádnou elektroniku, která by stála za řeč. Vedli jsme jednání s Xanadu a Mejdi o dodávkách procesorů, ale..." Znovu pokrčil rameny. Všichni věděli, že ceny jsou uměle udržovány na neúnosné výši. "Máme pracovníky a znalosti, energii, zdroje a příležitost, všechny klasické podmínky, ale pořád jsme ve stadiu, kdy potřebujeme vyrábět nástroje na výrobu nástrojů pro výrobu strojů." "Potřebujeme čas."

"Což je jedna z mála komodit, které pro vás můžeme získat..." řekl Owensford. "Od toho jsou vojáci tady. No, jedna z těch lepších stránek je, že když vy nemáte dostatek elektroniky, tak ji nemá ani nepřítel. Jesusi, buď tak laskav a dohlédni, aby veškeré plukovní vybavení bylo ještě důkladněji zabezpečeno. Některé naše moderní přístroje jsou možná středem zájmu povstalců."

"Ano, pane." Alana si naškrábal poznámku do svého elektronického zápisníku.

"Budeme potřebovat letecký transport," řekl Peter. "Nemůžeme posílat letadla do bitevního prostoru, ale často je to klíčový prostředek, který určí, že bitva proběhne tam, kde chceme my, a ne, kde chce nepřítel. Byl bych vám vděčný, kdybyste udělali maximum pro zvýšení produkce vrtulníků. Nemusejí to být žádné prvotřídní luxusní stroje."

"Ja," řekl baron von Alderheim.

"A nemusí být také všechny od jednoho výrobce," zdůraznil Peter. "Letectví je příliš důležité na to, abychom riskovali jeho kolaps kvůli nějaké nedodané součástce - takže žádný jeden dodavatel."

"Chápu," řekl von Alderheim. "Chcete po mně, abych podporoval vlastní konkurenci?"

"Obávám se, že to je přesně to, co po vás chci," potvrdil Peter. "Chápejte, není třeba, abychom si všechno vyráběli sami, ale rozhodně nám pomůže, když budeme soběstační co se týče hlavních položek."

"To samozřejmě dává smysl," přikývl ministr války. "Když bude baron von Alderheim souhlasit..."

"Ale ano, já souhlasím," ozval se von Alderheim. "Civilní služby a takové ty věci. Kromě toho, když bude mít major Owensford úspěch, tak můžeme očekávat řadu objednávek na vojenské zařízení a díky tomu i tvrdou měnu."

"To je rozhodně naším cílem," přitakal David.

"Cílem, který nám nepřítel možná usnadní," řekl Peter.

"Jak to myslíte?" zeptal se sir Alfred nechápavě.

"Jedním z problémů budování vojenských sil jsou velitelské kádry," řekl Peter. "Mnozí z první vlny našich branců se budou muset trochu spěšně stát poddůstojníky a nižšími důstojníky pro druhou skupinu. Bojové zkušenosti, dokonce i z válečného konfliktu tak nízké intenzity jako je tento, nám hodně pomůžou."

"Pochybuji, že to Eleonora Velysenová považovala za málo intenzivní konflikt," řekl Roland Dawson.

"Ne, pane, to určitě ne," přitakal Peter. „Nechtěl jsem být uštěpačný." Pokrčil rameny. "Ale tak to prostě je. Máme tady tréninkovou válku."

"Dosud," řekl Desžardins. "Ale už to eskaluje."

Peter přikývl. "Správně, ale myslím si, že nebude dlouho trvat a vypořádáme se s tím. Takže co se týče technologie, jsme zajedno. Neznamená to, že bychom si neměli dělat starosti s mimoplanetárními silami, které jsou vybaveny daleko modernějším zařízením. Nakonec budeme stejně usilovat o vybudování jednotek, srovnatelných s řadovou námořní pěchotou, ale naštěstí je nemusíme požadovat hned teď." Pohlédl na mapu.

"Je tady spousta vody. Zarazit povstaleckou dopravu po vodě se nám asi nepodaří, co?"

"Plaví se tam spousty člunů," řekl Desžardins. "Rybáři, dopravci, dokonce i nějaké soukromé jachty."

"To nevypadá na pašeráky. Tady asi není moc věcí k pašování, že ne? Takže většina majitelů lodí je oddaná vládě?"

"Alespoň to tvrdí," zamumlal Desžardins.

"Máte důvody jim nevěřit?" zeptal se Barton.

"Jasně, pane," odpověděl Desžardins. "Terorismus může být docela účinný prostředek pro získávání rekrutů. Zvláště když se po vás chce jediné, abyste se díval jiným směrem."

"To můžeme zvládnout. Nebudeme přijímat žádné zrádce. Bezpečnost je oborem kapitánky Catherine Alanové a je v tom opravdu dobrá."

Catherine s úsměvem přijala pochvalu a řekla: "Generále Desžardinsi, důrazně vám doporučuji ozbrojené síly pobřežní ochrany, na řekách i na mořích. Dejte jim za úkol prosadit, aby veškerá vodní doprava byla buď na naší straně, nebo neutrální."

"To by se mohlo podařit," řekl Desžardins.

"Ať provádějí namátkové ozbrojené přepady," doplnil Ace Barton. "A ujistěte se, že mají dobré spojení jak s Královskou jízdní, tak s pátým praporem." Nevele se usmál. "Není to pravděpodobné, ale možná budou povstalci tak pitomí, že své síly soustředí na jednom místě."

"Přesně tak," konstatoval Peter Owensford. "Pochybuji, že generál Desžardins očekává, že povstalec porazí v bitvě..."

"Inu, je jich příliš mnoho," řekl Desžardins, "a Královská jízdní není vycvičená pro klasické bitvy. Ale strach z toho nemáme, zvláště teď, když tu máme vás. Hlavní problém je, abychom je našli. Kapitánko Alanová, bude pro mě potěšením, když s vámi budu moci spolupracovat na vytvoření pobřežní stráže."

"Pro mě také," řekl baron von Alderheim. "Rybářská vesnice na mém panství by mohla poskytnout její jádro."

Obyvatelé jsou dobře ozbrojeni, budou potřebovat pouze instrukce."

"Odřízněte vodní dopravu a půlku problému jsme vyřešili," řekl Owensford. Otočil se ke králi Alexandrovi. "Pane, jistě chápete, že budeme potřebovat nějaký registrační systém. Někáký způsob, jak identifikovat čluny..."

"To už máme," řekl prince David. "Věříme ve svobodu, majore, ale se svobodou je spojena odpovědnost." Zavrtěl hlavou. "Předpokládám, že chcete pro své velitelství pobřežní stráže povolení stíhat plavidla a namátkově je prohledávat?"

"Ano, sire."

"To nebude moc populární," řekl David. "Ale věřím, že dokážeme přesvědčit radu i senát, aby s tím souhlasili. Samozřejmě jako s dočasnými opatřeními. Navrhuji platnost jednoho roku, a pokud by mělo být to opatření prodlouženo, je nutné ho znovu v obou komorách projednat. Alexandře?"

"Já s tím souhlasím."

"Děkuji ti. Nechám připravit návrh," řekl David. "Majore, řekl jste, že jste schopni garantovat loajalitu pobřežní stráže. Zajímalo by mě jak?"

"Ach... máme zařízení..."

"Detektory lži?" zeptal se Alexander. V jeho hlase zazněl podrážděný tón.

"Něco takového, pane," odpověděl mu princ Lysander. "Jsou to..." Podíval se na Petera Owensforda. "Možná bych to raději neměl říkat? Není to nijak nápadné. Nic, vůči čemu by mohli mít lidé námitky."

"Oho." Poznámka vzbudila zvědavost barona von Alderheim.

"Pane," řekl Peter. "Předpokládám, že každý ze zde přítomných složil ve svém úřadě nějakou přísahu? Jejich porušení by mělo za následek kriminální postih?"

"Ano, ano, samozřejmě, každý přísahal v tajné radě," řekl David.

"Fajn," prohlásil Peter. "Takže můžeme začít zde. A můžeme zrovna tak začít hned."

"Začít s čím?" zeptala se Elayne Rusherová.

Byla to žena neurčitěho věku. Peter ji odhadoval na padesát, ale mohl to být jakýkoliv věk mezi čtyřiceti a šedesáti.

Byla přitažlivá, ale ne nápadně krásná, a Peter z ní měl pocit důvěryhodnosti. Jako když má člověk odpovědnou starší sestru. "Zkouška loajality, paní ministryně."

Zamračila se. "Jak to chcete provést?"

Peter pokrčil rameny. "Je to docela jednoduché. Z jaké části Sparty pocházíte, paní?"

"Vždycky jsem žila v City," řekla Rusherová. "A jak vám tahle informace pomůže?"

"Byla byste překvapena, co všechno pomáhá, paní," pokračoval Peter. "Znáte nějaké povstalece?"

"Diona."

"Samozřejmě, a jeho přívržence. Koho dalšího?"

"Nikoho dalšího..."

Peter se podíval na kapitánku Alanovou. "Catherine?"

Kapitánka Alanova upírala zrak na své předimenzované náramkové hodinky. "Je loajální, ale někoho kryje. Někoho

podezírá. Tipovala bych to na blízkého příbuzného, ale možná se jedná o přítele či vzdálenějšího příbuzného."

"Jak...? Proboha, proč si něco takového myslíte?"

Catherine se usmála. "Byla to jenom spekulace, ale je to pravda, vidíte?"

Rusherová si povzdychla. "Jste dost blízko. Moje dcera Jennifer se schází s nějakým mladíkem z univerzity. Není s ním něco v pořádku... ale není to nic, co by ospravedlňovalo regulérní vyšetřování. Jak jste na to všechno přišla? Stěží jste měla čas..."

"Sama jste jim to řekla," pronesl generál Desžardins. "Analyzátoři hlasového stresu. Slyšel jsem o nich, ale nevěděl jsem, že by je měl někdo jiný než kondominiální zpravodajská služba."

"To si myslí každý," řekl Peter. "A my bychom byli rádi, aby to tak zůstalo. Pane Plummere, znáte nějaké povstalice?"

"Samozřejmě, že ne. Kromě měšťana Crosera." Usmál se mírně. "Mám tomu rozumět tak, že jsem teď já na řadě? Měl bych se soustředit?"

"Jenom se uvolněte, pane," řekla Catherine. "Řekl byste mi laskavě jméno svojí matky za svobodna?"

"Všichni jsou čistí," řekla Catherine Alanová. "Vidíte, nebylo to tak špatné."

"Nelíbí se mi ty náznaky," protestoval Henry Jamaga. "Jako kdybyste nás podezírali..."

"Pane," začal Peter.

"Nechte to na mě, pane," přerušil ho Ace Barton. "Se vši úctou, vážení pánové a dámo, tohle je válka informací. Rozhodnout, kdo je a kdo není důvěryhodný, znamená vyhrát větší část bitvy. Kdyby ten váš ranče..."

"Velysen," napověděl Desžardins.

"Kdyby pan Velysen věděl, kteří z jeho strážců jsou zrádci, byl by naživu a s ním i jeho ženy. Upřímně si myslím, že promluvit pár vět do počítače je malá cena za klid duše. A když už jsme u toho - paní Rusherová, jsem si jist, že nejenom já, ale i ostatní by se cítili daleko lépe, kdyby příště, až si vaše dcera pozve domů přítele, mohla být k večeři pozvána i Catherine."

"Je to trochu nechutné," řekla Rusherová. Po krátké pauze pokračovala: "Ale ano, jistě. Kapitánko, můžete nás s manželem pocítit svojí přítomností na večeři pozítí?"

"Potěšení na mé straně," odpověděla Catherine.

"Tak. Jednu starost máme z krku," řekl Peter. "A teď, předpokládám, že jste počítali s nábořem do polního vojska hlavně s nově deportovanými?"

Překvapení civilisté se na sebe užasle podívali. Takhle nějak zacházel Migrační úřad s potížisty na Zemi. Sparta je navíc chtěla použít jako potravu pro kanóny a ještě jejich pronajímáním vydělat peníze. Alexander si povzdechl. "Naši měšťané jsou většinou narození zde, jsou to otcové rodin a pro neklidnou mládež máme otevřené pohraniční oblasti. Lidé, které nám sem nahání Migrační úřad, jsou většinou svobodní dospělí lidé, šest desetin z nich muži."

"A mnoho z nich patří ke čtvrté, páté, šesté generaci lidí, kteří nikdy nepracovali, v jejichž mentálním vesmíru neexistuje vůbec žádný koncept práce. Říkáme jim, že musí pracovat, jinak zemřou hladu a také div hladu neumřou, než začnou pracovat. Takže předpokládáme, že by je k tomu mohla přinutit vojenská disciplína. Někteří mladí měšťané však také narukují. Vyzveme je k tomu prostřednictvím Bratrstev. Však také videozáběry prince Lysandra a jeho činů na Tanithu legii pěkně proslavily." Vrhla k synovi pyšný pohled. Lysander se probíral záběry z Velysenova ranče, ale na otcova slova se začervenal.

Owensford přikývl. "Starosti mi dělají infiltrátoři," řekl upřímně a pohlédl znovu na manžele Alanovy. Ti přikývli.

"Jedna věc musí být od začátku jasná," řekl. "Legionář nemá žádná občanská práva."

Freedman zvedl obočí. "Co to má znamenat, majore?"

"Doslova to, co říkám, pane. Vaši měšťané, vaši neměšťané, vaši civilisté mají rozličná občanská práva, která ze všech svých sil donutíme naše vojáky respektovat. Ale jakmile s námi podepíší smlouvu jako vojáci, očekáváme jejich oddanost a tato oddanost zahrnuje spolupráci s našimi vyšetřovateli, kteří stanoví, zdali jsou opravdu oddaní nám."

"Ano, samozřejmě. Předpokládám, že do toho spadá také Královská jízdní. Nezdá se, že by proti tomu generál Desžardins měl nějaké námitky."

"Naopak, Vaše Veličenstvo," řekl Desžardins. "Mám v loajalitu svých mužů naprostou důvěru, ale nebude na škodu se o tom přesvědčit."

Odněkud se ozvalo odbíjení hodin. "Další povinnosti volají," řekl Alexander. "Budeme pokračovat zítra dopoledne, ale mám za to, že všichni souhlasí s tím, že prvotní mise legie se nezměnila? Děkuji. Davide?" Oba králové se zvedli a ostatní přítomní je následovali. "Večer na shledanou, plukovníku," řekl Alexander. "Připravili jsme uvítací banket ve Spartosky, to je naše místní společenské středisko." Natáhl k němu ruce. "Z politických důvodů mám obavy, ale doufám, že zbytečné. Každopádně, jí se tam slušně."

* * *

Geoffrey Niles se pohodlně opřel v boxu a znovu usrkl svého nápoje. Chuť čistého rumu jej přiměla k zakuckání. U Mrtvé krávy to dneska vřelo. Koneckonců byl podzim a město bylo plné lovců z divočiny, kteří přivezli své letní úlovky. Měli teď peníze na zaplacení části svých úvěrů v bankách, na zaplacení obchodníkům, kteří jim dávali na úvěr, a na hýření, o němž si budou moct vyprávět, až budou mrznout či se potit v nějaké Bohem zapomenuté pustině. Hrála tu živá kapela a před nimi se natřásalo a otáčelo několik unaveně vyhlížejících žen v bederních rouškách. Další podobné obsluhovaly u stolů. Hustá hradba zvuku téměř znemožňovala jakoukoliv konverzaci, ačkoliv nepřekážela mnoha skupinám hráčů karet a kostek. Oblaka kouře, zápach jídel a borloje spolu s ostrou příměsí výparů z kůže a nemytých těl téměř znemožňovaly dýchání.

"Zajímavé, pane, co říkáte?" obrátil se Niles na svého souseda. Kendžiro Murasaki se slabě usmál a nespouštěl oči z

vládního se davu v přeplněné místnosti.

Je to zatraceně nudný otrava, pomyslel si o něm Niles.

Takovéhle místo člověk už na Zemi nenajde. Ne že by tam neexistovaly nejrůznější putyky, pokud měl člověk zálibu v brlozích, ale pozemské brlohy byly skládkou odpadků pro neužitečné lidi, pro uprchlíky před automatizací a šedou stagnací planety uvízlé v politickém a ekonomickém úpadku své vládnoucí oligarchie. Tady bylo cítit syrovou energii toho druhu, která se podle jeho představ mohla vyskytovat na americké západní hranici či na hraničních výspách Indického císařství před dvěma stoletími. Tohle nebyli povaleči, byli to zocelení muži, kteří žili v divočině a zápasili o živobytí v prostředí, stále ještě nepřizpůsobeném podmínkám pozemského života. Zadíval se na vycpaného dlouhorohého býčka na stěně za dlouhým barem, ležícího vzhůru nohama a doplněného vlčími hlavami, dědictví po nějakém dementním příslušníku hnutí zelených z dob dávno minulých.

Na dobrodružství, pomyslel si a projela jím vlna vzrušení, když zvedal sklenici. Murasaki vydal neurčitý zvuk. Většinou se choval taktně, ale implantáty, které měnily tvar jeho tváře, byly pořád ještě trochu choulostivé.

Vstoupila skupina lidí v nemourlonových zbrojích a přilbách, ostře kontrastující svým vojenským vzhledem s natřásajícími se tanečnicemi. To jsou oni, pomyslel si. Rozeznal jedinou osobu z těch, o kterých jim říkali při školení, vysokou černou ženu v obnošeném koženém oblečení. Ohromující, pomyslel si obdivně. Vedle ní stál podobně oblečený ohromný holohlavý Indián s dvěma mačetaми na zádech a nožem bowie zastrčeným do boty. Několik dalších průvodců bylo oblečeno v černých kožených bundách, červených kalhotách a okovaných botách werewolfů, gangu, jehož území zahrnovalo i část Sparta City, zvanou Horní město. Všichni se podívali jejich směrem a potom odvrátili pohledy. Tohle nebylo místo, kam by mohl bezpečně zavítat obyvatel lepší čtvrti, ale i zdejší štamgasti měli většinou dostatečně vyvinutý smysl pro přežití.

Ne ovšem všichni. Jeden zdvihl hlavu z kaluže rozlitého rumu, opile se rozhlédl a hrábl černé ženě do rozkroku. Otočila se kolem vlastní osy na podpatku a sekla rukama dolů. Kňučivý výkřik, který lovec vydal, natolik přehlušil okolní kravál, že všechno ztichlo do relativního klidu a přítomní sledovali scénu.

"Ty ošklivý, hnusný člověče," vyštěkla. Prsty držela jeho ruku tak, že zkroucené zápěstí blokovalo kloub a palec byl přitisknut na nervovou uzlinu. "Řekni Skilly, že tě to mrzí, ty hnusný člověče."

Vousatá tvář mrkala a kroutila se, částečně bolestí a částečně šokem.

"Ježíši, Skilly, samozřejmě mě to mrzí, doprdele, já jsem tě nepoznal, fakticky!" Trochu uvolnila sevření, když se svatouškovsky usmál.

"Nemrzí tě to dost," řekla, uchopila jej za palec volnou rukou a ostře škubla dozadu.

Oči mu vylezly z důlků a volnou rukou hrábl po zbrani u pasu. Skilly pustila jeho ruku a loktem opsala krátký oblouk, který jako rána sekerou skončil na mužově spánku. Ozval se tupý zvuk a potom další, když se zřítíl z židle a hlavou praštil při pádu o stůl. Jeho spoluhráči se nervózně šklebili, od okolních čumilů se ozvaly pochvalné výkřiky a smích. Žena procházela zástupem, plácala do nastavených dlaní a po zádech, odpovídala na pozdravy a odmítala nabídky k napití. Vedla své společníky ke dveřím na konci místnosti.

Niles polkl. "No teda, téhle dámě tedy opravdu nebudu věnovat nevyžádanou pozornost," řekl a bezmyšlenkovitě si pohrával s držadlem svého laptopu. K ostatním se měli připojit až za deset minut.

Murasaki zvedl hlavu od svého náramkového počítače, na němž prováděl výpočty. Tentokrát se usmíval s nefalšovaným pobavením. "Doufejme, Niles-san, že ona nebude chtít věnovat moc pozornosti tobě."

Niles se znovu napil. Prastrýc mu slíbil zkušenost, která prokáže, co v něm je. Dosud to byl život na úvěr. Snažil se soustředit myšlenky a upřel pohled ke stropu. Je čas, aby se spiklenci sešli a začali plánovat. Uhladil si načechraný světlý knírek a zkoušel si úsměvy.

Dobrodružství včetně exotické snědé krásy, pomyslel si. Jenom jí nesmím podat prst.

"Skvělé," řekl Kendžiro Murasaki, "pro začátek."

Byla to malá schůze: Croser a Skida na jedné straně, Japonec a jeho společník se stejně kamennou tváří na druhé. Malý pokojík v patře páchl vínem, rozlitym pivem a potem. Lůžko v rohu bylo zakryto flekatou pokrývkou a do širokých borových prken byla vyřezána různá jména. Na stole nebyly žádné papíry. Prvotřídní paměť byla při podobné práci podmínkou vůdcovství.

Muž z Mejdži pokračoval: "Jsem obzvláště potěšen pomalými, pečlivými přípravami k veřejné akci, budováním fondů a organizace."

"Je to zdoluhavé úsilí," řekl Croser. Muž z Mejdži se mu nelíbil. Byl to žoldnér, člověk, který válčil pro peníze, ne z principu. Ale o jeho kompetenci nebylo pochyb. Velkosenátor Bronson - kódové označení "pozemská prima", musím si to pamatovat - nevydával peníze za nekompetentní jedince.

"Přesně tak," kývl Murasaki. "A teď, spartská primo, s penězi, které jsem přivezl, můžeme postupovat daleko rychleji od fáze organizace a partyzánské války nízké intenzity k destabilizaci ve velkém měřítku. Samozřejmě, o tom jsem přesvědčen, musíme pracovat rychle. Zprávy z dnešní schůze válečného kabinetu naznačují, že major Owensford už začal s mobilizací."

"Vy můžete odposlouchávat schůze válečného kabinetu?" zeptal se Croser.

Murasaki se lehce uklonil. "Řekněme, že nejsou tak bezpečné, jak se věří. Chápejte, spartská primo, moji muži jsou specialisté a technici, nikoliv vojáci v přesném slova smyslu. Můžeme vám poskytnout bezpečné spojení, narušit nepřátelské spojení a počítačové sítě, poskytnout malý, ale klíčový příspěvek ve formě vysoce pokročilých zbraní, abyste vyvážíli účinek opatření podniknutých spartskou vládou. A kromě toho příležitostně akce omezeného rozsahu."

"Jedná se o královskou vládu," opravil jej Croser. "Zákonnou vládou Sparty je naše hnutí."

"Jak říkáte. Takže, navzdory naší pomoci, nepřítel bude schopen udržet si převahu v konvenčních vojenských silách téměř až do konce. Tak jak předpokládá i váš vlastní plán, musíme udržovat naše úsilí na politické úrovni tak dlouho,

jak jen to bude možné." Usmál se způsobem, který nepřekročil jeho rty. "V této snaze nám pomáhá skutečnost svou vlastní podstatou a šípem entropie. Je vždycky snadnější bořit než budovat, nastolit chaos spíše než pořádek, učinit společnost neovladatelnou, než jí účinně vládnout.

Takže. Zaprvé, musíme oslabit a zmobilizovat vládnoucí třídu, měšťany. Rozdělit je v každém myslitelném ohledu. Za další, musíme vyčlenit co nejvíce neměšťanů, kteří jsou oddáni režimu, tím, že královskou vládu přinutíme k politice neúčinných represí. To nebude obtížné. K vytvoření atmosféry strachu pomocí terorismu potřebujeme jenom malou organizaci a omezenou podporu. Protiopatření, ať už budou neobratná, nebo tak jenom budou vypadat, nám poskytnou naši masovou základnu.

V souladu s tím vším udeříme jak skrytě, tak otevřeně na hospodářství. Tak například, tahle planeta má zoufalý nedostatek kapitálu, takže čistá aktiva musí být zničena, především ta, která umožňují směnu valut. Pozemská prima nás samozřejmě podpoří finančními manipulacemi, proti kterým nemá nepřítel šanci účinně zasáhnout. Jakmile se hospodářství dostane do poklesové spirály, NOF a její hnutí se stane jediným faktorem, který bude mít z chaosu a úpadku užitek. Přesuny prostředků ve prospěch policie a vojska, které bude muset královská vláda tak jako tak provést, budou pracovat v náš prospěch. V tomto stadiu NOF může sestavit svůj vlastní stínový režim, svoje zakázané oblasti a začít požírat královskou administrativu zezdola. Do té doby vybuduje vlastní partyzánskou armádu schopnou ubránit území proti královským silám, do kterých nasadíme vlastní lidi a jež budeme rozvracet zevnitř. Potom - vítězství, a můžete nastolit svůj vlastní režim míru a osvětlení."

Poslední slova byla řečena s kamennou tváří, ale Croser potlačil záblesk nevole. To se ti to vtipkuje, pomyslel si. Mejdži je bohatá planeta. Nemusíte vařit z vody. Musel však připustit, že naslouchat vlastním myšlenkám vyjádřeným tak bez obalu poněkud děsivě fascinuje.

"Nejlepší bude, když udržím legální složku NOF v činnosti co možná nejdéle," řekl. "Dokonce si myslím, že bych ji mohl docela brzy reprezentovat v senátu. Technicky bych to mohl provést jako delegát loďařských odborů." Což by pro něj představovalo postavení, v němž by byl z legálního hlediska imunní. "Nemáme tam sice nějakou zvláštní podporu, ale máme tam dost lidí, abychom mohli jednání dostat do slepé uličky a hodně se dá dosáhnout šikovným handrkováním."

"Ano," přikývl Japonec, kterému se téma zamlouvalo. V hlase mu dokonce zazněl náznak entusiasmu. "To se také týká vaší již probíhající šikovné dezinformační kampaně. Pokud obíhá dostatek přijatelných lží, pravda zanikne a všichni lidé se začínají strachovat a obávat. Nejlepší prostředí pro spiknutí je takové, kde lidé vidí spiklence na všech stranách. Proto navrhuji, aby část fondů, které jsem přivezl, byla použita na další uplácení médií a dopravních společností."

Croser přikývl. "Budu muset být opatrný," řekl. "Ministryně financí už kontrolovala moje účetnictví."

Skida srkala džus, ostatní popijeli víno. Vždycky si dávala pozor, aby měla hlavu jasnější než ostatní společnost.

"Skilly se to všechno moc líbí, pokud to bude fungovat," oznámila. "Ale operace ve vnitrozemí, jestli to takhle půjde dál, budou nakonec tak velké, že se neobejdou bez vážných bojů, zvláště teď, když sem nepřítel pozval žoldáky. Skilly se potřebuje zbavit jejich sledování, potřebuje rychlejší spojení a nějakou obranu proti jejich letadlům."

"Moji technici to mohou zajistit," řekl Murasaki. "Z těch dvou stovek, kteří přijeli se mnou..." - většina v transpotech Migračního úřadu, přistávajících každý měsíc - "...se přibližně polovina vrátí s vámi do vnitrozemí, polní primo. Od této chvíle se vaše situace zcela změní. Například na Mejdži jsme vyvinuli metodu dálkové komunikace, spočívající na přenosu zpráv odrazem od ionizačních drah meteorů."

Kterých má Sparta nadbytek. Sto kilometrů široký půlkruh Ústavní zátoky byl pozůstatkem právě jednoho z nich, jenž dopadl před tisícovkami let.

"Brzy také budeme číst nepřátelské vysílání stejně rychle jako oni sami. Budete mít k dispozici nadbytek energie počítačů, abyste mohli koordinovat své zásobování, a budeme schopni manipulovat s účetními programy nepřítele, abyste mohli skrýt své vlastní dodávky. Můžeme také na kterémkoliv místě snížit výkony automatických systémů, špionážních družic královské vlády a podobných zařízení."

"Skilly se to líbí, ale jakmile se jim v tom začneme šťourat, budou vědět, že jsme zásobování technologií zvenčí," řekla. "Začnou nás hledat fyzicky."

"Olympijské aerolinie používají spartský systém pro tranzit na Byerovu hvězdu," řekl Murasaki poněkud záhadně. Nejvzdálenější kolonizovaný systém, dosažitelný ze Sparty pouze komplexní sérií skoků přes Aldersonovy navigační body a ze Země až po ročním putování, měl jenom jednu částečně obyvatelnou planetu: Haven, druhý měsíc plynového obra. Byl to unikátní případ. Croser si vzpomínal, že o tom četl, a kývl na Skidu. Byla tam pouze kondominální přesídlelecká kolonie a nacházely se tam nějaké nerosty.

"Pozemská prima ovládá Olympijské aerolinie a má akcie v obchodu s těmi lesklými kamínky na Havenu. Při průchodu tamním systémem lze zásilky vypustit po balistických trajektoriích. Pokud se trochu zakamuflují, a když se budou rušit místní počítačové monitorovací systémy, budou vypadat jako normální meteority."

Croser radostně zatleskal. "To ale bude báječné překvapení pro Falkenbergovy zabijáky," vykřikl. "Když už o něm mluvíme, jak se mu daří?" Velkosenátor Bronson měl vlastní vynikající zpravodajskou službu a své spojky ve válečném loďstvu.

"Co nevidět by měli přistát na Novém Washingtonu," řekl Murasaki. "Při troše štěstí, zatímco tady budeme likvidovat pátý prapor, Frýdlandští a Úmluva tam udělají to samé se zbytkem legie."

Croser pochybovačně zabručel. Falkenbergova legie patřila k nejlepším pěchotním jednotkám v celém známém vesmíru. Její vojáci byli vyvrhelové společnosti, ale byli skvěle vycvičení, dobře vyzbrojeni a měli dobré velitele. A Falkenberg měl dobrou pověst. Lidé jeho druhu se o sebe dovedli postarat. Lidé jako já, pomyslel si. Nicméně Nový Washington byl pořád vzdálen od Sparty pět měsíců cesty; o každém jeho pohybu by měli být včas informováni.

"No uvidíme," řekl. "Takže druhá polovina vašich lidí se začlení do mých utajených operací ve městě?"

"Ano. Společnosti, které tu vlastní naši sponzoři, budou představovat skvělé krytí. Já osobně s mými nejbližšími

spolupracovníky vytvořím s vaším dovolením kádr pro rozšíření vaší organizace Spartakus." Jednalo se o úderné jednotky v rámci hnutí. "Můžeme začít operovat proti nepřátelským cílům prakticky okamžitě."

"Na to je ještě trochu brzo, nemyslíte?" řekl Croser.

"Myslím, že podceňujete prvek ju," řekl Murasaki.

Croser překvapeně zamžikal. Aha, myslí koordinaci, řekl si Croser. Muž z Mejdži si liboval v používání metafor z oblasti bojových umění i v kategorii politického boje; co jiného se od něj samozřejmě dalo čekat? Ten člověk byl žoldnér s citovým odstupem profesionála. Však to bylo jen dobře. Potřebuješ chladnou hlavu. Hněv byl stejně nebezpečný jako soucit. Hodil se až na konec, až bude po zápase a bude čas na jemnější mírové postupy. Člověk se rozhodoval, musel se rozhodovat řízen vlastním srdcem. Podněcoval ho smutek nad tím, co se stalo se sny jeho otce, vztek na ty arogantní bláznů, kteří jej ignorovali, když je varoval, když se doprošoval, když dokazoval a oni mu nevěřili. Od té doby už všechno muselo vycházet jen z hlavy; cokoliv jiného by byla zrada jejich věci.

"Za předpokladu, že je příliš brzy a naše síť ve městech je neúplná pro koordinované teroristické akce..."

Lidovou spravedlnost, aby tě čert vzal, opravil jej v duchu Croser s dobře skrytou nevolí. Někdy zacházeli profesionálové ve svém odstupu příliš daleko.

"...selektivní akce proti vybraným figurám jsou možné okamžitě. Samozřejmě, spartská primo, bude to cenný výcvik pro vaše čtyři smrti a jejich integraci s mými specialisty."

"Koho máte na mysli?" zeptal se Croser proti své vůli zaujatý. Příručky se všechny shodovaly v tom, že nejúčinnější strategií je zasáhnout kádry vládní strany: vesnické starosty, místní policisty, pracovníky ve zdravotnictví. Tak se demonstrovala neschopnost vlády, vláda se zaslepila vůči obyvatelstvu a vytvořilo se vakuum, které mohl vyplnit politický aparát povstalců.

"Některé z vůdců pragmatiků."

"Hmmm." Croser se zamračil. "Nevyprovokuje to jenom... aha, chápu."

"Ano. Budťo se uchýlí ke špatně zakrytým represivním opatřením, a tím zvýší naši podporu, anebo se zapletou do politického konfliktu s loajalistickou frakcí. V každém případě z toho budeme mít prospěch my."

"Raději bych urychlil práci s výstavbou frontových organizací, pro případ, že by celá NOF musela jít do podzemí," řekl Croser přemítavě. Nějakou dobu k tomu ještě nedorazí, ale jakmile je koruna vyloučí ze společnosti... nic tak nepřinutí lidi k sebeobětování, jako když jsou prohlášeni za psance.

"Schvaluji váš návrh," řekl Croser. Murasaki se uklonil. A také to vyřeší další problémy, pomyslel si Spart'an.

Ochranný sbor hnutí byl v dobrém stavu a připraven, ale kdo uhlídá ochránce? Tito žoldnéři neměli žádné místní kořeny a žádnou šanci uchvátit strukturu, kterou vybudoval. Pokud oni budou mít na starosti prosazování jeho nároků, bude mít krytá záda. "No, a jak je to s počítači?"

"Croser-san," řekl Murasaki. "Průnik do místní sítě se ukázal jako překvapivě snadný. Musíte si ale uvědomit, že nemůžeme shromážděná data používat příliš často, protože nepřítel by pojal podezření a podnikl by protiopatření. Univerzita má překvapivě silnou sekci softwarových inženýrů."

Croser přikývl. "To je politika," řekl. "Chtějí začít základní výzkum ve vědních disciplínách, ale to znamená protisabotážní práci."

Kondominální zpravodajská služba měla za úkol potlačovat vědecký výzkum. Jejich nejúčinnější metodou bylo již generace trávící úsilí rozložit na Zemi každou databázi a výzkumný program. Málokterá mimozemská kolonie měla čas a prostředky k tomu, aby odstranila napáchané škody. Kromě toho po čtyřech generacích téměř neexistovali vyškolení vědci. Nikdo nechtěl žít celý život pod dohledem chladného oka zpravodajské služby Migračního úřadu s rizikem, že bude násilně deportován někam na Fulsonův svět za trest, že porušil pravidla. Zpravidla zůstali jenom technici, inženýři, kteří dokázali postupovat podle "kuchařek" a pokud byli velice odvážní, sem tam pozměnili recept.

"Ano. Na Mejdži dochází k podobným snahám."

Croser zvedl ruku. "Můžeme informace také použít k tomu, abychom zaseli podezření - přinutit je věřit, že máme na místě víc agentů, než je tomu ve skutečnosti." Murasaki se usmál a učinil tak vzácné gesto souhlasu. Na vteřinu se zvedl, aby se uklonil. "To jsou přesně mé myšlenky, pane Croser. Vytipujeme si jejich nejlepší operativce, a potom... například neobratně ukryjeme bankovní konta s podezřelými fondy. Potom odhalíme nějakým zásahem data, o nichž víme, že k nim tento agent má přístup. Koordinovaná spolupráce."

Diskuse se dále točila kolem technických podrobností: kolem lidí, míst, časů. Nakonec promluvila Skida.

"Ten Angličan. Skilly ho chce."

Muži na ni pohlédli. "Je to profesionální důstojník, ne? Skilly bude potřebovat dobrý štáb a k tomu musí mít ten nejlepší talent, jaký můžeme najít. Skilly čte knihy, ale nemá žádný výcvik kromě toho, co se naučila praxí."

Murasaki zvolna přikývl. "On opravdu má výcvik," řekl opomal. "Vystudoval Sandhurst a má také nějaké praktické zkušenosti z válečného loďstva. Je dost inteligentní, i když výjimečně naivní. Nehodí se podle mého na operace ve městech. Má moc choulostivý žaludek. Ale do pole, to ano."

Croser na ženu pátravě pohlédl. Vrátila mu pohled s naprosto nevinným úsměvem. A také se ti blíží věkem a je pozoruhodně hezký, pomyslel si. Potom: Ne, Skida nikdy nedělá nic impulzivně. Je tak vášnivá, jak jen si můžeš přát... ale uvnitř je to nejchladnější pragmatista, jakého kdy poznal. Pro ni je doslova nemyslitelné, aby učinila něco bez uvážení dlouhodobé perspektivy.

"Schvaluji to," řekl. Nebyl čas na uhlazené společenské způsoby, ne v téhle sestavě. Vyšli do vedlejší místnosti, kde jejich poradci a štáb seděli v ukázněném tichu.

"Doufám, že rád jezdiš na koni, Angličánku," škádlila jej Skida přes rameno, když se s Croserem, ruce navzájem ovínuté kolem pasů, zastavili u schodů.

Niles hleděl nevěřícně na Murasakiho, když se k němu nesl ze schodů její smích.

"Nemluvil jsi o svém obdivu k velkým anglickým výzkumníkům a dobrodruhům?" zeptal se Japonec. Niles přikývl.
"Považuj se za mého dlužníka, Niles-san. Našel jsem ti k tomu takovou příležitost, jaká není druhá v celém vesmíru."
V úsměvu toho technonindži bylo něco výjimečně znepokojivého.

Croftonova sbírka esejů a přednášek z vojenské historie (2. vydání)

Profesor John Christian Falkenberg II.: Předneseno v Sandhurstu, 22. srpna 2087

Rozloha států je ohraničena především rychlostí komunikací. Římské impérium se prostíralo více než dva týdny pochodu od moře či od nějaké splavné řeky. Bylo tomu tak proto, že voda představovala nejrychlejší prostředek dopravy vojáků a posílů. Vojenská síla a informace jsou základní pilíře státní moci. Mongolská říše, založená Džingischánem a jeho potomky, byla ukázkou vrcholného umění, sjednoceným státem, jenž se prostíral od Barmy až k Polsku. Rozpadla se za necelé dvě generace z důvodu čiré těžkopádnosti. V podmínkách, kdy zpráva cestovala z jednoho konce říše na druhý šest měsíců a armáda jeden rok, bylo prostě příliš obtížné vnutit chánovu vůli hraničním provinciím. Pro chánovy úředníky bylo příliš obtížné sbírat informace, které potřeboval k účinným rozhodnutím. Mechanické dopravní prostředky a elektronické formy spojení tato omezení odstranily. Série válek a nepřátelství supervelmocí, jež drásaly Zemi začátkem dvacátého století, tento fakt potvrdily. Byl umožněn vznik celoplanetárního státu a později státu zahrnujícího celou Sluneční soustavu. Takový stát jsme získali v podobě Kondominia, i když za ideálem poněkud pokulhává.

Aldersonův pohon nám umožnil přístup ke hvězdám nadsvětelnou rychlostí. Kromě toho neexistuje rychlejší ekvivalent radiového signálu, než je rychlost světla. Zprávy přenášené vesmírnými loděmi jsou nejrychlejší prostředkem mezihvězdné komunikace. Vzhledem k tomu, že k nejvzdálenějším koloniím se ze Země cestuje až rok, čelí Kondonium mnoha podobným problémům, s jakými se setkávala námořní impéria Západní Evropy v době plachetních lodí. Vzdálenost a omezená účinnost superstátu opět snižují jeho sílu. Menší, ale těsněji organizované a rychleji reagující mezní organizace mohou ve svém okolí uplatnit větší moc. Dokud zůstávalo Kondonium silné a válečné loďstvo mělo monopolní postavení díky velkým vesmírným válečným lodím, nemělo to velký význam. Nyní však, když je velký senát účinně paralyzován a mezní mocné planety, jako jsou Mejdži a Frýdland, mají svá vlastní válečná loďstva, Kondonium čelí neřešitelným problémům. Navzdory různým omezením je válečné loďstvo stále silnější než kterýkoliv z jeho rivalů - ale musí svou sílu rozdrobovat, zatímco válečná loďstva planet na nejvzdálenějším okraji známého vesmíru se mohou koncentrovat. Jako vždy, když velká říše umírá, nastává mezidobí chaosu, kdy se rodí nová rovnováha sil.

Podobný vývoj lze pozorovat na jednotlivých planetách zároveň s tím, jak se rozpadá jednota a soustředění sil dané původním osídlením a kondomiální mocí...

II.

"Inu, tohle mi připadá opravdu důvěrně známé," řekl Peter Owensford suše, když vyšel z hlavního vchodu do budovy Spartosky Ole. Čtyřicetihodinová oběžná doba Sparty pokročila již hluboko do noci, avšak oficiální banket pokračoval. Úzký kaňon ulice byl spoře osvětlen optickými vlákny v ochranné stříšce nad vchodem do Spartosky a pruhy světla z okolních pětipatrových budov. Rudé a zlaté světlo ze světelných reklam se třísťilo na tvářích hustého davu demonstrantů a mísilo se s kužely svítlen, které si někteří z nich přinesli zároveň s transparenty.

"Svobodu! Svobodu!" skandoval dav. Vlna výkřiků se odrážela od betonových stěn. Demonstrantů tu bylo několik tisíc, zaplňovali úzkou ulici až k zaparkovaným automobilům a kordonu milice, policejních záloh z řad Bratrstev, povolaných udržovat pořádek. Nad hlavou mávali vlajkami a poutači s nejrůznějšími nápisy od ručně a s chybami napsaných DOPRDELE S MĚŠTANI přes LOŤAŘSKÉ ODBORY ZA REFORMY až po nejrůznější varianty profesionálně zhotovených transparentů s nápisy NOF POŽADUJE VŠEOBECNÉ VOLEBNÍ PRÁVO VE VESMÍRU HNED. Téměř na všech z nich byla nějaká verze emblému NOF, rudý znak rovnítka uprostřed černého kolečka na rudém pozadí.

Ace Barton se zakuckal smíchy. "Támhle ty dva se mi obzvláště líbí," ukázal před sebe. Na jednom transparentu stálo VÝROBU LIDEM, zatímco sousední prohlašoval EKOLOGIE ANO, PRŮMYSL NE.

Peter nepřítomně přikývl a prohlížel si dav. Lidé s natištěnými transparenty tvořili patrně jádro demonstrace. Byli shodně oblečení v motocyklových přilbách a rukavicích a tyče, na nichž měli připevněné transparenty, byly ze solidního tvrdého dřeva. Dav se organicky zvětšoval, jako krystal v nasyceném roztoku. Mnoho nově příchozích mělo na sobě oblečení prozrazující příslušnost k nějakému gangu, podobné oblečení, jaké se na Zemi vidí na zaopatřovacích ostrovech. Peter ucítil tlak v žaludku a v ústech mu rázem vyschlo. Tohle není demonstrace, uvědomil si. Tohle je připravená pouliční bitka.

"Je fajn, když člověk ví, že ho mají rádi," dodal Owensford suše. Na některých cedulích bylo napsáno ŽOLDÁCKÁ ZABIJÁCKÁ SPODINO, TÁHNI DOMŮ a PENÍZE PRO LID, NE PRO VÁLEČNICKÉ KURVY. "Jak říkáš, Aci, cítím se tu jako doma."

"Mně to familiérní nepřipadá," řekl Lysander zachmuřeně. "Nikdy předtím jsem na Spartě nic podobného neviděl. Melisso, zůstaň vzadu." Měl vztek. Jeho bratru Harvovi, příslušníku stejné Fraternity, se na tváři zračila chladná zuřivost.

Dívka po Lysandrově boku se protlačila dopředu, stoupla si vedle něj a prohlížela si dav.

"Chápu, že jsi teď hrdina, ale snaž se to ovládat, Lysandře," řekla. Melissa von Alderheim byla energická dívka, žádná krasavice, ale vypadala dobře se svou svěží tváří a postavou prozrazující zálibu v koních a v tenise. Byla podobná matce, která pocházela z Oxfordu. Dokonce i ve večerních šatech se světle hnědými vlasy načesanými pod čelenkou z ní vyzařovala účelnost tvídových obleků a praktických bot. Během formální večeře a proslovů seděla spolu s princem a oběma králi mezi žoldnéři. Byla chladně zdvořilá ke všem důstojníkům, ale pokaždé, když zavádila pohledem o Ursulu Gordonovou, zableskly se jí zuby.

Owensford se rozhlédl. Spartosky Ole byla jedna z patnáctipatrových budov postavených z betonlaminátu nepříliš vzdálených od komplexu budov Kondominia v nejstarší části Sparta City, obklopené brlohy Horního města. Ostatní budovy byly uhlazeně šedé, ale Spartosky mělo portál z kroucených sloupků a ochranná stříška zářila mnohobarevnými poutači z optických vláken.

"Kdo vůbec postavil tady tu čtvrt?" zeptal se, zatímco se k nim davem a policejním kordonom pomalu prodíralo auto. Bylo to obyčejné místní vozidlo přizpůsobené pro policejní účely. Ve střeše mělo okénko a po stranách zpevňující panely.

Kymácelo se nejistě, protože demonstranti do něj tiskali svými transparenty, sáпали se na blatníky a snažili se vůz převrátit.

Dva králové a jejich doprovod se objevili vedle žoldnéřů. "Projekční a stavební společnost GLC," řekl David. "Proč? " "Poznávám její styl," řekl Owensford. Očima bloudil po střeších. Kdyby to byla moje akce, tak bych tam měl ochranku, říkal si. "Vlastní ji Velkosenátor Bronson. Nikdy nemění plány. Koloniální úřad je staví na třech čtvrtinách planet." Na těch střeších není nic víc než pár novinářských kamer, dychtivě supí oči přitahované problémy.

Demonstranti v přilbách začali skandovat nové heslo. "Dion za vůdce! Pryč s králi! Ať žije republika! Dion k moci! Dion k moci!" Jakmile uviděli demonstranti královskou skupinu, začali chrlit posměšky a nadávky. Vykližený chodník před budovou se začal plnit lidmi, neboť ze Spartosky vycházeli další a další hosté.

Z okénka policejního vozu se na střechu vytáhl důstojník milice. Měl na sobě úplnou polní zbroj. Těžce doskočil na chodník a klusal ke králům.

"Vaše Veličenstva," lapal po dechu. "Omlouvám se za to všechno, ale... mají povolení, mysleli jsme si, že to bude obvyklých pár tuctů těch idiotů z univerzity, ale pořád jich přibývá. Pánové, pojdte laskavě tímhle směrem, zajistili jsme zadní východ."

"Ne," odpověděl zostra Alexander. "Nemám ve zvyku utíkat před svými lidmi a nezačnu s tím právě teď."

"Svými lidmi?" opakoval nějaký člověk opovržlivě. Owensford jej poznal po hlase. Byl to Steven Armstrong, vůdce pragmatické strany, frakce v zákonodárném shromáždění, který požadoval větší omezení pro trestance a deponované. Byl to muž s býčí šíjí, mimořádně svalnatý i na spartské poměry, vlastník malé rybářské flotily, kterou postavil z ničeho. Pragmatisté patřili k více méně loajální opozici. Oba dva králové podporovali stranu loajalistů-zakladatelů. "Vaše Veličenstvo by se mělo spíš starat, aby vás vaši lidé nezavraždili, protože mají dovoleno ozbrojit se okamžitě, jakmile opustí brány kondominálního vězení."

Alexander jej vzal na vědomí úsečnou úklonou hlavy, potom se obrátil k policejnímu důstojníkovi. "Saundersi, jaké je vaše hodnocení situace?"

"Pane...." policista vypadal opravdu nešťastně. "Tlačí se na nás, ale mají jenom obvyklé zbraně."

Důstojníci legie vytvořili uvolněnou skupinku kolem svých velitelů a spartských monarchů. Někteří z nich si nenápadně rozepjali pouzdra se zbraněmi. Byly to převážně lehké miniaturní samopaly značky Microuzi vyrobené na Dajanu. Owensford se přistihl, že vypočítává relativní palebnou sílu. Milice měla na sobě ochranné odění proti pouličním srážkám. Kromě obušků a štítů však měli také na zádech zavěšené brokovnice nebo pušky. Většina hostů měla nějaké pistole - byla to zde měšťanská tradice - a také pár lidí z davu mělo patrně nějaké palné zbraně. To však nic neznamenalo - další zbraně mohly být pečlivě skryté.

"Pane," řekl Owensford. "Radil bych vám, abyste tady toho policistu poslechl. Rychle."

Alexander Collins sevřel rty. "Ještě ne, majore Owensforde," odpověděl.

Peter se otočil a zachytil pohled Jesuse Alany. Trhnul hlavou směrem k zadním dveřím. Alana kývl a opustil skupinu.

Collins se otočil k důstojníkovi milice. "Saundersi, tohle je překročení povoleného rozsahu demonstrace, že ano?"

"Ano, pane," potvrdil policista. "Překročení povoleného počtu účastníků, omezování dopravního provozu a půltuctu dalších přestupků."

"Podejte mi mikrofon," požádal král.

Policista vytáhl z opasku příruční mikrofon a zapnul jej na reproduktory policejního auta. Alexandr jej uchopil a stoupl si na podstavec jednoho sloupu v průčelí vchodu do Spartosky, aby jej dav mohl vidět.

"Ať je v pohotovosti vůz, který monitoruje dav," řekl policistovi. Potom se nadechl a začal mluvit.

* * *

"Dvoukudličko," řekla Skida. Ležela na zádech pod oknem a bedlivě zkoumala dav malým periskopem. "Vrtule, nástup. A Vrtule, Skilly bude šťastná, když udržíš werewolfa na uzdě, ať se moc neurvou ze řetězu. Je důležité, aby kamery měly dost záběrů ošklivých policajtů, jak nás mydlí hlava nehlava, ještě než to začne. Vyprovokujeme je, aby oni vyprovokovali nás, chápeš? Poslední slovo."

Niles si Vrtuli prohlížel. Zdejší místnosti byly údajně kanceláře společnosti Universal Exports a náčelnice gangu tu působila ve svých těsných rudých kalhotách a stříbrem okovaných botách jako pěst na oko. Černá kožená bunda ověšená řetězy a rozepnutá do pasu odhalovala nadra příliš plná na to, aby mohla být přirozená. Měla na každém vytetované jedno slovo: SLADKÉ na prvním a KYSELÉ na druhém. Stála vzpřímeně a vysoký hřeben vlasů táhnoucí se od temene až k čelu na vyholené lebce se jí kýval do rytmu tanečních pohybů, které ji daly přezdívku. V náruči chovala raketomet.

"Jo, Skilly," řekla, zabalila zbraň do kusu hadru a odtančila z místnosti. V patách ji následovala parta mladíků s brutálním výrazem v očích, oblečených v barvách werewolfov, a za nimi obrovský Maya.

Ze zdola se ozvalo zavrčení a Niles cítil, že se mu na zádech ježí chlupy. Instinkt hlubší než myšlenky mu napověděl, že smečka se chystá k útoku. Zahnal strach úsměvem, ledový přízrak zmizel s přívalem adrenalinu a Skida mu úsměv vrátila. Prohlížela si jej s lichotivým zájmem.

"Čekáš, že policie zaútočí na dav?" zeptala se tiše. Byli v místnosti sami, až na jednoho z Murasakiho techniků, který připomínal sochu, jak nehnutě seděl u malé konsoly své přenosné vysílačky. Angličan si přehmátl karabinu s nastavitelným zaměřovačem. "Trochu brutální banda, ne?"

"Skilly čeká, že policie bude hodná a vystrašená, Jeffi," odpověděla. "Jsou to jenom hokynáři a úřednickové, člověče. Vážení lidé, na tohle nejsou zvyklí. Vystrašení lidičkové jsou pitomí. To je vyzkoušený." Zasmála se. "Potom nás přijde pozabíjet Královská jízda, jestli hračky tohoto tvého Japončíka nebudou fungovat."

"Občané," ozval se hlas z ulice pod nimi. Zesílený reproduktory se odrážel od stěn budov. "Jsme vždycky připraveni vyslechnout vaše stížnosti. Uvědomte si, že svoboda náleží jenom těm, kteří jsou připraveni nést svůj díl odpovědnosti..."

Dav zařval, když uviděl Alexandra. A znovu zařval, když začal mluvit. Hluk byl obrovský, téměř přehlušil reproduktory. Potom se ozval megafon, do kterého zařval jeden z demonstrantů.

"Doprdele s králi! Doprdele s králi!"

Owensford byl dost blízko na to, aby viděl, jak král zrudl a potom si všiml, jak se jeho rty pohybují v modlitbě či v nadávkách, když jej dav přehlušil. Z této vzdálenosti mohl také pozorovat vztek na tvářích milice. Její příslušníci se pustili dopředu a začali dav zatlačovat obušky v předpažených rukou. Nakonec je důstojníci zavolali zpátky, některé z nich museli nutit k návratu násilím.

Žaludeční nevolnost nepolevovala. Nešlo jen o to, co obsáhl zrakem. Peter Owensford byl vojákem celý svůj dospělý život a z toho jen málo času strávil za psacím stolem. Dokázal dobře vycítit blížící se malér. Události se odehrávaly podle plánu, který sestavil někdo se špatnými úmysly.

"Saundersi," ozval se král. "Přečtěte jim zákon a vyčistěte ulici. S minimální silou, ale kdyby šlo o ochranu životů, tak neváhejte!"

"Provedu, pane!" vykřikl nadšeně policista. Chopil se mikrofonu a začal:

"Opusťte ulici a rozejděte se! Narušujete veřejný pořádek a porušujete shromažďovací zákon! Jestli se nerozejdete, budete zatčeniííííí..."

Ohlušující zpětná vazba kvílela z reproduktorů, dokud jeden z milicionářů nevyrvál dráty z ampliónu na střeše auta. Do skandování davu se ozvalo posměšné pískání a ryčení a na štíty policistů dopadlo pár lahví a kamenů. Owensford si všiml jednoho z policistů, jak se vypoťoval z řady s rozbitým nosem. Na chvíli se vytvořila v davu mezeřa, kterou bylo vidět dva z protestujících v přilbách, muže a ženu. Spíš to byl chlapec a děvče, kterým bylo sotva devatenáct. Byli dobře oblečení oním nedbalým způsobem adolescentů a šklebili se, jako kdyby to všechno byla jenom hra.

Vlastně je to hra, pomyslel si nevesele. Ale ne toho druhu, jak čekáte.

"Pane, spojení už vůbec nefunguje, vysíláčka je mimo provoz."

Owensford zachytil pohled svého zástupce; souhlasně na sebe kývli.

"Pánové," oslovil Peter oba krále. Musel křičet. "Musím trvat na tom, abyste se vrátili do budovy, jinak nemohu převzít odpovědnost."

"K zadnímu vchodu," řekl Saunders.

"Ne. To je příliš riskantní, možná to mají obsazené. Kapitán Alana zabezpečil chodbu. Takže, pánové, jestli byste byli tak laskaví..." Několik důstojníků legie krále obstoupilo s pistolemi v rukou a začali ustupovat k hlavnímu vchodu. Oba protestující monarchové se jimi nechali chtít nechť unášet.

"Vyklidte ulici!" křičel Saunders do uší svým důstojníkům, kteří rozkaz předávali dál milicionářům.

Ti zvedli obušky a štíty a pustili se kupředu. Reklamy najednou pohasly, stejně jako světelná stříška Spartosky a ulice se naráz ponořila do tmy. Potom zazářilo jiné světlo, úzký paprsek z reflektoru televizních kamer, poskakující po řadách milicionářů a oslepující je svou září. Owensford si zaclonil oči a rozeznal několik protestujících, kteří se vrhli dopředu na řady obušků. Stiskl zuby. Demonstranti se nesnažili bojovat, jenom si dramaticky zakrývali hlavy a zdvihali ruce, když se je policie instinktivně snažila zahnat svými obušky. Jeden z demonstrantů se otočil, zapotácel se a televizní světlo zachytilo krev na jeho zmučené tváři.

To si udělal žiletkou, poznal zranění Owensford. Řezná rána byla roztažena, aby vypadala jako dramatické zranění.

"Dostaňte ty lidi vzadu okamžitě dovnitř." křičel na zbývající žoldněře. Hosté se zmateně pletli jeden druhému pod nohama a křičeli. Avšak chovají se jinak než dav na Zemi, pomyslel si Owensford. Hodně z nich třímalo zbraně a tlačili se dopředu a neječeli tak zmateně. Přestřelka, to je to poslední, co potřebujeme.

"Vy, vy, vy, otevřete dveře a tlačte lidi dovnitř do haly. Pohyb!"

Z davu vylétly další lahve, některé z nich se zápalnou náplní, která vybuchovala v oblacích kouře a v plamenech na chodníku. Roztržené řady policie poněkud ustoupily a skupinky disciplinovaných demonstrantů, mávající tyčemi transparentů, okamžitě vnikly do mezer. A opět se zdálo, že je víc zajímavá vlastní újma než opravdový boj...

"Je to rušené," řekl mu Ace do ucha. Měl v ruce jeden z jejich vlastních mikrofonů, stejný jako měli oni všichni v kapsách svých slavnostních modrozlatých uniforem. "Podařilo se mi spojit se základnou. Jesus sem přiveze pár vojenských policistů."

"Skvělé. Dopravte sem všechno, co můžete," řekl Owensford.

"Úkol?"

"Kryt náš ústup." řekl Peter. "Nerozumíme té jejich politice a určitě nemáme čas se to teď učit. Chci, aby se z toho všichni dostali živí a nezranění. Pokud možno sami žádné zranění nezpůsobit."

"Provedu," řekl Barton.

"Tady je konečně to auto na rozhánění davu, díky Bohu," zamumlal Saunders.

Dunění turbin se odráželo od stěn domů a vozidlo vplulo do zorného úhlu. Byl to pozemský typ Boeing-Northrup nazývaný Mírotvůrce. V podstatě to byl pravidelný obdélník se šesti mohutnými turbínovými motory na obou stranách. Pod předním okrajem bylo vidět výfukové trubice, nad nimi v opancéřované řídicí kabině seděl operátor. Ovanul je horký výfukový vzduch, trhající šaty davu.

"Pospěšte si, zatraceně!" hulákal Owensford. Jeho lidé zaháněli hosty dovnitř, ale byl to bolestivě pomalý proces, o to obtížnější, že hodně jich chtělo zůstat na svém místě.

Jakmile se objevilo zásahové vozidlo, vzedmula se další vlna řevu. Většina bývalých obyvatel zabezpečovacích ostrovů určitě poznala jeho pozemský původ, neboť tato vozidla se dnes a denně používala k potlačení nepokojů v brlozích. Ozvaly se výstřely a od pancéřovaných stěn se odrazily jiskry. Řada milicionářů se prohnula a členové gangu rozptýlení v davu se tlačili do vzniklé mezery. Owensford zahlédl sekery a železné tyče, opisující vzduchem vražedné oblouky. Potom se pětikrát v pěti vteřinách ozval ohlušující výstřel z brokovnice. Zásahové vozidlo se otočilo navzdory své hmotnosti překvapivě lehce a výfukové trubky se natočily. Vystřelil z nich jasně žlutý hustý plyn, vypuzený pod velkým tlakem, udeřil do předních řad davu a rozptýlil se v oblacích husté mlhy.

"Dávivý plyn," poznamenal Ace. Prostor za policejní řadou se konečně vyčistil. Owensford potřásl hlavou.

Lysander, a co tu dělá ta jeho snoubenka? Měla hřbet ruky před ústy... Dávivý plyn s příměsí neodstranitelného barviva, podle které bylo možné později identifikovat podezřelé. Sladký zápach ke zvracení nutící látky zaplnil vzduch, podbarvený špetkou příchuti, kterou poznával. Ocelově slaná odporná příchut' násilné smrti.

"Aci, nakomanduj sem ty vojáky OKAMŽITĚ! Tohle se mi vůbec nelíbí!"

"Mně taky ne," přitakal Barton. "Akorát tu máme jeden problém. Jsou napíchnutí na naši frekvenci. Lepšími přístroji, než máme my."

Lepšími než naše? Jak to? "Raději bychom..." začal. Svět s ohromujícím zaburácením vybuchl.

* * *

"Polní prima říká TEĎ," zavelel Dvoukudlička. Spolu s Vrtulí čekali nebezpečně blízko, za rohem parkoviště. Šedá beton-laminátová stěna byla podobaná jako od neštovic a pokreslená graffiti. Většinou tu byly nápisy jako WEREWOLOVÉ NAVŽDY. K nim přibyl jeden nový: VLÁDA HEILÓTŮ JE OK s rudou značkou rovnítka. Indián si z ramen sundal padesátikilový náklad raket a začal je rozdělovat mezi ostatní členy gangu. Každý se chopil jedné z nich a zmizel v temnotě.

"Já první," řekla Vrtule. "Pamatujte si to, werewolfové!" Radši ty než já, ty nečistá kurvo, pomyslel si Dvoukudlička. Klekl si na zem, nasadil si na oči přístroj pro noční vidění a nastavoval hodnoty zaměřovače ve tvaru pistole. Byl to laserový přístroj, jehož naváděcí paprsek nebyl prostým okem vidět. U úst si přidržoval mikrofon a mluvil do něj majsky. Těhle řeči rozumí na planetě s těži někdo jiný kromě něj a seňory.

"Tady je všechno v pořádku," oznámil.

"Start."

Vrtule rozbalila z hadrů svůj raketomet, litou plastickou trubku s pistolovou rukojetí a teleskopickým hledím. Byla to jednorázová zbraň vyrobená na Frýdlandu. Vrtule se usmívala od ucha k uchu lascivním úsměvem, když se protáhla kolem rohu a zdvihla raketomet k ramenům. Dvoukudlička se přimáčkl k zemi a odkulil se na druhou stranu, s prstem na spoušti zaměřovače. Teď měl budovu Spartosky jasně v záběru. Policejní zásahové vozidlo parkovalo před hlavním vchodem a muž pod stříškou dával znamení vozidlu vznášejícímu se nad ním. Rudý paprsek zaměřovače se bez potíží usadil na otáčejícím se majáčku. Bylo to jen sedmdesát metrů. Na tuhle vzdálenost dokázal obvykle do terče velikosti člověka nasázet čtyři kulky z pěti.

První raketu vypálila Vrtule. S mlasknutím vyrazila z roury, poháněná lehkou detonační náplní a udržovaná ve správném směru sprškou plastických konfet, tryskajících ze zadní části. Potom nosný motorek zhasl a ozval se řev, jako když vrhne kočka.

* * *

"K zemi!" řval Owensford. Jeho muži tohle varování nepotřebovali. Když padal k chodníku, zahlédl kometa Gordonovou, jak srazila k zemi Melissu, Lysanderovu snoubenku, a vrhla se na ni ještě dříve, než vytáhla pistoli. Lysander a Harv sebou praštili na zem a odkutáleli se do příkopu v dobře natrénované souhře, zbraně v rukou a očima už vyhledávající cíle.

Dav teď utíkal na všechny strany, ale to byl ten nejmenší problém.

Dráha rakety zanechala na jeho sítnici jasnou šmouhu. Když udeřila do Mírotvůrce, vytryskl z ní zášleh ohně. Hlavice ve tvaru kopí prorazila pancéřování vozidla a její zápalná nálož se propálila dovnitř. Ohromné vozidlo vyletělo do vzduchu a potom vystřelilo dopředu. Odrazilo se od stěny budovy naproti Spartosky s nárazem, pod nímž se zachvěly obrubníky chodníku jako kůže nějakého ohromného zvířete, otřásajícího se ve spánku. Potom se jako dětský větrník točilo kolem své podélné osy, až zůstalo ležet na prázdné silnici asi o sto metrů dále. Palivové nádrže praskly a z vozu stříkal do vzduchu vypařující se petrolej. Owensford si kryl hlavu rukama a zatajoval dech. Výběžek zdi spolu se sloupovím podpírajícím střechem nad vchodem jej chránily před záplavou plamenů.

Kolem něj se přehnalá žhavá vlna a po ní následovala s tichým syčením nárazová vlna, která se jej snažila nadzvednout a otočit jej. Nechráněná pokožka jej páčila. Zdvihl hlavu okamžitě, jak to bylo bezpečné, a ještě zahlédl, jak policejní auto dopadlo na nápravy. Zasáhl je hlavní nápor tlakové vlny. V otevřeném střešním otvoru byl pořád Saunders, hořící, křičící a mávající pažemi. Trvalo to pár vteřin, potom do zásahového vozidla udeřily další dvě rakety. Vršek odlétl ve vodorovném proudu ohně, kov narazil do zdi a do zad těch příslušníků milice, kteří nebyli zasaženi hořícím palivem. Saunders se na okamžik objevil jako stín proti ohnivé kouli, potom narazil na protější budovu takovou silou, že z jeho těla nezbylo nic než rozervané buňky a rozdrčené kosti držené pohromadě polní zbrojí.

Owensford se otočil a před očima mu pořád poskakoval celý výjev rozpadlý do jednotlivých záběrů. Barton a většina zbývajících důstojníků legie se kryla za sloupy s odklopenými ramenními opěrkami svých pistolových samopalů, jejichž hledími pátravě přejížděli okna protější budovy. Gordonová právě postrkovala Melissu zpátky do dveří Spartosky.

Mladá poručice se snažila pomocí své uniformy uhasit plameny ve vlasech a na oděvu nějakého hosta. Klopýtl, chroptěl, upadl na zem. Pořád se hýbal, ale tiskl si stehno, zasažené kulkou.

"Hej, milicionáři," zavolal Owensford. Někteří z nich se ještě drželi na nohou, ale všichni odhodili nepotřebné štíty a obušky a chopili se zbraní, "Odneste zraněné sem do krytu. Vy, seržante, sežeňte deset lidí, musíme zajistit tu budovu naproti."

Policejní poddůstojník se otočil, v očích úlevu, že se konečně někdo ujal velení. Otevíral ústa, potom klopýtl, vpředu na vestě se mu rozlila červená skvrna a on padl jako podřatý na zem.

"Kryjte se, kryjte se!" křičel Owensford.

"Já tu budovu vyčistím," zavolal Lysander. Vrhel se kupředu, padal na zem a válel sudy, jak se vyhýbal kulkám, odrážejícím se od chodníku u svých nohou. Harv se hnál za ním a snažil se ho krýt střelbou do oken. Pár milicionářů se sebralo a pustili se za nimi do přízemí budovy, krytého před střelbou. Princ vykopl dveře a vpadl dovnitř, s milicí a Bratrstvem v patách.

Ace Barton vypálil zpoza sloupu kontrolní dávku tří střel. "Páté podlaží druhé okno zprava," vykřikl a znovu se schoval za sloup, aby nabil. Odvetná palba zabubnovala na sloup. Přidřepel na zem, skočil na druhou stranu a vypálil další salvu.

"Kde je, ksakru, prapor?"

"Jsou na cestě."

* * *

"Mierda!" zvolala Skilly a schovala se za římsu okna.

Do kamenné obrubně okna bubnovaly maloražní kulky. Zvedla se, vystřílela pět kulí zbylých v zásobníku, puf-puf-puf-puf-puf.

"Tam dole je nějaký zázračný střelec," prohlásila s respektem, vrazila do pistolové pažby své karabiny nový zásobník a ustoupila mimo linii palby. "To stačí, všichni ven!"

Tmavě oděný spojař z Mejdži zavřel vysílačku, zdvihl svou osobní zbraň a vystřelil ke dveřím. "Nilesi!"

Mladý Angličan vystřelil další dávku a otočil se. "Ta sedla, u Boha!" prohlásil.

"Dobrá," pronesla Skilly netrpělivě. "Na tom nezáleží, máme dobré záběry, kameru to vyřídilo těsně před první raketou.

Noviny to sice napíší, ale lidé stejně nechtou, o to jde. Doufám, že jsme dostali krále... Ustupujeme, člověče, padej, padej, padej."

Venkovní chodba byla mrtvolně tichá, nepřírozně vzdálená od ohně a krve venku. Niles se přikrčil a kryl ostatní, přechájející chodbou směrem ke schodišti. Chodba měla tvar velkého písmene I s výtahem uprostřed a schodišti na každém konci. Poskakoval dozadu jako rak a uvědomoval si neochvějnost rukou a jasné soustředění mysli. Přechti si o tomhle, prastrýčku, pomyslel si. Teď mi zkus říct, že jsem neužitečný playboy, otče.

Došli ke schodům. Už slyšel dupot nohou na kovových příčkách. A dveře na opačném konci chodby se otvíraly.

"Nepřátelé!" křičel Niles a klesl do polohy ležícího střelce. Lokty na zemi, hlaveň vtisknutá do ramene, vystřelil dvě dávky. V mramorovaném skle se objevily průstřely a ozval se bolestivý křik. Potom se dveře znovu otevřely, jenom na šířku hlavně. Rozlehly se výstřely, vojenská samočinná puška, a nad jeho hlavou se ozval ošklivý tříštivý zvuk. Rána se odrazila od stěny a na něj se snesla sprška omítky.

"Tak dělej, člověče, padáme odsud," pobízela jej Skilly za jeho zády.

Niles zavrtěl hlavou a znovu vystřelil. "Musím jim nechat ještě něco k přemýšlení," řekl. "Granát, prosím."

Podala mu jeden, běžný obranný model ve tvaru vajíčka. Počkal, dokud se protější dveře nezačnou znovu otvírat, vytáhl závlačku a potom granát hodil vysokým obloukem rozmachem paže vytrénované v kriketu. Zasáhl úzkou mezeru mezi dveřmi a stěnou a exploze granátu vyrvala dveře ze závěsů.

"Další, teď tříštivý," nařídil Niles. Skilly mu jej podala, stále přitom ustupovali ke schodišti. V očích měla výraz mírného překvapení.

Niles zavřel dveře a z kapsy své nové kožené bundy vytáhl cívku elektrikářské izolační pásky. Dveře byly obyčejný obdélník z lisovaného kovu s výplní z pískovaného skla a hliníkovým držadlem tvaru U. Pečlivě připevnil granát páskou uvnitř držadla, potom nalepil proužek pásky k závlačce a druhý její konec přilepil k zábradlí schodiště. Nakonec vyndal nůž a narovnal jeho čepeli oba konce závlačky ohnuté na druhé straně pojistky, jejímž očkem procházely. Nejslabší tlak teď závlačku vytrhne ven.

"Hů, tohle se Skilly líbí." řekla s nově nalezeným respektem a poplácala ho po rameni. Potěšeně se na ni usmál. Zezdola se ozval křik: "Skilly! Vamonos!" Otočili se, brali schody po dvou a hulákali jako děti.

* * *

"Spojení nepřerušili, pane," pravil technik legie a zdvihl hlavu od vysílačky. Výbojky blikaly. "Řekl bych, že něco z nějakého silného centrálního zdroje ovládá počítač." Elektroničtí experti sem přiletěli v jednom z vrtulníků Královské jízdní spolu s pohotovostní rotou, která zajišťovala oblast, a se zdravotníky pátého praporu, kteří pomáhali zraněným. Stále tu bylo dost lidí, kterým musela být poskytnuta první pomoc, než budou evakuováni. Peter Owensford došel k místu, kde někdo obvazoval principi Lysandrovi rameno. Krásné romantické zranění v těchto extrémních podmínkách, říkal si v duchu. Když procházel kolem, nějaká účastnice demonstrace zvedla hlavu. Poznal ji, byla to ta hezká dívka, která se smála, když láhev zasáhla policistu. Teď už se nesmála, seděla s hlavou svého společníka na klíně a její tvář už nevypadala tak hezky, když na ní usychaly potoky slz.

"Vrahové!" zaječela. "Za tohle zaplatíte, budete platit..." Potom zmlkla, když jí procházející zdravotník dal uklidňující injekci.

Lysander ji zaslechl. "Někdo určitě zaplatí," slíbil a rozhlížel se po ulici. Z vrazu se stále kouřilo a těla pod pokrývkami ležela ve vyrovnaných řadách. "Někdo za to určitě zaplatí."

"Je to špatné?" zeptal se Owensford a ukázal na zranění.

"Jenom čistý průstřel." řekl Lysander. "Co opravdu bolí, je pomýšlení, že když jsem si na to dal polní obvaz, tak kluci, co byli se mnou, pokračovali v útoku chodbou. Na dveřích byla nastražená past - pět jich zemřelo, a ten, kdo to připravil, zmizel. Příště si musíme poradit lépe, pane."

"Já oslovuji "pane" vás, pane," řekl Owensford. Družstvo legionářů v bojovém odění ze syntetické kůže a nemourlonových zbrojích procházelo kolem nich na ulici.

"Majore, polní síly budou pod vaším velením a nejlepší způsob, jak můžu právě teď posloužit Spartě, je, že budu jejím příslušníkem. Pane."

"Pro začátek," řekl Owensford. "Vytvoříme Královský princův pluk, jehož budete majitelem a polním velitelem tak dlouho, dokud si muži nezvyknou vám důvěřovat. Potom to bude štábní škola." Peter se unaveně usmál, když Lysander překvapeně zamrkal. "Někdo bude muset velet, až to tady všechno skončí."

* * *

"Děkuji vám," řekla Melissa nad tělem. "Tenhle je mrtvý."

"Není zač," odpověděla Ursula Gordonová, když přešly k dalšímu.

Tlakový obvaz, pomyslela si Melissa. Roztrhly milicionářovu uniformu, zmuchlanou látku přitiskly na dlouhé řezné zranění stehna a omotaly pevně látkou. Melissa se přistihla, že nadechuje pusou. Ne že by ji dráždil zápach, vyvržený jelen byl cítit podobně, ale vadilo jí pomyšlení, že tohle jsou lidé...

"Z cesty, z cesty!" křičeli zdravotníci.

Melissa s Ursulou uskočily. Lidé v bílých pláštích právě dorazili s poslední ambulancí a připevňovali k paži zraněného láhev s plazmou a protišokovým roztokem.

"Myslím..." začala Melissa, odhrnula si z očí pramen vlasů a potom zmlkla. Ve zdejší mihotavém světle to vypadalo, jako že má rukavice z nějaké temné a blyštivé látky sahající až k loktům. Polkla. "Myslím, že tohle byl poslední. Teď už to zvládnou."

"Vodu," zasípala Ursula.

Uprostřed haly byla fontána. Prodírali se řidnoucím davem, který se tu stále motal, někteří oněmělí šokem, jiní hysteričtí, někteří vyžadující první pomoc na banální zranění, zatímco profesionálové zachraňovali lidi na pokraji smrti. Králové byli v rohu, v chumlu spojovacích techniků, lidí v uniformách legie a Královské jízdní, kteří všichni měli plné ruce práce. Z oprýskaného terakotového bazénku prýštila čistá voda. Melissa a žena v uniformě si umyly ruce, až byly dost čisté, aby se z nich mohly napít. Dlouhé minuty odpočívaly beze slov, aby se zbavily vyčerpávajícího stresu.

"Ještě jednou vám musím poděkovat za to, že jste mi zachránila život," promluvila Melissa. Trochu se oťáslá, když si na to znovu vzpomněla. Hluk střelby, výkřiky, náhlé zlověstné pleskání kulek.

"Je to moje práce," řekla Ursula. Pohlédla druhé ženě do očí. Melissa přemýšlela, jak teď asi vypadají její vlastní oči.

Možná mám skelný pohled, určitě ne tak pevný jako ona.

"Je mi... líto, že jsem byla... nezdvořilá," pokračovala. Začervenala se z rozpaků a z hněvu, že musí říct, co přikazovala čest. Ten pocit jí pomohl zbavit se nepříjemného tlaku v žaludku, vyvolaného strachem a nevolností.

"Slečno von Alderheim," řekla Ursula chladně. Její oči na maličký okamžik uhnuly stranou. "Je to naprosto pochopitelné. Lys... princ... přijede na Tanith, málem ho zabijí, a málem ho uloví pletichářská kurva. Je naprosto pochopitelné, že jste měla vztek, zvláště když se tu ukázu, abych to každému připomínala."

"Nikdy jsem neřekla, že jste..."

"No jo, byla jsem. Kurva, tak je to, i když ne pletichářská. Ne že bych si to zaměstnání vybrala, ale tak to je. Moje paní, nikdy jsem ani v nejmenším nevěřila, že by princ zůstal se mnou. Chtěla jsem to, ano, ale nikdy jsem tomu nevěřila.

Princ o tom snil. Je to romantik až do morku kostí, ale zná také svoje povinnosti."

"Ale o to přece jde, ne?" řekla Melissa s hořkostí v hlase. "Miluje vás, vy milujete jeho, ale ožení se se mnou, z povinnosti." Ústa se jí zkrivila, snad v pokusu o úsměv. "Počítám, že pletichářská ženská a poblázněný princ by mě pýše vyhovovali lépe. Možná dostanu to, co chci, ale ne tím způsobem, jakým chci."

Ursula se nečekaně usmála, téměř laskavě, a vzala Melissu za rameno. "On se do vás zamiluje, když ho necháte, věřte mi," řekla. "On je ten typ. Kromě toho, to není to nejdůležitější."

"To se lehko řekne..."

"No, ani ne, není to tak snadné. Ale je to pravda. My jsme byli zamilovaní, anebo jsme si to mysleli, a to je asi tak všechno, co jsme měli společného, kromě několika knih. Moje matka byla závislá na drogách a byla to prostitutka a malá zlodějka, dokud ji neposlali na Tanith. Kdo byl nebo je můj otec, to ví jenom Bůh. Vyrůstala jsem na vězeňské planetě, která profituje z prodeje drog, pěstovaných otroky a vypadá to tam přesně tak, jak byste si to představovala. Naučila jsem se jenom tolik, abych mohla být příjemnou společnicí. Vy jste vyrůstala s ním, máte společný celý svět, víru, citění a ty maličkosti, jako že znáte stejné žerty a písničky... A máte před sebou důležitou společnou práci. Protivý se mohou přitahovat, ale jsou to společné vlastnosti, které lidi sbližují."

Melissa překvapeně zamžikala a pomalu se posadila na okraj fontánky. "Teď je mi to opravdu líto," řekla. "Neuvědomila jsem si, jak těžké to muselo být pro vás."

"To se zahojí," řekla Ursula. "Vlastně už se to zahojilo. Šla bych raději někam jinam, ale..." Ukázala na znak legie na svém rameni. "V téhle profesi je větší výběr než v té mé původní, ale ne zase o tolik. Princ také zapomene, jestli mu pomůžete, slečno von Alderheim."

"Melisso," řekla druhá dívka impulzivně a vzala ji za ruku. Stiskly si ruce a opatrně se na sebe usmály. "Jak jste stará, slečno Gordonová?"

"Ursulo. Osmnáct standardních let a šest měsíců. Bude mi padesát."

"Vedle tebe si ale stejně připadám jak dítě, Ursulo!"

"Nikdy jsem neměla šanci prožít dětství," řekla Ursula. "Ale musíš se na to dívat takhle: pořád jsme dospělejší než většina chlapů v padesáti." Začaly se chichotat. "Ne všichni, samozřejmě. Plukovník Falkenberg například, ten je

dospělý dost. Ale koneckonců jemu je opravdu padesát."

Chichotání se změnilo v řehot, který náhle skončil jako když utne, když si všimly muže, stojícího vedle nich.

"Ale ne, to je Lysander," řekla Melissa, vstala a uchopila jej za zdravou paži. "Zrovna jsme s Ursulou mluvily o tobě."

Spartský princ byl o něco bleďší, když odcházel. Harv je následoval a při odchodu vrhl na Ursulu zářivý pohled.

Žoldnérka si povzdechla, vstala a prohlédla si potrhanou uniformu. To je neuvěřitelné, pomyslela si. Nějakých dvacet lidí přijde o život a my máme čas na citové výlevy. Je to asi v lidské nátuře, počítám. Za nehty měla trochu zaschlé krve. "Kornete Gordonová?"

Stál před ní nějaký voják, anonymní v nadouvající se přilbě, hranaté tělo ve zbroji a mramorované umělé kůže podobné robotu. Přinesl s sebou závan spáleného střelného prachu, kovu a oleje na konzervování zbraní. "Kapitán Alana vzkazuje, abyste se dostavila do kanceláře ředitele, připravují štábní poradu, paní."

"Děkuji vám, pokračujte." Ředitelská kancelář bude nahoře, na konci zatáčejícího se dvojitého schodiště, celého z mramoru a zlaceného bronzu. Nadechla se a přinutila se ke spěchu, ale nahoře se zastavila a podívala se dolů. Z velkých dveří měla dobrý výhled. Lysander otevřel dveře auta a Melissa se vsoukala dovnitř.

To je celý on, pomyslela si. Má díru v rameni, ale otevírá ji dveře auta.

Cosí se jí zadržlo v hrdle. Odkáslala si a polkla. Klient číslo 176, rodinné příslušníky nepočítaje, řekla si chladně.

Koneckonců pár let celibátu a tvrdá práce, to je přesně to, co potřebuješ, kornete Gordonová.

Člověk uvěří všemu, když si to dostatečně často opakuje.

* * *

Peter Owensford odhrnul hromadu papírů z jedné strany stolu na druhou. Většinou se jednalo o rutinní záležitosti, ale bylo důležité propracovat se ke správné rutině. Anebo možná vyhnout se špatné.

Osobní rozhodnutí. Vytipování munice. Vojenská industrializace s extrémně omezenými zdroji. Školy pro děti legionářů. Proviantní středisko, prádelna, výstavba bytů, kruhová obrana, výcvikový plán. Zprávy Falkenbergovi, ke kterému poputují měsíce. Použití letadel. Spojení. Zdravotnické zásobování. Většina z toho neměla nic společného se strategií či velením, ale bylo nutné se o to postarat a něco z toho dokonce mělo vliv i na strategická rozhodnutí. Daleko důležitější bylo, že detaily se musely přizpůsobit celkové strategii, nikoliv naopak.

A právě v tuhle chvíli žádnou strategii nemám. Jenom cíle.

Kapitán Lahr zaklepal na dveře Peterovy kanceláře. "Je tu plukovník Slater, pane." oznámil.

"Díky, Andy. Pošlete ho dovnitř. Dejte mi pár minut, potom vás budeme potřebovat."

Peter vstal, aby se přivítal s návštěvníkem. Hal Slater vešel o holi. Dokonce i regenerační stimulatory měly své hranice, když už byla tkáň tolikrát poničena. Stisk Slaterovy ruky byl pevný, stejně jako jeho pohled.

"Rád vás zase vidím, pane," řekl Peter "Zatraceně rád. To je fajn, že jste se tak dobře zotavil."

"Ano. Díky. Překvapuje mě, jak málo mi ten titan v kostech vadí. Samozřejmě, kdyby bylo po mém, vybral bych si nějakou planetu s menší přitažlivostí..."

"Posadte se laskavě."

"Díky, rád."

Peter si prohlížel Slaterův konzervativní oblek. "Stále v civilu?"

"Inu, chtěl jsem to probrat s vámi," řekl Slater. "Říká se, že mě povýšili na generálmajora, ačkoliv to je spíš funkce než hodnost. A mám samozřejmě pořád ještě legionářskou uniformu s dubovými listy..."

"Budete tu stejně vítán tak či onak," řekl Owensford. "To samozřejmě víte."

"Děkuji vám," odpověděl Slater. "Myslel jsem si to, ale nikdy není na škodu se ujistit. Jak se má John Christian?"

"Trošku přibral, má trochu víc šedých vlasů, jinak se moc nezměnil," řekl Owensford. "Mám vás od něj pozdravovat. Dáte si něco k pití?"

"Teď ještě ne, díky," řekl Hal. Rozhlédl se po kanceláři.

"Je to tu pěkně pusté," vysvětlil Peter. "Ale elektronika už je na místě."

"Ano, stejně jako papírování."

"Však to znáte."

"Zdá se, že máte opravdu hodně práce," konstatoval Hal Slater. "Je mi jasné, že jsem zabředl až po krk mezi Weemovy šelmy. Z toho, co jsem viděl na cestě sem, mám dojem, že vám už přidělali hromadu starostí."

"To je slabé slovo," povzdechl si Peter. "Myslím si, že nás mají plné zuby."

"Mám taky ten dojem," souhlasil Slater. "Rozhodně mi ale dali kvalitní vybavení, to se jim musí připočítat k dobru.

Přímo z univerzity. Dobrá knihovna. Slušný počítač, ale přivezl jsem si lepší. No nic, už se zabydlujeme a určitě uspořádám v dohledné době nějakou zahajovací ceremonii. Ocenil bych, kdybyste mi s tím mohl pomoci."

Peter se zašklebil. "Jistě. Vezmu si k ruce centuriona Hanselmana. Má na prsou tolik železa, že to na ty venkovské křupany určitě udělá dojem." Peter ukázal na hromadu papírů na svém psacím stole. "Pro mě nemůžete vyřazovat štábní důstojníky dost rychle."

„No, nějakou dobu to ještě potrvá..."

"Jo." Peter se na chvíli odmlčel. "Měl jste čas projít si zprávy o té pouliční bitce?"

Doktor Slater přikývl. "Ano. Je to moc zajímavé."

"Zajímavé?"

"Možná bych měl říct, že to leccos prozrazuje," opravil se Hal.

"Jo, to určitě. Ukázali nám, že netušíme, co dovedou," přiznal Peter

"Možná ještě něco navíc," dodal Hal Slater. "Řekli nám také něco o sobě. Například co vlastně chtěli dosáhnout?"

"Eh? Já bych řekl, že si počínali docela dobře," uvažoval Peter. "Ukázali nám, že dokáží přerušit královské zasedání. Vystrašit milici a některé z milionářů zabít. Dokázali, že jsou schopni se nám postavit a dostat to do novin a do televize. Řekl bych, že v tomhle kole nám to nandali."

"No ano, to jistě," zabručel Slater. "Ale já jsem myslel něco jiného. Ukázali nám, že mají daleko víc schopností, než jsme se domnívali. Daleko důležitější ale je, že nám prozradili, že mají značnou podporu, která nepochází z této planety..."

"Pochybují, že nám chtěli sdělit právě tohle."

"Takže nás podcenili," pokračoval Slater. "To je na tom právě zajímavé. Nuže, dali nám všechny tyhle informace, a co z toho? Legii neublížili. Rozzuřili oba krále a přesvědčili většinu váhavců z Bratrstva, že své hrozby myslí vážně."

Předvedli nám, že jsou profesionálové, co se týče manipulace davem, a že dokážou shromáždit větší a zuřivější dav, než si Královská jízdní umí představit. Ukázali nám, že mají daleko složitější vojenské vybavení, než bychom čekali, a že je dokáží používat. A se vším tím arzenálem zničili jedno zásahové vozidlo a nezabili nikoho, kdo by byl nenahraditelný."

"Hmmm. Tímhle způsobem jsem o tom nepřemýšlel. Dobrá, Hale, co z toho vyvozujete?"

"Zprv, protože to nejsou žádní idioti, předpokládejte, že mají daleko větší schopnosti, než nám předvedli," řekl Hal.

"Hmmm. Jo. Dobře. Řekl jste, že nám prozradili něco o sobě. Co to je?"

"Myslím si, že jsou to amatéři," konstatoval Slater. "Teoretici."

"Kdybyste viděl, jak ustoupili za boje, tak byste to neřikal."

"Ach, já vás ujišťuji, že jsou schopní dost," nedal se Slater. "Ale přesto, cítím v tom knižní znalosti. Petre, já si myslím, že operují přesně podle klasických partyzánských teoretických příruček. Lidová válka, lidová armáda, Maovy základní taktické principy. Nepřítel je na postupu, ustoupíme. Nepřítel se zastavil, budeme ho sužovat. Nepřítel ustupuje, zaútočíme."

"To všechno vyvozujete z jedné pouliční bitvy?"

"No, samozřejmě, hádám."

Dej vždycky na svoje tušení, říká Falkenberg. Akorát, že já žádné tušení nemám. Hal Slater má tušení, ale Hal Slater není Christian Johnny.

"No dobrá, budu o tom přemýšlet," připustil Owensford. "Teď ale dovolte, abych zavolal Andyho Lahra a prošel s ním, co pro vás můžeme udělat, abyste mohl konečně začít."

Croftonova Encyklopedie obydlených planet (2. vydání):

Eurotas, řeka. [E-ur-o-tas], pojmenovaná po řece v jižním Řecku, Země. (viz jména, mytologická, řecko-římská)]

Největší řeka na planetě Sparta [viz Sparta];

Délka (hlavní tok): 9600 km Povodí: 8 225 000 km! Maximální průtok: 860 000 000 litrů Minimální průtok: 475 000 000 litrů

Popis: Tok řeky Eurotas se obvykle rozděluje na Dolní, Střední a Horní údolí a na Deltu. Delta se vlévá severním směrem do téměř kruhové Ústavní zátoky a prostírá se na ploše přibližně 25 000 km² bahnité a rašelinovité půdy, která je v některých oblastech zemědělsky zúrodnována. Dolní údolí se prostírá od severu k jihu mezi Lycourgoskými vrchy, hraničícími na západě s Egejským mořem a dvojitým hřebenem Parnasu a Pindara na východě. Tato pohoří oddělují Eurotas od Jeffersonova oceánu (v.t.). Mezi říčními přístavy Clemens a Olynthos se rozkládá Střední údolí, zabírající nížinatou zlomovou zónu mezi vystouplými bloky na severu a na jihu. Na západě je horní část Středního údolí lemována Illyrským údolím, oblastí vápencové pahorkatiny, a za ním se rozkládají Dračí hory. Severně od Olynthu řeka vytéká Sopečnými vodopády z jezera Alexander, což je vodní rozloha srovnatelná z pozemským jezerem Ontario. Od Sopečných vodopádů se k poněkud menšímu jezeru Ochrid, kde oficiálně pramení řeka Eurotas, prostírá vcelku pravidelně od severu k jihu Horní údolí.

Střední a Dolní údolí jsou v podstatě naplavené příkopové propadliny, jejichž odtoková síť je geologicky poměrně nedávného data. Jejich pokles je proto malý a lodě až do ponoru tří metrů se mohou po Eurotas plavit do vnitrozemí až k Olynthu, 6400 km od ústí řeky. Záplavy, naplaveniny, prolomení přírodních hrází, bažiny a říční tůň jsou tu proto zcela běžné. Horní údolí je oblastí geologicky mladého povodí a holých podložních skal s častými prudkými vodopády. Klima a hydrologie: Delta má vlhký středomořský režim s mírnými deštivými zimami, teplými suchými léty a téměř celoroční úrodností. Dolní údolí má podobné klima, ale s rostoucí vzdáleností od moře více kontinentální. Střední údolí je ve větším měřítku srovnatelné s povodím Pádu v Itálii na Zemi, s chladnými vlhkými zimami se sněhem a teplými léty

s občasnými konvenčními boufkami. Zimní teploty klesají směrem na západ a sever až k oblastem Horního údolí od nízkých teplot k teplotám subarktického severu jezera Ochrid. Jezera Ochrid a Alexander každý rok na několik měsíců zamrzají, stejně jako vodstva v celém Horním údolí. Eurotas dosahuje maximálního průtoku vody na konci zimy a začátkem jara. Vodní průtok je z valné míry ovlivňován táním horských hřebenů po obou březích řeky. Více než polovina průtoku v suchých obdobích roku je tvořena tajícími sněhy. Dračí hory. Většina těchto vod protéká pod zemí oblastí o rozloze 1 400 000 km² Illyrského údolí s jeho extenzivními, téměř vodorovnými vápníkovými útvary.

III.

"Uf!" zachroptěl Geoffrey Niles a začal litovat, že přijal nabídku Skidy dát si přátelský zápas. Sekl předloktími po její botě těsně před tím, než jej zasáhla do bránice, a zkroutil ruce, aby její chodidlo dostal do zámku. Skilly se otočila kolem osy polapené nohy, vytrhla ji z jeho sevření těsně před tím, než dostatečně zesílilo, potom se otočila nazad, takže se dostala z jeho dosahu. Ostrým švihnutím otočku dokončila zpět, takže jej mohla opět zasáhnout. Kruh přihlížejících lovců kolem táborového ohně měl ve tvářích znuděný zájem. Přitom se jim rytmicky pohybovaly čelisti, zpracovávající guláš, který si nabírali z kotlíku.

Jestli jí doopravdy nenamlátím, tak to nemám šanci vyhrát, pomyslel si. Tohle neočekával. Belizanka byla velká žena, na svou váhu velice silná, ale on vážil o patnáct kilo víc a ani gram z toho nebyl tuk. Musela prodělat nějaký výcvik. Na nadloktí měl modřiny od toho, jak se mu vymkla ze skřipce bodnutím prsty do nervové uzliny.

Švih!

Bleskový kop na jeho levé koleno. Povolil pravé a přitažlivost mu pomohla uhnout. Potom ji pod rukou udeřil pěstí do spodních žeber. Nechala kopající nohu klesnout, potom se znovu zatočila kolem osy a vedla vysoký kop na jeho hlavu. Jeho rána sklouzla po stehenním svalu tvrdém jako týkové dřevo, ale druhou dlaní ji tvrdě zasáhl dospodu kopající nohu a převrátil ji tak na záda. Tyhle vysoké kopy, to je styl pouličních válečníků, pomyslel si s nevolí.

V pádu se přetočila na ruce, pružně se odrazila a švihla nohama jako nůžkami a v mžiku mu stála opět tvář v tvář.

Potom jej překvapila, když v bojovém střehu pokrčila s úsměškem rameny, otočila se a šla k ohni.

Díky Bohu, pomyslel si. Byla tak zatraceně rychlá, že dříve či později by ji musel zranit, a to by bylo nečestné, snížilo by ji to v očích jejích lidí. A...

V tu chvíli jej zasáhl dozadu vedený kop, kterým po něm švihla. Dlouhá noha se v matném světle zdála ještě delší než ve skutečnosti. Ale její postoj předem nedával žádné varovné signály.

"Ufff." zasténal a složil se s rukama na paralyzované bránici. Chytla jeho nataženou ruku do svých, zkroutila ji a nasadila mu páku. Nohou mu strašlivou silou dupla do podpažní jamky, potom s ní švihla a obemkla mu ji kolem lokte, přičemž se oba dva porouchali na zem. Zem se k nim vzepjala s nepřirozenou rychlostí světa s velkou přitažlivostí a její náraz mu rozechvěl všechny kosti od kostrče nahoru, neboť stále držela jeho pravou paži v nůžkách, a v této poloze dopadla celou vahou na něj.

Angličan se divoce zmítal, otočil se na levý bok a dosáhl dozadu. Existovaly tři způsoby, jak se vymanit z tohoto chvatu, anebo mohl použít čiré síly... Ztuhl, když se mu do koutka oka zaryl její palec.

"Lež klidně." řekl mu u ucha vláčný hlas. Cítil pot, který jí stékal z tváře, a mentol, který žvýkala. "Tohle je planeta s velkou přitažlivostí a opravdový gentleman vždycky nechá dámu, aby měla navrch."

"Vyhrála jsi." řekl spěšně. Už se pohyboval mezi lovci Horního údolí dost dlouho na to, aby teď chápal, proč jich tolik má jen jedno oko.

"Samo, byl to jen přátelák." řekla Skilly. Odkulila se z něj, zvedla se, podala mu ruku a pomohla mu vstát. Oprášili se. Půda byla písčitá, naplavená řekou, a rostlo tu málo vegetace. "Nebyl's špatnej, Jerry, můj člověče, jenom... Skilly tenhle trik použila naposled někdy v deseti letech. Bojuješ až moc jako rabiblanco, chápeš?"

Došli spolu k táboráku. Palivem byla nějaká místní rostlina podobná hustému oranžovému bambusu, která hořela pomalu, dávala hodně tepla a voněla jako skořice. Tábor byl jednoduchý kruh sedel a lůžek prostřených z buvolích kůží, obklopujících ohniště. Koně, uvázaní pár metrů dál, občas podupávali a ržáli a v dále nějaké zvíře dlouze a žalostně vylo.

Měsíc Kythéra byl v úplňku, téměř dvakrát tak velký jako luna, a stříbrně zářil na obloze plné hvězd, jejichž souhvězdí se jen málo lišila od konstelací viditelných ze Země. Každých pár minut zazářily na obloze různobarevné stopy meteorů. "Rabiblanco?" pronesl tázavě. Takové španělské slovo neznal.

"Ach, to znamená krásnou čistou tělocvičnu, krásné pohodlné zíněnky, krásné bílé oblečky a barevné pásy, chápeš?" Příliš akademicky, přeložil si v duchu význam slova. Dobrá, v tomhle uhodila hřebík na hlavičku. Rameno měl ztuhlé a opatrně s ním zakroutil.

"Dobrá, ale co to znamená doopravdy?" dožadoval se. Opírali se o sedla těsně vedle sebe a jeden z lovců jim podal talíře s gulášem a plecháče se silnou černou kávou z kotlíku kouřícího nad ohněm.

"Rabiblanco?" zeptala se. Vycenila na něj zuby v širokém přátelském úsměvu. "Bílá prdel!"

"Dneska jsi nějaká zamlklá, Skilly," řekl Niles.

"Skilly přemýšlí," řekla. "Už jsme skoro tam." To byla tedy značná úleva. Ne že by jen tak naprázdno žvanila. Spíše to bylo nepřetržité vyšetřování, téměř každodenní, které začalo dvě hodiny po snídani okamžitě poté, co se dozvěděla, že vystudoval Sandhurst. Všechnoť všeho, co se naučil během těch konce nemajících přednášek: velení, spojení, jak uspořádat přehlídku pluku, logistika, laserové naváděcí systémy, jak bez pomůcek vypočítat palebné dráhy minometů, jak provádět údržbu bezzákluzových pušek, taktické použití samonaváděcích střel... Dělala si také poznámky.

Odpoledne, když byli opět v sedle, jej znovu mučila otázkami, srovnávala nové vědomosti s tím, co už slyšela nebo četla předtím v ohromujícím množství knížek, a konstruovala hypotetické anebo zcela zhudlašené alternativní řešení. Večery u táboráků se vyptávala na něj. Na jeho vztahy, kdo koho zná, jak je člověk představován u dvora, podle jakých pravidel se pořádají večírky, o škole, o formách stolování...

Pláně Horního údolí opustili už před dvěma týdny a teď projížděli kopcovitou krajinou zvanou Illyrské údolí. Cítil se do morku kosti vysušen. Bylo to, jako kdyby jej vyrabovala nějaká mentální vrána, všechny lesklé věcíčky vytahala ven a uspořádala je do úhledných hromádek a neúnavně je opět skládala dohromady. Řekl jí o tom příměru, ona se zasmála tím neodolatelným způsobem a řekla: Pták, který se vyzná, se nikdy nedostane do guláše, a začala s vyptáváním znovu. Jaká to žena, pomyslel si s uspokojením. Není to přesně ten typ, který by člověk představil matce - při té představě mimoděk zbledl - ale naprosto ideální pro tuhle potulku. Když měli trochu soukromí, byly její narážky a pohledy ještě dráždivější. Tohle by měli vidět Burton a Selous, pomyslel si. Ačkoliv Burton by dovedl téhle šance využít daleko lépe. Koneckonců ten chlap přece přeložil Kámasútru.

"Jeffi, ty se usmíváš jako jaguár, který dostal vepřika," řekla Skida, která se probrala ze zadumání.

"Krásná krajina," řekl spokojeně a máchl paží kolem dokola.

To byla nesporně pravda. Illyrské údolí bylo lemováno vápencovými kopci, značně vysokými, ale s mírnými svahy, nekonečně proměnlivými. Většina vrcholů se otevírala do vlhkých močálových dolů lemovaných vysokou trávou zlatě se lesknoucí první jinoatkou. Pavučina údolí mezi nimi měla pevnější půdu a byla hustěji zarostlá. Někdy byly houštiny planých růží anebo místní odrůdy bambusu tak husté, že bylo nutné sesednout a prosekat mačetami stezku, většinou se jim však nad hlavami klenuly jenom velké stromy podobné javorům.

Také jejich šarlatové listy zlatě zářily jinoatkou a údery kopyt jejich koní a nákladních mezků tlumila tlející podestýlka listů. Odpolední světlo vystřelovalo mezi větvemi paprsky prozařující panující šero a na zemi kreslilo blyštivé jantarové vzory. Někdy se pod okovanými kopyty zvířat ozval dutý zvuk, anebo museli objíždět propadlá místa. Ostatní mu řekli o obrovských jeskyních, jejichž síť se pod zemí prostírala na ploše desítek kilometrů. Teklo tu málo řek, ale hodně potoků, a byly tu i tůně. Na západě a na jihu problemskovaly na obzoru vrcholky Dračích hor, vyšší než Himaláje a tříkrát tak dlouhé. Vzduch byl chladný a výrazně čistý, byl cítit zelení a skálami.

To je nejlepší loviště zvěře, jaké jsem kdy viděl, pomyslel si šťastně. Kdokoliv byl poslán kupředu, aby rozbil tábor, mohl počítat s tím, že uloví něco k večeři během půl hodiny. Obvykle to byl pár tučných bažantů, kachen nebo králíků, kteří už čekali na rožni, a když jeden z lovců zastřelil ze sedla jelena jednorocha, ostatní reptali, že musí už čtvrtý den za sebou jíst zvěřinu.

"Už zase uvažuješ jako rabiblanco," řekla mu Skilly škádlivě. "V divočině je všelijaká havěť a je tu nuda, solamente, chápeš? Skilly je tu kvůli své práci, jinak má ráda život ve městě."

"Nepoučitelná bílá prdel, to jsem já," smál se Geoffrey.

Vpravo před nimi zahlédl na vyvýšenině vzdálené asi kilometr stádo bizonů. Několik býků zvedlo hlavu, když uslyšeli kopyta, a skupina chlupatých zvířat se zvolna vydala směrem od nich, pohybující se po nerovném terénu jako vzdouvající se koberec.

"Jsem překvapený, že je tady tolik velkých pastvin, po kolika? Ani ne po osmdesáti letech?"

"Kondominium," pokrčila Skilly rameny. "Zasadili rostliny, s některými z nich provedli ta genetická kouzla, aby rostly rychleji, chápeš? Potom zvířata, poslali sem samé březí samice a zase tu prováděli ty své kejkle s geny, takže nějakou dobu tu připadal jeden býk na deset krav. Žádné nemoci, spousta prostoru, rostlo to geometrickou řadou. Teprve posledních pár let se začali vyskytovat také masožravci." Ti pocházeli většinou ze zoologických zahrad, strana zelených zde měla ve třicátých letech 21. století značný vliv, dostatečný na to, aby překonala místní protesty a nechala vysadit ve vzdálených oblastech medvědy, vlky, asijské divoké psy, leopardy, tygry a bůhvíco ještě. Nemělo cenu pokoušet se o něco podobného na Zemi, protože bývalá loviště těchto zvířat byla tak zamořena hladovějícími lidmi, že by s radostí ukamenovali lva jen kvůli vyhlídce na jeho maso.

"Teď buď zticha."

Údolí se poněkud rozevřelo a pod baldachýnem nad jejich hlavami problemskla modrá polední obloha a spartské bledě žluté slunce. Skida zastavila svého koně změnou těžiště a otěžením se dotkla jeho krku, aby se o tři čtvrtiny otočil.

"Skilly vás vidí," řekla znuděným tónem.

Niles zamžikal, když se na úpatí kopce vztyčily dvě figury. Obě byly ještě před chvilkou neviditelné. Muži byli od hlavy

až k patě oblečení v pláštích upletených z příze, do jejichž volných ok měli zastrkány větve a listí. V náručí měli pušky s teleskopickými zaměřovači, zamotané do pestrobarevné směsice hadrů. Dále na úpatí kopce se země roztupovala pod kořeny borovice a odtamtud se vynořil muž, který se k jízdě skupině rychle přibližoval. Měl na sobě kožené spodky a vysoké jezdecké boty, maskovací bundu a vojenské řemení. Přes prsa mu visel samopal a na rukávě měl desátnické prýmký. Jeho vojenský zjev byl trochu narušen copánkem černých vlasů, pestrým bavlněným šátkem a mosazným kruhem v uchu.

"To je desátník Hermenez," řekla Skilly a odpověděla mu na nedbalé zaslutování.

"Polní primo," řekl zjevně potěšen tím, že si pamatovala jeho jméno. "Jak jste mohla zahlédnout mé dva průzkumníky?"

"Hromada listí si neškrabe prdel." Partyzánský poddůstojník vrhl bleskový pohled na jednoho z mužů a ten ztuhl.

"Dvoukudlička?"

"Prohání nováčky, polní primo - včera dorazilo padesát dalších branců."

"Pokračujte."

Údolí se znovu zúžilo. Vyburcovaný Niles teď dával víc pozor a zdálo se mu, že tu a tam vidí nějaký pohyb a jednou měl dojem, že dokonce zahlédl sonický mikrofon. Za krkem cítil mravenčení. Potom se hustě zarostlá skála před nimi rozevřela na obě strany do pahorkovité mýtiny posypané štěrkem a kamením a porostlé nízkou trávou na prostoru několika hektarů, sem tam posetou středně vzrostlými duby a velkými eukalypty s odlupující se kůrou. Mezi stromy byly v nevelké výši napjaty maskovací sítě, napodobující půdu. Naproti nim byl vyšší kopec, v jehož úbočí se skořápka vápencové skály propadla dovnitř. Přes okraj stékala voda, která u paty kopce vytvářela jezírko. Niles zahlédl ve skále zalité světlem několik tmavších míst, která se ztrácela v nedohlednu.

"Domov," řekla Skilly. "Základna jedna."

Objevili se muži ve stejných uniformách a odvedli cvalem koně. Niles šel za Skidou, která se sehnula, prošla pod jednou plachtou a zamířila k vodopádu. Snažil se, aby se nerozhlízel příliš nápadně. Já si povstaleckou základnu představuji úplně jinak, říkal si v duchu. Byly tu zakopané protiletadlové střely, lehké skyhawky a v raketnicích nabitě střely typu talon. Kondominální výrobky anebo kopie. Kolem se hemžila spousta lidí. Nebyli oblečení v neposkvrněných uniformách, ale všichni vypadali docela čistě a očividně věděli, co mají dělat. V uspořádaných hromádách zde byly naskládány krabice a bedny a byl zde asi tucet skupin, nahromaděných kolem tabulí nebo výzbroje, naslouchajících instruktorům. Na jedné dřevěné konstrukci ležela hromada válců o průměru jednoho metru. Překvapeně na ně zíral a potom poznal skysweeper, jednoduchou raketu na pevné palivo, která dokázala vynést do vesmíru stokilový náklad kuličkových ložisek a rozhodit je do oběžné dráhy špionážní družice.

Tiše hvízdal. Nejsou to žádní troškaři, pomyslel si. Kolem klusalo nějaké družstvo se zbraněmi na prsou. Skilly odpověděla na zaslutování jejich velitele stejným napůl nedbalým mávnutím ruky, a potom si plácla dlaněmi o sebe s nějakým známým. Byl to ten velký Indián, kterého poznal ve Sparta City, s těmi jeho dvěma mačetami na zádech. Kromě toho nesl ještě v jedné ruce kulomet, jako by to byla obyčejná puška.

"Ahoj, Dvoukudličko! Jak to jde?"

"Ahoj, Skilly. Docela dobře. Tvoji malí žlutí mužičkové se tu zabydlují se svými hračkami." Ukázal palcem k jeskyni.

"Ty hračky nám možná zachrání prdel, Dvoukudličko. Nejsou žádné potíže?"

"Nástup provinilců a příjem bažantů. Dali jsme jim bagáž, prohnali jsme je včera do kopců, obvyklý trénink, jak jsi řekla." Indián upřel černé oči na Nilese a řekl něco divným úsečným jazykem, který neměl nic společného se španělštinou.

"Je to kvalifikovaný důstojník, ne jenom hezká tvářička," odpověděla Skilly. Niles se cítil divně polichocen a vrátil většímu muži jeho chladný pohled. Žena si hodila pušku přes rameno. "Pojdme. Niles by měl poznat naši disciplínu." Niles se zápachem málem zalknul, když procházeli kolem asi půltuctu jam. Každá byla jen natolik široká, aby se do ní vešel jeden muž, a hluboká tak, že mu koukal pouze obličej. Žádný z nich nezvedl hlavu.

"Tohle jsme se naučili od kondominálních mariňáků," řekla Skilly a po očku ho pozorovala. "Nech je vykopat si díru a potom v ní týden vegetovat. To je další krok po výcviku za trest. Spousta našich původních instruktorů byli bývalí mariňáci - " teď už je většinou po nich, pomyslela si, ale nahlas neřekla nic, " - a máme tu partu svých lidí z hnutí, kteří sloužili ve vojsku Kondominia nebo v jiných armádách."

"Druhý přestupek - nevyčištěná zbraň," pokračoval Dvoukudlička a vykopl hlinu směrem k první jámě. Potom pokračoval od jedné jámy ke druhé. "Krádež. Druhý přestupek, odmítnutí mytí. Tenhle se nechtěl učit číst. Odmlouvání veliteli družstva. Kouření borloje. Zapalování ohně venku v terénu."

Za řadou jam byly dva vzpřímené rámy ve tvaru X, vyrobené z mladých stromků. Byli k nim přivázáni muži s roztaženými údy. Jejich nahá těla byla pokryta podivně vyhlížejícími podlitinami a zasychající krví.

"Ulička," vysvětlila Skilly. Niles si dával záležet, aby si zachoval nehybnou tvář. Ulička znamenala, že ti muži museli běžet mezi řadami svých soudruhů, kteří je bičovali opasky. Nebylo možné udržovat armádu bez disciplíny a tahle partyzánská armáda neměla žádný vlastní právní a soudní systém, na nějž by se mohla spolehnout. Nemluví o typu rekrutů, na nichž byla závislá, na prvním místě lidí na odvrácené straně zákona.

"Usnul na stráži," řekl Dvoukudlička u prvního z potrestaných. "Udeřil důstojníka," informoval je u druhého. "Mezi nováčky už máme také delikventa," pokračoval.

Byli u mýsy ve tvaru C, která byla obrácena čelem k pasece. Vodopád byl vzdálen sto metrů, byl ve středu zákruty a jeho zurčivý pěnivý zvuk vytvářel zvukovou kulisu. Odsud se půda svažovala k úpatí útesu a vytvářela přírodní amfiteátr. Na skalnaté půdě sedělo v podřepu asi padesát mužů a žen, všichni vyčerpaní z námahy a napjatí strachy. Na první pohled se sem nehodili. Bylo okamžité zřejmé, že se jedná o lidi, kteří strávili životy ve městech a na jejich ulicích. Kolem postávalo několik ozbrojených vojáků, kteří nováčky nenápadně hlídali. Dva další stáli vedle svázaného vězně u úpatí svahu a velice nápadně jej střežili. Nedaleko postávala menší žena a nespouštěla z muže pod stráží oči.

"Tenhle bažant se jmenuje Carter," pokračoval Dvouluklička. "Ta druhá je werewolfka. Chytil Williamsovou ve třetí skladištní jeskyni tam vzadu a pokoušel se ji přefíznot. Pár mu jich ubalila, on ji zmlátil, a když se objevila stráž, snažil se utéci."

"Williamsová... Měšťanská rodina, univerzita, přišla hned po tom, co jsme vyhodili do vzduchu Mírotvůrce? To je ta, co jejího šamstra zabila milice?"

Přikývl, Skilly se odmlčela a vydala se dolů směrem ke shromážděným lidem. Otočila se k nováčkům a na okamžik ignorovala kázeňský prohršek, o němž byla řeč.

"Tohle," řekla a ukázala na sebe prstem, "je Polní prima. Polní prima velí Spartské lidové osvobozené armádě. Říkáme si heilóti; brzy se dozvíte proč. Heilóti podléhají velení Výboru hnutí a spartské primy. Polní sekundo," obrátila se na Dvoulukličku, "opakuj obvinění."

Když skončil, otočila se k ženě. Byla to spíše dívka, asi devatenáctiletá, ale bylo těžké odhadnout přesný věk, protože tvář jí pokrývaly ohromné rudožluté podlitiny.

"Ano,"

"Hlasitěji, heilóte!"

"Ano! Říkala jsem mu, ať odejde, ale on se na mě sápal, tak jsem ho kopla a on mě začal tlouct a..." otočila se, paže pevně semknuté kolem hrudi.

"Takže, Cartre," pokračovala Skida směrem k vězni. "Co na to říkáš?"

"Kecy," odpověděl muž. Nebyl o mnoho starší než jeho oběť, stále ještě byl oblečen v "uniformě" svého gangu, měl hubenou tvář zjizvenou akné a pichlavé oči. "Ty univerzitní kundy, ty nastavěj každému. Ta nafoukaná kurva má nejspíš krámy, vo to de."

Skida se podívala na Dvoulukličku, ten na chvíli uchopil dívčinu bradu mezi palec a ukazovák a zkoumal její zranění. Lehce přikývl a strážní odstoupili od Cartra, který se usmál a vypjal se. Skida měla v pouzdru pod levým nadrem pistoli Walther s pažbou otočenou dopředu. Pohyb její ruky se nezdál ani moc rychlý, ale než měl Carter čas na něco víc než vytřeštit zrak, zazněla ohlušující první rána. Hodilo jej to dozadu a složil se, jako kdyby jej do břicha kopl neviditelný kůň. Plochá špice desetimilimetrového projektilu jej zasáhla do žaludku se slyšitelným plesknutím a Skida počkala s druhým výstřelem, dokud si narůstající krvavou ránu nechtyl oběma rukama a nezačal v šoku kvílet. Druhá kulka po sobě zanechala černou díru uprostřed jeho čela a na okamžik jej zvedla do vzpřímené polohy, přičemž mu roztříštila lebku do masy kostěných úlomků a růzovošedé břečky.

"Odklidte to hovno pryč a hoďte ho do nějaké díry," nařídila a zastrčila pistoli do pouzdra.

"První lekce!" otočila se znovu k nováčkům. "Z téhle armády vedou jenom dvě cesty!" Skida zvedla pěst. Vytrčila jeden prst. "Jedna, až budeme pochodovat Posvátnou stezkou na slavnostní vítězné přehlídce." Další prst. "Druhá - nohama napřed. To je revoluce. Revoluce, žádný čajový dýchánek. Ani tak laskavá, ani tak uhlazená, ani tak slušná." Odmlčela se, aby dala brancům čas to spolknout. Jeden byl stížen žaludeční nevolností a pár jich bylo otřesených. Většina jich seděla jako vytesaná z kamene, ale jejich strach bylo přímo cítit. Po chvíli si poklepala po hrudi.

"Skilly - pro vás polní prima - Skilly vás zná. Zná všechna tajemství vašich špinavých dušiček. Myslíte si, že jste zkažení, co? Myslíte si, že svět s vámi zatočil, že vám něco dlužil. A teď si to hodláte vzít, co?" Ozvalo se souhlasné mručení. Vysoká žena si pohrdavě odfrkla.

"No dobrá, Skilly vám něco řekne. Máte pravdu jen napůl. Ano, svět na vás sral celý váš život. Úředníci sociálky, Kondominia, bohatí, plátcí daní tam na Zemi, měšťané tady - všichni na vás serou od toho okamžiku, kdy jste se narodili. Co to z vás udělalo?"

Odmlčela se a potom promluvila hlasem plným opovržení. "Posrali jste se z toho, tak je to."

Další mumlání, tentokrát nepřátelské, rychle odumřelo pod jejím pohledem. "Ano! Jste všechno, co vám kdy řekl váš šéf, že jste! Jste budižkničmové, jste na hovno, nemáte cenu pro sebe ani pro nikoho jiného! Jste všem jen pro smích, lidi!"

"Ale tady" - poklepala špičkou nohy v jezdecké botě na skalnatou půdu - "tady se z vás možná stane něco jiného."

Zkřížila paže. "Jak? Ne tak, že budete vyseďávat u baru a kecat s kamarády, jak jednou, příští měsíc, určitě něco podniknete, to určitě ne. Ne tak, že se budete ožírat a okrádat turisty a podvádět jeden druhého. Ne tak, že se budete šťourat ve sračkách.

Tady se naučíte bojovat! Tady se naučíte, jak se z vás stane armáda! To je moc, člověče! Kdo ji chce? Kdo chce moc, kdo to chce natřít těm lidem, kteří vám šli po krku celý váš život?" Ozvaly se nadšené výkřiky, divošské řvání. Nilesovi se zvedl žaludek, když si najednou uvědomil, že ta nenávisť směřuje proti němu a lidem jako je on.

To je děsivě burcující, říkal si v duchu. A zároveň vzrušující, stejně dráždivé, jako když se člověk dostane na prudký zasněžený svah.

"Držte huby! Hulákáním moc nezískáte. Ani válením se pod stromy. Jedině prací!" Rozhostilo se mrtvolné ticho. Skida nasadila hrozivý, vědoucí úsměšek. "Ano, compadres, tady se pracuje. Budete pracovat tvrději, než dělníci na polích sekající třtinu, budete pracovat, až vám mozek poleze nosem. A budete se učit." Zarazila se a uchopila smotek mazlavé šedé hmoty. Ještě z něj trčelo pár vlasů a úlomků kostí. Mrskla s ním k nohám posluchačů a pobaveně se ušklíbla, když se odtáhli.

"Na tohle se podívejte! Mozek, který nikdy nesloužil k ničemu jinému, než že držel dvě uši od sebe! Mozek, který se už nic nenaučí, nic už neuslyší. Konečně bude k něčemu užitečný, až se do něj pustí mravenci. Chcete také tak skončit? Ne? Takže první věc, kterou se tu naučíte, bude jak používat mozek. Teď jste ještě blbí. Moc blbí dokonce i na to, abyste vůbec věděli, jak jste blbí. Ale to my dáme do pořádku. A ještě jedna věc. Podívejte se na sebe navzájem." Chvilí čekala, až otáčeli udiveně hlavami ze strany na stranu. "Tihle lidé, to jsou vaši compadres. To jsou lidé, s kterými budete od teďka jíst, pracovat, bok po boku bojovat. Polní prima není vaše máma. Polní prima kašle na to, jestli jeden

druhého milujete. Můžete se navzájem nenávidět, jako se nenávidí bratři. Ale až s vámi skončíme, budete si bližší než bratři - budete zachraňovat svým bratrům zadky, protože víte, že oni budou zachraňovat ty vaše!

A až zvládnete tohle všechno, tak potom budete mít moc. Moc armády. Chápete?"

"Odpovězte, Ano, polní primo!" zařval Dvoukudlička. Byl to ohromující zvuk, silnější, než by mohl být z megafonu.

"Ano, polní primo!"

"Hlasitěji, ať vás polní primo slyší!"

"ANO, POLNÍ PRIMO!"

* * *

"A tady je tvoje místo, hned vedle mě," řekla Skilly.

Niles přikývl; ještě se mu trochu točila hlava. Obchůzka byla vyčerpávající, spojená se schůzí pohotovostního štábu a sérií představování. Cítil, že také on byl testován, jestli je schopen absorbovat informace dost rychle a neztrácet půdu pod nohama. Sít jeskyň byla ohromná. Na zemi by to byla proslulá turistická atrakce. Tady byla využita praktičtěji: stáje, zbrojní sklady, kuchyně, kasárna, ošetrovny, dílny, hydrogenerátor poháněný spodní vodou, učebny, dokonce i malý počítačový sál s komerčním systémem na čtení optických disků, schopným uchovávat téměř neomezené množství dat. Mejdžiané si vedle něj zařídili dílnu. O něco hlouběji byly jeskyně na okraj zaplněné kožešinami, nevydělanými kůžemi a sušeným masem, sloužícími k provádění krycích operací a získávání dodatečných fondů.

"Tohle... muselo trvat léta," řekl.

"Skoro deset let. Skilly to objevila těsně po tom, co sem přišla" - už to bude deset let - "ale tenkrát opravdu provozovala obchod s kůžemi." Zamávala do tmy. Labyrint chodeb byl osvětlován fluoreskujícími trubnicemi zapuštěnými do skály. V údolí je daleko víc podobných míst. Tady je teď asi čtyři sta heilóů, většinou tu prodělávají výcvik, a potom je vyšoupneme na další základny, snažíme se udržovat všechny rozptýlené. Taký všechna zdejší zařízení zálohujeme, rozstrkali jsme je do různých míst, pro případ, že bychom se museli rychle stěhovat. Řada podobných středisek se buduje právě teď, vytváříme strukturu a snažíme se zabydlet ji lidmi."

"Tak je to tedy, polní primo," usmál se. Opírala se o vchod do svého ubytovacího prostoru, vytvořený v puklině skály, na tváři sotva patrný úsměv.

"Polní záležitosti ráno," řekla a podíval se na chronometr na svém zápěstí. "Ach," dodala, právě když zavírala dveře. "Z tvé ubytovny sem vedou spojovací dveře. Nezamčené."

* * *

To je směšné, pomyslel si Geoffrey Niles, když zíral na držadlo dveří.

Jeho ubytovací prostor představovala obyčejná skalní dutina, hrubě přitesána pneumatickými kladivy. Podlaha byla pokryta rohožemi utkanými z něčeho jako bambus a byl tu prostý dřevěný kovaný nábytek, jenž vypadal, jako by byl smontován v některé ze zdejších dílen a nejspíš tak opravdu vznikl. Na prádelníku byl džbán a umyvadlo a polní telefon stál vedle postele přikryté kožešinou, která by na Zemi stála jmění. Na Spartě takové patrně používali chudáci. Někdo mu vybalil zavazadla a poskládal jejich obsah úhledně do prádelníku. Byly tu čtyři soupravy heilótské uniformy jeho velikosti s našitým hodnostním označením staršího náčelníka - přibližně odpovídající hodnosti majora - visící na dřevěné tyči sloužící jako šatník, kompletní souprava vojenského řemení a vysoké jezdecké boty, které mu padly. Žádná záminka odkládat praní a měnění šatů.

Na příborníku stála také láhev brandy a skleničky. Chvilí uvažoval o tom, že by si dal panáka... Nebud' směšný, napomenul se znovu. Je ti čtyřicet, nejsi žádný nezkušený školák. Máš spoustu zkušeností se ženskými. Dlaně se mu potily. Utřel si je a znovu pohlédl ke dveřím. Viděl Skilly, když dopoledne střelila toho chlapa do žaludku, v tváři znuděný nezájem. Viděl ji, jak spolu běží ze schodů ve Sparta City, jak se směje, když granát vybuchl a střepiny jim uprostřed náruky a kleteb létaly kolem kotníků. Otrásl se pod tíhou emocí, které nedokázal pojmenovat, a otřel si hřbetem ruky pusou.

"Není to přece žádná debutantka," zavrčel.

Dveře se otevřely nehlučně. Na druhé straně byly dvě komory. První byla kancelář s psacími stoly pokrytými úhledně srovnanými papíry, s registraturami a kartotékami. Bylo tu šero, dopadal sem pouze odraz světla lampy ve vedlejší místnosti. Jedinou ozdobou byla asi patnáct centimetrů vysoká soška se šesti rukama, zpodobňující patrně nějakou indickou bohyni.

Šel dál. Ložnice byla větší než jeho, ale o nic lépe zařízená, s výjimkou stěny obložené policiemi s knihami a přehrávače V-disků. Vedle něj visel velký japonský dřevoryt, ale věnoval mu pramalou pozornost. Skilly si četla v posteli, přehoz a hermelínovou kožešinu srolovanou v nohách. Byla úplně nahá a na nočním stolku čekaly dvě skleničky brandy. „No ne," řekla jemně a odložila knihu. Jakási zasutá část jeho mozku zaznamenala titul: Sedm pilířů moudrosti. "Skilly už si myslela, člověče, že nebudeš mít dost kuráže." Sklouzla z polštářů a roztáhla všechny údy. Sepnula ruce za hlavou a její čokoládově hnědá kůže se zavlínala v dlouhých jemných křivkách. Vysoká ňadra byla nádherně klenutá, bradavky tmavé jako rozinky a zduřelé. Cítil, jak podvědomě křečovitě svírá a rozvírá dlaně, a když promluvil, ochraptělý hlas se mu zachvíval nárazy, které mu bolestivě bušily do hrdla, spánků a slabin.

"Uvidíš, že mám dost kuráže i všeho ostatního."

Rozesmála se s potměšilou dětskou škodolibostí. "Tak to pojď Skilly předvést. Ukaž mi, co v tobě opravdu je."

* * *

Angličan něco zamumlal, když Skida vyklouzla z postele. Chvilí počkala, až se otočil a strčil hlavu do polštáře. Bezhesně se zasmála, přetáhla přes něj hermélínovou kožešinu, vklouzla do pyžama a vyšla ze dveří. Tohle byly bezpečné ubytovací prostory důstojníků, ale přesto si dožad za pásek kalhot zastrčila pistoli. Jen tak, ze zvyku, ale dobré zvyky člověka udrží naživu. Cestou k důstojnické jídelně spokojeně zívala. Z chladničky ve stěně vyndala vysokou sklenici mléka a táč oblíbených ovesných sušenek. Potom sebou plácla na pohovku. Styl jídelny byl záměrně neformální, aby usnadnil velitelským kádrům dosáhnout zde klubového ducha. Nicméně bylo nepravděpodobné, že by se tu v tuto hodinu někdo zdržoval. Základna jedna vstávala za úsvitu a spartské noci byly krátké.

Spokojeně pojídala sušenky a uskrávala mléko. Přemýšlela a v duchu se usmívala.

"Skilly vypadá šťastně," zjevil se Dvoukudlička. "Dáš Croserovi kopačky?" Věděl, že jen výjimečně má najednou víc než jednoho muže. Skida Thibodeau nenáviděla nepořádek, zmatek a zbytečné potíže.

"Hned teď ne, ale je načase, abychom my dva začali na profesionálnější bázi." prohlásila lehkomylně.

Dvoukudlička přistoupil k chladničce a nabral si talíř studeného kuřete a palcem si otevřel plechovku s pivem. Měl na sobě jenom kalhoty z hrubé plachtoviny a tlumené světlo zářivek zdůrazňovalo silné pletence svalů kolem jeho ramen, prsou a břicha. Byl vyšší než ona, ale dost rozložitý na to, aby vypadal podsaditý. Láskyplně se na něj usmála při vzpomínce na časy, kdy ji jeden pasák v Mayopan udeřil zezadu páčidlem při nějakých jednáních o územních právech. Dvoukudlička jej popadl za zápěstí a krk a táhl za mužovu paži tak dlouho, až mu ji vytrhl z ramenního kloubu.

"Co je tady k smíchu?" zeptal se.

"Vzpomněla jsem si na staré časy," řekla. Začali si povídat v důvěrné známé směsici belizské angličtiny, španělštiny a indiánštiny. "Vzpomínáš si, jak tě tenkrát Ro Bo chtěl zastřelit?"

Dvoukudlička se dunivě rozesmál. "Na to nikdy nezapomenu! Ten výraz na jeho tváři, když jsi mu zlomila vaz! Ach, to byly tenkrát časy, Skilly." Na chvíli se oba ponořili do vzpomínek. "Jak dlouho si necháš toho Angličana?"

"Skilly uvažuje o tom, že napořád," odpověděla. Na jeho překvapený výraz: "Podívej, Croser není pro mě ten pravý společník. Je to tvrdý chlap, těžko by se dal ovládat. Kromě toho Skilly nemá ráda podřezávání krků v rodině a kdyby." Udělala gesto a on přikývl. Dlouho už bylo mezi nimi jasno, že pokud zvítězí, tak s revolucí udělají krátký proces.

"Jeffi je perfektní. Má ty správné konexe, je dost bystrý, dělá pěkný děti" - před pár lety si nechala zmrazit několik set vajíček - "přesně to, co Skilly potřebuje na vylepšení vizáže, než se pustí do světa. Kromě toho bude mít prozatím dost práce."

Dvoukudlička zabručel. "Jo. Brzy hodně bílejších natáhne bačkory."

"Hej!" vykřikla škádlivě. "Mezi heilóty nechci žádné rasové předsudky - za to je ulička!" Oba se rozesmáli. Samozřejmě, takové nařízení existovalo. Muselo existovat, když se vzalo do úvahy mnohorošové složení vojenských sil.

Dvoukudlička přesto dával okázale najevo, že opovrhne každým, kdo nepocházel z jeho rodného indiánského okrsku, ale v tomhle případě se spíše jednalo o opovrhování "naivními blbečky" než nějakým specifickým etnikem.

"Kromě toho Skillyina máma byla taky bílá prdel."

"Já, Dvoukudlička, ti to promím. Dokonce ti promím, že tvůj fotr byl zatracený černej karibskéj pasák."

Dopila mléko a olízla si rty. "Hej, Dvoukudličko, teď vážně, člověče. Pamatuj si, že až vyhrájeme, tak to tady musíme dát do latě a musíme tu vládnout!" Podívala se na něj úkosem. "Skilly ti najde nějakou krásnou vdovu - bude tady spousta vdov - s blondatými vlasy a velkejma kozama, pěkným zadkem a ohromnou haciendou, která tě naučí sundávat si boty, než si vlezeš do postele, a jíst vidličkou, takže tě Skilly nebude muset schovávat ve skříni, když se budou pořádat zábavné večírky."

"Ty mě chceš zabít, ženská?" potrásl se smíchem hlavou. Potom zvažněl, když si uvědomil, že to myslela skoro doopravdy. A když si Skilly něco naplánuje... "Ty jsi řekla Angličanovi, že se hodláš vdávat?" zeptal se.

"Ne, ještě ne." Otřepala si ruce, když dojedla poslední sušenky. "Skilly ho na to bude postupně připravovat."

Croftonova Encyklopedie obydlených planet (2. vydání):

Sparta: Spartu (původně Botanický záliv) objevil Mark Brodin, kapitán kosmické lodi Lewis a Clark z kondominiální objevitelské služby během velkého průzkumu v roce 2010. Aldersonův navigační bod do Sluneční soustavy je přes Tanith, Markham, Xanadu, GSX-1773 a GSX-2897. Další spojení existuje s Frystaatem, Dajanem a Haven. Původní průzkum naznačoval velice příhodný lokální ekologický systém, ale žádné výjimečné nerosty nebo jiné surovinové zdroje. Standardní zemětvorný balík byl aktivován roku 2011 a Balík vyšších savců kategorie VI následoval v roce 2022. Obvod planety: 13 600 kilometrů. Průměr: 13 900 kilometrů. Přitažlivost: 1,22 standardu. Denní cyklus: 20 hodin. Rok: 1,6 standardu. Složení: Nikl, železo, křemičitany. Oběžnice: Kythéra, hmotnost 1,7 Luny.

Atmosféra je v zásadě pozemská, ale s 1,17 standardního tlaku u hladiny moře. Celková rozloha země je přibližně poloviční jako na Zemi, převažují zde oceány. Většina země, 28 000 000 čtverečních kilometrů, je soustředěna na Zvlněném světadilu, rovníková zemská masa je do hloubky prostoupena vnitrozemskými moři... Místní životní formy se vyskytují především v moři. Vysoká koncentrace rozpuštěného vodíku v oceánských vodách a rozsáhlých mělkých mořích umožňuje velice aktivní oceánský ekosystém s mnoha luskouny. Pozemské formy se omezují na primitivní vegetaci a obdobně jednoduché formy hmyzu. Pozemské druhy z větší části nahradily na Zvlněném světadilu a přilehlých ostrovech druhy domorodé. Celková doba slunečního svitu je 92 % standardu, což má za následek teplé až subtropické klima v rovníkových oblastech světadilu, jež se na severních pobřežích mění na chladnou teplotu a

subarktické poměry.

Původní osídlení: Výzkumná kondominiální stanice byla založena roku 2024 a lodní transporty nedobrovolných osídlenců začaly přistávat v roce 2032. V roce 2036 byla osídlovací práva přenesena na Konstituční společnost (s podmínkou, že bude i nadále přijímat nedobrovolné kolonisty), politickou skupinu s hlavním sídlem ve Spojených státech, a osídlování začalo v roce 2038. Právo vlastní místní vlády bylo uděleno roku 2040 a Dualistické království Sparta bylo Velkým senátem uznáno jako suverénní stát v roce 2062. Kondominium si podrželo enklávu ve Sparta City a nedobrovolní kolonisté sem byli nadále transponováni na základě smlouvy o nezávislosti.

IV.

"Tedy, docela jsem rád, že nemusíme dělat přehlídku se vši parádou právě teď, pane," ulevil si praporeční seržant Sergio Guterrez. V jeho hlase bylo slyšet značnou úlevu.

"Jeho Veličenstvo Alexander nepřijde. Místo toho bude přítomen generál Alexander Collins, vrchní velitel," řekl Peter Owensford. "Je to docela užitečná fikce, vyhrabal to někde v britské historii princ Lysander." Auto na ně čekalo u schodů budovy vrchního velitelství, ale Owensford se na chvíli zastavil, aby si prohlédl tábor.

Tábořiště pátého praporu leželo sto kilometrů jižně od Sparta City, u základny poloostrova, na němž se hlavní město rozkládalo, a na západním okraji delty Eurotas. Hlavní silnice z města běžela podél moře. Byla to vlastně jenom dvoupruhová štěrková cesta, většinu dopravního ruchu obstarávaly bárky a říční parníky. Tok lemovaly mokřiny, písčité pláže a skalnaté souvratě. Na obzoru bylo vidět řetěz ostrovů. Ve vnitrozemí se rozkládaly Theramenské vrchy, táhnoucí se na sever od předměstí. Nebyly to skutečné hory, ale byly téměř stejně rozeklané a divoké jako opravdové pohorí. Mezi kopci a mořem byl úzký pruh plání. Před osmi krátkými spartskými týdny to bylo holé prostranství, porostlé nízkou trávou, neužitečný pás těžké jílovité půdy.

Nyní zde byl základní tábor pátého praporu Falkenbergovy námezdné legie - a nově utvořeného prvního královského spartského pěšího pluku krále Alexandra: Fort Plataje. Muži za pomoci strojů navršili kolem celého prostranství o ploše čtverečního kilometru pětimetrový násep. Na rozích se tyčily radarové věže. Elektřinou nabitě dráty, bunkry a minová pole vně pevnosti tak nápadné nebyly, ale byly zde a v pohotovosti. Výstražné tabule upozorňovaly vetřelce, že tábor je pod ochranou smrtelně nebezpečných prostředků.

Uvnitř stále ještě vládl organizovaný chaos. Jako první přišly na řadu základní konstrukce: ochranné pytlivé valy proti útokům ze vzduchu, bunkry, kryty. Podzemní zbrojní sklady, generátory, skladiště zastřešené ocelovými trámy a obložené pytli s pískem. Velitelská budova, důstojnický a poddůstojnický klub, kuchyně, všechno postaveno ze stejných vepřovicových cihel a lepenice, zpevněných umělohmotnými panely, a zastřešeno praktickým azbestovým cementem. V oddělené jihovýchodní části tábora vznikaly ubytovny pro ženaté vojáky s rodinami a byly již vykolikovány základy kasáren.

Mnoho pomocného personálu, většina vojáků a všichni nepřetržitě proudící branci bydleli stále ještě ve stanech. Sami si je postavili, pod vedením veteránů pátého praporu. Každá pětice vojáků, zvaná manipul, obdržela plátno a provazy, učila se vařit a uklízet po sobě, spolupracovat jako jednotka. Ostatně ve stanech mnoho času nestrávili. Branci téměř nesvlékali své bavlněné cvičební uniformy a trávili za každého počasí většinu času v terénu; na svou ochranu neměli nic víc než zimní pláště. Po dvou týdnech zvykání si na prostředí a intenzivního vojenského výcviku se naučili vyrábět si své vlastní bitevní zbroje z nemourlonu a žít ve dne v noci v tomto novém bojovém odění. Výcvik ve střelbě z ručních palných zbraní, údržba zbraní, boj muže proti muži beze zbraní, manévry v poli s použitím ostré munice... Řady branců řídly pod tímto brutálním a náročným výcvikem, ale hrnuly se zástupy dalších. Odchovanci pouličních gangů, právě propuštění z kondominiálních raketoplánů, farmářští synkové z údolí s upřímnými tvářemi...

Všechno se provádělo poklusem a všechno probíhalo dobře. Peter uznale pokyvoval hlavou. Potom si všiml neznatelného úsměšku seržant-majora. Owensford skočil do džípu. "No tak jedeme," řekl.

* * *

"Musím znovu konstatovat, že to na mě udělalo dojem," prohlásil král Alexander, když oplatil Petru Owensfordovi zaslutování, a kývl hlavou k čilému ruchu, který je obklopoval.

Přiletěl vtulníkem a byl oblečen v uniformě generála Královské spartské armády, což znamenalo minimální obřadnosti. Byla to nová uniforma, protože Sparta neměla do přiletu legie žádnou vojenskou formaci, s výjimkou milicí Bratrstva a roty královské gardy. Autorkou návrhu byla Melissa. Uniforma sestávala z blůzy s vysokým límcem a tmavých pískově šedých kalhot se stříbrnými lampasy. Doplňovalo ji vojenské řemení, vysoké boty a čepice se štítkem. Owensfordovi se docela líbila. Nebyla tak okázalá jako modrozlatá slavnostní uniforma legie, ale byla elegantní a chlapi se potřebovali cítit jako vojáci i v posádkové službě, kdy by polní uniforma a zbraně působily směšně.

"Děkuji vám, pane. Snažili jsme se využít nevýhody ve svůj prospěch. Rád bych vás oficiálně zaregistroval u příjmu. Mohl byste jít laskavě tudy?" Spartský monarcha vypadal starší a daleko unavenější. Od té doby, co před několika týdny legii vítal, mu zhrubla pleť.

Byl s ním generál Desžardins, velitel Královské spartské jízdní policie, a někteří další důstojníci. Dále několik civilistů, včetně Mellissy von Alderheim. Asi si myslí, že by se Lysander mohl dostat do města častěji, říkal si v duchu Owensford poněkud posmutněle. V šestatřiceti letech začínal svým ženatým kamarádům stále více závidět... Ačkoliv si myslím, že každé manželství, které princ uzavře, bude víceméně záležitostí státní služby. Alespoň už utichly všelijaké ty historky o princovi a Ursule Gordonové.

Hlavní přistávací plocha byla vně prostoru základny o rozloze čtverečního kilometru, ale nikoliv mimo okruh legionářské činnosti. Skupina mladíků v kalhotách od uniformy a tričkách dusala po nově vytvořené škvárové dráze za

velitelem, nesoucím rotní praporek. Jejich okované boty drtily šterk v jednotném rytmu. Hlavy měli skloněné a po tvářích jim stékal pot, takže se jim bavlněné nátláčky lepily na svalnatou hrud', přestože od vody vál chladný vítr. Muž s praporkem byl nejméně čtyřicetiletý, anebo vzhledem k regeneračním formám léčby ještě daleko starší, ale nebylo znát, že by mu činilo nějakou námahu udržet krok s mladíky, vyrostlími zde, v podmínkách velké přitažlivosti.

"Hola, odtroubeno!" vyštěkl.

Stovka silných mladých hlasů spustila skandovaný popěvek:

"Polib mě na dobrou noc, seržante, připrav mně péřovou postýlku, polib mě na dobrou noc, seržante... buď mou mámou na chvíliúúúú!"

Král se zasmál. Kolem probíhala řada dalších činností. Ze sousední střelnice se ozývalo pravidelné krok... krok... Nedaleko nacvičovala minometná družstva, bylo slyšet ozvuky výstřelů, když granáty opouštěly hlavně, a dunivé rány, když o několik tisícovek metrů dál na západ vybuchovaly. Na výcvik minometných týmů dohlíželi důstojníci a poddůstojníci v uniformách legie. Pracovní čtyři v šedých montérkách kopaly zákopy anebo opravovaly těžkou bojovou techniku. Na jedné straně silnice byl autopark obrněných vozidel. Formovala se tu kolona šestikolových bitevních vozů s věžemi vyzbrojenými 15 mm mechanickými kulomety typu gatling8, byly tu také jednohlavňové modely a vozy s namontovanými granátomety a minomety. Vozy bez střeleckých věží byly zaparkovány uvnitř kolony. Průlezy a zadní rampy prozrazovaly, že měly sloužit jako obrněné transportéry.

"Pocházejí z von Alderheimovy zbrojovky?" zeptal se Alexander, když šplhal do Owensfordova džípu. Bylo to bezpečné útočiště. Zbrojovka zde na planetě nedávno vyrobila kola z litého hliníku a pancíř byl z válcované oceli, nikoliv ze slitin. "Rychlá práce."

"Ano, pane," přitakal Owensford. "Slečna von Alderheim nám vyšla neobyčejně vstříc."

Melissa se začervenala, když se k ní oba muži otočili.

"No, použili jsme šasi a motory z terénních nákladních aut." vysvětlovala. "Viš o tom, strýčku Alexandře, že jsem se učila počítačovou konstrukci s programy, které si otec přivezl z univerzity?"

Ne že by to bylo nějak náročné, když jediné, co hlavní spartský výrobce automobilů produkoval, byly standardní modely zastaralých konstrukcí. A dokonce i ty byly na záznam. "Prostě jsem... měla takový nápad. Zbytek udělal za mě počítač, opravdu."

"Což mi připomíná," vmísil se Peter. "Pokud se nerozběhne konstrukce letadel, potřeboval bych nějaký jiný způsob, jak dostat na oběžnou dráhu Thothovy rakety. Obvyčejné pevné nosiče úplně postačí. Nespadá to zrovna do výrobní náplně Alderheimovy zbrojovky, ale nemělo by to být složité."

"Thothovy rakety?"

„No, to je jejich krycí označení. Jsou to malé řízené střely. Obvykle se vyloží z transportních letadel těsně za kopcem, kde je zamýšlený cíl, ale to je tady dost těžko proveditelné, když nemáme k dispozici letadla. Někaký raketometný systém bude asi obtížné dát dohromady, ale Alanovi si myslí, že by to šlo."

"Někoho tím pověřím," kývla Melissa.

"Není potřeba se o tom moc šířit," upozornil Peter. "Kdo ví, třeba někoho překvapíme."

Džíp sebou smýkl kolem brány a stráže v modrozlatých legionářských uniformách a šedých stejnokrojích Sparty daly k počtě zbraň. Já jsem taky průvodce za všechny prachy, říkal si Owensford, když upozorňoval na důležité objekty. Také tady měli nekonečné zástupy pochodujících mužů, většinou v pestrobarevných maskovacích cvičebních uniformách a neforemných zbrojích z nemourlonu. Jedna taková skupina klusala s puškami nad hlavami a s řemenem obtíženým olověnými závažími.

"To jsou trestanci," vysvětloval Owensford. "Když necháte chlapy dřít do úmoru jako my tady, musíte jako zastrášovací prostředek použít nějakou horší dřinu."

* * *

Zbytek velitelské skupiny čekal u budovy velitelství. Všichni o překot salutovali a potřásali si rukama, než se propracovali do konferenčního sálu štábu.

Peter Owensford cítil téměř posvátnou bázeň, když si sedal do čela stolu. Místnost tvořila dlouhý obdélník, jedné stěně dominovaly mapy, na druhé byl monitor počítače. Důstojníci se rozsadili na svá obvyklá místa, jako při poradách štábu. Vojíní sloužící jako stewardi přinášeli kávu a potom se vytratili dveřmi, u nichž stály stráže. V jednom rohu seděla stenografka, desátnice královské armády, s prsty připravenými nad klávesnicí.

"Pó-zor!" vyštěkl praporeční seržant Guterrez.

"Pohov, dámy a pánové," zahájil Owensford. Jak je to zvláštní. Kolikrát jen jsem při tomhle viděl Christiana Johnnyho?

"Generál Collins je zde jako přisedící pozorovatel." Tudíž nikoliv příslušník velitelského štábu, a proto sedící na pravé straně. "Začneme zprávou o pohotovosti. Kapitáne Bartone, buďte tak laskav."

"Provedu." Kývnutím pozdravil "generála". "Pátý prapor a jeho nebojové složky jsou kompletně ubytovány.

Rozšiřování pevnosti a výcvik probíhá následujícím způsobem."

Stiskl nějaké ovladače a na monitoru počítače po levé straně stolu se objevila mapa.

"Odvedli jsme přibližně tři tisíce sedm set branců, z nichž čtyři sta osm se ukázalo neschopných služby. To je neobvykle malé procento, když uvážíme, že provádíme výcvik kádřů pro větší jednotky."

"Zařadili jsme nejméně fyzicky zdatné příslušníky pátého praporu do čtyř výcvikových rot, určených k provádění základního výcviku kádřových jednotek. Technické výcvikové kursy probíhají převážně pod vedením penzionovaných a civilních příslušníků praporu. V rámci kontinuity jednotky to nepředstavovalo žádný velký problém, protože pro začátek nebudou zařazeni do bojových jednotek. Dále byly vytvořeny čtyři další střelecké roty a jedna rota těžkých

zbraní. Zařadili jsme do nich náš zbývající bojový personál a místní brance. Soustředili jsme do těchto nových formací legie takové ty, ehm, méně přizpůsobivé jednotice."

"Jaké je vaše hodnocení?"

"Pět nových rot je nyní schopno bojového nasazení. Mezi jednotkami není taková soudržnost, jak bychom si přáli, ale to se časem spraví. Noví příslušníci dostali kompletní základní výcvik, kromě výcviku v bojových akcích ve vesmíru a v mimozemském prostředí. Máme tu jádro dobré bojové formace."

"Takže jste vlastně klonovali svůj vlastní prapor," podotkl Alexander.

„No, ty nové jednotky samozřejmě ještě nemají žádné zkušenosti," zdůraznil Owensford. "V legii normálně organizujeme manipuly tak, že v nich není víc než jeden bravec. V současné době máme manipuly, kde jsou až tři branci a některým z nich velí poddůstojníci, kteří byli teprve nedávno povýšeni z vojínů." Pokrčil rameny. "Musíme vystačit s tím, co máme, ale upřímně řečeno skoro mi nevadí, že povstalci zintenzivnili v poslední době činnost. Bojové zkušenosti jsou přesně to, co potřebujeme, aby se z našich zelenáčů stali vojáci."

"Aha. A co naše vlastní královské spartské síly?" zeptal se Alexander. V jeho hlase byla patrná dychtivost.

"Přibližně pět set branců prodělává pořád ještě základní přijímač," odpověděl mu Barton. "Dva tisíce tři sta dokončilo základní výcvik a v některých případech i pokračovací výcvik a byly z nich postaveny tři pěchotní, jeden mechanizovaný a jeden pomocný prapor plus velitelské jednotky a tankové rot. Jeden z pěchotních praporů je označen jako Královský prapor korunního prince a snažili jsme se zařadit do něj ty nejlepší jednotky, jaké jsme měli k dispozici. Jakmile budeme mít nějaká letadla, přeměníme jej na leteckou údernou skupinu."

Zobrazila se další mapa. Organizační schéma vycházelo z legionářského vzoru a v podstatě se shodovalo s organizací pluků kondominální námořní pěchoty na bojových stavech. Velitelská rota; průzkumníci; spojovací četa; četa ženistů; dvě rot těžkých zbraní vyzbrojené minomety a bezzákluzovými děly; transportní rota - vybavená v tomto případě mulami a několika nepancéřovanými šestinápravovými automobily z von Alderheimovy továrny; letecká rota a družstvo zdravotníků.

"Máme samozřejmě některé citelné mezery," uzavřel Barton. "Nemáme letadla, takže letecká rota je letecká jenom podle jména. Máme málo dělostřelectva. Spojení není na takové úrovni, jak bychom si přáli. Avšak mohu prohlásit, že první pluk polních sil královského spartského vojska již existuje a bojové prapory k němu přidáme okamžitě, jak budou vycvičeny. Jak můžete vidět" - objevily se šipky, spojující spartské pluky se strukturou pátého praporu - "prvořadým omezujícím faktorem je pro nás nedostatek velitelů, jak důstojníků, tak poddůstojníků. Daleko tíživěji pocítíme nedostatek zkušených poddůstojníků. Důstojníků v nižších hodnostech máme dostatek. Narukovala řada důstojníků z milic Bratrstva a do dnešního dne nám nabídlo své služby více než čtyřicet bývalých příslušníků řadové námořní pěchoty, usazených na Spartě."

Sparta byla pro kondominální důstojníky oblíbeným místem, kam se uchýlit v penzi. Mnozí z nich museli odejít do důchodu předčasně, jenom s částečným platem. Přitahovaly je sem příznivé podmínky, pozemek se dal zakoupit velice levně, a dokonce i pouhý důchod v kondominálních kreditech tady dost znamenal. Daleko víc než na planetách Churchill nebo Frýdland, pokud byl člověk ochoten žít bez vymožeností nejnovějších technických hraček.

"Co se týče ostatních jednotek, vyplnili jsme prázdná místa vyšších poddůstojníků a většinu rotních, praporečnických a velitelských důstojnických míst přeložením příslušníků legie, což obvykle znamenalo udělení titulární hodnosti. Ti lidé tak vlastně sedí na dvou židlích, ale zatím se nedá nic jiného dělat."

Jednalo se o dočasná povýšení, která umožňovala žoldněřům velet svým teoretickým protějškům ve větších jednotkách královského vojska.

"Mohu něco poznamenat, majore?" ozval se hlas generála Collinse. Owensford přikývl.

"Samozřejmě, pane."

"Můj... tedy, oba králové byli informováni o těchto titulárních hodnostech. Rozhodli jsme se, že tito vojáci budou po dobu přítomnosti legie na Spartě vypláceni královským vojskem a budou dostávat plat a další výhody odpovídající jejich dočasným hodnostem. Ty budou samozřejmě potvrzeny jako stálé v okamžiku, kdy se rozhodnou zůstat v královských vojenských silách, samozřejmě dobrovolně."

"Děkuji vám, pane, jménem svých mužů," pravil Owensford. "Jistě to patřičně ocení." Mnohým legionářům co nevidět vyprší jejich smlouvy, anebo se blíží důchodovému věku - či obojí. A jestli půjde všechno podle plánu, tak může legie, anebo alespoň její část, klidně zůstat na Spartě.

Alexander Collins se usmál. "To se samozřejmě týká i kapitána Bartona a vás," dodal a natáhl ruku. Pobočník mu podal dvě dřevěné krabičky. "Druhá židle pro vás, pánové." Peter obdržel plukovnícké orly, Ace podplukovnícké dubové ratolesti.

"Ještě jednou vám děkuji, pane. Teď není čas poučovat o hodnostech, bratrství a ctižádosti..."

"Dále královský rozkaz stanoví, že pětiletá služba v královském vojsku splňuje požadavek veřejné služby ve smyslu žádosti o udělení měšťanství. Tři odsloužené závazky a propuštění se ctí či vyznamenání za statečnost během služby anebo povýšení do důstojnické hodnosti při čestném propuštění budou znamenat udělení plnoprávného měšťanství."

"Jsme vám zavázáni," Mezi ostatními žoldněřskými důstojníky to zašumělo. Málokterá hostitelská planeta byla takhle vstřícná. Její představitelé většinou řadili námezdné vojáky do stejné kategorie jako prostitutky: placené profesionály poskytující nezbytnou, ale jen mlčky trpěnou službu. Nabídka měšťanství a domova, to bylo mnohem a mnohem víc než jen příliv hodností. Tak nás vzali vážně, když jsme mluvili o oddanosti a motivaci. Plukovník bude určitě spokojen. Zajímalo by mě, kolik z toho je Lysandrova práce. Asi hodně.

"Titulárním velitelem Prvního královského pěšího pluku je samozřejmě Jeho Veličenstvo, Alexander První," ozval se Ace Barton, "profesionálním velitelem je v tuto chvíli major... plukovník Owensford, jeho zástupcem podplukovník Arnold Kistiakowski."

Kistiakowski, důstojník milice, byl v civilním životě účetní, ale zdálo se, že má pro velitelské místo v armádě vlohy. Byl také potomkem jedné z prvních zakladatelských rodin a voleným senátorem. Přikývl na souhlas.

"Kapitán... major Barton," promluvil Owensford, „je náčelníkem štábu Prvního královského pluku a také titulárním náčelníkem štábu ministerstva války." Spartská velitelská organizace mu připadala složitější než jeho vlastní. Peter mohl stěžet mít Spart'ánům za zlé, že chtěli mít kontrolu nad vojenskou mašinérií, kterou tu dávali dohromady.

"Majore, je první královský schopen bojového nasazení?"

"Jenom bojového nasazení nízké intenzity, pane. První pluk nemá bitevní počítače, spolehlivé spojovací prostředky, vybavení pro noční vidění, pásmové zaměřovače, moderní dělostřelectvo. Dělostřelecký prapor používá zde vyráběné minomety ráže sto pětadvacet a sto šedesát - dají se použít proti letadlům a tankům. Nemá také žádný fungující letecký transport a ženisté jsou špatně vybaveni. Nic z toho nepředstavuje smrtelné nebezpečí, ale nechtěl bych je vrhnout proti dokonale vyzbrojeným a zkušeným vojákům."

"Obecné připomínky?"

"Pane... co se týče branců, ti kluci mají vynikající kondici. Obzvláště pozoruhodná je průměrná úroveň vzdělanosti a technické schopnosti. Asi polovina mužů pochází z měšťanských rodin." Z celkového počtu obyvatelstva to bylo sedmdesát procent a asi dvaosmdesát v odpovídající věkové kategorii.

Usmál se. "Ze začátku docházelo k určitým třenicím. Jedni si mysleli, že ti druzí jsou venkovští balící či rozmazlené slečinky, ti druzí, že se jedná o pouliční zloděje a grázly. Společná dřina v přijímači je většinou srovnala."

Alespoň dokud byli pod dohledem poddůstojníků. Třeníce mezi jednotlivými kulturami byly zásadnější povahy.

Měšťané připomínali do značné míry starou střední třídu Američanů před tím, než se společnost rozdělila na plátce daní a obyvatele zaopatřovacích ostrovů. Byli to úctyhodní lidé, stabilní osobnosti ze stabilních rodin. Naproti tomu deponování přicházeli z brutálního prostředí, kde vládl chaos, nevzdělanost, nezákonnost a ukájení základních pudů.

"Teď nejvíce ze všeho potřebují nějakou společnou zkušenost, zážitek, který by je přesvědčil, že jsou doopravdy vojáci. Bude to pro ně otřes, ale upevní to ducha jednotky, pomůže to objevit potenciální vůdce, jejichž nedostatek je největší brzdou našeho případného dalšího rozmachu."

"Děkuji vám," řekl Peter. "Další bod, logistika a technické zabezpečení. Kapitánko Alanová?"

Catherine Alanová zapnula svůj vlastní počítač a na monitoru se zobrazila série zarámovaných skupin výzbroje.

"Jak už řekl ve své zprávě Barton, hlavní nedostatky máme ve vybavení výzbrojí vysoké technické úrovně. Místní průmysl vyrábí velice kvalitní výzbroj, ale nabídka je značně omezená. Spolupracujeme s konstruktéry na tom, abychom to překonali. Základní výzbroj je vynikající, jako například dodávky munice. Máme dostatečné množství kvalitních zbraní pro výcvik a budujeme si zásoby, ale těch není nikdy dost."

"A nebude," přerušil ji Alexander. "Dokud nedokážeme získat tvrdou měnu. Což bude znamenat velkou spotřebu té zmíněné munice..."

"Ano, pane, svépomocné akce obvykle bývají zdoluhavé," souhlasila Catherine. Pokrčila rameny. "Takže děláme vše, co je v našich silách. Za současného stavu výzbroje bychom mohli první královský pluk nasadit v nějakých operacích mimo planetu. Například na Novém Washingtonu, kdyby plukovník Falkenberg potřeboval nějaké posily. Vaši vojáci by mohli získat výhodnější kontrakty než většina jednotek ze Země, především jako lehká pěchota pro nasazení v terénu bez cest."

Ozvalo se několik pohrdavých poznámek. Pozemští žoldnéři neměli v současné době nijak zvláštní pověst.

Kondominium pomalu ztrácelo kontrolu, a tak nejlepší branci rukovali do vzrůstajících národních armád.

"Načrtla jsem tady čtyři alternativní sestavy zbraní a vybavení s jejich předpokládanými cenami a míru, do jaké by zvýšily naši výkonnost. Předpokládám, že s nabitými bojovými zkušenostmi by první pluk - promiňte, královské vojsko, ještě jsem si nezvykla na nové názvy - takže pluk by mohl získat výzbroj díky půjčce z Dajanu nebo Xanadu, jako zálohu na své první kontrakty."

Tyto planety nabízely své vlastní specializované námezdní jednotky, ale účinkovaly také jako zprostředkovatelé a financovaly operace dodávané tak říkajíc na klíč.

"Máme tu spoustu technického personálu, a tak jsem přidělila ke každému z nich dva příslušníky královského vojska jako náhradníky."

Owensford přikývl. "Dobrý nápad." Myslel to vážně. Vybudovat bojovou jednotku v síle pluku za tak krátkou dobu byl úctyhodný výkon. „Naštěstí nemusíme provádět veškerý manažerský a štábní výcvik. Válečná škola pod velením generála Slatery odvádí v tom ohledu vynikající práci."

"Naším prvořadým úkolem teď je zvýšit bojovou hodnotu jednotek. To představuje víc práce než jenom vyladit individuální schopnosti. Znamená to pracovat s tím, co máme po ruce, zkombinovat dostupné zbraně a specialisty, využít schopnosti všech lidí a stmelit je do bojeschopných jednotek. Kapitán Jesus Alana to vysvětlí podrobněji."

"Chvilku vás teď budu poučovat," navázal Jesus Alana. "Dostupná výzbroj, spartský průmysl a finanční limity nám diktují, že ať už provedeme jakoukoliv mixáž, specializací Sparty bude v dohledné budoucnosti pěchota. To v žádném případě neznamená nevýhodu. Pěchota dominuje na bojištích již celé věky a i dnes může být rozhodující silou.

Protože máme limitované možnosti vývoje pěchotních týmů, musíme si především ujasnit, co od pěchoty očekáváme.

Existují dva hlavní cíle pěchotních akcí. Jedním je obsadit území a udržet je. Druhým je zabít či zneškodnit nepřítele.

Těchto cílů lze, obecně vzato, dosáhnout zcela rozdílnými způsoby. Nejlepším způsobem, jak obsadit území, je přesunout se tam v době, kdy je nikdo neokupuje, a dostat tam tolik vlastních sil, aby se nikdo neodvážil je napadnout.

A nejlepším způsobem, jak zabít nepřátelské vojáky, je přinutit je, aby si vylámali zuby útokem na předem připravená postavení. Samozřejmě, velitel nemusí být žádný génius, aby věděl, že frontální útok na silně opevněná postavení není ten nejlepší nápad. Takže nejlepší taktikou v tomto případě je přesvědčit jej, že na chráněném místě není moc vojáků, že nestojí za to, aby na tak malý cíl zaútočil. Potom je potřeba udeřit na něj s palebnou převahou, kterou neočekával. Z

téhle taktiky udělaly Spojené státy ve Vietnamu přímo umění, až jim to nakonec politikové překazili. Malé skupiny vojáků dokázaly navádět dělostřelectvo dalekého dostřelu a rakety. Nepřítel nemohl provést odvetný úder, protože základny dělostřelectva a raketometů byly příliš daleko a patroly nepředstavovaly dost dobrý cíl, protože byly natolik malé, že se dokázaly ukrýt. Byly také dobře vyzbrojené a vycvičené pro boj zblízka."

"Nevyžaduje to složitou technologii, kterou nemáme?" zeptal se Alexander.

"Ne tak složitou, jak se zdá, pane," odpověděla Catherine Alanova. "Kromě toho si dokážeme poradit s tím, co máme. Spolu s Jesusem jsme něco vypracovali. Mělo by to být pro nepřitele opravdové překvapení."

"To by byla příjemná změna," podotkl Alexander. Zamračené tváře krále a generála Desžardins připomněly Owensfordovi, který cítil profesionální uspokojení z řešení obtížného zadání, proč vlastně je nutné spěchat.

"Takže," navázal Jesus. "Naším cílem tedy je zorganizovat lehké a pohyblivé jednotky schopné se rychle zakopat a ubránit se proti dotírajícímu nepříteli, a přitom navádět dělostřeleckou podporu tak, aby si poradila se vším ostatním. Zaměřili jsme tedy výcvik tímto směrem. Naše rozhodnutí samozřejmě ovlivnilo charakter objednávek zbraní, což zase mělo vliv na rozhodování, jak zaměřit průmyslovou výrobu.

Co se týče technologických dovedností, nejdříve naučíme vojáky, jak se stát důstojníky, veliteli, potom je posíláme na válečnou akademii generála Slatery anebo na univerzitu. V některých případech doporučujeme studium obou škol. Tímto způsobem si pomáháme při vytváření větších jednotek." Jesus pokrčil rameny. "Trpí tím samozřejmě soudržnost jednotky, ale jakmile vyškolíme potřebné odborníky, dokážeme uspokojivě upevnit organizační strukturu. Potom to bude jenom otázka rozumného rozdělování kádru."

"Rád bych se toho dožil," poznamenal Desžardins.

Peter Owensford přikývl. "K tomu se dostaneme. Kapitáne Alano, jaké je strategické hodnocení situace? Začněte laskavě s politickým pozadím."

"Provedu. Nejdřív dobré zprávy." promluvil opět Jesus Alana. "Spartská loajalistická a pragmatická frakce - ještě se nedá mluvit o politických stranách - se shodly na zvýšení daní nezbytných pro bezpečnostní program." Spartská ústava zaručovala koruně svobodné nakládání s určitou částí fondů, ale zavedení nových daní vyžadovalo schválení Rady a Senátu. "Pokud potáhnou za jeden provaz, je situace vážná, nikoliv však zoufalá."

"Teď špatné zprávy," pokračoval. "NOF, Neměšťanská osvobozenecská fronta, vytlouká politický kapitál z masakru u Spartosky. Podala trestní oznámení na milici, oba krále, na legii jako takovou i na jednotlivé její příslušníky, dokonce i tady na slečnu von Alderheim." Na opačném konci stolu se někdo zasmál, ale Owensford tam vrhl varovný pohled. Generál Desžardins si odfrkl. "Poté, co bylo zabito dvacet policistů! A tyhle případy soud smetl ze stolu!" Spartský trestní řád byl v případě sebeobrany se smrtelnými následky zcela jednoznačný. Neochotně dodal: "Pár lidí z davu to opravdu dostalo do zad, když utíkali. Milice nebyla ještě nikdy pod palbou a trochu zpanikařila."

Jesus Alana se usmál. "Jistě, generále Desžardinsi, ale zpravodajské kamery byly vypnuty ještě před tím, než přišel raketový úder. Pro diváky, na které zaměřuje NOF svou dezinformační kampaň, představují obrázky z kamer pravdu a psané slovo automaticky lži. Pouliční demonstrace jsou teď na denním pořádku. Odborový svaz přístavních dělníků zorganizoval několik podpůrných stávek a pro loděnice to představuje hrozivé ztráty produkce. A pan Dion Croser - řeknu to ještě jasněji - senátor Dion Croser je teď jejich zástupcem v zákonodárném sboru!"

Alexander vzdychl. "Nevěřil bych, že měšťané v odborech to budou tolerovat!"

"Vědí, že jsou v menšině, a vědí také, že Croserovi provokatéři znají adresy jejich rodin," řekl Desžardins bez obalu.

"Nedovolil byste nám použít podobné metody proti němu, ale on je teď nerušeně používá proti nám. Výsledkem je to, že má perfektní fórum a kromě toho imunitu před zákonem, takže může beztrestně urážet kdekoho. Poslední dva měsíce jezdil sem a tam po údolí a organizoval odpor v přístavních městech. Ten parchant může beztrestně řečnit. Já bych mu to zatrl. Dokonce dostal na svoji stranu i některé farmáře. Nebude to nádherná, až začnou stávkovat například uprostřed sklizně cukrové třtiny, co říkáte?"

Jesus Alana zakašlal. "Ano. Naneštěstí nemáme v rukou žádné důkazy, s kterými bychom mohli předstoupit před soud, nemůžeme dokázat, že NOF má na svědomí nějakou trestnou činnost. Která mimochodem nepřestává narůstat." Stiskl klávesy a na monitoru se promítla mapa Eurotaského údolí. Řeka ve tvaru vodorovného S protékala vzdušnou čarou čtyři tisíce kilometrů ze severozápadu na jihovýchod. Po většinu svého toku tvořily její koryto naplaveniny, oba břehy byly lemovány kopci a horskými hřebeny. Ty na západě vrcholily Dračími horami, dosahujícími výšky Himalájí.

"Osamělé ranče se staly terčem dalších útoků heilótů. Jejich cíli jsou také nákladáky a další dopravní prostředky, jezy, elektrárny, a nejnověji také malá posádka Královské jízdy tady ve Středním údolí. Většina vojáků byla na hlídce, ale přesto čtyři zahynuli a heilóti ukořistili značné množství zbraní a výbroje. Odvetné akce dosud nebyly... moc účinné." Desžardins se neklidně zavrtěl. "Moji chlapi dělají zázraky, ale jsou nemožné roztážení." přerušil řečníka. "Jenom údolí se rozkládají na prostoru více než dva miliony čtverečních kilometrů! Sotva se dostanou na místo jednoho činu, stopa už zmizela a poplach je někde jinde. Pokud chytíme nějaké zajatce, tak jsou k ničemu, popírají jakoukoliv spojitost mezi heilóty a NOF."

"Ale přesto to je nezvratný důkaz," prohlásil Owensford. Zraky všech přítomných se upřely k němu. Cítil se velmi osamělý. "Tohle nejsou žádné problémy s bandity. Jedná se o začátek klasické dvouúrovňové partyzánské války podle vzoru zcela běžného na Zemi v období studené války, ještě před vznikem Kondominia. Je to naprostá klasika, skoro jako z učebnice. Dirigenti této války - klidně je tak můžeme nazývat - přesně vědí, o co jim jde. Čelíme schopnému, odhodlanému a nemilosrdnému nepříteli."

"Který je kromě toho výborně vyzbrojen," dodala Catherine Alanová. "Analyzovali jsme jejich rušený spojovací provoz během těch pouličních nepokojů. Je úžasně složitý. Rozhodně mají zařízení vyrobené mimo tuhle planetu, a také pravděpodobně obsluhu."

Spartanu se zmocnilo vzrušení. "Cože?" podivil se Alexander.

"Dosud nic definitivního," odpověděla Catherine. "Ale pokud mohu mluvit mimo zápis, tak bych hádala na posádky technonindžů z planety Mejdži."

"Ale jistá si nejste?" zeptal se Desžardins.

"Jsou příliš drazí," poznamenal Jesus Alana. "Nenapadá nás, kdo by mohl nenávidět Spartu do té míry, aby byl ochoten zaplatit jejich cenu. Tahle planeta takového nepřítele nemá."

"Croser by to mohl udělat," uvažoval Alexander "Dokud jeho věřitelé nebudou požadovat zaplacení dluhů a nezničí ho."

"Což bychom snad mohli zařídít," pronesla tiše Catherine Alanova.

Jesus se zašklebil. "Pak je tu ještě jedna záležitost."

"Ano?" vybídl jej Desžardins.

"Ta zvěřstva," řekla Catherine Alanova. "Jestli povstalci mají pomoc z jiné planety, tak je to od někoho, kdo neuznává Zákon o válce. To by právě ukazovalo na vojáky z Mejdži, ale ti provozují většinou špionáž a utajené operace. Jsou úplně mimo veškeré žoldnéřské struktury."

Jesus Alana pokrčil rameny. "Takže. Dohadujeme se, kdo to asi může být, ale nejsme si jisti tím, co zamýšlí. Nepřítel má k dispozici techniku na vysoké úrovni, dodanou nějakou jinou planetou. Pokud to je pravda, má pravděpodobně i jiné výhody, o kterých dosud nevíme."

"To je včasné varování," usoudil Alexander.

"Přesně tak," souhlasil Jesus Alana. "Možná daleko včasnější, než nepřítel vůbec chápe. Kromě toho generál Slater se domnívá, že ti lidé pečlivě studují klasická díla o partyzánském válčení. Docela bych s ním souhlasil. Klasické příklady jsou klasické právě proto, že byly úspěšné, ale mají tu nevýhodu, že jsou známé. Od této chvíle bychom měli být schopni odhadnout, co nepřítel udělá příště."

"Přesně tak," souhlasil Peter Owensford. "Takže. Podle mě vypadá situace takhle."

Promítl na monitor seznamy a organizační pavouky. "První zásada je, že politická akce je stejně životně důležitá jako akce čistě vojenská. To platí jak pro nás, tak pro nepřítele. Proto začneme kontrašpionážní operace v součinnosti s Královskou jízdní a školou generála Slatara. Prvořadým úkolem bude dokázat spojení mezi NOF a heilóty. Zadruhé, musíme zjistit, jakým způsobem dostávají vybavení. To samozřejmě znamená zpřísnění celní kontroly."

Všichni přikyvovali. Zbraně zabavené po bojích u Spartosky pocházely většinou ze zbrojovek na Frýdlandu a Xanadu, ale to skoro nic neznamená, protože obě planety umožňují volný prodej a nevyžadují potvrzení o konečném zákazníkovi.

"Takže z čistě vojenského hlediska základy protipartyzánské války představuje zpravodajství, pohyblivost a letecké bombardování týlu. Životně důležitá je co nejtěsnější spolupráce a koordinace činnosti policie, milice a vojska v každé konkrétní oblasti. S povolením královské vlády" - Alexander přikývl - "jsem jmenoval kapitána Bartona styčným důstojníkem a generálním inspektorem milice. Kapitáne Bartone, v kantonu každé napadené oblasti zajistíte zorganizování trojřadého systému složeného z policie, domobrany a dostupných vojenských sil."

Ace přikývl. V očích se mu objevil do dálky zahleděný výraz člověka, který se právě duševně připravuje na nelehký úkol.

"Tak si zajistíme patroly, lokální bezpečnost a povšechné zpravodajské informace. Tuto strukturu také použijeme na odříznutí partyzánů od kontaktů s civilním obyvatelstvem a od jejich zásobovacích zdrojů, alespoň do určité míry. První pěší královský spartský pluk a čtyři roty legie budou v naší strategické koncepci představovat aktivní vojenský prvek. S pomocí aktivních hlídek, týmů SAS9 a zpravodajských informací soustředěných do rukou kapitána Alany vypátráme, napadneme a zničíme partyzánské bandy operující v okresech Středního a Horního údolí. Jakmile budeme mít k dispozici nějaká letadla, můžeme být ještě agresivnější, ale není důvod, proč bychom neměli začít operační činnost hned teď." Peter se ušklíbl. "Jestli máme jeden problém, tak je tu jeden problém. Když jich máme víc, tak je někdy šance, že se vyřeší samy sebou. V našem případě potřebujeme, aby vojáci získali nějaké bojové zkušenosti, a k tomu nám poslouží nepřítel, který se snaží začít proti nám klasické partyzánské operace. Někaké dotazy, pánové?"

Následující otázky byly převážně technického rázu, odpovídali na ně jednotliví členové štábu. Peter se pohodlně opřel do židle. Není důvod, proč by to nemělo fungovat, alespoň teoreticky, říkal si v duchu. Falkenberg po nich vyžadoval, aby nastudovali dostatek příkladů, počínaje brilantním úspěchem sira Geralda Templara v Malajsii v padesátých letech, přes vojenská vítězství a politické porážky, jaké poznali Francouzi v Alžírsku a Američané ve Vietnamu, až po naprosté katastrofy, jako byla první indočínská válka. Kromě toho tu byla k dispozici také hromada informací o povstáních na kolonizovaných planetách.

Máme tady zajímavé faktory, pomyslel si: jedinečné jako v každé válce. Tak například poměr obyvatelstva k rozloze planety byl vyšší než v jakékoliv srovnatelné situaci, na kterou si dokázal vzpomenout. Také si nedokázal vybavit žádný podobný případ, kde by obyvatelstvo městského původu žilo převážně na venkově. Zatím nemá k dispozici skoro žádná letadla, ale může si být téměř jist, že nepřítel nemá skoro žádné účinné protiletadlové zbraně. Dosud má také strašně málo mechanických transportních prostředků. Cenné služby by patrně prokázala pěchota, kterou by mohl na místo boje dopravit na koních. Nepřítel to tak určitě dělá. Jízdní partyzáni. Jak zajímavé. Byly tu nějaké precedenty z minulosti. Burské války, samozřejmě. A Jižní Afrika, asi tak před sto a něco lety.

"Předpokládám, že to je zřejmě všechno," řekl konečně a otočil se k Alexandru Collinsovi. "Máte nějaké připomínky, pane?"

"Ano, majore." Starší muž položil ruce na stůl. Levá se mu trochu třásla. "Dvě věci. Zaprvé, od velitele místní kondominiální enklávy jsem obdržel upozornění, zaslané kondominiálním Migračním úřadem, že spartská kvóta nedobrovolných deportovaných se v příštím fiskálním roce zdvojnásobí."

To všechno nadzvedlo ze židlí. "Pane," poznamenal Jesus Alana. "Čekali jsme, že kvóta bude snížena."

Král přikývl. Na čele se mu leskly kapky potu. "Ano. Z planet přijímajících deponované jediné Haven je dále od Země. Migrační úřad plánovitě přesouvá deportace na bližší planety, aby snížil výdaje." Protože Velký senát, který byl ve slepé uličce, systematicky krátil Migračnímu úřadu příspěvky, byl přímý prodej nedobrovolných vystěhovalců na jiné planety (kde to bylo legální) důležitým zdrojem příjmů pro rozpočet úřadu. "Došlo ke změně této politiky."

"To je jasné," řekl bez obalu Jesus Alana. "NOF podplatila nějakého velkosenátora."

"Anebo už nějakého měla," dodala Catherine přemýšlivě.

"To si nemyslím," řekl král a mnul si čelo. "Vždycky jsem měl pocit, že Země nepřipustí, aby spartský pokus dopadl úspěšně, a tak ukázal v pravém světle její letitou korupci, síly působící skrytě..." Se zjevným úsilím zmlkl. Potom pokrčil rameny. "Vždyť vidíte, co dokáže šedesát tisíc nových nevycvičených, nekvalifikovaných, pravděpodobně nezaměstnaných uprchlíků, pečlivě připravených nenávidět každou autoritu, vysazených ve Sparta City. Zvláště když nové daně omezují vytváření pracovních míst."

Chvilí bylo ticho. Každý to věděl. Byl to dobře mířený, krutý úder. Zemi brání v sebevraždě jediné Kondominium, říkal si Owensford, ale cena je zatraceně vysoká. Sparta samozřejmě nemohla ty lidi odmítnout. Akce z technického hlediska neporušovala ustanovení Smlouvy o nezávislosti a Sparta neměla žádné vesmírné válečné loďstvo a její planetární obrana byla velice slabá. Jediný vesmírný torpédoborec by si dokázal vynutit poslušnost, a dokonce ani Sergej Lermontov by se nedokázal vykroutit z přímého rozkazu Velkého senátu.

Král si trochu odpočinul a znovu sebral síly. "Tenhle... stav nouze nastal tak rychle, že pár z nás je na pokraji paniky. Vidíme spiklence a zrádce pod každou postelí."

Hořce se usmál. "Přistihl jsem při tom sám sebe, když v noci nemohu usnout. Nicméně musíme si uvědomit, že velká většina obyvatelstva - včetně neměšťanského obyvatelstva - nejsou spiklenci, nejsou zrádci. Náš nepřítel - náš opravdový nepřítel, těch několik zlovolných mozků za touhle nevyslovitelnou záležitostí - se pokusí nás rozdělit. Měšťany proti neměšťanům, zaměstnance pro zaměstnavatelům, venkov proti městu, staré osadníky proti novým přistěhovalcům. Náš nepřítel chce, abychom se nenáviděli, báli a slepě kolem sebe tloukli. To nesmíme připustit. Protože pokud to připustíme, tak sami vytvoříme ty rozdíly, o nichž nepřítel lživě tvrdí, že existují. Naženeme tím celé skupiny našich lidí do nepřátelského tábora."

"To je rozhodně pravda," řekl Owensford. "Lidé jsou na naší straně, na to nesmíme zapomínat. Akce partyzánů způsobují utrpení, ale nedokáží uspět proti rozhodnému odporu. Dokonce ani dovoz barbarských praktik ze Země nedokáže porazit silnou civilizaci. Sparta má ohromnou sílu ve své měšťanské milici. Je naším úkolem vzít na sebe co nejvíce bojových akcí, aby do nich nemusel jít celý národ. Ten úkol splníme."

* * *

"Gracias," řekl Jesus Alana, když mu Ursula podala šálek kávy.

Všichni měli před sebou kromě šálku kávy zapnuté monitory a poznámky. Manžel, žena a schovanka, pomyslela si Ursula ironicky. A možná budoucí učitelka Michaela a Mary-Anne Alanových, až budou starší. ... Nevím, jak to dokázali, ale rozhodně by stálo za to pochopit, co mají tihle dva společného...

Co se toho týkalo, legie byla do značné míry rodinný podnik. Jedno okno v silné vepřovicové zdi bylo otevřené a doléhaly k nim zvuky práce a hlasy předáků ze staveniště. Ústřední zpravodajská kancelář byla velká místnost, nabízela větší prostor, než jejich tři psací stoly a vybavení potřebovaly, včetně map a plánů, které byly rozvěšeny po čerstvě vybielených zdech.

"Tak tedy pojďme uskutečnit pár těch skvělých teorií, o kterých jsme vykládali dneska ráno králům," vybídl je Jesus Alana.

Zobrazil mapu západní části Středního údolí a prstem poklepal na Illyrské údolí, "Všimněte si té zdánlivé koncentrace partyzánských útoků na jižní stranu Eurotaského údolí a mezi oblastmi těsně nad Clemensem a kolem Olynthosu.

Všechny jsou v překvapivě blízkosti údolí, které je samo o sobě dost málo známé a bez stálého osídlení. A je také větší než celé Španělsko. Kornete Gordonová, jaké další důležité informace máme o údolí?"

Takhle mi říká jediné, když se chystá mě nachytat, pomyslela si. Potom...

"Vápenec, pane."

"Vápenec. Přesně tak. Proč?"

"Vápenec se rozpouští ve vodě, což znamená jeskyně. Při tom množství vody, které stéká z Dračích hor do Eurotas, tam musí být spousta jeskyní. A vlastně také podzemní řeky. Skvělý úkryt před průzkumnými družicemi."

"A před vším ostatním," doplnila Catherine.

"Takže to je bod jedna," uzavřel Jesus. "Tudíž necháme počítače přežvíkat statistická data, abychom dostali - co?"

Ursula nadšeně přikývla. "Přímé vzájemné vztahy mezi činností partyzánů, délkou osídlení, procentem obyvatel narozených na Spartě, měšťany, průměrnou dobou pozemkové držby a cenou pozemků."

"Skvělé," řekl suše. "Jinými slovy v Dolním údolí je činnost partyzánů nepatrná, žije tam mnoho měšťanů, jsou tam relativně menší ranče a farmy. Ve Středním a Horním údolí jsou novější a větší ranče, více neměšťanů, více nedávných přistěhovalců a větší partyzánská aktivita. Jaké jsou výjimky?"

"Ehm... oblast Horního údolí, mezi Olynthosem a Měděným pohořím. Jsou tam už od doby prvních osadníků hornická a kramářská osídlení, ale také je odtud hlášena značná partyzánská aktivita."

Jesus Alana se uvolnil. "Inkvizice skončila. Měla by ses pečlivěji podívat na informace o Horním údolí. Tak za prvé, doly zaměstnávají hodně nekvalifikovaných pracovníků. Za druhé, v přílehlých oblastech tam vznikl nový řetěz osídlení, nutný pro rostoucí průmyslovou populaci. A znova, je to velice blízko k údolím. Pamatuj si, mozaika detailů."

"Kathy, co říká o údolí špiónážní družice?"

"Není toho mnoho, Jesusi, ale nadporučík Swensonová nemá o tom zařízení, které dostali, moc dobré mínění. Říká, že

družice je orientovaná především na výzkum počasí a geografie, a ještě ke všemu zoufale zastaralá. Špatně se ovládá a má jenom dvě čidla. Pokud někdo zná její orbitální efemeridy a je dobře vybaven proti satelitnímu pozorování, může ji přechytračit. Snímky většinou ukazují divočinu, jednotlivé lesy anebo požár trávy, občas lovecká tábořiště. Alespoň to vypadá jako lovecká tábořiště."

"Měli bychom doporučit průzkum terénu z menší výšky," řekl Jesus. "Ale opatrně. Ať dá Swensonová dohromady tým techniků a půjčme si nějaký vrtulník od Královské jízdy - třeba i hlídkový balon, když to nepůjde jinak - a uděláme pořádný průzkum pomocí radaru a infračerveného záření. Pozemní týmy ať také provádějí čas od času seismické mapování."

"Sladím to s majorem Bartonem," řekla Catherine.

"A kapitánem Macem. Jeho průzkumníci budou mít asi radost, že mají co na práci."

"Jasně. Ještě něco?"

"Ano,"

Zobrazil na monitoru oblast kolem Olynthosu. Bylo to město obývané asi čtyřiceti tisíci obyvateli, těsně u výtoku z jezera Alexander. Původně tu žili hutníci, v poslední době tu vznikaly různé jiné profese včetně lovců, kteří odsud vyraželi do vnitrozemí.

"Ať si tady rota průzkumníků Královského praporu korunního prince vybuduje svou základnu. Ať Sweeny pár z nich vyškolí na tom svém hloubkoměru a potom jim ho vydej, až si tam v údolí začnou hrát na skauty. Jestli se ti podaří to z ní vymámit."

Oba se usmáli. Nadporučík Leigh Swensonová střežila svůj přístroj dálkového průzkumu s horlivostí kvočny, která vyseděla jediné kuře.

"To by nám mělo zajistit nějaké zajímavé informace," řekl Jesus zadumaně a dopil kávu. "Takže tu máme už jen ten problém s NOF a Sparta City. Na jedné straně se jedná o území, které spadá především do kompetence milice a Královské jízdy. Na druhé straně souhlasím s Desžardinsem: NOF jako celek možná nestraní heilóům, ale její vedení určitě ano. Škoda, že tahle planeta má ústavní režim."

Na většině ostatních planet - kdekoli pod přímou vládou kondominiálního kolonizačního úřadu a rozhodně ve Spojených státech - by prostě nechali pana Diona Crosera zmizet a fakta by z něj vypotili.

"Žádná škoda to není. Copak už jsi zapomněl, že tady chceme zůstat na stálo?" připomněla mu Catherine. "Nechtěla bych, aby naše děti vyrůstaly na nějaké z těch neústavních planet, Jesusi."

"Ale jestli si nepospíší, tak se taková planeta stane ze Sparty," odpověděl. "Osobně neshledávám v programu NOF nic uklidňujícího."

Ursula si odkašlala. "Když bojuješ s drakem dost dlouho, stane se i z tebe drak. Jestli hledíš upřeně do propasti, propast upře svůj zrak na tebe." Byl to Nietzsche, jeden z jejich povinných autorů, které si mohla číst v případě, že se nudila během těch velkoryse povolených čtyř hodin osobního volna denně.

"Skutečností zůstává, že milice a Královská jízda nemají žádné politické zpravodajství, které by stálo za řeč," pokračoval kysele Jesus. "Snaží se ten nedostatek nějak napravit, ale víte, jaké mají problémy."

"Philby," řekla Ursula. "Ale co tvůj detektor lži..."

"Je dobrý, ale ne zas natolik dobrý," odpověděla Catherine. "Dokážeme zaznamenat jenom stres. Když máme štěstí, a obzvlášť když lidi překvapíme, můžeme zachytit diferenční stres - náznaky stresu někde, kde by vůbec neměly být a takové ty věci. Náhodné použití proti dobře připraveným subjektům, to je jiné kafe."

"Třeba tu máme nějaké infiltrátory," řekla Ursula. Hodně teď četla o klasických špionážních případech. Jak byl šéf západoněmecké kontrašpionáže v osmdesátých letech dvacátého století nasazeným špiclem Sovětů a jak Izraelci porazili v roce 2009 Levantu tak rychle, protože náčelníkem vojenského zpravodajství Velké syrské republiky byl jejich člověk.

"No, v samotné legii ne. Určitě ne mezi důstojníky. Já bych dal přednost nějakým našim vlastním informacím."

Zobrazil mapu Sparta City a klikl na dolní jihozápadní roh. Monitor zaplnil obraz prostorných pozemků Královské spartské univerzity.

"Vím, že NOF má aktivní studentskou organizaci. Běžný případ: nuda, pocit viny a výmluva za neúspěch mezi dětmi zkaženými úspěchem. Není jich tu tolik jako jinde - tohle je pohraniční planeta - ale je jich dost." Ušklíbl se. "Je zvláštní, že pocit viny je v nepřímé úměře ke skutečnému provinění. Na Santiagu" - město jednoho ze tří národů na planetě Thurstone bylo jeho domovem - "kde existuje skutečné otroctví, jsou univerzitní studenti většinou fanatickými karlistickými reakcionáři."

"Tihle místní studenti obavy možná jen předstírají," řekla Ursula s medicínskou nezaopatností. V hotelu Hilton na planetě Tanith, kde dříve pracovala, měla občas klienty tohoto typu, kteří ji dávali najevo soucit. Obvykle za to požadovali něco extra.

"Ano. Dokonce víme o tom, že několik členů studentské organizace NOF zmizelo. Půl tuctu například okamžitě po té události u Spartosky. Vzdělaní lidé určitě představují pro partyzánské vojsko, rekrutované převážně z deportovaných, jeden z úzkých profilů. Budou potřebovat nové důstojníky."

"No vida, takže se přímo nabízí, abychom je infiltrovali tady tudy," řekla Ursula. "Koho máte na mysli...? Néé!"

Catherine Alanová se natáhla a poklepala ji po paži. "Drahousku, opravdu potřebuješ ještě trochu prohloubit formální vzdělání," řekla.

"Ach," Sklopila zrak na své ruce s pocitem tonoucího. Uspořádaný a proorganizovaný život legie byl sice někdy trochu svazující, ale báječně bezpečný. "Inu, mám sice herecké školení," pronesla hluše, "ale při vši účtě, pane, paní, nejsem žádná Mata Hari."

"Žádnou Matu Hari nechceme," uklidňovala ji Catherine. "Budeš voják na odloučeném stanovišti, který studuje

kartografii a statistiku, což obojí má úzký vztah k tvé budoucí vojenské profesi. S kým budeš chodit na rande je tvoje věc, ne naše. S tou výjimkou, že když se seznámíš s někým z těch militantních studentů, neměla bys k nim být moc hrubá."

"Ach. Ale..."

Jesus zavrtěl hlavou. "Jsem si jistý, že je to výborný nápad," řekl.

"Já to nějak zvládnu," hlesla Ursula.

"Jistě. Ale nepřejeme si, abys prožívala nějaké otřesy. Nemusíš odhalovat nic o svých předchozích zážitcích. Prostě jim jen řekni, že jsi narukovala na Tanithu a že jsme tě poslali na universitu kvůli formálnímu vzdělání. Ale buď opatrná, protože skoro jistě tě nepřítel bude kontaktovat v naději, že ti uklouzne něco cenného."

"Až na to, že nevím o ničem..."

"To není tak docela pravda," přerušil ji Jesus. "V každém případě můžeš mít skoro jistotu, že nejméně jeden z těch, kteří ti budou věnovat pozornost, má postranní úmysly. Co s tím uděláš, to je tvoje věc, ale pamatuj si, že po tobě nechceme, abys hrála Matu Hari!"

"Mělo by význam, kdybys se o to pokusila?"

"Moje milá," řekla Catherine. "Řekla bych, že odpověď na to znáš sama. Legie potřebuje krásné, zdravé a mladé důstojnice, ne psychické trosky. Už se a pozoruj, to je všechno. Jsme vojáci, ne špioni."

Croftonova Encyklopedie obydlených planet (2. vydání):

Egejské moře, [E-gej-ské] název uzavřené části východního Středomoří, Země (viz názvy, mytologické, řecko-římské).

Jedno ze dvou vnitrozemských moří na planetě Sparta [viz Sparta].

Egejské moře spolu s větším Oinotským mořem (v.t.) na jihu vytváří velkou vnitrozemskou zátoku, jež odděluje severní a jižní laloky Zvlněného světadilu, hlavní zemní masy planety Sparta. Egejské moře, zhruba čtverhranného tvaru, pokrývá plochu přibližně 510 000 čtverečních kilometrů. Geologický průzkum prokázal, že bylo vytvořeno komplexním procesem poklesu půdy, doprovázeným pohybem desek zemské kůry, které provázelo zdvihání Dračích hor (v.t.). Obecně vzato je Egejské moře proto relativně teplé, mělké (jen několik míst je hlubších než 500 metrů) a je charakteristické poměrnou vyvážeností mezi usazeninami a naplaveninami na mořském dně. Charakteristický terén na všech stranách kolem Egejského moře sestává z pobřežních plání různé šířky, za nimiž se zvedají kopce nebo hory. V severovýchodním rohu je koridor nížiny, táhnoucí se ke Střednímu údolí Eurotas (v.t.). Hlavní řeka tekoucí do Egejského moře je Eurotas, jež se v dolním toku obrací a teče severním směrem do delty v Ústavní zátocě (v.t.), což je téměř kruhový kráter vzniklý nárazem meteoru před zhruba 50 000 lety. Velké sopečnaté ostrovy Zakynthos (v.t.), Leros (v.t.), Keos (v.t.), Nová Kréta (v.t.) a Mytilene (v.t.) vznikly následkem nějakých astrofyzických událostí.

Mořská fauna je hojná a pochází z místní obdoby planktonu. Mezi běžné druhy se počítá čuník, pozoruhodný svým velkým výskytem a připomínající pozemskou tresku, tezoun skalní s mnoha klepety, velice žádaný jako pochoutka na sousedních planetách, a torpédovec, dravec dorůstající až desetimetrové délky, který útočí na svou oběť nárazem své nosní kosti ve formě rohu. Všichni obratlovití luskouni dýchají žábrami, ale některými znaky se podobají savcům, například srdcem o čtyřech komorách, a jsou živorodí. Chaluha řasnatá je jediným zdrojem ohromně výnosného antikoncepčního výrobku akciové společnosti Lederle s obchodní značkou Ez'-e-M Ind.(tm), nazývaného "ráno poté". Nasazené pozemské druhy zahrnují delfina obecného a kosatku, žijící jak divoce v přírodě, tak domestikované.

gV.

Ač tisíc let moře sytíme,

Zas zve nás jeho hlas

A my zas jdeme do jeho vln

své mrtvé rozsévát.

Nejlepším z nás jen rubáš z řas

A skřek racků. Přísámbůh,

Lze-li moc nad mořem vykoupit krví,

My splatili svůj dluh!

Rudyard Kipling (Překlad Zuzana Šťastná)

Steven Armstrong odsunul židli od stolu a uvolnil si opasek. Poslední dobou to dělám nějak moc často, pomyslel si. Přibývám na váze, jako bych chtěl vyvážit masivní ramena, býčí šíji a ohromný hrudník, napínající rolák k prasknutí... Zašklebil se a pohodil hustými vlasy máslové barvy, jenom lehce prošeďivělými. Jakmile jednou vyvede Alici z přístavu a na sever do Thulského moře, tak se nadváhy rychle zbaví, bez ohledu na to, jak dobrého kuchaře má na palubě. Vzduch byl plný vůni dobrého jídla s příměsí tabákové vůně a vlhkého chladného vzduchu z Ustavní zátoky pod nimi. Byli natolik blízko doků, že slyšeli racky a klapot jeřábů.

"Paní a pánové!" promluvil a zdvihl svůj džbán. "Připijím na Alice, na obě dvě! Na loď i na dámu, která její stavbu umožnila!"

Ode všech stolů, které si U Neptuna zamluvil, se ozvaly pozdravné výkřiky. Žoviální výkřiky, ačkoliv nikdo nepil tolik, aby měl víc než malou špičku. Většina z nich se koneckonců poplaví za necelou hodinu s ním. Všechny zraky se otočily k jeho ženě na druhém konci stolu. Alice Armstrongová se usmívala a zároveň si utírala z očí slzy, když ji hosté začali tleskat. Měla kulatou tvář, nakrátko ostříhané kudrnaté vlasy a pokožku barvy tmavého lilku, která dobře kontrastovala s jejími zlatými náušnicemi ve tvaru mořských škeblí. Vedle ní seděly tři děti od čtyř do deseti let. Začaly poskakovat a tleskat a vysokými hlásky povykovaly "Maminko! Maminko!"

"Já..." začala, když se šenkem začaly ozývat výkřiky: "Proslov, proslov!" A potom: "Nechte mluvit raději Stevena - on to má tak rád!"

Znovu se všichni rozesmáli. Steven Armstrong byl již rok senátorem, zastupujícím Odborovou asociaci zpracovatelů ryb a byl proslulý svým řečnickým uměním, jež zahrnovalo bouchání do řečnického pulpitu dostatečně razantní na to, aby na schůzích opozičních pragmatiků rozlámalo dřevěnou desku.

"No dobrá, slibuji, že aspoň paní Kekkonenové nezničím stůl," začal a rozhlédl se, aby zachytil pohled majitelky, na kterou mrkl. Oplatila mu stejnou mincí. Armstrongovi navštěvovali hostinec U Neptuna už pěknou řádku let. Takovéhle prostředí se jim zamlouvalo. Nic okázalého, prostě jenom šenk a kuchyně s letní zahrádkou a několika místnostmi uvnitř. Hospoda pro obyčejné lidi, kde člověk mohl dostat solidní porci mořských specialit anebo půlkilový steak, brambory a závin za slušných deset korun. Bylo to místo, kam člověk mohl vzít i svou rodinu. "Vlastně řečným hrozně nerad."

"Tak pak musíš bejt masochista, ty řvoune!"

"Sklapni zobák, Svene! Kde jsem to... Naše firma Armstrong & Armstrong urazila pořádný kus cesty," začal. "Když jsem si Alici bral, trávil jsem libánky tady U Neptuna, protože jsme si nemohli dovolit nic jiného..."

"No teda!" ozvala se naoko uraženě vdova Kekkonenová.

"...a měli jsme jenom tyhle ruce..." - zdvihl nahoru ohromné, zarudlé ruce, zjizvené a mozolnaté od háků a lan - "... Alicin mozek a jednu rozvrzanou, nemotornou rybářskou kocábku s motorem, který občas i naskočil. Já jsem si odíral zadek při veslování a Alice vedla účetnictví lépe než počítač, který jsme si nemohli dovolit. Zjistili jsme, že Mejdzijané by prodali nos mezi očima, jen aby si mohli dovolit lezouny skalní - a šetřili jsme každý halíř. Ted' máme čtyři zatraceně dobré traulery a nejlepší ze všeho - Alici. Vy všichni víte, co to znamená - jaký význam pro nás bude mít, když dokážeme lovit hejna ryb v Thulském moři. Kromě jiného také prodej za devizy. Nevidím žádný důvod, proč to máme všechno nechat těm Funlandákům."

Ozvaly se další jásavé výkřiky a projevy souhlasu. Nikdo neměl příliš v lásce tajnůstkářské a při sobě držící osadníky Nového Newfoundlandu, velkého ostrova v zálivu, kde se Oinenské moře stýkalo s Jeffersonovým oceánem.

"Rád bych poděkoval každému, kdo nám pomáhal, abychom tohle dokázali," pokračoval. "Dokonce i Spojené Humové finanční bance." Ozvaly se další výbuchy smíchu, ke kterým se krotce připojil představitel banky v konzervativní hnědé tunice utažené v pase šerpou a s kalhotami ke kolenům. Inu, bankéře nemá v lásce nikdo, pomyslel si Armstrong. Zvláště ne na planetě s nedostatečným kapitálem a restriktivní politikou týkající se tvrdé měny. "A také ohromným lidem z firmy Huang, Lee a Parkinson," To byli rejdaři. Jeho spolehlivost se vyplatila. "Mým přátelům z asociace, kteří zaplatili, což byl jediný způsob, jak mě umlčet a dostat mě ze Sparta City" - ozvaly se výkřiky protestu a kolem uší mu prolétlo pár nedojetých rohlíků, provázených kletbami - "a ze všeho nejvíce své ženě. Jedině, čeho lituji, že nepopluje s námi - ale má tu nejlepší výmluvu, jaká je možná."

Na Alici byl již šestý měsíc těhotenství patrný. Položila si ruku na život a pohlédla mu do očí.

"Jo, Armstrongu, ale kdy to čekáš ty?" zahlaholil Sven Nyqvist a dloubnul tlustým prstem svého kapitána do břicha. Burácivý smích Stevena Armstronga splýnul se smíchem ostatních.

"Díky Bohu, že už je to za námi," bručel, když konečně stál u kormidelního kola Alice. Doky ted' byly kilometr na západ od nich, Sparta City se jevila jako pestrá paleta bílé, pastelové a zelené prostírající se na kopcích. Kromě toho ji doplňovaly davy zvědavců a reportérů.

Nad hlavami se jim stále vznášela pozorovací vzducholoď novin Capital Herald a rozčilovala je vrčením svých dvou motorů. Měl silné nutkání ukázat jim vztyčený prostředník. Ne. Kamery dokáží na osm set metrů rozeznat každý chlup v nose. Moc pozornosti, pomyslel si. Ignoruj je.

Stejně jako ignoroval reportéry s jejich oslovskými otázkami: "Proč chcete zotročit deponované, senátore Armstrongu?"

"Blbci."

"Pane?" ozval se kormidelník.

"Držte ji rovně. Jenom jsem rád, že už jsme vypadli z města. Čím dřív mi zmizí všechna ta rovnítka z očí, tím lépe."

"Amen," pronesl kormidelník.

Zotročit deponované, říkal si Armstrong znechuceně. Dobrotivý Bože, já jsem se přece s jedním deponovaným oženil,

ne snad! Mnoho jeho nejlepších dělníků byli deportováni a on sponzoroval půl tuctu z nich vstup do bratrstva Poseidon poté, co jim pomohl stát se měšťany. Dokonce i ti průměrní z nich nebyli tak špatní, jakmile se jednou naučili, že nemohou sedět v kanálu a žít tam z ruky do huby. Znovu zlostně odfrkl. Každý, kdo na Spartě hladověl, si to zasloužil. Člověk se mohl uživit týden z platu za dvoudenní příležitostnou práci. K čertu, dalo se klidně vyjít za město a házet kameny po králících. Sám to tak dělal jako kluk, když bylo opravdu zle.

Ne, skutečnou pozornost bylo nutné věnovat opravdovým vyvrhelům. Ne těm, které Migrační úřad sbalil proto, že byli v nesprávný čas na nesprávném místě, jako rodiče Alice. Opravdovým kriminálníkům, pasákům, pouličním gangsterům a kurvám. Už tak bylo dost špatné, že se navzájem podřezávali v Horním městě, házeli své parchanty do kanálů, aniž by je napadlo dát je aspoň jeptiškám. Teď se houfem hrmuli do té Neměšťánské fronty toho zkurvysyna Crosera, převažovali počtem opravdu pracující dělníky v odborech dokařů a v půltuctu dalších odborových organizacích. Stávky - jenom minulý měsíc přišel o patnáct tun lezounů, když ochromili balímu kvůli nějakému idiotskému politickému sporu. Zabíjení, jako byla ta mela u Spartosky. Díky Bohu, že Alice tam nebyla.

"Hergot, dost už s politikou," zaklel.

Posunul si kapitánskou čepici do týla a strčil si do koutku úst doutník. Jeden z kuchtíků mu přinesl kávu uvařenou tak, jak ji měl rád - byla černá, sladká a horká, a tak obejmul porcelánový hrnek dlaněmi. Alice už dosáhla slušné rychlosti, sedm uzlů. Nebylo rozumné plout o mnoho rychleji, protože v Ústavní zátoce bylo tolik naplavených bariér a mělčin, že by dokázaly načehtat i silnější loď. Ale na volném moři ji nechá rozjet. Pyšně se kolem sebe rozhlédl. Patnáct set tun, trup z dobré Alderheimovy oceli, paluby a obšívka nad nákladovou čarou ze sekvoje. Diesellový motor o výkonu dva tisíce koňských sil s elektrickou převodovkou předl svou píseň síly přímo pod jeho nohama. Navijáky, sítě, pracovní prostory, kóje na spaní - to všechno představovalo to nejlepší, co se ve Sparta City dalo vyrobit. Dokonce tu měl i mimoplanetární elektronické vybavení, ozvěnový hloubkoměr a radar.

Velitelský můstek ve tvaru podkovy se svými konzolami a ciferníky voněl novým lakem, vyschlým dřevem a také trochu rostlinným olejem používaným v palivu motorů. Miloval tu vůni a loď mu bude ještě milejší, až bude trochu ošlehaná oceánskými bouřemi, bude cítit soli a rybami. Mělké Egejské a Oionoské moře přetékaloby dobrými jedlými rybami v daleko větším množství, než jaké mohlo nepočetné obyvatelstvo Sparty spotřebovat. Alice byla postavena pro náročnější úkoly. Pro lov obrovských luskounů ve studeném a nebezpečném Thulském moři. Kvůli tomu měli na přídě raketové harpunové dělo. Ocelově lesklá šupinatá kůže, kly krásnější, než měli vyhynulí pozenští sloni, tuk složitě skladby, vhodný na všechno možné, od parfémů až k drogám.

"Pane!"

Vytrhl se ze zamyšlení a rozhlédl se. Byla to spojačka Maureen Terwonská. Vypadala ustaraně, což se jí nepodobalo.

"Je to radiotelefon, pane. Chtějí mluvit přímo s vámi osobně. Nechtějí říct jméno."

Vyndal doutník z úst a přemýšlivě se zahleděl na jeho rozžvýkaný konec. "Jestli jsou to zase ti lidé od novin, řekni jim, ať sejdou bodnout!" odpověděl. Začala znovu mluvit do mikrofonu.

"Kapitáne... kapitáne Armstrongu, ten člověk říká, že jestli nebudete poslouchat, tak toho budete litovat a vaše rodina také!"

Po zádech mu přejel mráz. Rychle se naklonil dopředu a stiskl tlačítko, které vyřazovalo z činnosti mikrofon.

"Jdi k nouzové vysílačce a rychle sežeňte milici. Pohyb!"

Se zatajeným dechem uchopil sluchátko. "Tady je kapitán Armstrong," řekl hlasem příškrčeným úzkostí a snahou se ovládnout. "Kdo je to?"

"Hlas pracujících, kapitáne Armstrongu," řekl muž v radiotelefonu. "Tohle je hlas těch, o nichž jste si myslel, že jsou nástroji, jež lze zneužít a odhodit, abyste zbohatl."

Tohle nemůže myslet vážně, pomyslel si. Hlas byl deformovaný, zněl trochu nosově, pravděpodobně to byl nějaký Severoameričan. Nebyl to žádný periferní dialekt, zněl vzdělaně, ale mluvil jinak než domorodec ze Sparty.

"O čem to k čertu mluvíte?" zeptal se ve snaze hrát o čas. S trochou štěstí bude milice schopná ten hovor identifikovat.

"Nemůžete..."

"Ale můžeme, kapitáne. Naslouchajte hlasu nástrojů. My jsme poslouchali váš hlas, když jste řečnil. Snažil jste se obyčejné lidi udřít, nutil je, aby ještě víc trpěli. Teď pocítíte náš hněv, teď budete trpět spravedlivým hněvem lidu vy."

"Co si doprdele..." Statické rušení. Terwonská strčila hlavu do průlezu na konci můstku.

"Milice to zachytila, pracují na tom, kapitáne," řekla.

"Nedělej si starosti, asi to byl jen nějaký cvok...." začal.

Alice sebou trhla a zastavila se na hladině, skoro jako kdyby uvízla na mělčině. Ozvalo se strašidelné ticho, když motory zmlkly, přerušované jenom výkřiky ohromené posádky. Světla zablikala a potom se rozsvítila mdlým světlem, když naskočily nouzové baterie. Armstrong se vrhl přes můstek, náklon mu prozradil, že loď uvízla na pravoboku přídě. Zapnul monitor a ukázal se pohled do strojovny.

Armstrongovi se sevřel žaludek a cítil, jak se mu stahuje šourek a snaží se zatáhnout varlata do břicha. Strojovnu osvětlovala jenom rudá nouzová světla, a ta osvětlovala pekelnou scénu. Dovnitř se mřížovým na zemi valila voda z trhliny, která se musela táhnout po celé délce oddělení, ne, ještě dále, až k zádi. Paluba už byla pod vodou. Strojníci se nahrnuli k hlavnímu jícnu přepážky těsně pod nákladovým prostorem a tloukli do dveří páčidly a francouzáky.

"Svene!" zařval Armstrong. "Co se děje?"

Objevila se zoufalá, zakrvácená tvář s jizvou na čele, po níž stékala slaná voda. "Ježíši Kriste, bouchlo to jako bomba! Oba palubní jícny jsou vzpříčené, loď nabírá vodu, potopíme se do tří minut."

"Počkej!" zapnul vysílání do všech prostorů a jeho zesílený hlas burácel celou lodí.

"Teď mě poslouchajte! Ve strojovně jsou uvěznění motoráři, a potápíme se. McLarene, nebo kdo jste tam nejbližší, okamžitě tam běžte s autogeny, slyšíte mě! Okamžitě!"

"Ježíši, Steve, potápíme se rychleji, nemůžeme těm ubožákům pomoci!" Ozval se třesk, jak pod zoufalým náporem tří silných chlapů prasklo páčidlo. Tlačili se tam další, kteří se snažili pomoci holýma rukama a přitom řvali v panice. Pospěšte si, pospěšte si, modlil se Armstrong.

"Ježíši! Ježíši Kriste!"

"Sven je mrtev," řekl Armstrong hluše a odhodil pokrývku, kterou se mu někdo snažil přehodit přes ramena. Milice uzavřela kordonem doky, na vodě bylo vidět potápěče seskakující z vrtulníku.

"Ach, miláčku, to ne!" vykřikla Alice.

"Viděl jsem to," mumlal Armstrong. Potom se oťrásl a zvedl se. "Pojď, dopravíme tě s dětmi domů a já z někoho vyrazím, o co jde, u Boha!"

Protlačili se hrůzou ohroženým davem směrem k rodinné dodávce. Byl to třinápravový vůz, který používali při výletech na chatu v horách. Nějaký kameraman se snažil prodrat k nim. Jeden z milicionářů mu podrazil nohu a potom rozdrušnil kameru. Ten pohled mu přinesl maličký kousek mrazivého uspokojení, něco, co by mohl postavit mezi sebe a obraz mrtvol nejstaršího přítele, vznášející se na hladině před zvědavými kamerami... Ještě lepší bylo uklidňovat děti, alespoň neměl čas na své vlastní myšlenky.

"Miláčku, víš určitě, že tu nemám zůstat s tebou?"

"Ne, ne v tvém stavu. Odvez je domů, Fred tam pošle pár svých lidí" - jeho švagr byl náčelníkem policie - "a zůstaň tam, dokud ti nezavolám. Je to jasný, zlato?"

Stiskla rty, přikývla, políbila ho a vklouzla na sedadlo řidiče.

Čekal, dokud velký vůz nevymanévroval bezpečně z parkoviště, potom se otočil a zíral na zánik svého celoživotního snu. Půl hodiny, pomyslel si ohromeně. Půl pomíjivé hodiny. To snad není možné.

Výbuch nestačil na to, aby jej srazil na zem. Přesto s ním mrštil dopředu, takže klopýtal pár metrů. Ještě když se otáčel, aby se rozběhl zpátky, dodávka vzplanula v ohnivou kouli, když vybuchla prasklá palivová nádrž. Skrze rámus k němu jasně pronikal křik jeho dětí, snažících se prodrat hořícím kovem.

Steven Armstrong řval bolestí, když se jej snažili odtrhnout od vraku, v němž už nebylo nic živého, i když to nebylo kvůli popáleninám třetího stupně po celém těle. Řval, když jej zdravotníci vlekli pryč, dokud jej neuspali koňskou dávkou sedativ.

* * *

"Stydím se. Zklamal jsem," řekl Mejdžijan.

Murasaki přikývl. Byli sami v prostém bílém pokoji jeho příbytku, jenž byl se zařízením, které si přivezl, stejně bezpečný jako kterákoliv jiná budova na Spartě. Podlahu pokrývaly rohože z místního bambusu. Jeho matrace na spaní byla pečlivě stočená v rohu. Kromě toho tu byl jen nízký stolek mezi nimi, kadidelnice a vrbová větvička v prostém džbánu. Vzduch byl prosycen vůní santalového dřeva. Ve filigránové stříbrné klice vrzal cvrček.

"Musím smýt svou pohanu," pokračoval návštěvník.

Klečeli proti sobě u stolku, na sobě tmavá kimona. Techno-nindža vytáhl nůž elegantního prostého tvaru a položil jej před sebe na lakované dřevo, potom si u kořene maličku levé ruky pevně uvázal kapesník.

"Počkej," řekl Kendžiro Murasaki. Nějakou chvíli nedělali oba nic jiného, než že oddechovali a čekali. Potom: "Mýlíš se. Nechybil jsi."

"Roši," řekl návštěvník a sklonil hlavu k rohoži mezi dlaněmi. "Ale Armstrong žije."

"Nezapomínej na klamně představy o specifičnosti. Ačkoliv Armstrong žije, okolnosti jsou takové, že našemu účelu poslouží tak či tak. Protože Armstrong, kterého jsme si přáli mrtvého, zemřel. Na jeho místo se narodil někdo jiný."

"Takhle tedy."

"Takhle tedy."

Ticho houstlo.

Sparta (v.t.). Spartská univerzita, založena v roce 2040, pouhých několik let po příjezdu prvních osadníků, členů Konstituční společnosti (v.t.), představuje mnoho zajímavých organizačních principů a plní řadu funkcí. Univerzita je organizována jako družstevní korporace, jejímiž akcionáři jsou Koruna, fakulta a jednotliví profesori. Univerzitě je „věnována“ část státního důchodu, další zdroje příjmu představují dotace, rozsáhlá pozemková držba, školní poplatky, honoráře za výzkumnou práci a odměny za patenty. Jednotlivé fakulty dostávají základní mzdu s příplatky, které jsou závislé na počtu přihlášených studentů a na výsledcích komplikovaného testovacího systému orientovaného na studijní výsledky. Některá profesorská místa jsou dotována jednotlivě a donátoři, ať již jednotlivci, či instituce, mohou nominovat své kandidáty na děkana a mají na fakultách právo veta.

Uchazeč může být přijat ke studiu buď na základě přijímacích zkoušek, kdy obdrží stipendium, anebo po zaplacení školného. Testy uchazečů o stipendium jsou přísně výběrové, ale přijetí znamená plné školné, možnost zaměstnání při studiu a v některých případech ubytování zdarma a stipendium. Ti, kteří si vlastní studium platí, nemusí skládat přijímací zkoušky, ale mohou být často v průběhu semestru diskvalifikováni. Školné se v takových případech nevrací. Další příplatky jsou nabízeny těm, kteří jsou ochotni podepsat smlouvu na práci ve veřejných službách po absolvování školy (například vyučování na školách prvního stupně v odlehlých lokalitách).

Výuka probíhá ve všech běžných předmětech a navíc v některých předmětech jedinečných pro Spartu, jako například úvod do vojenské vědy. Neexistuje zde právnická fakulta, neboť formální kvalifikace není pro provozování praxe na Spartě nutná. Univerzitě je přičleněna Fakultní královská nemocnice Sv. Tomáše a McGregorův Oceánografický institut. Úzce spolupracuje s výzkumnými odděleními mnoha soukromých společností a uzavírá smlouvy na externí výzkumnou činnost na extenzivní bázi. Na univerzitě také intenzivně pracuje sekce korespondenčního studia a mnoho studentů získává část akademického vzdělání pomocí dopisových nebo televizních kurzů a do školní budovy docházejí pouze na laboratorní práce nebo k ústním zkouškám.

Neexistují zde žádná sesterstva ani bratrstva, ačkoliv kandidátská sekce Fraternity (v.t.) plní mnoho podobných funkcí. Současný počet studujících (rok 2090): studentů 8000, postgraduálních studentů a vyučujících asistentů 2000, profesorský sbor 998.

VI.

"Dobrotivý Bože, to je příšerné," zvolal jeden ze studentů. "Absolutně příšerné!"

Ursula Gordonová přikývla a pohodlně se opřela do proutěného křesla ve studentském pokojíku. Sám hlasatel byl očividně otřesen, když se ukázala těla vyproštěná ze spáleného vraku Armstrongovy dodávky.

"To tedy nevím, kam tahle planeta spěje," poznamenal jeden z diváků znechuceně a dal si další doušek piva.

Pozoruj, říkala si Ursula. Kvůli tomu tady jsi. Kvůli tomuhle a také přednáškám, a dneska odpoledne už žádné neměla.

Byly docela zajímavé... Také tu byla zvláštní směsice lidí. Většinou mládež, ale promíchaná řadou starších typů.

Univerzita organizovala nástavbové kurzy určitě po celé obydlené ploše planety, což díky satelitnímu přenosu nebylo nic obtížného. S přijetím ke studiu nebyly žádné problémy. Když člověk zaplatil školné, mohl se přihlásit do kteréhokoliv kursu, v němž bylo pro něj místo, nicméně školné bylo dost vysoké.

Byla tu také spousta studentů na stipendia, často z chudších měšťanských anebo deportovaných rodin. Ti museli skládat dost těžké zkoušky, ale mohli studovat zdarma a jako první dostávali uvolněné pracovní příležitosti na fakultě, což jim dovolovalo žít během studia ve skromném pohodlí. Byla to lákavá představa: opustit legii, vstoupit na univerzitu a nakonec se stát měšťankou Sparty. Ale nejdříve musí splnit své poslání.

Kamera ukázala podhladinové záběry potápěčů vytahujících těla z vraku Alice se slovním doprovodem, jenž komentoval dlouhou trhlínu přes polovinu délky trupu. Ursula pohlédla stranou, z klenutých oken. Bylo zřejmé, jaké měli zakladatelé Sparty priority. Se stavbou univerzity se začalo téměř ihned, jak byly postaveny první prefabrikované

přístřešky. Zabírala také nepravidelnou rozlohu cenné půdy, táhnoucí se po jihozápadním pobřeží města. Byly tu dormitáře z červených cihel v georgiánském stylu a bílé neoklasicistní přednáškové sály, dlážděné stezky a zahrady, jejichž půvabný vzhled postrádal onu nevkusnou nádhuru, na niž byla zvyklá na Tanithu. Viděla z oken studenty procházející se po cestičkách, sedící na kamenných lavičkách pod stromy, zaměstnané jídlem nebo flirtováním nebo okouněním po kolezích anebo ponořené do věčných nedospělých hádek o podstatě věcí.

Po hladině Spartské zátoky klouzala plachetnice s veselými modrozlutými plachtami odrážejícími se na pozadí lesní zeleně protějšího ostrova. Zimní vzduch byl natolik chladný, že studenti na procházce si navlékli vlněné pulovry a větrovky. Pro ty sedící na verandách to bylo počasí na košile s krátkým rukávem.

"Jo, je to tragické, ale..." někdo vykládal. Měl na tunice černou placku s rudým lemem a na ní červené znaménko rovnítko. Potom pokračoval zvýšeným hlasem: "Hej, to je přece senátor Croser!"

Obrazovku vyplnila hubená eurasijská tvář. Obrazovka byla vsazena do zdi, aby imitovala krystalický monitor, ale ve skutečnosti to byla ve Spartě vyrobená katodová trubice, která zdaleka neměla kapacitu systému Tri-V.

"Budte všichni zticha! Poslouchejte!" Rozčileně vykřikla Mary Williamsová, která se dosud diskuse téměř neúčastnila.

"...Neměšťanská osvobozenecská fronta a já osobně odsuzujeme tento odpudivý zločin a požadujeme, aby královské úřady přivedly pachatele před soud," říkal Croser.

Vypadá upřímně, zvažovala Ursula, když je takhle snímán ve své pracovně, před knihovnou a obklopen nedbale elegantním nábytkem. Působil velice profesionálně v té tmavě modré tunice s koženými záplatami na loktech, v kalhotách po kolena a ladící šerpě. Ne. Má trochu moc tvrdou tvář, rozhodla se. Na první pohled člověk, který je zvyklý žít v přírodě, ve vynikající kondici i na spartské poměry. No a samozřejmě, na stěně za ním visela kožešina sněžného leoparda. Anglosaská tvář se zobanovitým nosem, trochu šikmé modré oči a černé vlasy s šedivými pramínky.

"Zároveň však musím říct, aniž bych schvaloval taková zvěrstva pomatených myslí, že tohle nesmyslné násilí je přesně to, co se NOF ze všech sil snaží zamezit - a co takzvaní pragmatičtí rozdmýchávají. Extremismus plodí extremismus. Nový údel pro naše utlačované třídy je jediný způsob, jak na Spartě nastolit opravdový mír a sociální harmonii."

"To chcete říct, že tenhle útok vyprovokoval sám senátor Armstrong?" zeptal se ostře reportér.

Croser zavrtěl hlavou. "Budte tak laskav a nevkládejte mi do úst jiná slova." Naklonil se kupředu a učinil jednou rukou úsporné gesto. Hlas měl hluboký a upřímný, pohled přímý a pronikavý.

"Prostě jenom říkám, že návrhy pragmatiků - násilím držet trestance v učebním poměru po dobu trestu uloženého Kondominiem anebo totéž opatření uplatnit vůči nedobrovolným deponovaným, kteří se okamžitě nestanou "soběstační" - že to je nejenom špatná, idiotská politika, krok k otroctví - ale je to také zdrojem právě toho násilí, na něž si pragmatičtí stěžují." Na okamžik mluvil téměř vášnivě: "Naši rodiče a prarodiče sem nepřišli proto, aby žili ve vojenském táboře, ani kvůli levné práci. Přišli sem kvůli svobodě. Nepřišli jsme sem proto, abychom se stali společníky Kondominia v utlačování. Ztratili jsme tuhle perspektivu a teď za to platíme cenu."

"Slovem "my" máte na mysli pragmatiky, anebo měšťanstvo jako celek?" pokračoval reportér v otázkách.

"Pragmatiky a také loajalisty-zakladatele. Ošklivou a zlovolnou tvář útlaaku. Tedy, věřím v dobré záměry většiny loajalistických vůdců a dokonce i některých pragmatiků, včetně ubohého senátora Armstronga. Ale podívejte se, jak koruna a její senát s tím patolizalským výborem reagují na současnou krizi! Tím, že najímají mimoplanetární zabijáky a budují armády, zatímco kdyby se ty samé peníze věnovaly na sociální zabezpečení těch méně šťastných, vykouplilo by to skutečný mír!"

Smutně se usmál.

"Existuje jeden prastarý pozemský vtip. Ministr vnitra přijde ke svému králi a povídá mu: "Pane, všiml jsem si, že v novém rozpočtu se počítá s miliardami na zbraně, ale ani s jediným halířem na chudé!" Král na to: "No ano, ale až přijde revoluce, budu připraven!"

Všichni v místnosti se zasmáli, dokonce i reportérův tón byl o něco přátelštější, když pokračoval:

"Nejste přece zastáncem revoluce, pane senátore? Někteří z vašich následovníků si počínají dosti radikálně."

Croser se zasmál. "Jsou to moji lidé. Musím si pospíšet do jejich čela, neboť jsem jejich vůdce," zachoval. "Mahátma Gándhí. Umírněný vůdce NOF, a já jsem z nich jediný, je pro Spartu nejlepším zárukou proti revoluci. Opravdoví radikálové se dívají na NOF jako na největší překážku na cestě ke krvavé revoluci a zahnat NOF do podzemí by znamenalo nejlepší dárek, jaký koruna může povstalcům dát - pokud ovšem vůbec nějak existují."

"Přece nevěříte, že by bezpečnost státu byla skutečně ohrožena?"

"Ano! Samozřejmě, že je ohrožena! A to nerovnoměrným rozdělením spartského bohatství, nikoliv několika extremisty v horách anebo podobnými fanatiky, jako jsou ti, kteří jsou odpovědní za dnešní akci. Nebudeme přece věřit těm směšným povídkám o masivní konspiraci, které vláda vypouští, aby ospravedlnila své přípravy na válku proti občanům."

"Senátore, někteří poukazují na to, že vy sám jste bohatý muž s ohromnou pozemkovou držbou a akciemi v těžbařském průmyslu..."

Croser přikývl a začal si nacpávat dýmku. "To je naprostá pravda. A i kdybych se veškerého majetku vzdal, tak proces ekonomické koncentrace bude pokračovat. Krmíme tu oligarchii, založenou jedinečně na tom, že někdo měl to štěstí narodit se do rodiny starých usedlíků. Pokud se podíváte do mých účetních knih, tak zjistíte, že většina mých příjmů jde na NOF, a to nezištně. A" - zamával káravě náustkem dýmky - "NOF je všemi deseti pro soukromý majetek. Chceme jenom, aby možnost jeho nabytí mělo víc lidí! Sám John Stuart Mill řekl, že ohromné nahromadění bohatství je provokací poutivého zákonodárství."

"Děkuji vám, senátore. Se senátorem Dionem Croserem, zástupcem odborového svazu přístavních dělníků, rozmlouval o dnešním teroristickém útoku, jenž měl za následek smrt paní Alice Armstrongové a jejích tří dětí a vážné zranění jejího manžela, senátora Slevana Armstronga, Jerric van Damm pro Spartskou zpravodajskou kancelář. Pane senátore, chcete

řít něco závěrem?"

"Děkuji vám, měšťane van Damme. Jenom tohle." Kamera najela na detail, až Croserovy modré oči zaplnily obrazovky. "Apeluji na vás, moji přátelé, měšťané Sparty, abyste se probudili a uvědomili si, že nespravedlnost nikdy nezůstane bez následků. Ve vašich rukou leží moc odvrátit tragédii - a řešením je reforma. Jednejte ihned!"

"No tedy, tady je konečně někdo, kdo ví, o co jde!" prohlásil jeden student a posunul si palcem brýle.

"Ale to je kravina," řekla nějaká dívka. Seděla vedle svého přítele a oba na sobě měli šedé cvičební uniformy milice bratrstva. "Když ty bláboly rozebereš, tak ti z toho zbude jedině to, že máme všichni vinu na tom, že banda sráčů nechala uhořet těhotnou ženu a tři děti, nemluvě o těch námořnících v lodi. Pojď, Ahmede, nebo přijdeme pozdě na výcvik."

"Imbecilní atleti," opovržlivě zamumlal student v brýlích, ale teprve když odešli, jak zaznamenala Ursula. "Jedině takovéhle typy bratrstvo dneska přijímá. Myslel jsem si, že Spartu založili lidé jako my." Brejličky studovaly sociologii.

"Ahmedova rodina byli deportovanci," poznamenal někdo.

"Je to sráč," odříkly brejličky. Potom smířlivěji dodal: "Co si myslíš o vůdcově řeči ty, Ursulo?"

"No, já jsem rozhodně proti otroctví," řekla upřímně. Většina ostatních se na ni překvapeně podívala, zvláště brejličky. Jmenoval se McAllistair, vzpomněla si. Minulý týden se ji snažil políbit na schodišti po večírku studentů fakulty. Zápěstí už se mu krásně zahojilo. Tanith tady má rozhodně pěknou pověst, pomyslela si. Ještě horší, než jaká je skutečnost, pokud to vůbec bylo možné. Bylo zajímavé, že všichni nějak věděli, co na Tanithu dělala.

"Tak proč jsi v legii?" zeptala se Mary Williamsová ostře.

"Protože jim dlužím za to, že mě vykoupili z otroctví."

"Slyšela jsem, že žoldnéři jsou ti zavázáni," řekla Williamsová. Tahle to myslela vůbec nejvážněji z celé té bandy salonních bolševiků a fanoušků NOF, na které tu padla. "Za to, že jim pomohla potlačit na Tanithu otrocké povstání."

"Na Tanithu nebylo žádné otrocké povstání, šlo jenom o lidi mimo zákon, kteří zabíjeli trestance, protože to bylo lepší než zaútočit na plantážníky. Pochytat je a pověsit prospělo každému."

McAllistair se zamračil a chystal se promluvit, ale Williamsová se zasmála a dala si dlaň přes ústa.

"Aspoň jsi upřímná," řekla. "To se mi líbí. A nejsi taková citlivka jako tyhle uřvané dětičky."

"Já nejsem žádné uřvané dítě!" ohradil se McAllistair. "Podívej se na samotného Crosera..."

"Croser má srdce na pravém místě, ale k některým skutečnostem je také slepý - ten masakr u Spartosky, kde střeleli lidi přímo na ulicích..." Aha, ano, byla tam s těmi demonstranty, uvědomila si Ursula. Na chvíli se ztratila z očí, pěkně ji to vzalo, jejího kluka zastřelili.

Williamsová vášnivě pokračovala: "Copak nevidíš, že to, před čím varoval Croser, že odmítnutí reforem způsobí revoluci, je už... ale necháme toho, Andy. No nic, Ursulo, chystáme se do hospody na filé s hranolky. Šla bys s námi?"

"Hrozně ráda," odpověděla Ursula. A pokračujte v tom rozhovoru, čas nám ubíhá.

* * *

Horace Plummer, místopředseda vlády, zaujal důstojnou pózu: "Jeho Veličenstvo, Iásón první, protože nemůže být přítomen a potřebuje pomoc prince Davida, určil krále Alexandra I. jako svého zástupce na této schůzi, která je tudíž oficiální schůzí rady, schopnou schvalovat všechna rozhodnutí. Povstaňte."

Král Alexander vstoupil do sídla rady a usedl v čele velkého stolu. Kývl na členy rady a vojenského štábu. "Děkuji vám. Můžete začít."

Lysander se posadil s ostatními a přitom nespouštěl z otce zraky. To, co viděl, jej šokovalo. Byl se svým praporem v poli a dnes to bylo poprvé po měsíci, kdy se s králem setkal. Věděl jsem, že je přepracovaný, ale tohle...! Alexander Collins za posledních pár měsíců zestárl o deset let. Rysy jeho kostnaté tváře se prohloubily a v očích, kterými se rozhlížel po válečné radě, měl znepokojivý nervózní tik, průvodní jev zoufalství. Schůze se odbývala v guvernérově paláci, kde se konala první informativní schůzka s žoldnéři před třemi měsíci. Dnes bylo o poznání chladněji, měl to na svědomí čerstvý vítr, který vál od moře. Z jednolitě šedé oblohy nepřetržitě padal déšť.

"Předpokládám, že pro nás něco máte?" Král hovořil pomaleji než obvykle, jako kdyby bojoval s vadou řeči, ale v jeho hlase byl stín netrpělivosti.

"Plukovníku Owensforde, buďte tak laskav a ujměte se slova," vyzval jej Plummer.

"Vaše Veličenstvo." Peter vstal. "Dnes máme na pořadu řadu věcí. Zaprvé, souhrn: První královský pěší pluk je zcela schopen plnění nasazení a brzy vám navrhnu, abychom jej do pole vyslali."

"To zní povzbudivě," přikývl Alexander.

"Ano, pane," odpověděl Peter. "Kapitáne Alano, předneste laskavě svou zprávu."

Jesus Alana se snažil skrýt starostlivý výraz, když se podíval na krále Alexandra. Teď povstal a postavil se k monitoru.

"Satelitní systém nám připadal podivně nespolehlivý," zahájil Jesus. "Ale včera jsme konečně objevili něco konkrétního." Na monitoru se promítly obrazy. "Lokalita je řeka Rhyndakos, asi dvacet kilometrů proti proudu od Dodony."

Monitor na okamžik promítl mapu, na níž bylo místo vyznačeno jako jižní přítok reky Eurotas v západní části Středního údolí. Dodona bylo městečko u jejího soutoku s hlavním tokem. "Poručík Swensonová vám podá vysvětlení."

"Provedu. Vaše Veličenstvo, kdyby nebylo spadané listí ze stromů, nic bychom neobjevili a i tak toho moc nemáme, ale podívejte se na tohle."

Obraz na monitoru se změnil. Objevily se černé obrysy něčeho, co by se dalo pokládat za říční parníček, plochý dřevěný obdélník s hnacím kolem na zádi. V dnešní době, kdy diesellové motory už byly dost běžné, vypadal poněkud staromódně, ale tato plavidla byla levná, nenáročná na výrobu a mohla plout kdekoliv. Po hladině Eurotasu

se jich plavilo od delty až k Olynthosu na stovky.

"Tady je počítačová zvětšenina."

Obrys byl stále rozmazaný a zrnitý. Dokonce ani legionářské počítače nedokázaly dělat zázraky s daty tohoto druhu. Objevily se obrysy mužů v neforemných pláštích, vykládající bedny tvaru rakví a snášející je z palubní rampy k čekajícím zvířatům, nákladním koním či mulám, a další, kteří je připevňovali k sedlům.

"Další sekvence je zajímavá," řekla Swensonová. V hlase jí zaznívalo uspokojení technika z lepšího výkonu, než by bylo možné rozumně očekávat při práci na druhořadém zařízení.

Tentokrát se objevila malá čtverhranná bedna, která se pádem na zem rozbila. Obsah se vysypal ven. Dala se rozeznat válcová proutěná pouzdra. Vykukovaly z nich tmavě šedé válce o délce asi lidské paže, s kónickými špicemi a tyčí připevněnou vespod.

"Munice do minometů," poznamenala s upjatým úsměvem. "Speciálně pro vaše drážkované minomety střední ráže 125 mm typu Rojor. Na bednách," dodala pedanticky, "není žádné označení, ale nemáme pochyby o tom, odkud pocházejí." "Z Olynthosu nebo ze Sparta City," doplnil Owensford. To byla jediná místa na planetě s továrnami vybavenými takovým zařízením, které bylo schopné munici vyrobit. "Když uvážíme tu lokaci, tak asi z Olynthosu."

Alexandřův hlas se třásl zuřivostí, když povstal a otočil se ke generálu Desžardinsevi. "Jak vysvětlíte tohle?"

Velitel policie zbledl a zakoktal. "Vaše Veličenstvo, já, ehm..."

"A jak dlouho tohle už probíhá?" Král začal ječet: "Kdo je zrádce?"

"Vaše Veličenstvo," řekl Owensford. Potom ostřeji: "Vaše Veličenstvo!"

Alexander Collins se opanoval a utěl si kapesníkem ústa. "Plukovníku," pronesl a znovu si sedl.

"Vaše Veličenstvo, až donedávna měla Sparta jen velice povrchní kontrolu pohybu zbraní," pokračoval Owensford. Jeho tvář byla zcela bezvýrazná. Lysander s ním už byl dost dlouho na to, aby věděl, co to znamená. "Obávám se, že to probíhá už hezky dlouho. Něco takového není při dostatku peněz problém zorganizovat."

"Dodávky na vývoz," poznamenal Jesus Alana. "Thurstone odsud nakupuje munici už přes pět let." Občanská válka mezi pěti stranami na této planetě už probíhá dvakrát tak dlouho. "Matko Boží, dokonce i kondominiální námořní pěchota na Havenu používá ruční zbraně vyrobené na Spartě. Jenom když z každé zásilky uberete pár procent, dostanete úctyhodné množství, za předpokladu, že to moc nepřeháníte. Znamená to nějak nahradit úbytek váhy, ale to se dá zařídit, pokud není moc přísný dohled. Jenom pro příklad, stačí překročit váhu u něčeho jiného, co jde se stejnou zásilkou, a všechno vypadá fajn."

"Ano, ano," hlesl král. "Co tedy navrhuje, plukovníku Owensforde?"

"Využít toho jako příležitosti, Vaše Veličenstvo." Ukázal na mapu. "Máme teď dva prapory legie. Pátý se nemůže dočkat akce a už jsme ho vyslali proti proudu reky. První královský je také na cestě do oblasti Mandalay-Olynthos.

Týmy provádějící seismické testy už zahájily práce a okamžitě jsme do těch kopců vyslali průzkumníky.

Navrhují, abychom vyrazili do pole v plné síle. Tři kolony, každá v síle praporu, s prvosledovou milicí bratrstva jako podporou, se přesunou do údolí po sbíhajících se trasách.

Z údolí do kopců se vinuly stužky barevného světla.

"Tohle bude průzkum bojem. To je často zdvořilý způsob jak říct: "nemáme žádné cíle", anebo v tomto případě

"nacučujeme válku", ale ve skutečnosti cíle rozhodně máme. Nepřítel pravděpodobně shromažďuje těžkou výzbroj po léta. Víme také, že nedávno získal mimoplanetární podporu, jež s největší pravděpodobností zahrnuje počítače, radary a množná daleko víc. To všechno vyžaduje základnu. Navrhují, abychom tuto základnu našli a zničili."

"Právo!" zvolal Alexander.

"Takže v tomto případě se opravdu jedná o průzkum bojem," pokračoval Peter. "Jsme dost silní na to, abychom odrazili cokoli, co proti nám postaví, a dost pohybliví, abychom obsadili značný prostor. Za postupu budeme provádět průzkum. V závislosti na informacích, jaké dostaneme, budeme měnit směry útoku a pokusíme se obklíčit a zničit každou heilótskou jednotku, na kterou narazíme."

"Myslíte si, že můžete zničit..." král jen neochotně použil označení, kterého používal sám nepřítel, "partyzánské síly?"

"To záleží na tom, jak jsou mobilní a jak dobře organizované, a také na jejich velení," odpověděl Owensford. "Také na tom, jak dobrý a intenzivní mají průzkum a zpravodajství. Dosud nevědí, co zamýšlíme, ale jakmile se dáme na pochod, poznají, že se blížíme." Navlhlil si rty. "Je pravda, že nevím, co se nám podaří. Přinejmenším je snad dokážeme přinutit, aby opustili značnou část své výzbroje, a zabijeme některé z jejich velitelů. To předpokládám v nejhorším případě.

Generál Slater vám nastíní, co všechno by se nám eventuálně mohlo podařit."

Generál Slater se s určitými obtížemi postavil. Každý se snažil přimět ho, aby zůstal sedět, když přednášel zprávu či vyučoval, ale nikdy neposlechl. Dokulhal k přednáškovému pultíku a pohlédl na členy rady.

"Pánové, věřím, že proti sobě máme amatéry. Samozřejmě, to je pravdivé jenom na povrchu - je jasné, že nemohli pozvat žádné velké vojenské profesionální jednotky bez našeho vědomí. Předpokládám, že sem dostali nějaké mimoplanetární konzultanty, a jsme si zcela jisti, že naverbovali jako poradce některé penzionované kondominiální důstojníky, ale důležitou skutečností je to, že heilótské hnutí je vedeno amatéry."

"A co Croser?" ozval se Alexander.

"Croser je jeden," přikývl Hal Slater. "A potom další, které nejsem schopen identifikovat, ale zkoumal jsem jejich operační schémata a myslím si, že znám tyhle velitele lépe, než by předpokládali. Dokonce jsem si jist, že znám knihy, z kterých se poučili."

Aha! Pomyslel si Lysander, když mu došlo, co to znamená. Já bych z toho moc nevytěžil, ale chápu, že Slater to dokáže.

"Rád bych to rozebral podrobněji, kdybyste chtěli, ale dovolte mi, abych přednesl svůj závěr. Jsem přesvědčen, že vůdci heilóů se považují za připravené přistoupit k další fázi v klasické partyzánské poslušnosti. Jestli se nemýlím - a schéma jejich teroristické činnosti mě ujišťuje, že nikoliv - budou svou těžkou výzbroj bránit s největší zarputilostí."

"Žádné útočiště," zamumlal Ace Barton.

Hal Slater se pousmál. "Žádné politické útočiště, takže se pokusili vybudovat si geografické útočiště. Jakmile to útočiště ohrozíme, jejich vůdcové v souladu s klasickým schématem si řeknou, že by měli ustoupit a opustit základnu - ale nebudou k tomu ochotni. Ještě méně ochotni budou jejich vojáci. Dokonce i největší vyvrhelové společnosti mají určitou potřebu soukromí a vlastnictví. Navíc jejich těžká výzbroj je klíčovou podmínkou v pokračování podle rozvrhu. Dámy a pánové, obávám se, že budou bojovat mnohem déle, než by měli. Řeknou si, že se snaží rozbít nám nosy, ztrestat nás, a budou tomu věřit. Řeknou si, že udeří a stáhnou se, a budou tomu věřit. Ale vždycky se budou daleko víc snažit o odpor než o útek."

"A jaký je tedy závěr?" nadhodil Owensford.

"Budou vytrvale bojovat ještě dlouho poté, co by to měli zabalit. Utrpí více ztrát, než budou očekávat. Ale je tu ještě něco jiného."

Přednáška Hala Slatera, nebo co to vlastně bylo, měla na Alexandra I. viditelně uklidňující účinek. "Ano, generále?" vyběhl jej.

"Amatéři sestavují složité plány," řekl Slater. "Vymýšlejí komplikovaná schémata. Ulpívají na maličkostech. Domnívají se, že překvapení spočívá v tom, k někomu se nepozorovaně připlížit, udeřit na něj nečekanou zbraní, a podobné věci. Často to funguje - proti jiným amatérům."

"Neměli bychom nepřítele podceňovat," poznamenal Henry Jamaga.

"Ne, můj pane," souhlasil Peter. "Ale nesmíme si ani nechat diktovat postup strachem. Tohle tažení s největší pravděpodobností nebude rozhodující, ale měli bychom jim uštvědit citelné rány. Vyvést je pořádně z rovnováhy. Škoda, že máme tak hrozně omezené transportní možnosti, ale tak to prostě je."

Většina území Středního a Dolního údolí byla v tuto roční dobu mořem lepkavého bláta, s výjimkou přírodních vyvýšenin a umělé vysušených částí. Nejzápadnější cíp Středního údolí, kde se Eurotas obracela na sever směrem k Sopečným vodopádům, byla stejně tak rozblácená, a kromě toho zde občas hustě sněžilo, sněh do týdne roztál a půdu ještě více rozmácel. Illyrské údolí na tom bylo o něco lépe, neboť porézní vápenec se dobře odvodňoval, ale skály byly velice členité a deštivé zimy s sebou přinášely větry od východu, které se v horách měnily na vichřice.

"Kdybychom měli k dispozici více leteckého transportu, mohli bychom tam shodit jednotky, které by se po shromáždění mohly pokusit o blokádu," uvažoval Owensford. "Ale za těchto okolností jich hodně unikne. Jestli se generál Slater nemýlí, neunikne jich tolik, kolik si myslí, ale bez letectva máme dost svázané ruce," Pokrčil rameny. Na většině planet se vyskytovala různorodá směs vrtulníků, ať již v majetku bohatých soukromníků, či k nouzovým účelům. Tak například na Tanithu vlastnila alespoň jeden vrtulník většina plantážníků. Sparta jejich vlastnictví prozíravě zakázala a investovala peníze do dovozu spotřebního zboží. Spoléhalo se přitom na méně náročné formy dopravy. Nyní shledávala nezamýšlené následky tohoto opatření. Nový průmyslový plán vyzýval k výrobě rodinných vrtulníků, ale ty nebudou dostupné dříve než za rok.

"V každém případě cílem je přinutit partyzány, aby si zvolili mezi bojem a opuštěním výzbroje, kterou teď budou obtížně nahrazovat, když byla zpřísněna bezpečnostní opatření. Musíme jim také jasně dát najevo, že před královskými vládními silami se nemají kam schovat."

"Ano, a to všemi prostředky," poznamenal Alexander. Ramena mu trochu poklesla. "Skoro vám závidím, plukovníku, že se vypravujete do pole proti hmotnému nepříteli, zatímco já tady sedím a bojuji se stíny." Začal tleskat pohledem ze strany na stranu. "Mají špióny všude - jestli ne Croserovy, tak toho blázna Armstronga! Jsou všude! Královská vláda teče jako řeseť, snaží se nepodniknout nic proti té noční můře, brodí se lepidlem, zatímco oni se stahují kolem mě." Jeho hlas začínal opět nabírat ječivý tón. "Ale já je přesto zničím, slyšíte mě, já je zničím!" Těžce oddychoval, když přistrčil přes vyleštěnou dřevěnou desku stolu k Owensfordovi dvě složky. "Tady máte povolení naverbovat další tři pluky, spolu s upozorněním pro všechna bratrstva, že jsme ve stavu ohrožení povstáním. Kdy může být druhý královský pluk pěchoty připraven?"

"Když všechno půjde dobře, tak do deseti týdnů, Vaše Veličenstvo," kývl uspokojený Owensford. Upozornění bratrstvům znamenalo formální výzvu vlády, aby splnili své závazky ke koruně. Spartští měšťané brali takovou výzvu rozhodně velice vážně. Mohl očekávat příliv branců, a co bylo ještě důležitější, mužů s vojenskými zkušenostmi anebo absolventů vynikajícího spartského výcvikového kursu pro záložní důstojníky.

"A tady je královský výnos - dalo mi ztracenou práci, abych získal Davidův souhlas, on je snad slepý - no, každopádně tady je výnos vyhlášený v provincii Olynthos výjimečný stav."

"Ano, Vaše Veličenstvo. Až dosud to šlo podle těch heilótů. Jsou ohromně zkušení, co se týče terorismu. My jim teď ukážeme něco, o čem nic nevědí. Ukážeme jim válku."

Král povstal a posunkem setkání rozpustil. Důstojníci vstali a odešli. Monarcha unaveně zíral na nástěnnou mapu. Strážní královské armády vně haly předpisově zasalutovali a Owensford jim nepřítomně na pozdrav odpovídal.

Natahoval si rukavice a přitom potichu oslovil prince.

"Můj pane, navštívil váš otec v poslední době doktora?" zeptal se.

"Nevím, pane. Určitě na to dohlédnu."

"Lynne, buďte tak hodný a udělejte to." Pohlédl na svůj chronometr. „Nástup je v šest nula nula, kapitáne princí."

* * *

"Proboha, Melisso, co se to s námi stalo?" zeptal se Lysander zuřivým šepem.

Melissa von Alderheim vypadala sama přepracovaně a vrhla se mu do náručí s intenzitou, která jej překvapila. Obzvláště vzhledem k tomu, že kout, kde se nacházeli, nebyl úplně soukromý. Její otec, Freiherr Bernard von

Alderheim, byl nesmlouvavě přísný.

Stulila se mu do náručí. "To je tím napětím," řekla. Její hlas ho šimral na bradě. "Ach, Lynne, tolik jsi mi chyběl!"

Po chvíli, sotva popadajíc dech: "Copak k němu nechodí doktor?"

"Máme tady specialistu, ale nenašel žádnou organickou poruchu."

"Takhle se otec nikdy nechoval," tvrdošíjně stál na svém Lysander. "Nikdy jsem ho neviděl... není ten typ, který se hrouť pod tlakem."

"Takovéhle napětí jsme nikdy neprožívali," podotkla.

"Nespouštěj z něj oči, budeš tak hodná? Snaž se jej přinutit, aby víc odpočíval." Po chvíli zamyšlení: "Co to říkal o těch Armstrongových špionech?"

"Ty jsi to neslyšel? Steven Armstrong odešel před dvěma týdny z regenerátoru - daleko dřív, než by podle doktorů měl - a zmizel. Až do včerejška, samozřejmě."

"Drahoušku," řekl. "Nespál jsem posledních dvacet hodin, dělali jsme plány - co se vlastně včera stalo?"

"Úřadovny NOF na Severní posvátné ulici byly vybombardované. Zabilo to dva lidi a někdo volal policii. Říkal, že je za to zodpovědná tajná měšťanská armáda a že tajná armáda provede to, co královská armáda nedokáže. Milice... Milice si myslí, že za tou tajnou armádou je Armstrong, Lynne."

Lysander zavřel oči. Vždycky, když si myslím, že se všechno obrací k lepšímu, tak se to obrací k horšímu, říkal si. Copak je tahle planeta prokletá? Málem by začal sám věřit na spiknutí.

"Tohle jsme tak akorát potřebovali," řekl unaveně. Potom se na ni usmál. "Je zvláštní, že jsme neměli moc času být spolu, a přesto... mi to připadá, že jsme si blíží."

"Pracovali jsme přece spolu, Lynne," řekla.

Měla pravdu. Melissa nebyla jenom dědičkou Alderheimových továren a příští královnou. Byla také velice talentovanou počítačovou strojní návrhářkou. Nejlepší, jakou měli, a teď, když tak naléhavě potřebovali nové vojenské výrobky, ji potřebovali ještě více.

"Ne aby ses na válečné škole upracovala k smrti," napomenul ji jemně a vzal ji za ruce. "Za pár hodin musíme vyrazit.

Nechci je strávit mluvením o válce," - jak přirozeně začali to slovo používat - "ani... ani o nikom jiném."

"Já vím," přitakala. "Proto jsem objednala večeři pro nás do svého pokoje."

"Co tomu řekne tvůj otec?"

"Je mi to úplně jedno." Vzala jej za ruce a políbila jej na dlaně. "Prostě jen chci..., abys měl nějakou hezkou a silnou vzpomínku, která by ti připomínala, že máš důvod zůstat naživu."

A někoho, kdo by na tebe vzpomínal, kdyby ses nevrátil, viselo nevysloveno mezi nimi, když kráčeli ruku v ruce ke schodišti.

Croftonova encyklopedie obydlených planet (2. vydání):

Illyrské údolí: Kopcovitá krajina, pojmenovaná po oblastech Balkánského poloostrova, jež nyní tvoří část Srbska, Chorvatska a Albánie (viz jména, mytologická, řecko-římská), pozoruhodný rys planety Sparta [viz Sparta];

Illyrské údolí pokrývá oblast o přibližné rozloze 1 400 000 km² mezi západním výběžkem Středního údolí řeky Eurotas (v.t.) a Dračími horami (v.t.). Údolí má tvar tupé pyramidy, jejíž základna směřuje k severu a vrcholek leží podél řeky Rhyndakos (v.t.), která je jižním přítokem Eurotas.

Údolí je geologicky mladé, složené z vápníkových mořských usazenin z doby, kdy současné Střední údolí bylo dnem mělkého vnitrozemního moře, ještě před kolizí ploten zemské kůry, v jejímž důsledku vznikl Dračí hřeben. Zborcení kůry a rychlá vodní eroze měly za následek vznik krajiny nízkých kopců a nevýrazných hřebenů, občas přerušených tvrdšími metamorfickými nebo sopečnatými skálami, tvořícími jakési "zátky" trčící na povrchu peneplénové krajiny, která je obklopuje. Nečetné oblasti se strmějšími vrcholky vytvářejí částečné krasové formace. Vápníková podnož údolí je tvořena především uhličitánem vápenným s vysokou koncentrací draslíku, fosforu a dalšími stopovými prvky.

Podobné formace na Zemi představují povodí řeky Tennessee u Nashvillu a centrální povodí v Kentucky. Na Zemi by žádná formace této velikosti nebyla možná, ale větší vlhkost spartského magmatu a vyšší vnitřní teplota, způsobená gravitační kontrakcí a radioaktivním rozpadem, má za následek rychlejší a jednodušší tvorbu depozitů a výzdvihu zemské kůry. (To zapřičiňuje převahu vysokých hor na planetě s podobně aktivními erozivními silami.) Nadmořská výška se pohybuje od 300 m (na jihovýchodě) až do 1200 m (na severozápadě). Vezmeme-li v úvahu osmnáctiměsíční spartský rok, dá se klima přirovnat ke střední zeměpisné šířce severní zemské polokoule. Jsou zde teplá až horká léta a studené zimy se souvislou sněhovou pokrývkou po tři až šest měsíců (záleží to na oblasti). Povrchové odvodňování je nepatrné, ale běžně se vyskytují podzemní prameny a řeky, vytvářející podzemní jímky a jeskyně.

Popis: Stejně jako na většině povrchu Sparty, místní vegetace byla většinou nahrazena dovezenými pozemskými druhy. Původně byl povrch planety pokryt prériemi porostlými vysokou trávou (převážně velkou odrůdou prosa a třtinovou trávou). Později docházelo ve stále větší míře k vysazování listnatých stromů od vzácných topolů a magnolií

na jihu až ke skalním javorům a břízám na jižních výběžcích údolí. Lesní porosty jsou běžnější na jihu. Vodní srážky se zvyšují směrem ze severu na jih a z východu na západ.

Dosahují maxima na nižších svazích Dračího hřebene v nejnižnějších oblastech, kde činí 180 cm za rok, zatímco na severních výběžcích, kde údolí ustupuje rovinatým formacím stepi Hylas (v.t.), spadne ročně pouze 80 cm. Fauna je téměř bez výjimky pozemská. Volně zde žije hovězí dobytek, ovce, koně, kanci, různé druhy jelenů, losů, evropských i severoamerických bizonů a hnědý i černý medvěd. Masožravci byli vysazeni poněkud později a zahrnují vlky (včetně sibiřské varianty), různé druhy rysů, divoké kočky, leopardy včetně sněžných a sibiřské tygry. Ekologické podmínky jsou chaotické, neboť zavedené druhy eliminují méně vyvinuté druhy místní a ještě není dosažena přirozená rovnováha. (Viz planetární ekologie, zemětvořivé postupy.) Dosud tu nežijí žádní usedlíci kvůli dopravním potížím a daleko lepším příležitostem jinde, a využití místních zdrojů je redukováno pouze na lov divoké zvěře a omezenou těžbu dřeva na východní hranici údolí.

VII.

Až budeš poprvé v ohni, nechovej se jak ulejšák. Neber si příklad z chlapa, kterej hryzá hlínu, buď rád, že ty jsi živej, věř ve svou kliku, a maširuj vpřed - jednej jako správněj voják.

"Hej, seržo!"

Sergio Guterrez se přestal dívat do polního dalekohledu. Stejně tu nebylo nic k vidění.

"Co je, Purdy?"

Věděl, že to je jeden z jeho legionářů. Spartané z Prvního královského pěšího pluku mu říkali seržant-major, což byla jeho titulární hodnost. Pro příslušníky Falkenbergovy námezní legie existoval mezi legionáři jenom jeden seržant-major, a to byl plukovní seržant-major Calvin, stejně jako Falkenberg byl jediným plukovníkem.

"Má ta řeka vůbec někde konec?"

"Říká se to, Purdy. Snad tam doplujeme ještě dneska. Zatím žádné konce nevidím."

Ne že by za ten týden na řece toho viděli o moc víc. Břehy se stromy, břehy bez stromů, obdělávaná pole, travnaté prerie a močály, obyčejné bláto a smíšené lesy. Zahlédli samozřejmě nějakou zvěř a ptáky, jako kdyby byli v zoo nebo se dívali na nějaký starý dokumentární film v televizi. Lidí viděli zatraceně málo, dokonce i v ty první dny, kdy opustili Sparta City, takže pohled na živou zvěř byl vítaným rozptýlením. Pak už tu byli jen další vojáci na velkých pramicích s plochým dnem a čas od času městečko, kde zastavili, aby doplnili palivo a trochu vojáky prohnali, aby moc nezlenivěli. V Dolním údolí bylo vlhko a zima, což se ještě zhoršilo ve Středním údolí, které bylo úplně stejné jako Dolní až na to, že tu bylo méně lidí. Od chvíle, kdy minuli jižní přítok, Rhyndakos, byla stále větší zima a vlhko.

"Seržo?"

"Co je?"

"Jednu věc nechápu," ozval se legionář, narozený na Tanithu.

"Jen se klidně zeptej, chlapče," povzbudil jej Guterrez.

Purdy rád přicházel věcem na kloub, což byl jeden z důvodů, proč se vypracoval na monitora tak rychle. Kromě toho tu hrálo roli, že umí číst a vyzná se v mechanice.

"Proč všichni na téhle planetě chtějí povstat? To přece nedává smysl, nebo jo?"

Seržant se přesunul do sedu, opřel se o hromadu pytlů a rozhlédl se. Pramice měla tvar dřevěné bedny deset krát dvacet metrů a stejně jako ostatní byla připoutána vlečným lanem k malému bafajícímu parníčku s hnacím kolem na zádi. Za nimi byl tucet dalších parníčků a pramic, na které se nalodila milice bratrů, již nabrali v Dodoně. Asi polovina pramic byla zaplněna výzbrojí, většinou těžkými 160 mm minomety s třímetrovými hlavněmi na kolové lafetě, bednami s legionářskou elektronikou, radary a podobně. Zbytek byl obsazen rotou královského pěšího pluku. Natáhli přes přídě pramic gumáky, takže byli pohodlně v suchu, a zatopili v železných kamínkách, takže se mohli ohřívat. Někteří z nich si vařili chycené ryby anebo kuřata z poslední zastávky. Místní káva a fasované víno byly vůbec nejlepší kvality ve srovnání s tím, co kdy dostali jinde.

Ušklíbl se. Snažili se proháňet vojáky, jak se dalo, dokonce pořádali přednášky a výcvik ve střelbě z ručních zbraní na pobřežní cíle, ale pořád to byla pekelná nuda. Několik Spartánů mělo dokonce tu drzost, že si stěžovali na podmínky, ale zmlkli, když viděli, že se jim veteráni legie smějí.

Jen počkejte, až budete po koule v bahně a budete žrát polní menáž, pomyslel si. "Povstání můžeš mít kdekoliv," odpověděl. "Hádám, že se jim nelíbí, jak to tady vedou. Tvoje rodina na Tanithu se také odstěhovala do džungle, aby

se zbavila plantážníků a vlády, ne?"

"Nojó, seržo, ale ti by si za takovéhle místo dali uříznout ruku. Až na to, že je tu zima. Není tu džungle, žádné Weemovy šelmy ani lochnesky, je tu spousta dobrého jídla a můžeš si vybrat, s kým chceš pracovat, nemusíš otročit do konce svého rozsudku na cizí plantáži, někde v pekle, prostě jen odejdeš dál od řeky a začneš sám farmařit!"

Guterrez se měkce zasmál. Nebyl v tom náznak sarkasmu, ale Purdy se zatvářil dotčeně.

"To je v pohodě, Purdy, namáhej takhle mozek dál a jednou budeš dávat rozkazy ty mně. Podívej, chlapče, ty přemejšlíš jako na Tanithu. Kdybys pocházel z nějakýho toho zaopatřovacího ostrova na Zemi - jako třeba já - tak bys to neviděl tak žhavý. No jistě, nemusíš tam jít žádnou předpotopní šlichtu, ale oni milujou šlichtu! Daňoví poplatníci baští maso a oni nejsou daňoví poplatníci. Nemáš žádnou Tri-V a taky žádnou sociální péči - žádnéj borloj, když jsme u toho, anebo chlast zdarma za vládní peníze. Řekněme, že patříš k nějakému pouličnímu gangu, jako jsem patřil já. S tím se tady taky daleko nedostaneš, lidi jsou všichni jako ze železa a zkusit to s nějakým gangem je předem ztracený. Takže máš na výběr buď pracovat, anebo hladovět. Ty jsi na to zvyklej, to si buď jist, rodina tě to naučila - ale trestanci na to zvyklí nejsou. Nejsou zvyklí ani na život v divočině. Z toho pak maj různý ty roupy."

Jeden z vojáků prvního královského pluku zvedl hlavu od zásobníku, který plnil náboji. "Nojó," ozval se. "Taky de vo ty holky."

"Jaký holky?" překvapeně se k němu otočil Purdy.

"Jasan. Koukej se, já jsem deportovanej, jasný? Takže na těch zatracenejch kondominiálních kraksnách máš sedm čuráků na tři díry. Ty kanci stojíš v řadě a čekaj na ně, takže jak se ty díry naloděj, tak si je zatraceně rychle rozeberou, to se vsaď. A na žádnou měšťanskou díru pořádně nenarazíš ani ve Sparta City a jestli trčíš v lágru někde v divočině, tak už vůbec hovno. Takže pokud nejseš na hošany, tak se můžeš jít rovnou bodnout, protože takovej život stojí za hovno, jasný?"

Purdy se rozhlédl. Břehy řeky Rhyndakos byly většinou nízké a bahnité, zarostlé uvadlým hnědým rákosím. Za nimi byly houštiny holých šedohnědých dubů a buků. V dále směrem k jihu a k západu dohlédl na bílé ledovce Dračího hřebene, od nichž se odráželo odpolední slunce. Nad hlavami se jim vznášel jestřáb a kromě supění strojů vlečných parníčků bylo slyšet jen vítr ve větvích. Ze zamračené oblohy padaly vlhké husté vločky sněhu, které roztávaly okamžitě, jak se dotkly pramice. Na břehu za rákosím byla sněhová pokrývka asi půl metru vysoká, ale kopce na severu byly jako cukrové homole. Poslední farmu zahlédli včera.

"To je fakt, tady kolem žádný ženský nejsou," souhlasil.

"Nojó, ale můžeš tu někoho zabít a vybit si to šilenství, chápeš?" Voják se zašklebil a vycenil přitom žluté zuby. "Co se mě teje, počítám, že se vrátím jako hrdina a narazím si nákou měšťanku, která mi podrží, chápeš?"

Jeden z jeho druhů se rozesmál. "To si piš, Michaelsi. Možná, že až nějaká ženská umře, tak ti ji odkáže ve svý vůli. To je jedinej způsob, jak ty se můžeš dostat k díře, která nebude zaplacená na ulici."

Parníček zahnul za roh a pišťala třikrát ostře zahvízdala. Guterrez se vymrštil. Bojová zbroj jej trochu tlačila kolem břicha, ale to spraví pár dní námahy v terénu. "Padejte, připravte se k vylodění! A ty, Purdy," dodal.

"Ano, seržo?"

"Ty máš kliku. V legii nemusíš vědět, kdo nepřítel je anebo proč tam je. Jediné, co potřebuješ vědět, je, jak ho dostat před hledí svý pušky."

Na parníčku odvázali vlečné lano a otočili loď. Hnací koleso zabralo na zpětný chod a rozvířilo hladinu Rhyndakosu v oblaku bílé pěny. Na břehu vystřelila předsunutá skupina z minometu speciální náboj, k němuž bylo připevněné lano. Proletěl bleskově vzduchem, přistál s čvachtavým zvukem ve člunu a rozprášil vojáky.

"Přidělejte to lano ke skobám," nařizoval Guterrez.

Tucet rukou provleklo lano kovovými závlačkami na přidi pramice a skupina vojáků na břehu připevnila druhý konec k uzavazovacím kolíkům a začala společnými silami loď přitahovat. Pramice přistála s otřásajícím úderem v měkkém bahnu a další se rychle připravily, zatímco vojáci na palubě horečně tahali za uzavazací lana.

"Nástup!" zavelel Guterrez a rotní poddůstojníci po něm rozkaz opakovali. Vojáci se seřadili u boku pramice a do vody pleskl plaňkový můstek. Z břehu se ozvaly kvilivé zvuky, to se dudácká kapela prvního pluku připravovala doprovodit vylodění a nástup svých vojáků do předmostí pochodovou hudbou.

Operace Rejžák se rozbíhala.

* * *

Geoffrey Niles opatrně zafoukal na kávu v šálku a usrkl. Velitelská rozprava o posledním cvičení skončila a jemu byla pořád zima z posledních dvou dnů zimních manévřů. Vzdychl, zabořil se hlouběji do křesla, rozhlédl se po jeskyni a vdechl vůni vlhkého dřeva, vápníku a kávy.

To není tou zimou venku, to je tím blbým vlhkem, pomyslel si. Hustý sníh padal tím více, čím méně jej člověk očekával. Všechno ještě komplikovala rychlost, s jakou se vlhkost v téhle zvýšené přitažlivosti vsakovala.

Vnitřek základny byl dosti daleko od přístupů do podzemí, takže tu nebylo o moc víc plesnivo a chladno než v létě. Prostor byl spoře osvětlen zářivkami připevněnými ke skále, a když se člověk chtěl zahřát, zašel do svého pokoje a vzal si s sebou pod pokrývku ohřívač. Všude kolem byly tepelné senzory a ohledy na termální kázeň byly vynucovány drasticky přísnou disciplínou bez ohledu na privilegia důstojníků. Ti byli všichni zachumlaní až po uši... Není to špatný úděl, říkal si. Teď když prokázal, že s nimi dokáže držet krok a není závislý na protekci, se k němu chovali docela přátelsky. Jsou to tvrdí chlapi, usoudil, když studoval jejich tváře. Nebezpeční. Což se ctihodnému Geoffrey Nilesovi zamlouvalo, protože sám vždycky chtěl být tvrdý a nebezpečný chlap.

Ne že by tihle balící byli zrovna podle jeho gusta. Nejsou to gentlemani, to ani náhodou. Až na pár bývalých

kondominiálních vojáků jako byl von Reuther, které ale podezřívá, že dostali padáka. Bylo to poprvé v jeho životě, že se tak důvěrně sblížil s příslušníky nižší třídy, když nepočítá služebnictvo. Svým způsobem je to divné, jako když se člověk dostane do pavilonu opic v zoo. Byli celkem inteligentní, někteří byli dokonce i dost sečtělí, ale měli pramálo společného, vzhledem k tak rozdílnému původu.

Ale stejně se tu cítím dobře, rozhodl se. Posledního půldruhého měsíce představovalo tu nejtvrďší práci, jakou kdy dělal, jak fyzicky, tak duševně. Cítil se po neustálém výcviku zocelený a ve vynikající kondici, vyrovnaný a plný sebedůvěry. Konečně jednou nikomu ani za mák nezáleží na tom, kdo je můj prastrýček, říkal si. Dokonce to ani nevědí. Veškerý respekt, který získal, patřil jen jemu a nikomu jinému.

O tomhle ani nemluvě, usmál se šťastně a podíval se na Skilly. Mluvila s dělostřeleckým specialistou von Reutherem pravděpodobně o poslední mimoplanetární zásilce a o překvapení, které pro ně znamenala.

Ucítila jeho pohled a vrhla na něj úsměv. Usmál se na ni také a zdvihl šálek.

"Polní primo," řekl pobočník. Skilly zdvihla ruku, aby zarazila von Reuthera. "Poradce" - žoldněř nebylo slovo, které by Spartská lidové osvobozenecá armáda použila pro mimoplanetární spojence - "říká, že tady je pro vás naléhavá zpráva, paní."

Skida nezměnila výraz, ale Niles ji už teď znal natolik, aby postřehl náhlé napětí v její leopardí eleganci. Když vyšla z jeskyně do vedlejší místnosti, konverzace odumřela. Ticho houstlo, dokud je nepřerušil výkřik.

Niles zamrkal. Znal to vzrušené zvířecí zavřeštění až příliš dobře, stejně jako jeho obvyklou příčinu, ale nějak se mu nechtělo věřit, že by Skilly prožívala orgasmus nad radiovou depeší. Ostatní si vyměnili udivené pohledy a úsměvy.

Dvoukudlička se obrátil a praštil s šílenou bezuzdností malíkovou hranou o skálu. Když se velitelka partyzánů vrátila do místnosti, přímo to z ní vylétlo. "Hora se pohnula. Spolklí návnadu!" Zdvihla pěst do vzduchu. "Ať žije revoluce!" Niles cítil, jak se mu napjaly svaly. Byl to strašidelný pocit, jako kdyby se mu zježila srst, podobně jako psovi, který cítí kořist. Hlavou mu prolétla slova, starobylá slova...

Však seržantovi zprávu dali, v Askertonu kde rozbili stan... "Vysoká, kterou jsme druhdy štváli dávno již našla zmar."

Možná nebylo dobře uvažovat takhle o lovcích, ale v tuhle chvíli nebylo v obydleném vesmíru místo, kde by byl raději.

Důstojníci vstali a začali provolávat slávu. Snad z přesvědčení, snad z prostého pocitu úlevy, že čekání je u konce.

Když Skida znovu promluvila, oznamovala řízně rozhodnutí.

"Všeobecný poplach. Velitelé operačních skupin, shromaždiště podle plánu Buchar. Takadi" - ukázala na mejdžijského styčného důstojníka a technického specialistu - "ať máš svoje překvapení v pohotovosti. Dvoukudličko, začneme se jim míchat do toho jejich pikniku okamžitě, jak zjistíme, že svůj plán nemění. Hned potom Skilly chce, abychom je trochu popohnali a vyvedli z rovnováhy. Starší skupinový velitel Nilesi, ty si vezmi..."

* * *

Praporní velitelé milice účastníci se operace Rejžák, operační skupina Erwin, se shromáždili kolem velitelského karavanu se svými štáby. Owensford použil svůj zabudovaný projektor k promítnutí mapy na spuštěnou rampu svého velitelského obrněného transportéru.

"A budete potřebovat pozorovací stanoviště tady, tady a tady," říkal Morrentesovu majorovi velícímu záložním jednotkám na předmostí, a zároveň mu ukazoval postavení na mapě. Tvořilo polokruh kolem prostoru vyloďení.

Vyvýšenina pro řízení palby.

V údolí řeky Rhyndakos padl soumrak, ale na improvizovaném vyloďovacím prostoru plály obloukové lampy, zatímco muži vynášeli z pramic výzbroj přes kořeny a bláto na pevnou zemi. Z vyloďovacích ramp vyváděli mezky a jejich žalostné hýkání se odráželo od tichých břehů řeky. Prázdné pramice svazovali dohromady a vytvářeli improvizované doky, překryté prkny přivezenými pro ten účel. Uprostřed sto metrů širokého proudu manévrovaly parníčky, snažící se ze všech sil navzájem vytvořit souvislou spojenou linii. Kola a kopyta hluše duněla, jak se vojáci vyloďovali na břeh. Občas se ozval ostrý třesk, když padl některý z poražených stromů. Dva mílníční pěší prapory kopaly kolem předmostí zákopy, čistily palebné zóny, stavěly sruby a přístřešky, kulometná hnízda a lůžka pro minomety, kladly minová pole a natahovaly ostnatý drát. Z příkrého srázu byla ke kotvišti vybudována povalová cesta a výzbroj poslední pochodové kolony byla vyložena z lodí a naskládána na hřbety čekajících mezků.

"Uděláme si cvičné střelby," oznámil důstojník bratrstva. "Nacvičíme si asi kilometr odsud stavbu krytů a nástražných pastí."

Za ním nafukoval jeden z techniků legie malý plastický balon. Roztáhl se do polokoule neutrální barvy velikosti asi dvou míčů na hraní. Připevnil k němu kus plastického mechanismu, uvázal celý přístroj na konec tenkého drátku a nechal jej odvíjet zároveň s tím, jak balon stoupal.

"To vám poskytne nezbytné zpravodajské informace v reálném čase," pokračoval Owensford. K balonu byla připevněna malá přenosná kamera, která měla relativně bezpečně umístěný optický procesor. Proto byly tyto průzkumné balony tak levné a daly se používat téměř marnotratně. "Prošpikujeme tady ten les komunikačními spoji a kamerami, takže bezpečnost perimetru bude dostatečně předimenzovaná. Také tu rozprostřeme laserovou kamuflážní síť, takže se při vysílání nebudete muset bát narušení a odposlechu. Tahle základna je absolutně a životně důležitá. Roboty udržujte v pohotovosti, ale nepoužívejte je, dokud nebudete opravdu muset."

Major Morrentes byl farmář, muž střední výšky s opálenou tváří a pružnou svalnatou postavou, kterou bylo možné pozorovat na druhé a třetí generaci Spart'ánů.

"Stejně bych šel radši s vámi, plukovníku," řekl zklamaně. Z obličeje mu zmizel jeho věčný úsměv. "Můj pozemek sahá až dolů k Dodoně. Zabili mi dva dělníky, dobré chlapy a členy Fraternity, minulé jaro. A to nemluví o ukradeném dobytku a zničeném zařízení. Trestanci, kteří mi ukradli člun, jsou určitě někde tady."

"Není vyloučené, že se dostanete do akce i tady, majore," uklidňoval ho Owensford. Trochu jej znepokojovala zarputilá nenávisť, jakou vojáci z řad bratrstev chovali vůči svým nepřítelům. Už jsi žoldněrem moc dlouho, říkal si. Vzpomeň si, co je boj ze vzájemné nevraživosti zač. "Jenom nezapomínejte, že váš primární úkol je udržovat řeku v našem týlu otevřenou!"

"Provedu!"

"My ostatní se teď dáme na pochod po praporech kolonách."

V čele bude značně posílený prapor prvního spartského královského pluku. Dvanáct von Alderheimových tančíků a dva tucty obrněných transportérů. Nepovezou pěchotu, ale budou mít ve vleku těžké minomety, povezou palivo a radarové a spojovací zařízení ze zásob legie. Velitelský vůz stejného typu poveze štáb a jeho vybavení. Následovat bude zbytek prvního praporu prvního pluku, asi osm set mužů se svou výstrojí na nákladních mezcích. Dalších šest praporů prvosledové milice, každý z nich představující sedm až devět set mužů. Dostatečné vzdálenosti mezi jednotkami zaručí každé z nich prostor a kolony tak pokryjí dostatečně velkou plochu, aby si mohly poskytnout okamžitou vzájemnou podporu, kdyby snad narazily na nepřitele.

"Vždycky po půldenním pochodu" - to představovalo víceméně patnáct kilometrů - "necháme na místě jednu rotu a dvě minometné baterie." Vrcholky kopců s dobrým palebným polem, dosažitelnou vodou a výhodným postavením, které budou sloužit jako průzkumné základny. "S raketovým přispěním tak budou těžké minomety vytvářet překrývající se palebná pole po celé naší trase. Jakmile dorazí po řece posily, doplníme s nimi tato postavení a jednotky odtud stáhneme, aby se vrátily ke svým praporům. Operační skupina Wingate a Till Eulenspiegel bude provádět to samé."

"Až dorazíme sem" - ukázal na světelný bod v místě asi tři sta dvacet kilometrů na sever - "nepřítel bude muset buď přijmout boj, anebo utéct. V každém případě naše zpravodajská družice je uvidí okamžitě, jak budou nuceni přesunout větší jednotky, a tak se dokážeme přeskupit a buď je zničit, anebo je pronásledovat k úpatí Dračího hřebene. Mají očividně vynikající obranný systém proti družicovému sledování, ale skutečnost, že jsme je dosud nespátřili, znamená, že jejich počty jsou omezené."

Bylo nepravděpodobné, že by rojalistické vojsko dokázalo zajmout partyzány, pokud by povstalci opustili svou těžkou výzbroj, i když s sebou vzal dostatek koní, aby v takovém případě mohl postavit dost velké jednotky hipo-mobilní pěchoty. Ale samozřejmě pokud ukořistí nebo zničí nepřátelskou výzbroj, tak cvičení bude úspěšné bez ohledu na to, jestli se jim podaří uskutečnit ještě něco jiného.

"Jakmile s tím budeme hotovi, můžeme přeměnit některé naše palebné posty na stálé předsunuté pevnůstky, vyměňovat v nich podle potřeby mílní posádky a použít další polní pluky k vyčištění většího území." Partyzáni budou pořád schopni infiltrace, ale bude to pro ně nekonečně obtížnější a nebezpečnější, jakmile jednou budou přinuceni operovat ze základen daleko od Eurotas. "Nějaké dotazy?"

"Ano, pane." Kapitán princ Lysander, kódové označení střelec 6, který povede oddíl průzkumníků. "Je nepravděpodobné, že bychom dosáhli taktického nebo strategického momentu překvapení." Je to nemožné s jednotkami plavícími se po řece ze Sparta City a s milicí zmobilizovanou po celém Středním údolí. "Proč povstalci ještě nic nepodnikli?"

"To nevím, kapitáne. Předpokládám, že to brzy zjistíme."

* * *

"Čelíme útoku ze tří směrů," vysvětloval von Reuther s německým přízvukem v hlase a poněkud pedanticky, jak se sluší na kondominiálního veterána. "Ze severu, ze středu a z jihu, jak jsme očekávali na základě svých předběžných zpravodajských informací. Pravděpodobně v důsledku naší dezinformace je hlavní schwerepunkt na jihu, zatímco síly ze severu slouží jako mobilní kovádlina a střed pravděpodobně jako úderná záloha."

Ukazovátkem pohyboval od Olynthosu na severu doprostřed Rhyndakosu na jihu a cestou se zastavil, aby poklepal na číslice v okénku, představující ústřední vyloďovací prostor královských sil na pravém břehu Eurotas.

"Mobilizované mílní jednotky jsou v pohotovosti na břehu Eurotas; jsou určené jednak k zablokování toho směru a za druhé jako pohotovostní zálohy. Mobilní mechanizované zálohy jsou v Olynthosu a v Dodoně."

"Útok bude mít formu svírajícího se soustředného prstence a dojde k pokusu zaškrtnutí naše pohyby. Jednotlivé části nepřátelských sil jsou rozptýlené po velkém prostoru - vzdálenosti představují několik set kilometrů - a nepřítel spoléhá na lepší spojení a průzkum. Chce nás znehybnit a zabránit nám včas se soustředit proti kterékoli z jeho kolon. Se svým lepším dělostřelectvem, velením a spojením se bude snažit zdolat ty jednotky našich vojsk, na které narazí. Naše nejnovější informace naznačují, že předvoj každé nepřátelské kolony tvoří vojáci Falkenbergovy legie a Prvního královského pěšího pluku, které podporuje mnoho příslušníků bratrstev. Celkové množství útočících nepřátelských sil je čtrnáct až sedmáct praporů."

Srazil podpatky a podal ukazovátko Skilly. Niles musel ovládnout prudké vzrušení, jež se ho zmocnilo, když se naklonila do světla, které ozařovalo mapový stůl.

Jeskyňe základny jedna za jejími zády kypěly aktivitou jako rozkopnuté mraveniště. Heilóti se připravovali vyrazit do války.

"Děkuji vám, starší veliteli," pronesla vážně. "Oukej. Takže teď víme víc, než si rojalisté myslí, že víme. Moc svůj bitevní plán nezměnili a my teď provedeme první variantu plánu Buchar."

Ukazovátko sklouzlo na jih. "Tahle kolona pod velením Owensforda je nejdůležitější. Prodlírají se dost hustým porostem, ne že by měli moc na vybranou. Starší skupinový velitel Nilesi, vezmeš si jednotku rychlého nasazení a zastavíš je tady." Bodla ukazovátkem do místa vzdáleného asi pět dní pochodu od Rhyndakose. "Den předtím se budou muset rozhodnout pro jeden ze tří alternativních směrů, takže budeš mít dvacet hodin na přípravu. To je dostane

daleko od základny. Až se do nich pustíš a budou mít s tebou plné ruce práce, Skilly tam udeří s jednotkami ze základny po cestě, včetně základny jedna, se vši předem připravenou výzbrojí.

Von Reuther bude velet severnímu křídlu. Jsou víc mechanizovaní a terén je tam víc otevřený, ale vypadá to, že mají velké potíže. Chceme, aby postoupili hodně do hloubky, abychom je mohli zadržet, dokud se nezbavíme jižní kolony. Vy..."

Instruktaž pokračovala, důstojníci byli většinou zticha, občas si do bloků naškrábali nějakou poznámku. Následovala krátká chvíle na otázky.

"Takže," prohlásila Skida nakonec. "Teď ty, Tendžiro." Mejdžijský žoldněr se lehce uklonil. "Až se s nimi srazíme, tak už budou vědět, že je krmíme falešnými družicovými daty - dostanou zprávy od svých vojáků, které se budou od družicových lišit. Takže si připrav protivzdušné rakety. Nilesi," pokračovala, "Tendžirovi lidé ti připravují data o lokaci královských týmů SAS, tak jak se rozmísťují. Nilesi a všichni ostatní, Skilly se opravdu naštve, jestli ty týmy naváží nějaký kontakt. Připravte se je zničit ještě před tím, než začneme bojovat. Ujistěte se, že na to vyčleníte dostatek vojáků, aby to nezvorali!"

"Musíme to udělat pořádně," varoval ji Niles. "Můžu tě ujistit, že ti lidé jsou dobří." Na Tanithu odvedli Bartonovu pozornost dokonale. "Nedokážeme se s nimi vypořádat jen s nějakými malými jednotkami."

"Tak tam pošli velké. Skilly soudí, že jim na těch lidech záleží. Ublíží jim to, když zemřou."

Niles souhlasně přikývl.

"Polní primo," ozval se jeden z důstojníků. "Dojde jim, že jsme napojeni na jejich spojení, když vyřídíme ty týmy SAS. A jakmile jsou naše družice dole, tak jsme slepí stejně jako oni."

"Pořád máme výhodu na své straně," odpověděla Skilly. Ohnula ukazovátko svými silnými hnědými prsty a pohlédla na mapu s hladovým výrazem. "Známe jejich základní postavení a máme svoje stacionární senzory. Vyvedeme je z rovnováhy a budou mlátit naslepo." Zvedla hlavu a pohlédla jim do očí. Niles cítil, jak mu tělem projelo lehké zachvění pod intenzitou toho pohledu.

"Skilly chce vyjasnit ještě jednu věc. Nebojujeme kvůli území, to je jejich hra. Tohle bude dlouhá válka a bude nefér. Dokud totálně neprohrájeme, tak vítězíme. Dokud totálně nevyhrají, tak prohrávají. Udeřte na ně tvrdě, ublížte jim - především těm fraternitám - ale šetřete si maximálně síly, to je ze všeho nejdůležitější." Hluboce se nadechla. "Pojďte. Jdeme na to."

* * *

"Jsme připraveni vyrazit, pane," oznámil Lysander.

"Dobře, princí kapitáne," přikývl Owensford. "Najdi je, chlapče. Budeme se vás držet v závěsu, kdybyste se měli dostat do maléru. Lovu zdar."

Lysander zasalutoval a otočil se. Muži jeho roty tiše vstali, zbraně zavěšené na prsou. Sto dvacet chlapů, pětina z nich přidělení legionáři, protože tohle byla klíčová operace. Muži vypadali neohrabaně a anonymně, jejich šedivé ovčí vlnou podšité parky, kalhoty a bojové zbroje byly skryté pod mramorovanými bílými kamuflážními kombinézami. Tváře měli orámované baňatými přilbami. Žoldnéři a důstojníci měli na sobě legionářské přilby s komplexní mapovací a spojovací funkcí, ozvučením a zesilovači světla. Řadoví pěšáci prvního královského pluku se museli spokojit s vestavěnou vysílačkou a noktovizory. Každý měl těžkou plnou polní, vážící často víc než polovinu vojákovy tělesné hmotnosti, protože s nimi žádní mezci nešli.

Mariovi mezci, vzpomněl si Lysander. Tak si říkali římsí vojáci. Podle Gaia Maria, který asi sto let před Kristem reformoval republikánskou armádu, zrušil neohrabaný trén a naložil na záda každého legionáře kosti lámající bagáž. Ve válce se některé věci nemění.

Ani umírání se nezměnilo.

Budeš mít radiové spojení přes letadlo a můžeš se ztratit, říkal si Lysander. Protože bylo k dispozici tak málo letadel, musely mapovací týmy vykonávat dvojnásobnou a trojnásobnou práci - navíc ještě průzkum a zásobování předstunutých sil. Nicméně měli alespoň spojení přes družice a navigaci, dobré fotomapy.

Rád bych věděl, jak se cítil Falkenberg, když poprvé vedl vojáky do pole. Měl strach? Bylo by zajímavé to vědět. Teď je to horší než na Tanithu. Tam jsem mohl přijít o život jenom já a Harv, kdybych to zpackal.

"Hněte sebou," zavolal. Velitelé čet a poddůstojníci opakovali výzvu po něm. První četa vešla do čekajícího lesa a za necelou minutu naprosto zmizela z očí. pojdte za mnou. Se svými štíty, nebo na štítech, bratři." Před námi není nikdo jiný než týmy SAS, uvědomil si. Byl to osamělý pocit, téměř tak osamělý jako tíha velitelské zodpovědnosti na bolestivě nezkušených ramenou. Kdyby tam bylo něco velkého, tak by to družicové infračervené senzory anebo SAS zachytily. A máš za zády celý prapor.

Harv se držel těsně u něj, lehce si vykračoval s těžkou polní a vysílačkou. Před obličej si sklopil kryt přilby a nastavil vyšší intenzitu světla. Vstupovali do hlubší temnoty pod korunami stromů, bílé stíny na pozadí noci.

* * *

Seržant Taras Hamilton Miscowsky natáhl ruku s balíčkem pemikanu a ostatní členové jeho čtyř SAS se stulili pod ochranu spadaneho dubového listí. Svou celtu napnul přes kořeny v místě, kde byla v koruně stromu díra po ulomené větvi. Podle příručky bylo možné zatopit v dobře stíněných kamínkách, zakopaných částečně v zemi, a Bůh ví, že v téhle vlhké zimě by horká káva nebo čaj přišly k dobru. Ale nehodlal nic riskovat.

Vyhlédl do černého nočního lesa. Tma jako v duši výběřčího daní, pomyslel si.

Les kolem něj by člověku zvyklému na pozemská teplotní pásma připadal napůl důvěrně známý, napůl zvláštním způsobem podivný. Stromy se zdály všechny stejně staré, žádný nebyl starší než sedmdesát osmdesát let. Jejich podrost byl příliš hustý a zahrnoval všechno možné, od vřesovce až po plané růže, občasné trsy místní odrůdy mechu, jejichž olivově šedé ostrůvky bojovaly předem ztracený boj s agresivní trávou. Leželo tu mnoho padlých stromů, které vyrostly příliš vysoko a nedokázaly vzdorovat přitažlivosti o pětinu větší, než na jakou byly jejich geny připraveny. Chaotická ekologie, tak zněla instruktáž z V-disků.

Seržanta Miscowskyho nic z toho nezajímalo. Narodil se na planetě Haven, kde byla vždycky zima a téměř vždycky hrozně sucho, a všechny lesy mu byly shodně cizí. Představovaly pro něj problém, který je nutno poznat a rozřešit. Opravdové starosti mu dělala skutečnost, že po týdenním průzkumu ještě nic neobjevil. Nic, nula, kulový. Podíval se na hodinky. Půl druhé, blíží se čas pravidelné relace.

"Andy, vyšli signál," řekl.

Andy Owasee byl veterán legie, který byl přijat do SAS těsně před tím, než odletěli z Tanithu. Ostatní dva byli místní kluci. Dobří chlapi, zvyklí lovit v divočině, ale raději by s sebou měl víc veteránů, chlapů, kteří byli s jádrem legie na Novém Washingtonu.

"Není to riskantní?" zeptal se jeden ze spartských nováčků. Šeptal a pusou mřil k zemi.

"Ani ne," odpověděl Miscowsky. "Balon je přímo nad námi." Tady kolem severovýchodního toku Eurotas jich hlídalo několik.

"Jsou to jenom impulzy, nic se nevysílá tam a zpátky, zpětně vazební smyčka. A stejně jsou kódované." Signál k balonu, od balonu k družici a od družice každému, kdo jej potřebuje slyšet.

Ve tmě něco zařvalo. Něco velkého a hladového, uvědomil si Miscowsky. Tady se aspoň místní dravci neschovávají v bahnitých dírách, aby vám zařali drápy do prdele, když na ně vlezete, jako to dělají na Tanithu. Koneckonců jsou to všechno dovezené druhy ze Země a pozemští masožravci byli všichni potomci předků, kteří se naučili vyhýbat se člověku už před milionem let.

"Mám to, seržo," řekl Owasee a podal poddůstojníkovi tenké optické spojovací vlákno. Zastrčil je do zásuvky na okraji své přilby a potom se usadil do pozorovací polohy.

"Zatáhněte celtu," nařídil Miscowsky. Ujistili se, že nezůstala ani skulinka, a potom se seržant dotkl přilby. Na pončo rozprostřené na hrbolaté zemi se promítla nezřetelná mapa terénu.

"Kapitán Mace? Hlídka čtyřicet devět, pozice" - dotkl se mapy promítnuté přilbou, a ta automaticky vyslala souřadnice - "příjem".

"Slyším vás, hlídka čtyřicet devět. Nějaké známky života?"

„Nic, pane, a dělá mi to zatracené starosti. Je tu spousta zvířet" - málem vrazili přímo do jeleního stáda s nejméně stovkou laní - "a stop, ztracených podkov a starých ohnišť, nespíš lovci. Jestli je to nepřítel, tak za sebou zametají opravdu šikovně." V jedné jímce našli také mrtvé tělo, asi rok staré, které vypadalo, jako kdyby se jej nedotklo nic jiného než mravenci. Nohy byly na čtyřech místech zlomeny a kolem bylo několik prázdných plechovek.

"Tohle místo je jako švýcarskej sejra, samá jeskyně a díra, pane," pokračoval Miscowsky. Poslouchal. "Ano, pane, já vím, že je to velký prostor, ale připadá mi to, jako kdybychom se pohybovali uprostřed prázdné bubliny. Řekl bych, že si s námi hrajou na schovávanou, náčelníku."

"Jaká je vaše situace?"

"Táboříme vysoko. Zakopání. Perimetr je střežené akusticky. Dělá mi to starosti už týden, a..."

"Seržo. Zvuk!"

Všichni tři muži ztuhli, jenom Miscowsky sunul ruku k celtě. Nastavil vysílání na maximum. Důstojník na druhém konci pochopil, že jde o poplach a tiše čekal na příjmu. Poddůstojník zavřel oči, aby se soustředil.

Skřípot, vítr, někde daleko tlukot zvířecích kopyt. Potom zaprašnění... to mohla být větev zlomená větrem. Zvuk tření a potom trhané látky. Tlumené cvaknutí kovu. Nějaký blbec čekal moc dlouho, než se začal stahovat do bezpečí.

"Někoho máme na odposlechu. Tři sta čtyřicet metrů, azimut dva devět pět. A je tam další. Čtyři sta pětáctýřicet, azimut jedna sedm pět."

"Jsou všude kolem vás?"

"Možná,"

"Čekejte."

"Zde Hartley," ozval se hlas. "Jste si jist?"

"Naprosto,"

"Začněte,"

"Palebná podpora. Souřadnice tři sta čtyřicet, azimut dva devět pět, pohyblivý cíl. Souřadnice čtyři sta čtyřicet pět, azimut jedna sedm pět, stacionární cíl. Budou další."

"Na cestě."

Dlouhá pauza, potom záblesk světla někde ve směru praporu. Rozsvítla se ohromná raketa a obloukem je přeletěla.

"Plíží se, přibíjí je na místě!"

Miscowsky zkoumal terén pod pozorovatelnou. "Zatraceně," mumlal. Blížilo se k nim padesát mužů. "To je tedy závod vo život," poznamenal.

"Myslíš, že nás našli?" zeptal se Owasee.

"Možná ne." Miscowsky začal na své rukávové konzoli vyklepávat vzdálenosti a souřadnice. "To bude těsný... aha."

Stopky na zápěstí bledě svítěly. Padesát pět sekund. Padesát čtyři. "Zásah za padesát sekund. Dávejte pozor, kde budou, až se balon vznese." Na tváři se mu objevil vlčí úsměšek.

"Střelec šest," ozval se Lysanderovi v uchu tichý hlas. "Zde je třetí četa. Našli jsme minu."

"Stát," zvolal Lysander na postupující jednotku. "Obranný perimetr." První věc, na kterou za třídní pochod narazili, kromě stop zvěře a otisků kopyt.

Před ním a po obou stranách se muži zastavili a zmizeli z dohledu. Schovali se za padlé stromy, ve stínu krovín, anebo se prostě zahrabali do sněhu, až jim koukaly jenom oči a bílé natřené ústí pušek. Nedělali skoro žádný hluk. Občas se ozvalo divné chřupnutí, cvaknutí závěru zbraně. Spolu s Harvem klesli na jedno koleno a počkali, dokud se neobjevil průzkumník ze třetí čety. Voják mu dal rukou signál na dvacet metrů. Tiše jej následovali přiskoky kryt od krytu. Posledních tři sta metrů se plazili.

"Pane," podporučík udýchaně vysvětloval, když se doplazili pod ochranu velkého buku. Sníh tady byl mělký, na druhé straně stromu, odkud vály převažující východní větry, byla velká návěj. Z tlustých větví visely rampouchy, patrně pozůstatky tání loňského roku.

"První to zahlédl monitor Adriotti."

Adriotti byl legionář, muž s tmavou tváří a jizvami, které se táhly až k límci jeho parky. Mohlo mu být čtyřicet, možná padesát let. Ostražitý, ale s výrazem flegmatické rezignace, která šla hlouběji, než kam mohla dosáhnout slova.

"Pane," hlásil. Měl těžký akcent, ale nedalo se přesně určit jaký. Byl to přízvuk člověka, který celý dospělý život mluvil anglicky jako jazykem cizinců s lidmi, pro které angličtina také nebyla rodným jazykem. "Tady. Sníh je akorát k nástražnému drátu, tam mezi těmi stromy."

Lysander přepnul stínítko své přílby na infračervený příjem. Nic, nastražená past tam ležela sama, to znamenalo, že už je tam nějakou dobu. Risknul krátké zapnutí ultrazvuku, a potom obraz zmrazil. Zprohýbaný disk spočívající na nízké trojnožce v houštině, pouhým okem nezachytitelný. Drát byl ve výšce kotníků napnutý mezi třemi stromy pět metrů od sebe, přišroubovaný do kůry plastikovými vruty. Mezera mezi stromy se nabízela jako přirozená trasa každému, kdo se nechtěl prodírat houštinou, a každý, kdo by tudy prošel, byl by roztrhán na tisíc kusů,

"Všem jednotkám," řekl. "Zůstaňte na místě a hledejte miny. Nemusím vám říkat, abyste byli opatrní. Zakopejte se. Kompletní obranný perimetr."

Když už se voják musí zastavit, nikdy nepochybí, když se zakope. Příručky říkaly, že minová pole a ostatní překážky slouží především k tomu, aby přibily pěchotu na místě a umožnily tak na ni zaútočit.

"Spojař, dejte mi velitelství."

* * *

"Kolik?" zeptal se Owensford, když Mace dokončil hlášení. Kontakt. Je to tady.

"Pane, na Miscowskyho a jeho tým útočí nejméně jedna rota. Tým Z-2 se dosud neozval. A-1 a A-2 hlásí nějaké náznaky. Něco se blíží. Deightonův tým je napaden. A Laramieho."

"Deighton, Laramie a Miscowsky. A Katz se nehlásí. Trefa," řekl Owensford. "No dobrá, tak je pošleme, aby zjistili, co to je."

Najít a zabít. Každý z týmů SAS byl vybaven zaměřovacím zařízením, které určovalo souřadnice týmu plus souřadnice cíle, na nějž navádělo přilétající střely Thoth. Ty byly normálně vystřelovány z letadel, jež se držela za obzorem od postavení týmu. V tomto případě nebyla žádná letadla k dispozici, a tak bylo nutné použít raketové nosiče. To by se nemuselo vyplatit, kdyby vystřelené rakety nenašly žádné cíle, ale Peter si nemyslel, že by jim tohle hrozilo.

"Rušení! Ruší náš radiový provoz," oznámil Mace.

"Rušení," potvrdil Owensford. "No jo, po tom incidentu u Spartosky jsme to čekali. Vystřelte antiradiační rakety. A nepřestávejte navádět Thothovy střely." Tyto rakety se řídily podle vizuálního kontaktu a uplatňovaly samonaváděcí systém, který bylo téměř nemožné rušit, a to dokonce i hrubou silou.

"Aye, aye, pane!"

Owensford studoval mapu. Miscowsky byl Z-1 a postupoval před královskou kolonou směřující na sever od Rhyndakosu, Katz jako Z-2 postupoval stejným směrem. Týmy T-1 a T-2 postupovaly s centrální kolonou a směřovaly přímo na západ od příhodné zátoky řeky Eurotas. Týmy A-1 a A-2 byly před severní kolonou, postupující jihovýchodně od Olynthosu.

"Věděli dobře, kde mají hledat," řekl Peter nahlas. Uvažoval, co to znamená. Existoval jen jediný způsob, jak se to mohli dozvědět. Otočil se k pobočnickovi, Andy Lahrovi. "Andy, oni věděli, kde mají hledat. Souhlasíš?"

"Ano, pane."

"Jericho. Vyšlete signál všem jednotkám. Jericho."

"Provedu."

Peter zdvihl mikrofon. "Maci, vyšli signál všem svým jednotkám. Kód Jericho. Opakuji, kód Jericho. Rozumíš?"

"Provedu. Kód Jericho."

* * *

"Zpráva, pane kapitáne." Oslovil jej seržant spojař Masterson naléhavě.

Lysander se zamračil. "Musím mluvit s velitelstvím..."

"Oni vysílají, pane. Jericho. Kód Jericho."

"Jericho."

"Ano, pane. Mám pro takový případ speciální rozkazy..."

"Já vím," řekl Lysander. "Dobrá. Potvrďte příjem."

"Potvrzuji Jericho," řekl spojař. "Opakuji, potvrzujeme Jericho. Všem jednotkám operační skupiny dýmavnice čtyři,

svrchovaný rozkaz, vaše heslo je Jericho, kód Jericho. Opakuji, kód Jericho."

Jericho, pomyslel si Lysander. Vycházejte z toho, že všechny spojovací provoz je sledován nepřítelem. Vycházejte z toho, že všechny šifry a kryptogramy jsou prozrazeny. Veškeré spojení bude napříště probíhat podle kódovací knihy anebo otevřenou řečí s předpokladem, že nepřítel naslouchá.

"Máte tady další," ozval se Masterson. "Tahle správa je jenom pro nás. Střelec šest, kód Holubí kopec. Kód Holubí kopec."

"Dobře. Děkuji vám." Lysander rychle vyťukal na své rukávové konzoli: holubí kopec.

předpokládáte, že nepřítel je silnější, než jsme čekali.

"Bennington," řekl Masterson. "Počkejte vteřinu, tohle není pro nás. Tohle je naše. Saratoga. Tygr. Opakuji, Saratoga, Tygr."

SARATOGA, vyťukal Lysander,

ZAKOPEJTE SE A NANDEJTE TO NEPŘÍTELI. POTVRZUJI NEOMEZENOU PALEBNOU PODPORU.

Naťukal:

TYGR.

bůh nám žehnej, není nad nás.

* * *

"Dobře," řekl Owensford. "Od této chvíle jenom podle knihy kódů."

A díky Bohu za ten podezřivý nápad. Kódy už moc nevyhovovaly. Člověk nemohl vyjádřit nic jiného, než co ho napadlo předem a co zanesl do kódové knihy, anebo případně do osobní databáze. Měly však tu ohromnou výhodu, že byly nerozluštitelné. Nepřítel by musel ukořistit kapesní počítač neporušený, a i v takovém případě by si nadlouho nepomohl, protože významy kódových slov se měnily den ode dne a jednotku od jednotky.

"Zakódujte tohle," nařídil Owensford Andy Lahrovi. "Týmy A-1 a A-2 změní pozice a budou udržovat radiové utajení, které přeruší jedině v případě napadení nepřítelem. Jejich primárním úkolem je, aby se chlapi dostali domů živí. Vyšlete depeši operační skupině Till Eulenspiegel" - to byla střední kolona. "Opevněte se na místě, naved'te střely Thoth a škod'te nepříteli."

To zabere spoustu času, protože střední kolona byla jenom vějíčka, jednotka v síle pouhé roty, která udržovala intenzivní radiový provoz odpovídající síle praporu. Ovšem vějíčka, která dokázala navést palebnou podporu, byla spíše pastí než vějíčkou...

"Operační skupina Wingate přejde na záložní spojení a bude udržovat pouze formální provoz. Maximální pohotovost: omezte pohyby, připravte se na dotyk s nepřítelem."

"Provedu,"

Zazvonil telefon a spojovací technik zvedl oči od přístrojové desky v zadní části velitelského transportéru.

"Pane, je tady spěšná zpráva od kapitána Collinse."

"Spojte nás. Střelec šest, rozuměl jste kódu Jericho?"

"Rozuměl, Jericho, pane. Pane, mám tady paralelní detekční senzory a miny s nástražnými dráty všude kolem na svém pochodovém směru."

"Hezké nadělení," Owensford pohlédl do mapy. "Touto částí jižního údolí by mohly projet kolové transportéry, zalesněny byly jenom čtyři desetiny terénu, ale když vzal člověk do úvahy jak zalesnění, tak členitý terén, přímo to volalo po napadení. Útok se dal vést celkem ze čtyř směrů v rozmezí padesáti kilometrů po obou stranách prostoru, kde došlo ke styku s nepřítelem, který to celé odstartoval, pátrejte po dálkově řízených minách v okruhu vašeho perimetru, Lynne," řekl.

"Doprdele, nikdy by mě nenapadlo... promiňte."

"To je v pořádku," uklidnil ho Owensford s ponurým úsměvem. "Jsme jen čtyři kilometry na jih. Máte své rozkazy, střelec šest. Držte se na své pozici." Otočil se. "Andy, jak mám říct "k vyčištění minového pole použijte výbušniny. Šetřete lidské síly."?"

"Slovník. Hildebrand."

"Jasně. Kapitáne, vaše kódy jsou Slovník, opakuji Slovník. Hildebrand. Opakuji Hildebrand."

"Rozumím. Slovník, Hildebrand. A také pro vás kód Tygr. Konec."

"Andy, zkontrolujte, zdali všechny jednotky potvrdily stav Jericho," nařídil Peter. "Potom mě spojte s operační skupinou Atlas, to je podplukovník Barton." Dnes večer měli všichni na sobě brigádyrky královského vojska. To představovalo ústřední zálohu v Dodoně. Alespoň že spojení s nimi bylo bezpečné.

Chvilé čekání. "Zde Barton. Připraven přijmout depeši utajovačem zpráv."

"Rozumím. Proveďte." Ve sluchátkách slyšel tajemné zpěvavé zvuky. "Zakódováno."

"Zakódováno," potvrdil Barton. "Oukej, zařídím se podle toho."

"Máš stejný dojem jako já, Aci?"

"Myslíš ten radostný pocit plný očekávání, který se dostaví těsně před tím, než si strčíš ptáka do drtiče odpadků? Jo, mám."

"Jak si to vysvětluješ?"

"Buďto to je agent na místě, pirátské napíchnutí satelitu, anebo obojí. Vědí víc, než jsme si mysleli, a jsou silnější, než jsme očekávali."

Nehovořili videofonem, ale Peter si dovedl živě představit Bartonovu tvář s cynickým úšklebkem a s párátkem v

zubech. "Jaký je stav záloh, Aci?"

"Nominální. Samozřejmě Thothovy střely mizí hrozivým tempem, a to samé protiraketové střely."

"Má to nějaký účinek?"

"Jistě. Jejich rušení zrovna přestává a Miscowsky s Katzem si užívají jako na manévrech. Zmáčkli mezi sebou nejméně celý prapor."

"Myslíš si, že chytáme veškerý jejich radiový provoz?"

"K čertu, to ne."

"No jo, chápu," vzdychl Peter.

Owensford se znovu podíval na mapu. Čtyři prapory příslušníků bratrstev s operační skupinou Erwin na jihu a posila představovaná jedním praporem prvního královského pěšího pluku. Totéž se týkalo operační skupiny Wingate na severu. Jedna rota jako vějička. Mechanizovaný prapor prvního pluku je někde kolem Olynthosu se dvěma jednotkami obrněných vozů připraven podpořit operační skupinu Wingate. Čtyři roty legionářů v Dodoně s veškerými terénními vozidly, která bylo možné sehnat ve Středním údolí, dosti rychlé na to, aby mohly posílit buď Wingate, nebo Erwin. Na mapě vypadaly postupující kolony jako čelisti nějaké šelmy, zavírající se kolem jižního středu údolí. Ve skutečnosti představovaly méně než deset tisíc mužů pohybujících se krajinou s obtížným terénem větší než řada států doma na Zemi.

Pokud by počítal milici, s kterou Ace dokáže zázraky, záloh bylo dost. Další prvosledová brigáda v plném válečném stavu tvořená odvedenci bratrstev, připravená na březích řeky v případě nutnosti zasáhnout, a nějakých dvacet tisíc druhosledových bojovníků ve zbraní, tvořících obrannou linii, mu dodávalo pocit jistoty. Pětkrát větší množství bylo připraveno ve třetím sledu. Ženy, starší muži - žádné polní jednotky, ale lidé připravení bojovat a vykonávat pomocné práce. Naneštěstí nikdo z nich nebyl mobilní. Požehnáním a zároveň prokletím Sparty byla řeka Eurotas, která umožňovala natolik snadnou přepravu zboží v obydlených oblastech, že nebylo téměř nutné vyvíjet pozemní dopravní infrastrukturu.

Neměl jsem si přece jenom vzít s sebou víc milice? Trápil se. Potom: Ne, důvody proti jsou pořád pádné. Je už tak riskantní, že je nechává v pohotovosti jako zálohu pro případ nouze.

Dobrá milice pořád představovala vojáky na částečný úvazek, nezkušené v manévrování velkých jednotek. Bojovníci bratrstev byli prvotřídní ve svém vlastním okolí. To byl jeden z důvodů, proč na Spartě nikdy nedošlo k nějakému závažnému rozkolu. Bratrstva dokázala při prvním poplachu postavit do zbraně tři sta tisíc lidí. Nevýhoda švýcarského miličního systému byla ta, že když se všichni povolali do zbraně, nezůstal nikdo na práci. A spartská ekonomika byla v současné době v dost špatném stavu.

Kdyby jich padlo příliš mnoho, mělo by to fatální následky. Sparta by tak okamžitě oslabilu své obranné síly, jenomže bratrstva byla železnou kosterou, která držela jednotlivé části údolí pod vládní kontrolou.

"No dobrá, zkusíme to, ale opatrně," řekl si nakonec. "Tahle operace je koneckonců jenom průzkum bojem." Nejlepší způsob, jak co nejvíc zjistit o nepříteli, je bojovat s ním. "Všechno závisí na tom, co vlastně mají a jak dobré to je. Už jsme se o tom něco dozvěděli. Je fakt, že jsou docela dobří a mají bezpečný systém spojení. To je víc, než máme my." Owensford přemýšlivě pokýval hlavou. Měl nepříjemný dojem, že nepřítel se na tohle připravoval léta. Všechna údolí se dala provázet optickými spojovacími vlákny a permanentními pozorovateli.

"Hlavní věc je nepřijít k úrazu," řekl Peter. "Zdůrazněte to všem jednotkám. Jestli si druhá strana chce zahrávat, zakopáme se a utlučeme je. Jsou lepší, než jsme si mysleli, ale pořád je to jenom lehká pěchota.

Mezitím ať se týmy SAS stáhnou domů, ale dávejte jim dělostřeleckou podporu tak dlouho, dokud budou vidět cíle. Kvůli tomu tam nakonec jsou."

"Z toho si hlavu nedělám," odpověděl Barton. "Ale něco mi na celé téhle operaci smrdí."

"Ten dojem mám taky."

"A jsme slepí. Pete, navrhuji, abychom počkali na pár družicových snímků, než se do toho pustíme."

"Ty jim věříš?" zeptal se Owensford nevinně.

"Aha. Teď, když o tom mluvíš, tak ne. Asi nevěřím."

"Takže musíme zkusit něco jiného. Přivez i letadla - jedno pro mne, druhé pro operační skupinu Wingate. Drž je zpátky,"

Vrtulníky s překlopným rotorem s vertikálním startem a přistáním používala Královská spartská jízdní policie pro seismické mapování. Letouny mohly přepravovat celou četnu pěchoty. Právě teď byly naloženy spoustou materiálu. Nemělo samozřejmě význam vystavovat je úrazu. Nasadit letadla na bojišti bylo nemožné od té doby, co se běžně používaly kvalitní rakety naváděné energií cíle. Nepřítel je určitě vlastnil.

"Ty jsi náčelník," souhlasil Barton.

"Vezmi s sebou také... kód..." rychle pátral ve své databázi. "Kód je Babylon."

"Babylon?" Pauza. "Budeš mít Babylon. Co dalšího?"

"To je všechno."

"Operační skupina Atlas, konec."

"Konec," potvrdil Peter.

Další. "Andy, ať se rota těžkých zbraní zakopá a připraví se pro poskytování palebné podpory. Ať rota průzkumníků stáhne všechny své předsunuté hlídky v dosahu dělostřelecké podpory."

Moc opravdových děl neměl, většinou se jednalo o velké minomety, ale pokud se průzkumníci stáhnou, pořád ještě měly dostatečný dostřel.

"Příjem. Týmy SAS hlásí, že nepřátelská činnost ochabuje."

Peter vrhl pohled na výkaz spotřeby munice. "To by se mi zatraceně hodilo. Nemáš nějakou ještě lepší zprávu?"

"Miscowsky hlásí DYNAMO. Znamená to intenzivní boj s nepřítelem."

"Ostatní týmy?"

"Víceméně totéž. Konečně se ozval Katz. Jeho depeše ještě před potvrzením kódu Jericho zněla "JEŽÍŠI KRISTE!" Ted' hlásí "prudké boje, nepřítel má ztráty".

"Dobře." Týmy SAS dělají svou práci, ale nelíbí se mi to. Acovi se to taky nezamlouvá. "Stáhněte je zpátky na základnu. Vyšlete doprovodné hlídky, ať je podpoří."

"Mám návrh," ozval se kapitán Lahr.

"Ven s ním."

"Tohle všechno je přesně podle příruček," řekl Lahr. "Vezměte jed na to, že na eskortu nastraží přepad."

"Máš pravdu. Jo, tak posli s každým doprovodným týmem naváděče střel Thoth. Když budou mít štěstí, zastaví jejich palbu a průzkumníci sebou mezitím musí hodit a vypadnout."

"Provedu."

"A teď mi dej znovu Collinse."

"Nemůžu zaručit utajení."

"Jasně."

"Je na příjmu," oznámil Andy Lahr.

Chvilí bylo ticho. "Zde střelec šest."

"Jericho."

"Chápu."

"Kapitáne, potřebuji přibližný odhad, jak rozsáhlé je asi to minové pole..."

"Asi pět set metrů po levé straně, tři sta vpravo a směřuje do strže, která je asi padesát až sto metrů široká."

Předpokládáme, že nám vyčištění cesty pro vozidla bude trvat minimálně tři hodiny."

"Zůstaňte na příjmu." Owensford studoval mapu. Západní konec minového pole se svažoval dolů do údolí. Odtud směřoval sjízdný svah ke kopci za minami, za nímž následovala členitá zalesněná půda dolů až k nejnižšímu bodu.

Co to Ace říkal o drtiči odpadků? Ta strž by mohla přesně tak fungovat. "Páchte sem vsunout mužský rozmnožovací orgán." No dobrá, past, o které víme, už není žádná past.

"Čekejte na rozkazy," řekl Peter.

Nemá cenu, aby Collins plýtvat lidmi v minovém poli. Nejlepší bude rozbombardovat ten prostor na maděru a skoncovat s tím. Hlavní věc je vyhnout se problémům. Owensford vyřadil rozkazy.

ZAKOPEJTE SE. ZŮSTAŇTE V OKOPECH, DOKUD NEBUDE MINOVÉ POLE VYČIŠTĚNO. POUŽIJEME K VYČIŠTĚNÍ MINOVÉHO POLE DĚLOSTŘELCTVO A VYSOCE EXPLOZIVNÍ GRANÁTY. NERISKUJTE VOJÁKY NA MINÁCH. PŘIPRAVTE SE ZTRESTAT NEPŘÁTELSKÉ ÚTOČNÍKY.

"Andy, prožeh to databází a dej mi kódy. Díky."

"Oukej. Následují rozkazy. Kód Prosinec. Opakuji, Prosinec. Kód Trilogie. Opakuji, Trilogie. Kód Jelení návrší. Opakuji, Jelení návrší."

"Prosinec, Trilogie, Jelení návrší. Provedu."

"Kód Tygr."

"Potvrzují Tygr."

"Oukej, chlapče. Konec." Peter Owensford se natáhl dopředu, otevřel průlez, vyšplhal ven a protáhl si na čerstvém vzduchu záda. Kythéra už vyšla a vysílala své bledé měsíční světlo mezi mraky, ženoucím se po obloze. Měnil na hledí přilby intenzitu světla tak dlouho, až viděl naprosto jasně. Hlavní těleso operační skupiny Erwin se už rychlým pochodem přesunovalo. Tucet obrněných vozidel se pohyboval kupředu jakoby přískoky. Auta vždy prudce popojela a potom v krytu vyčkávala, dokud je po křídlech neobešla pěchota postupující v rojnici. Za nimi pochodovalo jádro expedičních sil seřazené do rotních kolon, provázené proudem nákladních mezků.

Scéna se měnila přímo před jeho očima. Obrněná vozidla se zastavila a vyhrnuly se z nich osmičlenné posádky, které začaly zakopávat těžké zbraně. Lopaty a radlice ženijních buldozerů začaly ve svahu hloubit prostorná palebná postavení pro minomety. Ještě o něco níže se zakopávali vojáci velitelské jednotky, připravující si pavoučí díry a jámy pro své gatlingy.

"Pane, nadporučík Fissop." To byl náčelník velitelské čety. "Žádám o povolení pokácet okolní stromy, abych mohl zpevnit okopy."

"Jak je ctěná libost," souhlasil Owensford a dále zkoumal mapu.

Předpokládáme, že v blízkosti toho minového poleje nějaká blokující jednotka. Nemůže být moc veliká. Takže, jaké směry útoku se zde nabízejí... Aha.

"Zpráva třetímu bratrstvu. Stáhněte se na dva kilometry západně od nás a postupujte podél tohoto hřebene" - ukázal na něj světelným ukazovátkem - "s minomety připravenými k palebné podpoře" - byly to 125 mm kusy přepravované na hřbetech mezků - "a začněte průzkum tady." Tak by se měli dostat přímo do týlu nepříтели, který tam čekal, až obejde minové pole.

"Dvaadvacáté bratrstvo se bude držet v určené vzdálenosti na levém křídle třetího, připravené je podpořit. Osmnácté postoupí na vzdálenost pěti kilometrů od našeho týlu a padesáté první se připraví k rozmístění na pravém křídle." To bude výhodně zakřivené postavení, připravené k útoku, postupu anebo změně fronty na jediný povel, schopné zničit minometnou palbou níže položené prostory na všech stranách.

"Pane, velící důstojník operační skupiny Wingate."

"Spojte nás."

"Zde Slater," ozval se důvěrně známý hlas.

"Přijem, Georgi," potvrdil Owensford.

"Narazil jsem na zapeklité místo."

"Detaily?"

"Jsou tu miny a mezi mými kolonami pronikají odstřelovači a družstva vyzbrojená raketomety. Ztratil jsem dva obrněné vozy a asi patnáct lidí. Nepřítel má nejméně pětkrát tolik mrtvých. Jsou ochotni riskovat tyhle ztráty, jen aby nás zdolali."

"To je zajímavé."

"Že ano? Kromě toho také moje dvě předsunuté základny na trase hlásí nepříjemnou palbu z minometů. Dvě stopěťadvacítka je sevřely z obou stran."

Owensford měl jenom radary místní výroby, kterým nevěřil. Byly to předpotopní jednopásmové přístroje, jejichž vnitřnosti byly ručně sestavené z tranzistorů a desek vybrakovaných z dovážené spotřební elektroniky.

"Čekejte na rozkazy." Vyhledal kódy pro rozkazy "šetřete munici" a "palte jedině na spatřené a lokalizované cíle". "Kód Hawkwood. Opakuji, Hawkwood. Kód Aragon. Opakuji, Aragon."

"Hawkwood. Aragon. Provedu."

"Čekejte na příjmu."

"Provedu,"

"Zpravodajské informace. Jak je na tom Elový?" To znamenalo elektronický odposlech radiového vysílání.

"Nic, pane."

Existovaly způsoby, jak zvládnout přesuny bez radiového vysílání, ale nebylo jich moc. Jednou z možností bylo přesunout všechno podle předem připraveného plánu. Jako teroristé. To by bylo zajímavé. Přepnul zpátky na velitele severní kolony.

"Za chvíli budeme vědět víc. Pusťte se do toho."

"Provedu. Wingate, konec."

"Tak už přileťte, ptáčekové," mumlal si pro sebe Owensford. "Protože tu sedím úplně slepý."

* * *

"Starší skupinový velitel," ozval se spojař. "Základna jedna hlásí, že v nepřátelském radiovém spojení přes družice došlo okamžitě po útoku na týmy SAS k třiminutové přestávce. Používají teď náhradní provoz, jedou podle kódovací knihy."

"Díky," odpověděl Geoffrey Niles. "Jaké jsou výsledky?"

"Těžké ztráty, pane. Týmy SAS na nás navádějí bombardování nějakých chytrých zbraní, a jsou dobře zakopáni. Rozprášili naše lidi, někteří už jsou odříznuti a na útěku." Dotkl se svých sluchátek, "Poradci říkají, že zbraně jsou vystřelovány raketami krátkého doletu z hlavní nepřátelské kolony. Antiradiační rakety vážně ztěžují práci našich rušiček."

"Zatraceně," Zamračil se. Porážka týmů SAS by byla významnou ranou nepřátelským kapacitám. Nicméně rozkazy Skilly byly naprosto přesné. "Přerušte útok. Nejspíš se pokusí někoho poslat, aby průzkumníky vyprostili. Ať útočná družstva připraví léčky na pravděpodobných přístupových trasách. Jinak zůstaňte ve vizuálním dotyku s nepřitelem a obtěžujte ho minometnou palbou."

"Odvetná baterie zasahuje obsluhy našich minometů pokaždé, když vystřelí."

"Chudáci." Niles pohlédl na chronometr. Byly dvě hodiny. "Kdy dojde k přeletu sledovací družice?"

"Za hodinu sedmadvacet minut, pane." Pauza. "Pane, základna jedna hlásí, že dvě nepřátelská letadla vzlétla mimo letový řád z Olynthosu a Dodony." Měli v obou městech na místě své agenty. Stačil na to jenom člověk s dalekohledem a aretovaným laserovým transpondérem zaměřeným na určité místo v kopcích na západu a na jihu. Šance, že by někdo měl detekční přístroj v cestě úzkého paprsku po těch pár vteřin, kdy byl rozsvícen, byla zanedbatelná.

"Jsou to vrtulníky s překlopnými rotory. Zdá se, že směřují do týlu, aby provedly elektronický odposlech radiového vysílání a pátraly po ukrytých senzorech. Očekávaný čas přiletu čtyřicet minut."

"Výborně," řekl se zuřivým úšklebkem a znovu se podíval na mapu. Nepříteli všechno rychle docházelo, ale pořád na něj ještě čekala překvapení. "Přesunuji se dopředu, abych převzal velení přehradné jednotky. Sutčukile," oslovil svého pobočníka, "nepřestávej mě informovat o pohybech těch letadel."

"Provedu," odpověděl deportovanec z Thajska. Byl to malý podsaditý muž s úsměvem, který se mu nikdy neobjevil v očích. Aristokrat a nadějný umělec, který byl Migračnímu úřadu podstrčen v důsledku nějakého lokálního boje o moc. Venku se znatelně ochlazovalo pod slábnoucím světlem zapadajícího měsíce. Niles se na chvíli zastavil, aby si natáhl tenké izolované rukavice a zapnul parku až k límci. U úst se mu dělala pára. Kolem něj se shromáždili členové jeho štábu, jinak se ve skalnaté úbočině, kde nechali vozidla, nic nehýbalo. Byly to jen jednoduché dřevěné kostry na lyžích, poháněné lehkými leteckými motory s tlačnou vrtulí. Vedle byly uskladněny lyže vojáků a saně, na nichž byla naložena těžká výzbroj a výstroj. Tvořily několik vrstev materiálu opřených o hrubou vápencovou stěnu útesu.

"Lajoue commence"10, zamumlal si pro sebe.

Croftonova sbírka esejů a přednášek z vojenské historie (2. vydání)

Profesor John Christian Falkenberg II.: Předneseno v Sandhurstu, 22. srpna 2087

Charakter společnosti, která staví armády, ekonomické zdroje dostupné státu a charakter a cíle válek, které si stát přeje vést či které s obavami vést musí, jsou navzájem na sobě závislé.

Tak římská republika udržovala po dvě poslední století své existence ve zbrani deset procent veškeré svobodné populace, to znamená polovinu či více všech dospělých mužů. To byl do té doby nevidaný výkon, umožněný v předindustriálním světě jediné masovým pleněním celého stredomořského světa, ať již přímo, odvody, anebo prostřednictvím dovážené otrocké pracovní síly, a také vysokým stupněm sociální soudržnosti. Když Hannibal stanul před branami Říma a padesát tisíc italských vojáků leželo mrtvých na bojišti u Kann, republika ani na okamžik nepomýšlela na kapitulaci. Nové armády povstaly jakoby ze země, napájené bezedným pramenem občanských dobrovolníků. Naproti tomu za císařství bránilo hranice obranou posedlého státu pouhých tři sta tisíc profesionálů upsaných k dlouhodobé službě. Nebylo již nadále možné rabovat v provinciích a podporovat tak válečné úsilí založené na totální mobilizaci, a přesně to bylo cílem principálu - odpolitizovat a tím pádem také demilitarizovat občanstvo. V pátém století relativně malé barbarské armády čítající jen desítky tisíc vojáků po libosti křížem krážem táhly vnitrozemím císařství.

V osmáctém století byla Evropa svědkem další fáze tohoto cyklu. "Absolutní" monarchie tehdejší doby vedly limitované války s limitovanými prostředky za účelem dosažení limitovaných cílů. Neměly ani sílu, ani ambice vypisovat vysoké daně či zavést odvodní povinnost. Jejich armády se rekrutovaly z ekonomicky okrajových tříd - aristokratů a pouliční spodiny - a vedly válku formalizovaným a ritualizovaným způsobem, stejně jako se tančil menuet. O pár let později Francouzská republika vyhlásila masové odvody a největší bitvy Napoleonské éry zaměstnaly téměř milion mužů. Cyklus se k vlastní škodě znovu opakoval o století později. V roce 1840 dosahovaly spojené armády Hamburku, Brém, Lubecku a Velkovévodství oldenburského počtu asi tři tisíc mužů. V roce 1914 tatáž území vyslala do řad císařského německého vojska ohromné množství třiceti tisíc mužů a v následném válečném požáru toto množství několikrát ještě nahradila.

Avšak kolo historie se točilo dál. Kondominium, vládnoucí Zemi a zároveň nějaké stovce kolonizovaných planet, nikdy nemělo ve zbrani víc než pět set tisíc mužů. V průběhu jeho vlády většina pozemských národních armád poklesla na úroveň ceremoniálních gard anebo jakési glorifikované policie, zasahující proti pouličním výtržnostem. Opět jednou neměly stagnující oligarchie zájem na tom vyzbrojovat masy. Malé profesionální armády operující v souladu se Zákonem o válce se angažovaly v limitovaných konfliktech na udržení křehké socio-politické rovnováhy. V koloniích a bývalých koloniích jsou důležitá vojenská tažení rozhodována nepatrnými vojsky skvěle vycvičených žoldnéřů či profesionálních vojáků; někde je to jeden pluk, jinde jedna brigáda.

A nyní se zdá, že se kolo dějin opět začíná otáčet.

VIII.

Když seržanti blednou a velitel pad, měj na mysli jedno - že nesmíš to vzdát. Když povel zní, zalehni! Jsi voják snad! Posily jdou, tak se vzmuž!

"Operační skupina Wingate. Zde Slater." V pozadí se ozývalo rušení. Acovi lidé položili nový kabel jinou trasou až k řečišti u Olynthosu. Všechno s využitím legionářského technického vybavení.

"Zde Owensford. Co je nového, Georgi?"

"Obávám se, že je to trochu jak psi žrádlo," konstatoval velitel severní kolony. Peter Owensford slyšel v pozadí temné ozvuky puškové palby a jednotlivé výbuchy.

Psi žrádlo, řekl si. Jeden z oblíbených výrazů majora Jeremy Savage. Jak bych si přál, aby Jeremy a Christian Johnny byli tady a ne dvacet světelných let pryč.

"Můj střed narazil na překradu pěchoty," oznamoval Slater. "Je dobře postavená. Museli jsme na ně udeřit plnou silou, nešlo to jenom je odhodit stranou. Byl to urputný boj a po něm se spořádaně stáhli. Docela jsme jim to nandali, ale potom jsem postupoval vpřed a snažil jsem se neztratit s nimi kontakt, načež jsme se stali terčem minometného a raketového přepadu."

"Rakety?"

"Sto sedmadvacet milimetrů, stejný typ, jaký používá královské vojsko." Vystřelovaly se z raketnic o šesti hlavních, v bateriích po třech. "Jsou tu čtyři baterie, dobře rozmístěné. Distanční zapalovače, načasované na cíl shodně s

minomety a zatraceně dobře zaměřené. Potom se pěchota, kterou jsme pronásledovali, obrátila proti nám, zároveň s jejich dělostřeleckou přípravou, a chvíli jsme museli bojovat bodáky a granáty."

Owensford překvapeně zamrkal. To bylo špatné znamení, že nepřátelští vojáci byli ochotni umírat pod palbou vlastního dělostřelectva, které přibilo útočníka na místě.

"Prakticky to samé se stalo čtyřicátému prvnímu bratrstvu." To byla miliční jednotka na konci levého křídla operační skupiny Wingate.

"Pronásledovali nepřítele, až ztratili kontakt s praporem na svém pravém křídle, dali do toho víc nadšení než rozumu."

Owensford přikývl. "Chtělo to agresí, ale jedině zkušenost ji mohla rozumně ovlivnit - a teď jsou obklíčeni a útočí na ně ze všech stran. Nepřítel se snaží o průnik malými skupinkami a družstvy s těžkými zbraněmi zalesněným údolím mezi našimi jednotkami. Moji střelci se je snaží zastavit za cenu absolutního vyčerpání, tam dole došlo k opravdu krvavé lázni. Připočti nepřetržitě obtěžování z dvaosmdesáté" - to byly minomety přidělované k četám - "a odstřelovače za každým křovím. Přisunuji ze zálohy sedmnácté bratrstvo, aby pomohlo vytáhnout jednačtyřicáté z té díry a vrátit se k hlavním silám, a nasazují desáté" - to byla nejbližší jednotka na pravém křídle - "do údolí, aby se probili po křídle těch lidí přede mnou, a sedmé stahují zpátky, aby nás oba krylo na pravém křídle."

"Jak hodnotíš nepřítele?"

"Jsou zatraceně dobří, což mě zněkudňuje. Nevyrovnaří se sice legii, ale jsou dobří. Výzbroj mají asi tak stejnou jako královští, s výjimkou radaru a protiradarových prostředků, které mají lepší. Možná stejně dobré, jako je naše vybavení. Nic z toho nepochází odsud. Ruší naše radary a spojení, takže teď právě pracuji na tom, abych jim to mohl vrátit." Někde v blízkosti mikrofonu začal střílet šestihlavňový gatling, ozvalo se strašidelné brrrt-brrrt, vyluzované záplavou kulek, které by mohly porážet stromy.

"Vědí, jak ty svoje zbraně používat, mají disciplínu a dobře ovládají taktiku malých jednotek," pokračoval Slater. Ozval se křik nějakého raněného, vysoký nekonečný jekot náhle přetáhl jako nožem. "Nezatěžuje je zbroj, mají spoustu lehkých bezzákluzových zbraní a neřízených protitankových střel, a nebojí se přiblížit se na dostřel a použít je. Mám zatraceně málo nezraněných zajatců."

Odmlka. "Lidé z bratrstev mimochodem podle všeho ani žádné zajatce neberou."

Sakra, zatraceně, copak nechápou, že to přinutí nepřítele bojovat ještě zarputileji? vztekal se Owensford. Musí s tím něco udělat.

"A ať už jim velí kdokoli, tak zná svoje řemeslo. Přisahal bych, že za tím střeleckým přepadem vězí nějaký mozek z kondominiální akademie."

"Kolik myslíš, že jich je?"

"Těžko říct. Sestřelují moje špionážní balonky tak rychle, jak je vypouštím. Přinejmenším tisíc, ne víc jak dva tisíce."

Operační skupina Wingate měla určitě o patnáct set mužů víc, možná dvakrát tolik.

"Prostřílel bych se dopředu, ať už je před námi kdokoli," pokračoval Slater, jako kdyby četl Owensfordovy myšlenky.

"Ale nějak mám dojem, že by to nebyl dobrý nápad."

"Samozřejmě, to je totiž přesně to, k čemu vás chtějí donutit. Vykašlete se na to. My jsme lépe připraveni na unavovací válku než oni. Jedině, na co jsem v tom celém nenarazil, je zásobování. Možná, že dokáží udělat pěšáky z těch pouličních rváčů, ale zdá se, že mají nedostatek týlových úředníků."

Hned jak vyprostíte jednačtyřicáté, tak se dejte znovu do kupy a zakopejte se. Úkol se změnil, Georgi. K čertu s přesuny terénem. Cílem je zabít jejich kádry. Takhle dobří vojáci nemohou být nevyčerpatelní, určitě ne u teroristů, takže se zakopejte a vyrazte jim zuby. Než s tím skoncujeme, tak jejich praporní velitelé budou muset bojovat jako pěšáci. A přinuťte je k plýtvání municí. Právě se z toho stala logistická válka."

"Co když na nás nezaútočí?"

"Ale zaútočí. "Nepřítel postupuje, my ustupujeme. Nepřítel se zastaví, my ho obtěžujeme." Budou si myslet, že jste zpomalili, protože jste poraženi, stejně jako vojáci bratrstva," ujistil oval ho Peter. "Jen je v tom závěru utvrzuj. Mají nějaký komplikovaný bitevní plán a právě v tuhle chvíli určitě věří, že jim vychází. Rozhodně nechci, aby si mysleli, že vy nebo bratrstva dokážete přejít do útoku. A oni si budou myslet, že musí útočit, dokud jim stačí zásoby. Anebo do té doby, než ukořistí naše."

"Jasně."

"Vy jste kovádlina. Odved'te dobrou práci. Hned jak budu mít výsledky průzkumu, tak do té bitvy zase vnesu trochu pohybu. V tuhle chvíli očekávají, že budete postupovat, takže když se zakopáte, bude to pro ně překvapení. Ale buďte připraveni dát se znovu do pohybu, až vás budu potřebovat."

"Rozumím."

"Tak šťastné pořízení. Konec."

* * *

"Támhle, starší skupinový velitel," řekl velitel předsunuté partyzánské čety a ukázal rukou improvizovaným průzorem v trnitém houští. "Ostatní jsou tisíc metrů zpátky a zakopávají se."

Niles si sundal přístroj pro noční vidění a místo toho použil dalekohled. Nastavil jej na desetinásobné zvětšení a zvýšil světelnou intenzitu. Stometrová mezera mezi minovým polem a strmějším svahem směřujícím do údolí byla zasněženým prostorem, narušeným tu a tam stonky suché žluté letní trávy. Rostlo tu také porůznu pár stromčků a občas trs křovin. Nic se nepohnulo kromě větru, ženoucího nad zemí tenký závoj mlhy z ledových krystalků. Potom se zvedl nějaký muž s bíle natřenou puškou na prsou na jedno koleno a znehybněl. Po celé minutě ticha učinil rukou gesto. Další deset mužů se zvedl z úkrytu, přesunuli se o dvacet kroků dopředu a znovu zalehli. Za postavením předsunutých vojáků se

zvedlo dalších šest a popošli deset nebo dvacet metrů dopředu.

Mají to dobře nacvičené, pomyslel si Niles. Nahlas zavelel: "Palte!"

Z hlavní vyšlehly do noci záblesky, mihající se jako nějaké zlověstné oranžové světlušky. Muži se s výkřiky káceli k zemi, kde leželi jako němí. Šňůry trasovacího střeliva se táhly od postavení heilůtů a královští střelci tím směrem zahájili odvetnou palbu. Kulky létaly Nilesovi nad hlavou s nepříjemným svistem a na přilbu a hřbet rukavic mu dopadala kůra. Přiložil pušku k lici a zaměřil světelné ukazovátko optického hledí na podezřelou šedou skálu, která vyčnívala před ním ze sněhu.

Plazila se kolem ní hlava a ruce, třímající zbraň s velkým oválným ústím - puškový granátomet. Niles jemně zatlačil na spoušť. Prásk. Zpětný náraz přišel jako překvapení, byla to známka dobrého výstřelu. Hlava zmizela, v zorném poli se objevila puška, padající do sněhu.

Dobře, řekl si Niles, když mu vlna vzrušení projela od hrdla až do žaludku. Dotkl se spínače na přilbě.

"Jaký je stav jednotky Cepín?"

"Přesunuje se," oznámil mu pobočník

"Proveďte střeleckou akci alfa," nařídil Niles. "Připojím se k jednotce Cepín s velitelským družstvem. Přejděte na místní frekvenci." Byli teď na postupu. Spojení nebylo nijak ideální. No a co? Nebudeš přece velet z týlu! Jdi dopředu, tam, kde vojáci uvidí, že se nebojíš.

"Máte to tu teď na pově, veliteli čety," pokračoval Niles a začal se pozpátku plazit ven. Obloha nad jeho hlavou fialově zářila skoro denním jasnem.

* * *

"Vystřelili. Jaké je jejich postavení?" Owensford pozoroval monitor s opět se měnící bitevní situací.

"Lysanderovi průzkumníci," řekl kapitán Lahr.

V pozadí bylo slyšet monotónní hlas kapitána Sastriho, velitele dělostřelectva. "Vystřelili z více hlavních. Trasovací střelivo." Nad severním obzorem se mihotala světla. "Počítáme postavení. Připravte se k protiúderu... odvetná opatření. Staniolové proužky, širokopásmové rušení, falešné cíle."

Peter spokojeně přikývl. "Andy, určitě to nahrávejte, ať to můžeme později analyzovat."

„Provedu," řekl pobočník. "Ti parchanti dělostřeleckou municí opravdu nešetří, plukovníku."

"Jo. Docela rád bych věděl, kdo to všechno platí. Andy, co tomu říkáš?"

"No, mají zatraceně víc výzbroje, než jsme čekali. Neužívají ji zas až tak moc efektivně."

"To nepřekvapuje. Jejich výcvik musel většinou probíhat na mapě. Střelba na sucho."

"Ano, pane. Přesně tak."

"Taky s tím začali moc brzo," mumlal Peter. "Měli raději čekat, až tam vlezeme hlouběji."

"Asi měli strach, že objevíme jejich základnu."

"Možná. Pořád si myslím, že se drží nějakého konkrétního plánu. Něco komplikovaného. Hlavně je přinutíte k co nejdelší dělostřelbě, dokud si neuvědomí, že jim dochází střelivo."

Za ním se zablesklo z hlavní 160 mm minometů. Sastri zahájil antiradarovou a protibaterijní palbu. Ozvalo se dvanáct výstřelů za sebou, a potom krátké zablikání nosných raket na vrcholku trajektorie, tisíc metrů nad jejich hlavami. Za hrubými náspy zmizely hlavně, které hydraulika zákluzového systému automaticky přesunula do nabíjecí pozice. Na návrší se usadil hořký zápach spálené střeliviny. Uvnitř dělostřeleckých postavení vždy dva nabíječi vsunovali čtyřicetakilové bomby do hlavní... Hlavně se opět ukázaly, nabíjení a změna náměru trvaly deset sekund. A opět zaduněly výstřely.

Země se zachvěla a v Sastriho hlase zaznělo uspokojení.

"Druhotné exploze. Vyřadili jsme jednu raketovou baterii."

Na obloze zasychely rakety, směřující k severu.

"Antény rušiček mizí. Jedna. Dvě... Aktivní rušení přestalo. Pokračuje ve vypouštění staniolových proužků."

* * *

"Pane, zde druhá četa, jsme pod palbou." Trochu zbytečné hlášení, pomyslel si Lysander, protože všichni slyšeli rachot palby dva tisíce metrů vlevo.

"Kde je poručík Doorn, seržante?"

"Je mrtev, pane. Tři mrtví, pět raněných. Těžká palba z automatických zbraní. Jde na nás možná celá rota, kdybychom se nezakopali, tak už bylo po nás."

Lysander jasně slyšel v seržantově hlase úlevu a ještě něco navíc.

"Letí to na nás!"

Lysander se skrčil v díře. Ještě že už jsou všichni zakopaní. Granáty vybuchovaly podél celé jejich fronty, ale hodně z nich explodovalo mezi minami. Mysleli si, že budeme tam...

"Alexi je raněn, rychle zdravotníka, zdravotníka!" křičel někdo.

Potom se obloha rozehněla a skrze mraky nad nimi vybuchovaly koule fialového světla. Princ z rodu Collinsů padl na dno své pavoučí jámy a schoval údy pod sebe, jak to předepisoval běžný výcvik, aby tak tělo bylo chráněno pevnější bitevní zbrojí. Vteřina ticha a potom se svět rozpadl v přívalu burácejícího bílého příboje řevu. Hlavice stfel se roztrhly třicet metrů nad nimi a zasypaly je deštěm stovek bombiček velikosti granátu, které poskakovaly, vybuchovaly a naplňovaly vzduch deštěm sekaného ocelového drátu. Zvuk se ozýval z dálky, jakoby z televizoru ve vedlejší místnosti,

automaticky ztlumen snímacím zařízením přilby. Bez tohoto zařízení by Lysander ohluchl; ale zdálo se, že kravál nikdy neskončí. Něco jej udeřilo pod pravou lopatku silou bucharu, až se mu ze stisknutých zubů vydralo zasténání. Střepina, ale zbroj ji zastavila. Kdyby do jeho díry spadla bombička, no tak to by Sparta potřebovala nového následníka trůnu. Udělalo se mu špatně a trochu se mu točila hlava. Jedna jeho část nevěřila, že se tohle děje doopravdy, ale hlouběji uvnitř věděl, že to je skutečnost, a chtělo se mu utéct. Cítil se také takhle mizerně na Tanithu, když plaval pod vodou, aby unesl raketoplán? Rozhodně ne, řekl si. Tehdy měl provést konkrétní úkol, čekal na něj Falkenberg, a to jej uklidňovalo. Peter je dobrý chlap, říkal si pro sebe. Dobrý voják. A kromě toho jsou tu také lidé, kteří chtějí, abys byl jejich skála.

Hodně dělostřelecké munice dopadlo do minového pole. Nepřítel očekával, že překvapí vojáky na otevřeném prostranství, ne v dírách.

Raketová palba ustala, aby ji téměř okamžitě vystřídal svist projektilů z minometů. Nepřetržitá dělostřelba byla luxusem, jež si mohly dopřát jen bohaté planety s přemírou mechanického transportu. Lysander zvedl hlavu, přičemž automaticky třídil zprávy, přicházející do sluchátek v jeho přilbě. Zprávy o ztrátách větších, než očekával, ale zdaleka ne takových, jaké by utrpěli na volném prostranství.

"Přesuňte raněné do obranného perimetru," nařídil na rotní frekvenci. Uslyšel minometný výstřel asi kilometr vzdálený. Další výbuch a před ním se z minového pole zvedla fontána sněhu, vegetace a vlhké staré země. Inu, také jeden ze způsobů, jak vyčistit minové pole. Ať to za nás udělá nepřítel. To jsme měli zatraceně dobrý nos, že jsme zastavili postup.

Výstřel. Výstřel. Výbuch. Výbuch. Tři dvaosmdesátky jeho vlastní minometné čty byly opět v akci a střílely směrem určeným pozorovateli na levém křídle.

"Střílejte doprostřed," přepnul na frekvenci všech jednotek. "Jsme terčem slabé minometné palby. Potřebujeme palbu opěťovat."

Daleko nad nimi zablikaly na okamžik světelné body. Těžké miny urazily další kilometr na vrcholku své trajektorie. O pár vteřin později se za kopci ozvala ozvěna těžkých výbuchů, smíchaná s hlukem explozí osm nebo deset tisíc metrů na sever v místech, kde počítače určily postavení raketometů.

"Zde Sastri." Velitel těžkého praporního dělostřelectva chtěl vědět, jestli dokáží pozorovat dopad min... "Nedokážeme, střílejte doprostřed."

"Pak to nemá moc velkou cenu," řekl dělostřelecký důstojník. "S těmi pasivními senzory nemáme prostě možnost ty malorážní minomety pořádně lokalizovat. Jestli by se vám podařilo dostat nad cíl roboty, dejte mi vědět." V jeho hlase byla stopa netrpělivosti. Praporní těžké dělostřelectvo se usilovně snažilo zničit nepřátelské zbraně bombardující jejich oblast.

Bylo slyšet další výstřely.

Lysander se opět zadíval k levému křídlu. "Spojte mě s plukovníkem Owensfordem."

"Zde Owensford."

"Pane. Kód Jozue, opakuji Jozue." Owensford se nemusel dívat do kódové knihy. Věděl, že to znamená "Žádám o povolení pokračovat v útoku."

"Zamítá se. Stále platí kód Holubí kopec."

"Tak potom mi poskytněte nějakou dělostřeleckou podporu! Některé z těch Thothových střel..."

"Kdo o ni žádá?"

"Střelec šest, pane, to je..."

"Pokud to není královský princ, tak držte hubu a krok. Budeme mít víc informací za pár minut."

"Aye, aye, pane! Konec."

Zakopat se. Zakopat se a čekat, zatímco nám házejí na hlavy to svinstvo. A jsou přímo támhle, říkal si Lysander. Jsou přímo támhle, ti terorističtí parchanti, jsou támhle a zabíjejí moje bratry, a my je zabít nemůžeme. Nechte mě, abych je dostal, zatraceně. Příště, u Boha, si s vámi promluví královský princ...

* * *

Poručík Deborah Lefkowitzová se zamračeným výrazem studovala družicové snímky, zatímco jí nad hlavou bzučely motory vrtulníkového transportéru. Uvnitř byla spousta místa, dokonce i s monitory radaru, infračervenými senzory a analytickými počítači, které sem nainstalovala legie. Tato třída letadel byla původně konstruována jako vojenské transportéry kondominální námořní pěchoty, schopné přepravit celou četou na vzdálenost tisíc kilometrů za dvě hodiny. Byl tu dostatek prostoru pro šest operátorů a pro ni, a dokonce i malá odpočívárna s kávovarem, kde se mohli během dlouhé cesty střídat. Zápach spalovaného petroleje z keramických turbín se mísil s horkým ozónovým vzduchem.

Tohle je divné formování sněhu, pomyslela si a zvětšila trojrozměrný obrázek. Stopa se táhla dolů po holém hřebeni mělkým údolím, kde mizela pod korunami stromů a znovu se objevila o tři sta metrů dále na jih. Byla to řada ostře ohraničených prohlubenin o šířce mužské dlaně a o délce mnoha metrů, běžících v párech. Mohla to být hra světla, stíny dokázaly někdy zahrát šalebnou hru, když člověk zkoumal optická data snímaná atmosférou pod velkým zvětšením... Začala si hrát s intenzitou světla, potom obraz zafixovala a otáčela s ním.

Její kulatá tvář s pevnými rysy se ohromeně zamračila. Označ to a pošli zpátky vyhodnocovačům. Ale...

Deborah Lefkowitzová se narodila na planetě Dajan, mírném světě s mnoha ostrovy v teplém moři. Absolvovala výcvik ve vyhodnocování fotografií jako součást základní vojenské služby a následovala svého manžela do legie, když jej začalo nudit mírové vojančení na planetě příliš autoritativní a příliš obávané, než aby měla hodně nepřátel. Teď byl na

Novém Washingtonu, kde velel rotě pěchoty. Prohánění počítačů pro ni představovalo výhodné vedlejší zaměstnání, které skvěle skloubila s vychováváním dvou dětí. Ale tyhle divné tvary ve sněhu probouzely nějaké dávno zasuté vzpomínky...

Vrtulník pojížděl kupředu, nebyl zde žádný důvod k vertikálnímu stoupání, tak náročnému na spotřebu paliva. Jakmile kola opustila zemi, Lefkowitzová naladila spojení. Nastala krátká pauza, než se ladička ustálila na příjmu v Dodoně, a potom se kontrolka rozsvítila zeleným světlem.

"Dejte mi, prosím, velitele operační skupiny Erwin."

"Zde Owensford."

"Majore, budu nad cílem za třicet minut. Kromě toho tu mám nějakou anomálii na poslední sérii družicových snímků."

Vypadá to jako... no, jako stopy lyží, pane."

"Stopy lyží?"

"Běžky," To byla ta vzpomínka. Strávili spolu s Jerryem své líbánky v jediném zimním středisku na Dajanu, na jednom ze subpolárních ostrovů. "Táhnou se..." odmlčela se, aby se znovu ujistila, "od místa tři sta padesát kilometrů severoseverozápadně od vaší současné pozice téměř jako šíp přímo k vám, v délce asi deset kilometrů, a potom mizí."

Dlouhou chvíli bylo ticho. "Kolik jich je? A jak je to dlouho?"

"Není možné určit kolik, pane. Může jich být sto nebo i více, pokud použili nějaké vozidlo s lyžemi. Jak jsou dlouhé, to záleží na sněhových podmínkách, vlhký sníh mrzne a potom jej zakryje čerstvě napadaný sníh... To znamená, že mohly vzniknout kdykoliv po vytvoření první pevné sněhové pokrývky."

Prsty jí tančily po konzoli. "Řekněme kdykoliv v posledních třech týdnech. Ale, pane, i kdyby se kryli pokaždé, když je družice nad obzorem..., je to velice těžké se skrýt, pane. Infračervené skenery a radiolokátory jsou víceméně ovlivněny vegetací, nicméně stromy jsou bez listů."

"Jestli nám družice dávají skutečná data, poručíku." Owensfordův hlas byl chraptivý a řezavost slyšela i ve svém vlastním hlase. Na Tanithu bojovala legie proti povstalým plantážníkům, kteří podporovali Bronsonovy zájmy, a Bronson měl v úřadu guvernéra podplacené úředníky, kteří družicová data falšovali.

"Ale, pane, máme tam vlastní lidi od toho dne, kdy jsme tu přistáli! Nadporučík Swensonová je všechny důkladně prověřila. Nikdo se k těm počítačům nesměl přiblížit a nahráli jsme všechna ta data do svých vlastních přístrojů."

"Ale přesto, je to divné, poručíku, není snad? A ty počítače nejsou pevně naprogramované jako naše. Bylo by dokonce ještě zajímavější, kdybyste dostala nějaké přímé potvrzení. Kromě toho těm družicovým fotografiím moc nevěřím. Owensford, konec."

Lefkowitzová zvedla hlavu. Nad přístroji se skláněly další tváře, ozářené zespodu bledým modrým světlem monitorů, ale rozeznala pot na jedné tváři, četla modlitbu ze rtů jiné. Kradli se kolem okrajů údolí již přes měsíc, dokonce přistávali a umísťovali senzory. Ale dosud neměli ani náznak nepřátelské činnosti. Náhle už to nebylo tak uklidňující.

"Přepněte linku," nařídila.

"Zelená," odpověděl spojař. Vrtulníky měly spojení s balonem kroužícím v pěti tisíci metrech nad Dodonou, což úplně stačilo, aby měli dostatečný přehled, i když čenichali s nosem těsně u země.

"Nastavte ji na nepřetržitý příjem dat ze všech skenerů." Všechno, co přístroje zachytí, bude přenášeno do velitelství v Dodoně v reálném čase. "Pilote," řekla, "já myslím, že bychom opravdu měli zůstat nízko, co říkáte?" A to navzdory tomu, že se drželi stranou bojů, jižně od obzoru, kde se nalézala operační skupina Wingate.

"Ano, paní," řekl letec. "Všichni se připoutejte."

Vypukla horečná činnost, technici se připoutávali a připevňovali také veškeré volné předměty. Ticho trvalo několik minut. Lefkowitzová se přistihla, že se snaží něco zahlédnout z nejbližšího okénka. Měsíční světlo vrhalo světlejší pruhy přes tmavou oranžici a pastviny, kde velké větrolamy cypřišů a eukalyptů zachycovaly sníh. Poslední světla řídce roztroušených farem zmizela, když opouštěli obydlenou oblast kolem soutoku řek Eurotas a Rhyndakos. Pilot držel letadlo ještě níže, až se podvozkem téměř dotýkal vyšších stromů. Rostlo jich tu velké množství. Potom letěli nad otevřenou travnatou krajinou, kde probuzená zvěř - Lefkowitzové připadalo, že je to hovězí dobytek, ale nebyla si jistá - prchala v panice před tichým temným stínem, který se jí přehnal nad hlavami. Bažina, kde kalužiny vody odrážely větrem rozbitý obraz hvězd a měsíce.

"Zpráva od majora Owensforda. Kolona terčem raketového a minometného útoku."

Potom byli nad kopci, terén se neustále zvedal. Objevilo se větší množství sněhu, nejprve jednotlivé ostrůvky, potom souvislá pokrývka. Odražené světlo zjasňovalo noc. Les vypadal na pozadí zasněžené krajiny černý, jako kdyby kopce byly homolovitě bílé sloupky zvedající se z temné vody. Ukázala se světla základny na Rhyndakosu. Vrtulník zakroužil, potom se stočil na sever směrem k řetězu střeleckých základen.

"Jenom pasivní senzory," nařídila Lefkowitzová. "Zahřejte infračervený skener." Bylo to trochu nepřesné pojmenování, ve skutečnosti se jednalo o supravodič s chlazeným tekutým vodíkem. "Připravte se na vymoření. Pilote, jaká je pozice?"

"Letíme souběžně s pochodující kolonou operační skupiny Erwin jedna, deset kilometrů na jih."

"Majore Owensforde, zahajují první oblet. Čekejte na příjmu."

"Čekáme, poručíku," zazněla klidná odpověď.

"Pilote, teď."

Debbie Lefkowitzová zapojila na infračervený senzor svůj vlastní monitor.

Přístroj měl vysoce kvalitní elektroniku, schopnou zobrazovat realistické trojrozměrné mapy a vydělit cokoli, co nemělo přirozenou teplotu skal nebo vegetace. Proudila sem data ze senzorů přepravovaných s kolonou a rozmístěných v palebných postaveních podél trasy, nenapojených na podezřelé družicové linky, které ležely mezi Údolími a analytickými počítači legie ve Fort Plataje.

"Majore, máte asi... dva tisíce nepřátel bezprostředně na dohled," řekla, jakmile přístroje začaly vyhodnocovat jednotlivé vstupní informace. "Souřadnice následují. A musím to okamžitě nahlásit zpátky Swensonové!" Přístroj na ni zablikal. Vzhledla a sevřel se jí žaludek.

"Majore, mám vícenásobné informace z jihu vaší pozice. Jižně od mojí pozice. Jsou všude okolo," řekla. Uklidni se, napomínala se přísně. Tohle bylo rozhodně napínavější než práce na velitelství, ale uklidnit se musí. Jestli linie pochodu královských vojsk měla tvar písmene C, vojáci - museli to být vojáci - kteří byli na jeho křídlech po obou stranách, tvořili na severu uzavírku. Tahle bezpečná zóna týlu se najednou stala krajinou plnou banditů. Nepřítel dole možná nemá střely stinger a detekční zařízení, ale spíš ano.

"Zadám o povolení provést přímé sledování."

"Jižně...." začal Owensford, ale potom vyštěkl: "Zamítá se. Vypadněte odtud, a to okamžitě!"

"Provedu!" Přitažlivost ji přitlačila do sedadla, jak se pilot otočil k domovu a přidal plný plyn.

"Co nejdřív odsud vypadneme," řekla do palubního mikrofonu. "Ale mohli bychom provádět pozorování i cestou.

Připravte se na vynoření. Čekajte na stranové snímání."

Rotory zařvaly, když se motorové podvěsy na koncích křídel překlopily a změnily úhel rotorů do útočné polohy.

Letadlo sebou trhlo směrem vzhůru jakoby přitahováno pružnou gumou napnutou na oběžné dráze.

"Zahajuji snímání... dolů!"

Další sestup jako nákladním výtahem. "Majore, vojáci, nejméně dva tisíce tady dole, s těžkými zbraněmi, pravděpodobná kategorie následuje..."

Rozezněl se poplach. "Detekce, detekce, několikanásobná detekce, zachytili frekvenci..."

"Ježíši Kriste, vypustili několik střel..."

Pilotův hlas všechno přehlušil, křičel na druhého pilota: "Klamné cíle a staniolové pásky, klamné cíle a staniolové pásky! To jsou skyhawky!"

Put put put put, ozývaly se klamné cíle určené k odlákání střel, vypouštěné ze zásobníků, než byly přehlušeny nářkem namáhané konstrukce letadla, s níž pilot provedl přemet, překrut a vývrtku téměř v jednom okamžiku. Kabina kolem ní vířila. Na chvíli byli vzhůru nohama a letěli v opačném směru, než byl jejich kurs před dvěma vteřinami, a zahlédla dvě ohnivé čáry proletět místem, kde před chvílí byli. Jedna zasáhla stromy a vybuchla v ohnivé rudé kouli, když se začali otáčet, ale druhá neexplodovala. "Doprdele, doprdele, doprdele, doprdele," nepřestával klít pilot.

"Otče náš, Otče všemohoucí...." přistihla se Lefkowitzová při modlitbě, poprvé od dětských let. Vysílejí ty informace. Pošli všechno, co víš. Přece neumřeš jen tak pro nic za nic. Oznamuj, co jsi viděla. Světla zablikala, když počítače začaly chrlit data.

Vrtulník byl teď pod úrovní hřebene a prodíral se úzkou průrvou mezi stromy a skalami a každou chvíli o ně zavádil špičkou některého listu, tak jak se šíleně odvážný pilot snažil vymáčet ze stroje, co se dalo. Byla to brilantní ukázka leteckého umění a téměř se zdařila. Střela již dosáhla limitu svého účinného dostřelu, když ten jednostranně nadaný idiotský mozek, jenž ji naváděl, vyhodnotil, že palivo je téměř vyčerpáno, a přivedl ji k výbuchu.

"Motor na levoboku je kaput, palivo uzavřeno," ozval se hlas druhého pilota, chladný jako metronom. Letadlo se prudce naklonilo, neohrabaně se otočilo a málem zavadilo o vrcholek kopce.

"Pravoboční motor ztrácí výkon!" Pilot pohyboval oběma rukama horečně po spínačích. "Něco vletělo do turbíny, rozletí se. Vypni ji, Miku, vypni ji!"

"Nemůžu, jsme příliš nízko..."

Letadlo sebou škublo namáhavě nahoru ve snaze nabrat dostatečnou výšku, aby bylo možné vybrat místo k přistání. Hučení pravobočního motoru přešlo v kvilivý nářek, který skončil nesnesitelným zavřeštěním mučeného syntetického materiálu a explozí. Vrtulník udělal ve vzduchu několik přemetů. Střepiny keramických čepelí turbíny potažených umělými vlákny proletěly stěnami letadla. Světla, jakož i všechny přístroje následkem výbuchu zhasly v ohňostroji jisker, explozí a lidského křiku - jestli způsobeného strachem či bolestí se nedalo určit. Lefkowitzová cítila, jak jí nějaká žhavá jehla proniká předloktím.

Dopadli na zem.

* * *

"Pozorovací letadlo havarovalo," oznámil Andy Lahr.

"Debbie nám odvysílala spoustu informací. Pořád vysílala, i když už bylo jasné, že jdou k zemi."

"Jsou mrtví?"

"Nevím. Spadli z malé výšky. Možná, že ne."

"Co můžeme udělat pro jejich záchranu?" dožadoval se Owensford.

"Vůbec nic. Je to terén prošpikovaný nepřáteli. O tom víme díky jí, ale dostanou se k ní o hodně dříve než my."

"Chápu. Řekněte to Macovi. No tak dobře, podívejme se na to, co zjistila."

"Je toho hodně. Jedna věc je jistá, majore. Družicová data jsou naprosto zfalšovaná. Neměli jsme jediný náznak o přítomnosti těch jednotek na jihu, a jsou tak ztraceny veliké, že bychom je nemohli přehlédnout."

"Dobře. Dejte mi Jesuse Alanu."

"Zde Alana."

"Jesusi, vyťukli nás."

"Ano, pane, sledoval jsem to."

"Máš něco pro mě?"

"Nejdřív křížovou analýzu. Horní vrstva vybuchla. Družice nehlásí správné údaje a musíme je tudíž všechny

ignorovat. Závěr je, že nevíme, koho máme proti sobě."

"Jak úžasné," odsekl Owensford. "Co dál?"

"Snaží se zopakovat bitvu u Kann v daleko větším měřítku."

"Sakra, to víme."

"Ano, pane, ale mají tu víc vojska, než jste si myslel. Byli jsme naplno klamáni od samého začátku. Družicová data byla nejenom neúplná, ale naprosto zfalšovaná."

"Jak?"

„Někdo vyhazuje peníze plnými hrstmi," řekl Alana.

"Dovezli sem zařízení, které si nemůžeme dovolit, a obsluhu, která s ním umí zacházet."

"Personál, který se sem nedostal s transporty Migračního úřadu, to je jisté. Oukej, máme mimo planetu bohaté nepřátele. Co mám udělat dneska dopoledne? Co je zranitelné?"

"Vojsko na jihu není moc dobře organizované," pokračoval Alana. "A není spolehnutí na jeho spojení s velitelstvím."

"Na spojení ne. Ale jsou na postupu. Takže jednají podle nějakého plánu."

"Možná."

"Oukej. Ohromná repetice Kann, a oni si myslí, že to vyjde. Musím si to rozmyslet. Vyždímejte z těch informací, co se dá, a okamžitě mi hlaste, jak na něco přijdete. Konec."

Po bitvě bude muset poslat hlášení Falkenbergovi. A také dopis Jerryemu Lefkowitzovi. Ale právě teď měl naštěstí na starosti jiné věci.

"Andy,"

"Pane?"

"Chtějí po nás, abychom jim vlezli do chřtánu. My chceme, aby si mysleli, že to děláme. Naříd' všem jednotkám na bojišti, ať udržují co možná nejvíc kódovaného provozu, ať pořád vysílají nějaké depeše." Zuřivě vytřel na klávesnici:

OPERACE ZRÁDNÁ KRYSA, VARIANTA TŘI. AŽ NA TOM VAŠE ŠTÁBY ZAČNOU MAKAT.

* * *

"Starší skupinový velitel, máme jistotu, že zintenzivnili radiový provoz," ozval se spojař z velitelství.

"Potvrzuji." Niles se zašklebil a otočil se k rotnímu veliteli. "Přesně podle plánu. Vojáci bratrstev se poženou sem dolů," řekl mu klidně a ukázal rukou na mapě na západ a doprava. "Vyškrábejte se co nejrychleji na kopec, zakopejte se a zadržte je. Bude jich o hodně víc. Držte se tak dlouho, jak to půjde, potom se stáhněte. Ale každá minuta je dobrá."

"Jen ať si pro nás přijdou," odpověděl velitel roty. "Provedu, pane."

"Správněj chlap. Jděte na to."

Takže rota G je vyřízená, pomyslel si Angličan, když sledoval vojáky, šplhající mezi stromy.

Je to vysoká cena, ale vyplatí se. Nad plánem vedli se Skilly vášnivou při. Niles tvrdil, že je příliš komplikovaný, a nakonec dostal rozkaz, aby přestal uvažovat negativně.

Ale funguje to. Opravdu to funguje.

Musel svou velitelskou četu dobíhat klusem. Nikdo se teď už nezastavoval. Tři zbývající roty jednotky Cepín se přesunovaly téměř poklusem hustými zasněženými kroviny močálovité nížiny mezi dvěma jednotkami královských sil. Dá se to provést, pokud se terén trochu připraví a vojáci jsou dostatečně vytrénovaní. Už měli místo přestřelky u minového pole. Asi půl kilometru směrem vlevo bylo slyšet výstřely ručních palných zbraní.

Bože, doufám, že raketové baterie pořád střílejí. Alespoň některé z nich. Odvetná palba královského dělostřelectva byla lepší, než čekal. Nicméně vypadá to, že jim došla munice, kterou měli k podpoře těch družstev SAS, ty zatraceně přesné střely...

Na obloze se rozzářily fialové záblesky. Šest trojitých pruhů, trasy střel vystřelených na hlavní postavení Prvního královského pěšího pluku. Další šest na prapor bratrstva na jeho pravém křídle, kde jim určitě způsobí těžkou hlavu. Další šest na jednotku na krajním nepřátelském západním křídle. To je na otevřeném prostranství vyřídí. Měli by rozhodně utrpět těžké ztráty, a to pomůže Georgově rotě. Potom se ozvaly výstřely minometů a rachocení samopalů. Nejlepší část ze čtyř rot heilůtů zahajovala útok na jednotku na pravém křídle těsně v patách dělostřelecké přípravě. Jedna hodina třicet minut do objevení se družice, pomyslel si.

Skupina Cepín se přesunovala téměř neslyšitelně, provázena jenom skřipáním sněhu pod nohama a syčivým klouzáním saní. Měli jich celkem deset, do každých bylo lany zapraženo půl čety, hrbící se pod jejich tíhou. Náklad byl přikryt bílými povlaky. Tvořily jej minomety a těžké kulomety, bezzákluzové pušky, bedýnky a krabice. Muži, kteří klusali tiše lesním porostem v kolonách po četách, byli také obtíženi nákladem. Nesli munici, puškové granáty, náhradní hlavně a pásy s municí pro kulomety, lehké rakety a kotouče zápalných šňůr. Nebylo na nich vidět žádné zvláštní napětí ani zmatek, pouze tvrdé odhodlání a soustředění.

Inu, Skilly měla pravdu, uvědomil si. Prohánět je až na hranici zhroucení byl jediný správný způsob výcviku.

Ozvala se náhlá palba z ručních zbraní a výkřiky těsně vpředu a vlevo.

"Hlášení!" vyštěkl.

"Pane, první četa roty E, měšťané se hrnou z hřebenu. Je jich asi četa, bojujeme."

Zpropadená smůla, vztekal se. Ale nedá se nakonec pořád čekat, že nepřítel bude spolupracovat na našem plánu. Hoď sebou.

"Kolníkové!" vykřikl, když se napojil na frekvenci velitele roty E. "První a třetí četu pošlete ke mně, máte velení, vezměte Cepín a přiveďte jej na místo, ale fofrem, potom to tam držte. Velitelská četa!" obrátil se k mužům, kteří jej

obklopovali. "Spojaři a technici, doprovodíte velitele Kolnikova, dokud se k vám nepřipojím. Zbytek, za mnou! Hod'te sebou!"

Zahnul doleva a pustil se do běhu dlouhými skoky, jak nejrychleji dokázal vzhledem k místní přitažlivosti a svému nákladu. Muži běželi za ním a všechny kolony se přidávaly, tak jak k nim dorazil rozkaz. V houštinách na svahu kopce nebyly vysekané žádné cestičky, ale jeho muži se prodrali nahoru celkem rychle. Viditelnost klesla na pět metrů nebo snad ještě méně a šňůry střel začaly pleskat mezi větvemi nepřijemně blízko. Granáty vybuchovaly a slyšel také syčení lehkých raket, které partyzáni nesli s sebou. Mrknul na zápěstí.

Tři hodiny. Zbývala jedna hodina dvacet minut.

"Zde Sutčukil," ozval se ve sluchátkách hlas, když poklekl najedno koleno a zamával za ostatními za sebou.

"Nepřátelské letadlo je sestřeleno."

"Dobře," konstatoval Niles. To bude zajímat zpravodajce a "poradci" byli celí žhaví, jak jen jim nacvičené ovládání dovolilo, aby se dostali k Falkenbergově elektronice. Také zajatci mají cenu, ačkoliv o legionářích se říkalo, že jsou pořádně zatvrzelí. Bože, docela je to zábava, myslet na patnáct věcí najednou, musím si už na tuhle práci zvykat.

"Vzkažte nejbližšímu důstojníkovi, aby tam vyslal hlídku. Konec."

* * *

"Vzbud'te ji!"

Na kůži ji zamrazilo a poručík Lefkowitzová zamžikala a otevřela oči. Ležela na nějaké bedně v jakési průrvě, která ani nebyla jeskyní. Třicet metrů nad ní bylo znát proužek slabého světla. Úzkou štěrbinou ve skále a propletenými větvemi se sem prodíral paprsek měsíčního světla a trochu více světla vydávaly stíněné modré lucerny. Dole se stěny rozestupovaly a mizely v temnotě. Po pravé straně se průrva zužovala a zatáčela. To musel být východ. Přicházeli tudy a odcházeli muži. Ven vycházeli s bednami a krabicemi z hromad podél stěn - to jsou lyže a saně, věděla jsem to, ty věci s vrtulemi musejí být motorové saně - a na druhé straně jeskyně zahlédla lůžka a zdravotnické vybavení předsunuté stanice první pomoci. Nikdo tu ještě nebyl, zdravotníci postávali kolem anebo pomáhali s vynášením.

Vzduch byl natolik chladný, že si bolestivě uvědomovala nedostatečnost svého cvičebního stejnokroje, a byl cítit krev, léky, konzervačním olejem a mezky, podupávajícími a frkajícími někde vzadu v temnotě.

"Je vzhůru." Hlas člověka, klečícího vedle ní. Byla to žena v maskovací bundě a kožených kalhotách - stejné oblečení měly i postavy všude kolem - s desátníckými prýmkami a bílým velkým M na manžetě. Na náramenících neměla nic, co by znala, s výjimkou červeného rovníka v černém kruhu.

"Vydrží tvrdý výslech?" Důstojník na svém stanovišti s poboční zbraní. Asiat, malý, podsaditý a svalnatý. Měl stejnou uniformu jako ostatní, ale bez označení. U pasu měl něco, co bylo buď dlouhý nůž, nebo krátký meč v zakřivené lakované pochvě. Zamrazilo ji, když se střetla s jeho pohledem. Naprosto bez zájmu, takovým pohledem se unavený člověk dívá na mouchu.

Zdravotnice přikývla. "Má modřiny, vymknutý kotník, je trochu podchlazená, ale žádný otřes mozku," konstatovala, když si balila své instrumenty a zamilovala zpátky do stanu s raněnými.

"Postavte ji!"

Chopily se jí ruce a trhnutím ji postavily na nohy. Kousla se do rtu, aby nekřičela kvůli bolesti v hlavě. Nepřátelský důstojník se otočil k lavici s vysílačkou. Byla to zvláštní konstrukce sestavená z moderně vyhlížejících modulů a primitivní místně vyrobené skříně. To je velice divné. Žádný z těch pokročilých přístrojů nedokážu nikam zařadit. Funkčně ano, ale ty hladké černé skříně bez výrobních značek a dokonce bez jediné kalibrovací stupnice. Ruce se mu rozběhly po konzole a tiskárna vychrlila výtisk. Zvedl jej, prohlédl, pokýval hlavou a uchopil mikrofon.

"Základnu jedna, zpravodajce, prosím, Tecuka," pronesl. "Máme tu zajatce, který přežil havárii nepřátelského průzkumného letadla. Je to poručík Deborah Lefkowitzová, patří k Falkenbergově legii, specialista na vyhodnocování průzkumu. Polní prima je s předsunutými jednotkami. Ano. Ano, pane. Pošlu všechny přístroje, které jsme ukořistili nejdéle do hodiny s dalšími evakuačními saněmi. Pane, nemám tu žádné vybavení ani drogy... Ano, pane." Tiskárna neslyšně vychrlila další papír, když se rozhlížel kolem.

"Seržant Sikelianos!" zavolal.

"Zde, pane!"

"Nemám čas se s tímhle zabývat a vaše strážní družstvo bude aspoň k něčemu užitečné. Tady je seznam informací, které potřebujeme od téhle zajatkyne. Dostaňte to z ní, ale za pár hodin musí být schopná odcestovat. Tecuko s ní potřebuje mluvit. Dohlédněte na to."

"Provedu, pane!" Sikelianos byl pořízek, to bylo znát navzdory uniformě a zbroji. Přes záda měl zavěšenou pušku ústím dolů. Měl husté nakrátko ostříhané vousy a na krk mu padaly prameny vlasů, obojí černé jako inkoust. Vesele se šklebil a ukazoval bílé pravidelné zuby s lehkým nádechem modré, prozrazujícím plomby.

"Pamatujte si pravidlo polní primy, Sikelianosi. Jednu šanci."

"Jasně, pane. Vy čtyři, pojďte."

Čtyři vojáci - přinejmenším ozbrojení muži, když už ne vojáci, říkala si s opovržením překrytým strachem - jí svázali ruce za zády a postrkovali ji do tmavého prostoru, kde se skály nahoře stýkaly. Šli kolem stáda mezků v provazové ohradě, hlouběji do ticha a chladu. Zima ji začínala zbavovat sil a lehce se zachvěla.

"Oukej, tohle stačí," řekl partyzánský poddůstojník. Pro její oči tu byla téměř absolutní tma. Oni pravděpodobně používali noktovizory. Odnikud přilétla ruka a mrštila s ní proti stěně. Za zavřenými víčky jí explodovaly různobarevné hvězdičky. Potom uviděla opravdové světlo. Sikelianos rozsvítil malou zahnutou baterku, kterou měl pověšenou na opasku. Osvětovala tváře mužů zespoda a její světlo se odráželo od výstroje, rozvěšené kolem.

"Oukej," řekl Sikelianos. Usmíval se a přes bílou páru, jež mu šla od úst, si všimla, že si navlhčil rty. "Máme pro tebe pár otázek, ty žoldácká kurvo. Budeš odpovídat?"

"Jsem poručík Deborah Lefkowitzová, Falkenbergova námezdná legie, HA7732-ze-1, uhuhh." Praštil ji pod hrudní kost, rychle a strašlivě tvrdě. Upadla na zem a dusíc se lapala po dechu.

"Budeš odpovídat na tyhle otázky?" zařval Sikelianos a foukal si na klouby ruky.

"Podle Žoldnéřského kodexu a Zákona o válce..."

Tentokrát ji poprvé udeřil téměř lehce, takže dokázala zůstat vestoje opřená o skálu. Znovu počkal. Když se narovнала, vyndal nůž zastrčený v pouzdře na levém rameni. Zakřivená čepel byla matně tmavá, ale ostří jasně odráželo slabé světlo baterky. V levé ruce držel kombinované kleště. Zasmál se a strčil jí hrot nože pod bradu. Cítila, jak jí povoluje kůže; čepel musela být ostrá jako břitva. Bodavá bolest a teplá krev na zimou zkrchlé pokožce.

"Vy žoldáci si s měšťany zasloužíte jeden druhého." Hrot nože se pohyboval vzhůru a ona si stoupala na špičky a hlavu vyvracela dozadu, až jí svaly praskaly. "Podívej, teď už i taková pitomá kunda jako ty by mohla pochopit jednu věc. Tohle je Revoluce, nehrajeme si tady žádnou pitomou hru, a máme svoje vlastní pravidla! Například buď my, nebo oni, o to jde, chápeš? Ostatní pravidla vytváříme takřikajíc za pochodu."

"Ale," pokračoval, "několik železných pravidel opravdu máme. Pravidlo polní primy, například. Posloucháš?" Naklonil se těsně k ní. "Cizáci dostanou jenom jednu šanci spolupracovat. Kapíruješ? Ty odpovíš na naše otázky, my tě vrátíme zpátky panu důstojníkovi. Dostaneš krásnou teplou deku a bezpečný odvoz na základnu jedna, naprostá paráda, budeš moct prosedět zbytek války v cele. Možná tě dokonce i vyměníme. Když neodpovíš... no, je to na tobě. Tak, a teď si vyber, buď po dobrém, nebo po zlém."

"Jsem poručík Deborah Lefkowitzová, Falkenbergova námezdná legie, HA7732-ze-1," začala. Potom zavřela oči a pevně stiskla zuby, když ji chytil za límec a roztrhl jí blůzu až k pasu.

"Hej, seržo," zasmál se jeden z partyzánů. "Ta má ale husí kůži, třeba to má ráda po zlém!"

Vhlase mu zněla chtivá žádost. "Nakonec se můžu vždycky spolehnout na ty štipáčky."

Deborah Lefkowitzová mlčela, když ji podrazili nohy. Začala křičet, teprve když jí roztáhli nohy a roztrhali na ní kalhotky.

* * *

"Zatraceně!" klel pro sebe Lysander v bezmocné frustraci, když se v jeho postavení jako ozvěna ozývalo "letí další!"

Ženisté zůstávali na svých místech, dokud nebyly odpáleny demoliční nálože. Byly to zkrácené minometné náboje, které při průletu minovým polem vlekly za sebou plastické trubice naplněné výbušninami. Potom napodobili ostatní vojáky a vrhli se do krytu. Hodně z nich se jich schovalo pod podvozky šesti obrněných transportérů, které právě přijely sem dopředu. Úderná rota pěchoty takovou možnost neměla, ani neměla čas se zakopat. Její příslušníci se tiskli k zemi a podle náтуры se buď modlili, nebo kleli. Několika z nich se podařilo překulit se do již obsazených děr vykopaných rotou průzkumníků.

"Přestřelili," zamumlal o chvíli později. Miny dopadaly do jeho prostoru, ale střely... na Petra, pomyslel si. No co, on tam má ty obrněné plecháče...

"Pane." Legionářská přílba prozrazovala mluvčího. Poručík Halder, čtvrtá četa, kterou poslal prozkoumat les. "Jsme v ohni, narazili jsme na nepřátelskou jednotku v hustém porostu. Přesunovali se na jih, pane, těžko říct, kolik jich je, ale jsou vybaveni jako na medvěda. Schytáváme palbu z puškových granátometů a ručních raketometů, pane."

"Calderone, zaměř rotní minomety tak, abys podpořil třetí velitelství."

"Zde Owensford."

"Pane, kód...." vyťukával na klávesnici všíte do manžety uniformy. "Kód Algernon, opakuji Algernon. Kód Moseby." Velké nepřátelské síly, avšak nezjištěného počtu západně od mého postavení.

"Mám to. Pozemní kabel by už měl být teď propojen. Zavolejte Sastrimu, aby vám poskytl dělostřeleckou podporu. Dejte jim do těla, střelec šest, proto vás tam máme."

* * *

Další gejzír šrapnelů a pěchotních bombiček pokropil velitelský karavan. Doprčic, já jsem pěšák a ne želva, durdil se v duchu Owensford. Nicméně bylo to uklidňující mít mezi sebou a nepřátelskou municí dvacet milimetrů pancíře.

Pohyb v rokli. Hmnnnn. Na severu kolem Slaterovy kolony se nepřítel snažil nepozorovaně proniknout zalesněnými koridory. Tady to bude větší problém, protože les tu byl hustší než tam.

Podíval se do mapy. Čtverečky se zaplňovaly nepřátelskými jednotkami. Obětování vrtulníku mělo velkou cenu. Teď věděli, kam zaměřovat průzkumné roboty, a získávali víc informací.

Takže. Co vlastně víme?

Jedenapadesáté bratrstvo na jeho křídle bylo citelně zasaženo, pěchota útočí ve velkých počtech hned v patách za prvním bombardováním.

Teď postupně otáčeli fronty, jak se nepřátelské skupiny snažily protlačit do jejich týlu. Třetí bratrstvo na levém křídle se pohybovalo na východ a na sever ve snaze krýt křídlo kolony, snažící se proniknout minovým polem, zatímco druzí na nejzazším levém křídle se potýkali s harcovníky a odstřelovači a snažili se přesunout tak, aby se spojili se třetím bratrstvem.

"Andy, spoj mě s Bartonem a Alanou. Dá se to udělat bezpečně?"

"Určitě. Před pěti minutami jsem nechal položit nové optické vlákno. Zůstaňte na příjmu - je to tady."

"Aci. Jesusi. Čekajte na výměnu informací." Peter stiskl několik funkčních kláves a rozblíkala se světélka. Mapa na monitoru se podstatně změnila.

"V pořádku, Jesusi," pokračoval po chvíli. "O co se vlastně snaží?"

"To záleží na tom, jestli jsou blázni nebo ne."

"Co ty si myslíš?"

"Mně se nezdá, že by byli blázni," řekl Ace Barton.

"Ne, blázni nejsou," souhlasil Alana. "Svůj plán provádějí dobře. Jejich problém je v tom, že zjevně nemají dost sil na uskutečnění toho všeho, co by chtěli zvládnout."

"Řekni to ještě jednou."

"Plukovníku, zdá se, že se chtějí prosekát k vaší základně a zničit ji. Všechny jejich přesuny tomu naznačují. Ale nemají na to dost sil, takže výsledkem je to, že se vystavují unavovacím akcím a následným protiútokům."

"Nejdřív pro vás připravili past a teď sami strkají vlastní přirození do drtiče odpadků," konstatoval Ace Barton.

"Blázni sice nejsou, ale chovají se tak."

"No, nemají k tomu daleko," souhlasil Alana.

"Myslíš, že mají nějakou tajnou zbraň, Jesusi? Atomovku?"

"Je to možné vysvětlení,"

"To by byla zatraceně vysoká cena, použít atomovku," zabručel Peter. "Kdyby nic jiného, tak by to sjednotilo Kondominium počínaje Velkým senátem a konče kdejakým svazem poddůstojníků, dejte na mne. Aci, máš také dojem, že všechno je jinak, než jak to teď vypadá?"

"Určitě, náčelníku."

"Oukej," řekl Peter. "Já to vidím takhle. Máme tři prvky, dva skutečné útoky a jeden předstíraný. Ten předstíraný je ponechán svému osudu, dva skutečné útoky jsou pár minut po sobě pod palbou. Závěr, Jesusi?"

"Nepřítel znal náš plán, přinejmenším v hrubých rysech."

"To bude asi pravda," řekl Barton.

"Takže teď nasadili většinu svých sil do útoku, který se jeví jako zcela beznadějný. Není to předstíraná akce, na to už zašli příliš daleko."

"Opět správně," podotkl Alana.

"Dobře. Nové úkoly pro operační skupinu Wingate: ustupte a zorganizujte se jako mobilní záloha. Až na tom budou pracovat, Aci, sebereš svoje čtyři roty, které jsou ve vznášedlech, a přesuneš také dodonskou milici. Chci, aby se posily vydaly směrem k předsunuté základně co nejdříve! Tam totiž směřuje nepřítel. Ale držte se zpátky, nevystřikujte hlavy, abyste jim neposkytli zbytečně veliký cíl. Je načase, abychom začali jednat podle vlastního scénáře."

"Aye aye. Nelíbí se mi ta varianta s tajnou zbraní."

"Mně také ne. Jesusi, nechej někoho chytrého vyhodnotit situaci. O co jim jde, co by mohlo ospravedlňovat to, co dělají? Pokud budeš potřebovat, použij dálkově řízené roboty. Tohle je mise prvořadě důležitosti. Podej mi hlášení okamžitě, jakmile budeš mít nějaký nápad."

"Aye, aye, pane!"

"Ještě něco," řekl Ace Barton. "Dozvěděli jsme se něco o nepřátelském veliteli."

"Ano?"

"Je to nevyzpytatelný mozek, Pete. Nevyzpytatelný. Atlas konec."

Na okamžik se zamyslel. Dobrá. Jednu zatracenou záležitost po druhé, jako pikador, který zaráží bodce býkovi pod kůži. Nic smrtelného, ale účelem je protivníka dezorientovat a rozzuřit, přičemž v plášti už čeká ukrytý meč... Anebo ještě lepší přírůstek - kočka hrající si s myší. V celém tom schématu byla jakási kočičí potměšilost. Ať už na druhé straně velel kdokoli, rozdával rány pro své vlastní potěšení. Znovu se podíval na mapu. Především je schytávala bratrstva. Byly to dobře vycvičené jednotky, ale přece jenom civilisté v uniformách, s rodinami a spolupracovníky, kteří na nich byli závislí.

To je zároveň bitva i teroristická operace, pomyslel si a pocítil v zátylku lehké bodnutí. Aby člověk mohl být žoldněrem, musel být zajiště trochu otrlý, ale přece jenom...

"Spojte mě s Morrentsem." Zpátky k říční základně.

"Plukovníku," ohlásil se důstojník milice. "Slyšel jsem, že máte problémy. Tady se nic neděje, prozatím. Žádné známky sil, které hlásilo to letadlo."

"Ano. Posílám podplukovníka Bartona a rotu legie, aby se k vám přidali," řekl. "Možná, že jsem trochu nervózní, ale jistota je jistota."

"Jasně, pane," řekl rančer. Mluvil pomalu a s rozmyslem.

"Jste už dobře zakopaní?" pokračoval Owensford. "Zůstaňte, jak jste, ale chci, abyste byli připraveni rychle vyrazit. Nevím, co mají za lubem, ale chovají se, jako kdyby se bitva vyvíjela podle jejich plánu. Jako kdyby nás mohli smést jediným pohybem."

"Atomovka?"

"Vypadá to dost jako reál, ale nejsme si jisti," řekl Peter. „Prostě si zatím nejsme ničím jisti."

Croftonova sbírka esejů a přednášek z vojenské historie (2. vydání)

Herr Doktor Professor Hans Dieter von und zu Holbach:

Předneseno na Válečné akademii v Königsbergu,

Planetární republika Frýdland, 2. října 2090

V důsledku vynálezu jednotného kovového náboje, bezdýmného prachu a samonabíjecích zbraní prošel vývoj ručních palných zbraní řadou cyklů. Původní generace opakovacích byla výsledkem snahy o dosažení velkého dostřelu a přesnosti na několik tisíc metrů. V zahajovacích bitvách první světové války (1914-1918), v níž došlo k obklíčení německých vojsk, vedli profesionální vojáci britské armády smrtící střelbu na vzdálenost, jež daleko přesahovala 1000 metrů s kadencí dvanáct mířených střel za minutu. Důstojníci naproti stojící císařské německé armády v důsledku toho věřili, že jsou terčem masové kulometné palby! Ve třicátých letech dvacátého století byly tyto opakovací pušky vystřídány samonabíjecími vzory, jež střelily shodnou municí a měly zhruba stejný výkon.

Avšak masové vraždění a masové armády spěšně vycvičených branců učinily dalekonosnou přesnost těchto zbraní zbytečnou. Výzkumy prokázaly, že doslova veškerý pěší boj se odehrává na vzdálenost menší než 800 metrů a že konečně většina zranění byla způsobena těžkými zbraněmi, především dělostřelectvem. Na základě toho přešla většina armád, počínaje wehrmachtem v roce 1942, na výzbroj malorážními útočnými puškami, schopnými plně automatické palby, ale s účinným dostřelem menším než 500 metrů. Ve svém důsledku se jednalo vlastně o oslavované samopaly. Po několik desetiletí se zdálo, že laserové zaměřovače jsou jednoduchým řešením problému přesnosti, ale jako obvykle vyvinutá protiopatření omezila použitelnost tohoto vynálezu pouze pro speciální případy.

Dva vynálezy měly za následek návrat dalekonosných poloautomatických pěchotních pušek. Prvním bylo vyvinutí prvního kevlaru a potom daleko účinnějšího nemourlonu, z nichž se začaly vyrábět bojové zbroje. Nemourlonová zbroj přiměřené váhy je neproniknutelná pro většinu střepin a veškeré kulky, jež nejsou jak nadbytečně těžké, tak výjimečně rychlé. Protože moderní tělesná zbroj kryje hlavu, krk, trup a většinu končetin, ukázaly výzkumy, že k jejímu účinnému prostřelení je nutný náboj ráže nejméně 7x55 milimetrů. Takové náboje by měly za následek, že by se pěchotní puška rozumné váhy nedala při automatické palbě ovládat. Druhým faktorem byl postupný úpadek masových armád, tvořených branci sloužícími zkrácenou dobu. Stále častěji se začaly objevovat dokonale vycvičené armády profesionálů. Tyto jednotky měly dost času na to, aby vycvičily skutečné mistry střelby a tak zvýšily své šance proti hůře vycvičeným armádám.

Paul Seabury a Angelo Codevilla: Válka, cíle a prostředky

Válečník s minimální úctou k lidskému životu je daleko méně citlivý k utrpeným zraněním, než člověk zvyklý vysoko si cenit lidského života. Tento faktor musí rozhodně být zahrnut do strategických kalkulací. Americká praxe počítat nepřátelské ztráty ve vietnamské válce na "počet padlých" vycházela z mylného předpokladu, že smrt těchto lidí bude mít nějaký vliv na odhodlání a schopnosti Severního Vietnamu vést dále válku.

Váha břemene je až do určitého nejistitelného bodu relativní, jak ví každý, kdo si někdy prohlížel sochu před Městem chlapců v Nebrasce. Ta představuje chlapce nesoucího kamaráda a je na ní nápis: "Není těžký, otče. Vždyť je to můj bratr." Co někteří považují za zbytečnou zátěž, jako například kopání zákopů, pokládají jiní za rozumné a za vhodnou šanci k upevnění morálky. Nemá také smysl snažit se vyčíslit ekonomickou hodnotu ztrát a úsilí každé strany. Lidé nejenže mají rozdílné názory na cenu určitých věcí, ale daleko důležitější je, že cena vojenského vybavení spočívá nikoliv v hodnotě použitého materiálu a vloženého úsilí, ale ve strategických ziscích díky tomuto vybavení dosažených. Za války nikoho nezajímalo, jak velký je hrubý národní důchod.

IX.

"Polní primo!"

Skida Thibodeau se probudila a podle svého zvyku okamžitě sáhla po zbraní, položené vedle hlavy.

"Je jedna hodina, polní primo," oznámil jí pobočník a podal jí do otvoru polního přístřešku šálek kávy.

Vzala jej, posadila se, odhrnula plášť, kterým byla přikrytá, a strčila nohy do bot. Na spaní si sundávala jediné boty, řemení a zbroj. Srkala kávu a v očích měla ještě nepřítomný výraz. Zdálo se jí... Skilly scházela po honosném mramorovém schodišti s Nilessem. Možná to byl Niles. Ať už to byl kdokoli, měl na sobě přepychovou uniformu a ona byla ozdobena šperky a oblečena v dlouhých šatech. Trubači vytrubovali fanfáry a muži i ženy v drahých šatech a uniformách se ukláněli. Byla to podivná směsice tváří. Spartští králové a náčelníci belizských pouličních gangů, které znala před deseti lety. Kondominální úředník, který si od ní vzal polovinu jejích kreditů, aby ji dostal na Spartu, a snažil se ji přinutit, aby se s ním ještě vyspala. "Strýček", který ji znásilnil, když jí bylo deset. Turisté, kteří ji nutili k úsměvu před fotoaparátem, než jí dali jeden kredit. To bylo ještě před tím, než utekla s Dimplesem, před více než šestnácti lety. Zvláštní, že si to pamatovala.

Všechny ty tváře byly vystrašené, kromě Dvoukudličkovy. Indián se na ni smál oblečen do formálního obleku s

mačetami na zádech, po boku farmářky, kterou mu napůl slibovala, napůl vyhrožovala. Triumf byl nepopsatelně opojný... Potom se sen změnil, byla v nějaké kanceláři, která byla zvláštním způsobem zároveň ložnicí a jídelnou. Seděla u stolu, snídala a vedle talíře se jí kupila ohromná hromada oficiálně vyhlízejících orazítkovaných a pečetěných lejster. Kojná vedle ní držela v náručí holčičku, která měla pokožku, vlasy a velké modré oči jako měl Niles a jako měla její matka.

Mozek říká Skilly, aby hodila prdeli, pomyslela si. Zapnula si přezku řemení a vykutálela se ze stanu. Sny jsou dobré, protože jsou sti-mu-lu-ji-cí. Vzduch byl chladný a plný prašanu padajícího ze zatažené oblohy. Vlhký chlad se zakusoval hlouběji než mrazivá zima, jež panovala nad severním údolím posledních pár týdnů. Udeřil ji do tváře náraz větru. Pořád ji ještě překvapovalo, s jakou silou se dokáže vítr na této planetě do člověka opřít.

V rozlehlém partyzánském táboře panoval ukázněný ruch. Muži skládali své stanové dílce - hodně z nich ani nepostavilo stany a použili celtu pouze na přikrytí, tak byli unaveni cestou - a na zakopaných kamínkách ukrytých pod dřevěnými přístřešky se vařila voda. Bylo to trochu riskantní, dokonce i navzdory stále padajícímu sněhu, ale mělo to ohromný význam pro povzbuzení morálky. Nařídila, že každý musí dostat před akcí teplý nápoj a něco k jídlu. K dispozici byly potraviny o vysokém obsahu energie - cukroví, káva, kofeinové pilulky pro ty nejvíce unavené. Partyzáni ji zdravili úsměvy, salutováním, někteří zvednutými palci.

Je to dobrá parta, přistihla se trochu překvapeně při myšlence. Potom, tohle není jako vést pouliční gang. To se spíše podobalo krocení lvů, člověk nikdy nevěděl, kdy se obrátí proti němu. Takováhle důvěra je nakažlivá, stejně jako tripl. Skilly si bude muset dávat na sebe pozor, nebo změkne.

Velitelský štáb čekal pod celtou napnutou od padlého stromu. Byly tu husté lesy, táhnoucí se až k bahnitým pláním na břehu řeky Rhyndakos, ohromné prostory topolových, dubových a magnóliových stromů. Skida došla k důstojníkům přezvykující plátek sušeného masa. Byl to ten druh, kterému kondominiální námořní pěšáci říkali opičí žrádlo, v puse nabobtnal jako žvýkačka. Spolkla rozžvýkané sousto, zajedla je tvrdým cukrovím a pohlédla na situační mapu.

"Hlášení," řekla.

"Vyprostili jsme z toho letadla zajatkyni. Odmítá vypovídat, ale Jošida nám hlásil, že nepřítel má určité povědomí o naší pozici, ovšem žádná přesná data."

"Hmm," To bylo nepříjemné. Nepřítel bude na stráž a budou mít větší ztráty, než s ním skončují. Nicméně zajatkyně by se mohla později hodit.

"Opozdilci?" pokračovala.

"Ani ne deset procent." řekl Sandžuki. Mejdžijané byli v sestavování počítačových svodek dobří. "Jsem překvapen."

Přikývla. "Nechápeš, jak mocná je potřeba dokázat si vlastní cenu, člověče." Anebo si myslíš, že to cítí jenom Mejdžijané. "Mohou bojovat?" obrátila se k velitelům jednotek.

Přikyvování, navzdory brutálnímu tempu pochodu, jež vykonali minulý týden. Koneckonců si teď pár hodin odpočinuli, a jako poslední záchrana tu byly prášky. Ohromilo ji, jak nikoho nenapadlo, že přesuny v údolích budou v zimě snadnější. Neplatilo to pro královské vojáky, ačkoliv většina z nich pocházela z oblastí, kde "zima" znamenala "bláto". Inu, nebylo to snadné ani pro její partyzány, protože většina z nich pocházela z měst anebo z oblastí s teplým klimatem... Ona sama pocházela z chudinských brlohů v tropickém pásmu, ale vzdělávala se četbou historických knih, v tomto případě o Rusku. Když to dokázal Batuchán I, tak proč ne Skida Thibodeau? Sníh ohromně ulehčoval přepravu těžké výstroje a výzbroje a pomáhal řešit věčné dilema pěchoty - pohybuje-li se pomalu, ztratí šanci, pohybuje-li se rychle a odlehčená, nebude mít dostatek vybavení, až se dostane do průseru.

Pohlédla do mapy a vstřípla si do paměti poslední změny. Odpovídaly zhruba jejímu očekávání, až na to, že žoldáci se podle všeho orientovali v situaci rychleji, než doufala.

"Oukej," prohlásila. "Až do teď jsme je proháněli jak fackovacího panáka..." naznačila pohlavky rukou, "...protože jsme přesně věděli, kde jsou, a oni nás nedokázali najít. To po našem příštím překvapení skončí. Pak už to bude jen záležitost bojování, protože jakmile jednou vědí, odkud kulky přilétají, tak jsou v tom docela dobří. Odžingo, Raskolnikove!" Tito dva velitelé měli zaútočit na první palebnou základnu. Nebyli přítomni osobně, ale jenom prostřednictvím vysílaček.

"Polní primo?"

"Jste připraveni?"

"Můžeme okamžitě vyrazit."

"Nilesi?"

"Ano, Skilly?" ozval se udýchaný hlas. V pozadí bylo slyšet palbu.

"Je čtyři nula nula," řekl a Skida. "Dvacet minut od... startovní čáry."

* * *

"Kurva, to jsem rád, že vás vidím, pane," vyhrkl velitel čty. Měl vyhublou hnědou tvář, poznamenanou podvýživou z dětství. Teď se v ní zračily zoufalé obavy a lehce krvácela po zranění stěpinou. Na jeho bitevní zbroji a přilbě byly lesklé hluboké rýhy. "Mám třicetiprocentní ztráty, možná větší, to se dá těžko říct, ty měšťanský zmrdi ale umějí bojovat!"

"My také, veliteli, my také," uklidňoval ho Niles. "Nechte své zraněné okamžitě odtransportovat."

Dvacet metrů od nich ve svahu vybuchl v korunách stromů minometný granát. Jasný záblesk prosvětlnil noční oblohu a ozval se hlasitý praskot koruny stromu, kácející se do lesního porostu. Oba se bezděčně přikrčili a potom se na sebe zašklebili.

V houštinách na svahu před nimi se ozývala střelba z bezprostřední blízkosti, neustále bylo slyšet výstřely samopalů a výbuchy ručních granátů, hlasitější exploze pum vystřelovaných z puškových granátometů a občasné dunění

raketových střel. Přilétaly granáty vystřelované z královských předsunutých postavení a prosekávaly si cestu lesním porostem. Po dopadu na zem způsobovaly jejich kontaktní zapalovače hromové exploze.

"Alexandro," oslovil jednoho velitele čtyř z Kolnikovovy roty E. "Posilte tu bojující četou, ale ať jsou vaši zákopníci připraveni začít s kladením nástrah" - sestávajících z raket a granátů s nástražnými dráty - "okamžitě za vašimi liniemi, je to jasné? Až ustoupíme, vaši lidé zadrží postup nepřítele, dokud bojující četa neprojde kolem vás a nezahájí přesun na jih. Martinsi," pokračoval k dalšímu Kolnikovovu podřízenému. "Vy se postavíte na jeho levé křídlo." Směřovalo na jih.

"Já se přesunu na opačnou stranu. Udeřte tvrdě, udeřte rychle, a jakmile tam stáhnou posily, tak se okamžitě ztraťte."

Otočil se k velitelské četě, která jej obklopovala. Dva tucty důstojníků, rozestavěných v malých skupinkách.

"Seržante," pokračoval řízně, "vytvořte rojnice harcovníků. Přesouváme se na jih a do svahu, a dejte si pozor, aby konec vaší rojnice nebyl vidět z vrcholku hřebenu. Až dám pokyn, tak vypálíte salvu z puškových granátometů a potom zaútočíte. Jo, nezapomeňte si nasadit bodáky." Ozvalo se řinčení čepelí vytahovaných z pochev a nárazy granátů zasouvaných do speciálních úst'ových nástavců. "Za mnou, compadres!"

* * *

"Pane, pane!" volal zoufalý hlas v Lysanderových sluchátkách. Už k němu doléhal sílicí hluk střelby na levém křídle, dole v lese. "Zde seržant Ruark, poručík Halder je mrtev, ztratili jsme bezzákluzový kanón, útočí na nás z obou stran!"

"Uklidni se, bratře," řekl Lysander a pocíťoval téměř fyzickou námahu, jak se snažil po telefonní lince předávat sílu.

"Pomoc je na cestě. Dělostřelci, hlásím pozici," pokračoval. "Zaměřte střelbu zbylých minometů a bezzákluzek na podporu čtvrtého bratrstva. Všechna střelecká družstva se připraví k útoku ze svahu. Seržante Hertzmeiere, máte to tu teď na povel." Čekal, až přistane poslední nepřátelská mina.

"Jdeme!"

"Máme nařizenou zůstat na místě," poznamenal Harv.

"To nařídili kapitánu Collinsovi," odsekl Lysander. "Tam dole umírají naši bratři!"

Harv se lišácky zašklebil. "Vítejte zpátky, princí!"

* * *

"Na cestě!"

"Za vše, čeho se nám dostane, pane, ti děkujeme," mumlal si pro sebe řidič velitelského karavanu.

Co tam ksakru dělají? uvažoval Peter Owensford, opírající se o průlez, když s řevem přiletěla další salva raket. Na jeho postavení teď pálily jen dvě baterie, ale bylo zaznamenáno několik dalších nepochybně seismických indikací druhotných explozí.

"Andy, dej mi Jesuse Alanu."

"Čekejte - tady je."

"Jesusi, co to tam k čertu dělají?"

"Upřímně řečeno nevím, plukovníku," odpověděl Alana.

"Posílají hlavní síly údolím mezi vámi a třetím bratrstvem."

„Není to sebevražda?"

"Je to sebevražda, jestli to nevyhrají na plné čáře. To znamená, že podle všeho očekávají, že porazí celý první pluk královské pěchoty plus jednotky bratrstva, držící říční základnu."

"A to se nestane. Dobrá, Jesusi, takže si myslí, že mají nějaký rozhodující trumf. Co to je? Atomovka?"

"Ne, na to posunuli příliš jednotek až moc dopředu."

"Tak co to ksakru..." Přerušily jej dvě blízké exploze, které zatřásly karavánem.

"Aha,"

"Máš něco, Jesusi?"

"Ano, pane. Jak jste nařídil, nešetřil jsem roboty. Jeden nám odeslal fotografie, které ukazují nepřátelské jednotky, několik set vojáků. Plukovníku, každý z nich má plynovou masku. Několik jich má dokonce nasazenou."

"Plynové masky? Nasazené?"

"Jenom tři muži. Alespoň to jsme viděli."

"Tři vystrašení chlapi. Plynové masky. Chemické zbraně. Jedovatý plyn. Myslíš, že tohle je to, na co se spoléhají?"

"Quien sobe? Ale vysvětluje to všechny naše informace."

"Oukej. Znovu to ověř a já si to zatím přeberu." Takže nepřítel je ochoten použít otravný plyn. Evidentní porušení zákona o válce. Za použití chemických zbraní byl provaz. Pokud ovšem člověk nezvítězil, samozřejmě.

Heilóti čekají, že zvítězí. Čekají, že to bude velké vítězství.

* * *

"Mazejte dopředu, mazejte dopředu, ti zkurvysyni na nás nemůžou střílet z minometů, když budeme blízko u nich!" hulákal seržant z Nilesova velitelského družstva.

To je opravdu dobrá rada, pomyslel si Niles sarkasticky, když přeskakoval příhodně padlý strom. Moc příhodně se tu povaloval, a kulometčík královské pěchoty si to myslel také. Dva muži obsluhy kulometu již leželi mrtví podél zbraně po výbuchu granátu, který zničil jejich hnízdo. Třetí se právě zvedal. Jednu nohu měl celou zakrvácenou, ale v rukách pevně svíral samopal.

Doprdele, a je po mně, uvědomil si Niles. Dva masivní nárazy s ním smýkly o padlý kmen. Ještě neměl čas si to uvědomit, a už viděl královského kulometčíka, jak se otáčí za sebe, odkud se ozval výstřel a blýskla se chladná ocel. Příliš pozdě, heilótský bodák se mu zabořil do břicha. Nemourlon byl vynikající ochranou proti střepinám, uspokojivou obranou proti výbuchu, ale nic nezmohl proti ráně bodákem. Následný úder pažbou jej složil vedle jeho kamarádů a u hlavy mu na okamžik strnula hlava.

"Ne," křičel Niles. "Nezabíjej ho."

Rozhlédl se kolem sebe a při nadechnutí musel přemáhat velkou bolest v břiše a prsou. Ochranná zbroj byla roztržena a cítil žár z rozplácnutých disků olova, vtavených dovnitř, zakusujících se mu do kůže v místě, kde odolný materiál málem povolil. Jedno z žeber bylo asi zlomené - určitě, ale nemourlon zastavil oba výstřely. Předpokládalo se, že zbroj je neprůstřelná pistolovým střelivem, ale tohle bylo zatraceně blízko... Je to klika, že místní zbrojní průmysl nepřešel na výrobu z wolframové oceli.

"Pane, jste v pořádku?" volal na něj partyzán, zalehlý na zemi a zkoumající vrcholek svahu.

"Ano," zalhal Niles. "Poručíku, utáhněte mi tady ty popruhy na zbroji těsněji," pokračoval a dotkl se vnitřku přilby.

"Máte nějaké zajatce?"

"Jo, pane. Přinejmenším pět, všichni jsou dost zle zraněni. Mám je vodprásknout?"

"Nesmysl!" vyštěkl Niles. Do gentlemanů mají opravdu daleko, uvědomil si. Ale jsou to stateční mládenci a můžou se učit. "Pomohou nám vykoupit si trochu času, poručíku. Vzkažte všem, ať se připraví na bleskové stažení."

Podíval se na tři ležící rojalisty. Dva z nich ještě dýchali. Na hodinkách měl čtyři hodiny deset. "Chop se toho kulometu, vojáku," oslovil partyzána, který jej zachránil. Byl to stejný typ, jaký užívali i heilóti, remington M-72 vzor 2050, důvěrně známý.

"Ženou se další měšťané!" ozvalo se ze svahu, když se voják snažil otočit kulomet na dvounožce do protisměru.

Ozvaly se traskavé výstřely minometu, měkké kašláni bezzákazových kanónů střední ráže provázené výbuchy přistávajících nábojů a sprškami hlíny, vyletujících do vzduchu nepřijemně blízko. Na vrcholku svahu se zlomil třicetimetrový dub a valil se dolů s kopce přitahován silnou spartskou gravitací. Ozvalo se volání "hurá" a střelba ze samopalů. Niles nastavil v přilbě jinou kombinaci, přepnul se na frekvenci nepřítele a promluvil:

"Rojalistický veliteli. Bílá vlajka, chci vyjednávat!"

* * *

"Zatlačte je zpátky, bratři! Za krále a za vlast!" křičel Lysander.

Rojnice královské pěchoty se probíjovávála kupředu. Vojáci ječeli jako šílení a pálili od boku, přibíhající v patách minometné palby. Blížili se k jižní straně polapené rojalistické čtyři, ke křídlu dotýkajícímu se nepřátelského křídla. Na zachránce pátil dobře zastřílený kulomet, ale les znesnadňoval zásahy. Z řad královské armády se ozval vysoký a jasný zvuk trubky, přehlušující praskání a hoření stromů a keřů.

"Po družstvech," nařizoval Lysander. Z jeho samopalu se kouřilo, kryl přiskoky pěšáků, kteří potom zase kryli přesuny kulometných týmů. K partyzánům létaly lesem ruční granáty, královská pěchota využívala svého vyvýšeného postavení na svahu. Bílé záblesky jejich výbuchů planuly na okulárech přístrojů pro noční vidění jako jasná slunce. Náhle se ve dvojí palbě ocitli povstalci.

"Rojalistický veliteli. Bílá vlajka, chci vyjednávat!"

Lysander vyrazil divoce kupředu, málem klopýtl. Vrhł se do krytu s naučenou rutinou.

"Chcete se vzdát?" zeptal se a vyladil jasnější příjem na stejném kanálu. Hluk palby rostl, muži teď na sebe stříleli z bezprostřední vzdálenosti.

"Ne, chcete vy se vzdát?" odpověděl chladný hlas. Lysander stiskl zuřivě zuby. Dva jeho lidé táhli třetího do kopce a jeho nohy se na stínítku princovy přilby, zesilující světelnou intenzitu, černě leskly.

Magnetofon. Zapni magnetofon, připomněl si Lysander.

"Vlastně," pokračoval povstalecký velitel - jeho hlas zněl neuvěřitelně kultivovaně, měl britský akcent, podobně mluvil i Melissin dědeček - "mám tu dole osm nebo deset vašich lidí, ošklivě zraněných, obávám se. Navrhují desetiminutové příměří, abychom mohli odnést raněné a můžete je dostat nazpátek. Samozřejmě jenom v rámci tady toho prostoru. Poloměr tisíc metrů od vašeho postavení."

"S kým mluvím?" zeptal se a v mysli horečně sestavoval plán.

"Starší skupinový velitel Graham, spartská lidově osvobozenecká armáda," odpověděl povstalec. "A vy jste kdo?"

"Na tom vlastně nezáleží." Lysander udělal rukou gesto "pokračujeme v útoku".

"Je to jejich pohřeb. Vašich bratrů."

"Nevyjednáváme," odsekl Lysander. "Ublíže mým lidem a já z vás stáhnou kůži, jestli se toho dožijete." Přepnul na velitelskou frekvenci. "Zabijte ty zkurvysyny! Padáme, padáme!" Znovu zapnul vysílačku. "Dejte mi plukovníka!"

* * *

* * *

"Všem jednotkám, Hadr, opakují, Hadr," vysílal Owensford.

"Hadr, Trilogie, Západní les. Nasadte si ochranné prostředky a připravte se na chemický útok. Všechny jednotky bez ochranných prostředků se stáhnou ze svých současných pozic. Padejte zpátky a přeskočte se k protiútoků."

"Andy, která mobilní jednotka má protichemické vybavení?"

"Královský pěší prapor korunního prince, pane."

"Kde jsou zakopaní?"

"Na... nejsou zakopaní. Útočí na podporu jedné z vlastních bratrských jednotek."

"Ten parchant."

"Vy nejste překvapení?"

"A měl bych být? Andy, postarej se o to, ať Collins určitě potvrdí příjem signálů Hadr, Trilogie, Západní les!"

"Aye, aye!"

"Sparksi, spojte mě s Morrentesem."

"Zde Morrentes." Alespoň tahle linka je bezpečná. "Pane?"

"Směřuji přímo k vám a je jasné, že věří ve své vítězství. Nechápeme jak, ledaže by použili bojový plyn, a pokud to můžeme posoudit, tak každý z nich má teď u sebe ochranné protichemické prostředky."

"A kurva, plukovníku, většina mých chlapů..."

"Správně. Takže padejte pryč, a to hned."

"Kam?"

"Vysoko na nějaký kopec. Připojte se k Bartonově skupině, když to půjde. A neztraťte se. Budeme vás ještě potřebovat."

"Dobrá... Plukovníku, jste si tím jist?"

"Ne. Jestli se mylím, tak jsem je nechal, aby vás vystnadili z dobré pozice. To není žádná tragédie. Možná, že dokáží převálcovat váš tábor, ale rabování trénu už stálo život nejednu armádu. Pořád ještě máte početní převahu a budete připraveni k protiútok. Ale jestli použijí plyn, majore, jestli jsou..."

"Ano, pane. Oukej, jdu na to."

"Bartona."

"Jsem zde, náčelníku."

"Sledoval jste to?"

"Něco lepšího," odpověděl Ace. "Vypustil jsem pár vlastních řízených robotů. Jesus má pravdu, všichni mají plynové masky. Pár už si je nasadilo."

"Jsou vyděšení," poznamenal Peter. "To je pochopitelné. Dobrá. Vypustí plyn, a co potom? Vrhnu se na Morrentesovu pozici, počítám."

"Já také. Za tím je ďábelský mozek, plukovníku. Ďábelský."

"Nebude to fungovat."

"Neřekl jsem mazaný, řekl jsem ďábelský. Je to amatérský plán. Teroristé všechno padesátkrát nacvičují a nechápou, že když počítají s odchylkami a smůlou, tak to ještě neznamená, že jsou připraveni na to, že všechno bude úplně jinak. Ve skutečnosti..."

"Ve skutečnosti nepřežije žádný bitevní plán kontakt s nepřítelem," řekl Peter. To byl Falkenbergův oblíbený vojenský aforismus.

"Přesně. Takže tam posílám svoje protichemické jednotky, aby obsadily nějaké dobré postavení. Až povstalcí převálcují Morrentesův tábor, vymlátime z nich duši, a zatímco s námi budou mít plné ruce práce, dostaneme se do postavení, odkud můžeme vést protiútok."

"To zní dobře. Takže to nechám na vás. Rozmáťte ty zkurvysyny, Aci!"

"Spolehni se. Konec."

"Andy, dejte mi kapitána Mace."

"Zde Mace."

"Jak jsou na tom tvoje jednotky SAS?"

"Jak jste žádal, mám čtyři v operační pohotovosti."

"Dobrá. Jamey, hodlají si ukousnout víc, než stačí strávit. Až se to stane, tak se určitě pokusí ztratit se v horách."

"Ano, pane..."

"Takže chci, aby tvoje týmy SAS byly připraveny v dosahu střel Thot vrhnout se ně, jakmile se dají na ústup. Použijte každé naše dostupné letadlo, abyste ty chlapce dostali do výhodných pozic, aby měli krytý ústup."

"Rozumím. To se dá zařídit. Plukovníku, mám tu jeden problém. Miscowsky chce jít hledat poručíka Lefkowitzovou."

"Jo, on sloužil s Jerryem, to chápu. Jaká je situace? Může Miscowsky se svou partou něco dokázat?"

"Plukovníku, já nevím, a to je fakt. Máme přesně určené místo havárie, ale vypadá to, že tam nikdo není. Nemáme prostě šanci nic konkrétního zjistit."

"Předpokládejme, že je naživu. Kam ji vezmou, když se jim podaří průlom a zaútočí?"

"Vy opravdu předpokládáte, že se jim to podaří, šéfe?"

"Je to dost dobrá šance. Hodně sázejí na ten plynový útok. Anebo cokoliv to je, čím mi jdou po krku." Peter sledoval na monitoru údaje o nepřátelských postaveních. "A pořád jsou na postupu, snaží se jít přímo po nás, jako kdyby neexistoval žádný zítřek. Jamey, co to ksakru může být jiného, co je takhle žene?"

"Jo. Já myslím, že jste to trefil. Předpokládejme, že se teď zastaví a ustoupí?"

"Jen ať to zkusí. Stejně budou muset běžet uličkou, aby se odsud dostali. Jamey, nechám to na tvůj vlastní úvaze, jestli má cenu pokusit se o záchranu Lefkowitzové." Což znamená, že tam ty chlapy pošle, samozřejmě. "Ale ať máš týmy připravené udeřit, až začnou ustupovat."

Další věc. Zorganizuj co nejvíc svých průzkumníků a ať jsou připraveni vlítnout mezi ně, kdyby se jim podařil průlom. Tahle bitva skončí pronásledováním, to si piš."

"Správně. Připravím všechno, co má ruce a nohy."

"Andy, která spojení jsou bezpečná?"

"Všechny místní linky. Pokud to nebude sklolaminátové vlákno, tak uslyšíte varovný tón."

"Dobře. Díky."

"A rota D hlásí kontakt."

Owensford přikývl. To byla západní blokační jednotka dole ve strži, takže teď se konečně dozví, proč to vypadá, jako by nepřítel chtěl spáchat sebevraždu.

"Spojte mi McLaren." Další bezpečná linka. Spojari by si zasloužili vyznamenání.

"Zde kapitán McLaren," ozval se hlas se silným přízvukem. Byl z Nového Newfoundlandu, jezerního osídlení v Oinorském zálivu. "Dolů z údolí na mě postupují nejméně tři nepřátelské roty, plukovníku. Nesou těžké zbraně, ale kdybych dostal palebnou podporu, tak kolem mne neprojdou."

"Je to na cestě, kapitáne," ujistil jej Owensford. "Jste připraveni na chemický útok?"

"Jsme tak, že už to líp nejde. Kluci si už všechno oblékli a ti ostatní se zdekovali do krytů."

"To by mělo vyjít. Nevíme, co mají ani kolik toho je, ale když budeme mít kliku, tak toho nebude moc."

"Štěstí je vrtkavé, plukovníku. Dostali jsme varování a kluci vědí, odkud fouká vítr."

"Správně. Kapitáne, nemám nic proti tomu, když vás obejdou."

"Cože?"

"Chci, aby si mysleli, že se kolem vás probíjeli, ale nechci, abyste měli velké ztráty. Až se k vám dostanou, patrně krytí tím plynovým útokem, dejte jim, co se do nich vejde, ale stahujte se zpátky ke svým zálohám, přeskočte se a čekejte na signál k protiútok. Lezou do pastí, kapitáne, a já nechci, abyste jim v tom zabránil."

"Chápu. Budeme na to připraveni."

"Je to na cestě," ozval se Sastriho hlas z dělostřeleckých postavení. "Nové koordináty. Střelíme na všechna postavení, jedna baterie na každý náš prapor. Dopad na cíl za třicet sekund."

"Vypadá to, kapitáne, že je to tady. Zlomte vaz."

"Pane, Morrentes naléhavě žádá o spojení,"

"Zde Owensford." V pozadí se ozýval slabý, ale zřetelný zvuk, silící a slábnoucí kvílivý tón. Radiové spojení bylo přímé, možná bezpečné, možná ne.

"Plukovníku, Světlý dub." Owensford tiše hvízdal. Znamenalo to radary mimo provoz kvůli nepřátelským antiradiačním střelám. "To samé střelecká základna jedna, máme tady nepřátelskou činnost všude kolem. Vystřelují tam nějaké Thothovy rakety, ale nemám dost informací o cílech..."

"Plyn!" Rozezvučela se automatická poplachová siréna a do jejich frekvence se vmísil Sastriho hlas: "PLYN! VŠECHNY JEDNOTKY JSOU NAPADENY PLYNEM! OKAMŽITĚ POUŽIJTE PROTICHEMICKÉ PROSTŘEDKY! PLYN PLYN PLYN!"

"Zde Morrentes, tábor je napadený plynem!"

"Navedte své rakety co nejvýše, potom je shodte na svůj bývalý tábor, sektor pět," nařídil Owensford. "Tam právě směřují."

"PLYN PLYN PLYN...!"

Ozval se dlouhý výkřik, z kterého tuhla krev v žilách a který skončil dávivým kašlem. Owensford si nacvičenými podvědomými pohyby nasazoval protiplynovou masku. Zvednout hledí přilby, rozepnout zbroj u krku, přehrnout límec, zatáhnout za vyčnívající pruh. Náhlé syčení, nafouknutá pogumovaná látka se mu přimkla ke tváři a utěsnila kolem krku. Odtrhnout hypnosprej z kapsy v látce rukávu a přitisknout jej ke krku pod závěrem. Byla to protilátka, kdyby se náhodou jednalo o útok nervově paralyzující látkou.

Ale bratrstva a královská pěchota nemají legionářskou výstroj. Kromě královského praporu korunního prince. A každý má masku. Výcvik pořád ještě nebyl u konce. To byl také jeden z důvodů, proč nenacvičovali jejich použití. Ale všichni je měli, pokud je nezahodili jako zbytečnou přítěž. Musí si to zapamatovat jako způsob, jak vytřídit neschopné vojáky. Byli jsme varováni, ne sice dostatečně, ale proč mě tak překvapuje, že teroristé používají teroristické zbraně? Jedna věc je jistá, nemají s válečnými plyny větší zkušenosti, než máme my.

"Nejvyšší priorita," ohlásil. To mu uvolnilo všechny frekvence. Teď už nešlo o žádné city. Všechno bylo průzračně jasné. "Všechny jednotky, proveďte protichemická opatření." Otočil se ke kapitánu Lahrovi. "Oukej, tohle je jejich velký okamžik. Jestli je teď zastavíme, tak jsme vyhráli. Andy, zařídte, ať se tohle všechno nahrává. Ať jste si tím ztraceně jist. Chci důkazy, které předložíme ve všech soudních síních odsud až k Velkému senátu."

* * *

"Teď," řekla Skilly s pohledem upřeným na hodinky. Byly čtyři hodiny dvacet. Bodla rukou dolů, s vytrčeným jedním prstem.

Mejdijský technik stiskl kontrolku. Antiradiační rakety vystřelily k obloze a přehnaly se směrem k roajalistické říční základně.

"Teď," opakovala Skilly. Druhý prst.

Ohony vystřelených raket zabarvily nebe do fialová. Dvě stě metrů nad zemí vybuchly a bezbarvá tekutina bez zápachu se přeměnila v plyn a snášela se dolů.

"Teď." Potřetí. Odsud nebylo nic vidět, ale stovky kilometrů na sever další Murasakiho technonindža stiskl další kontrolky. Dvě rakety na pevné palivo se vznesly vzhůru a zamířily po stoupající dráze k západu. Nedokázaly dosáhnout oběžné rychlosti, ale dokázaly vylétnout dostatečně vysoko, aby do cesty pozorovacích družic rozptýlily množství kuliček. Ocelové kuličky při nárazu spojí svoji rychlost s rychlostí družice v součtu vyšším než šestnáct tisíc metrů za sekundu.

"Teď." Počtvrté a naposledy. Ze všech stran vyrazili muži prudce kupředu proti roajalistickým základnám, aniž vyčkali,

až zmlkne kvilivý jekot sirén.

Croftonova sbírka esejů a přednášek z vojenské historie (2. vydání)

Herr Doktor Professor Hans Dieter von und zu Holbach:

Předneseno na Válečné akademii v Königsbergu,

Planetární republika Frýdland, 2. října 2090

Válka mezi mezihvězdnými koloniemi je relativně nový fenomén, není jím však občanská nespokojenost. Teprve se vznikem silných nezávislých planetárních států v šedesátých letech jedenadvacátého století se začala prosazovat nová rovnováha sil s tradičními doprovodnými jevy: závody ve zbrojení, ofenzivními a defenzivními spojeneckými svazky, loutkovými vládami a sférami vlivů. Tento proces stále ještě není dokončen, neboť významné mocnosti - Dajan, náš vlastní Frýdland, Mejdzí, Xanadu - jsou stále do určité míry odstrašovány ohromnou, ačkoliv upadající a sebe samu ochromující mocí pozemského kondominiálního válečného loďstva. Vesmírný boj zůstává téměř výhradně teoretickým cvičením. Pozemní válečnictví je limitováno na intervenční zásahy na sporných planetách bez sjednocené planetární vlády, anebo na probíhající občanskou válku, jež se stala charakteristickou formou. Nezávislé planety řeší problém, jak uhradit výdaje spojené s výstavbou armád a získáním bojových zkušeností, po vzoru nezávislých žoldnéřských formací najímáním elitních jednotek. Častým následkem takového jednání je poté politický vliv, jako například těsné spojení, jaké nyní existuje mezi republikou Frýdland a restaurovanou karlistickou monarchií na planetě Santiago či s Thurstonem. Jedním z následků tohoto vývoje je skutečnost, že významné armády zůstávají malé a obvykle jsou budovány na bázi dobrovolné služby a používány pro nasazení mimo své domovské systémy. Silné, industrializované a sjednocené planety nemají pro masové armády použití a planety, jež by je potřebovaly, nemají k dispozici takové zdroje, aby je mohly udržovat. Tak došlo k tomu, že zálohy vycvičené mužské populace a ještě více organizační a sociální struktury nezbytné na podporu vesmírné mobilizace doslova neexistují. Některé planety, jejichž vynikajícím příkladem je Sparta, se pokusily vybudovat míliční systém založený na dobře vycvičených a rozsáhle dislokovaných silách. Hlavní slabostí takového přístupu je nedostatek stálých armád a odtud plynoucí neexistence infrastruktury vyššího velení a administrativy. Dále je to nedostatek bojových zkušeností, jediné skutečné metody, jak testovat výkonnost vojenského systému...

X.

My měli až moc řečí -

a kázeň žádná sláva;

Poslechnout rozkaz byla laskavost.

Snad i ten mrňous bubeník

měl svou hrdost, svoje práva.

My říkali si o lekci - a stála víc než dost!

Mrtvých a raněných tak třicet

rozeseto do kytek -

Vzdali jsme to a šli,

Vždyť zbyly nás dvě desítky, ne víc.

Jenže na ústupu začali nás

kosit jak dobytek.

Tak co jsme zachránili? - Vůbec nic!

"Rychleji!" zasyčel Niles na dva partyzány, kteří ho z každé strany podpírali.

"Nilesi." Skillyin hlas.

"Přesunujeme se do postavení," lapal po dechu. "Už tam budeme."

"To bych ti radila."

Dokázal se hýbat, ale existovala hranice, jak rychle dokáže běžet člověk s frakturou žebra. Už začínal pociťovat účinek hypnospreje, bolest ustupovala a ob vaz na prsou se uvolňoval.

Dohonili jádro kolony Cepín. Muži se prohýbali pod nákladem výbušné smrti a zajiště se už nemohli dočkat střelby vepředu, kde nepřátelská pěchota zablokovala jejich postup, anebo čtyřicetakilových náloží, vystřelovaných královskými minomety, jež na jejich hlavy začnou dopadat o tři tisíce metrů dále.

A jsme tady. Cena byla vysoká. Příslušníci všech jeho velitelských a speciálních gard padli anebo zůstali jako ochrana týlu, bránící v postupu těm tvrdohlavým spartským parchantům, kteří nechtěli vyjednávat. Dalo se to čekat, ale stálo to za pokus.

"Postup A, postup A!" volal Niles na velitelské frekvenci. Maximální hlasitost. "POSTUP A!"

Jeho doprovod se zastavil a Niles si rozepnul zbroj u krku, aby si mohl připevnit masku. Vyšší důstojníci heilótu měli

přilby se vším myslitelným vybavením, jak se dalo očekávat.

Stagnace se proměnila v akci. Nikdo nedokázal vysvětlit, proč se postup A nacvičoval tak často, ale bojovníci se teď pohybovali automaticky. Sundat přilby. Vyjmout z pouzder na opascích plastické pytlíky, přetáhnout si je přes hlavu a trhnout za přívěsek. Nevšímat si toho, jak se hmota přimkne k tváři a krku, ale ujistit se, že prostor kolem úst a nosu je okamžitě průchodný. Průchodný pro molekuly vzduchu a nic jiného. Nasadit přilby... Dokonce i muži zaměstnaní palbou na dohled od rojalistických pozic se zastavili na nezbytných pár sekund. Alespoň většina, jak se dalo soudit z chvilkového přerušení palby, a ti, kteří se nezastavili...

Nad hlavami začaly vybuchovat rakety. Z heilótských kolon se začaly ozývat varovné výkřiky, ale nenásledovala žádná sprška bombiček.

...ti, kteří se nezastavili, si zasloužili to, co se jim teď přihodilo.

"Kolnikove!" vyštěkl, když se propracovali na čelo kolony. "Pusť to do nich, pusť to do nich teď!"

Vpředu panovalo ticho. Všude byl klid. Plyn musel účinkovat rychleji, než se domníval. Heilóti už se prodírali lesem kupředu a jejich řev nebyl o nic méně hrozivý, přestože byl tlumen plynovými filtry. Také Niles se hnál kupředu.

Vzdáleně se hlásila bolest v boku, zaplatí za to později, ale teď nebyl čas na to myslet. Kupředu nepřátelskými liniemi, kupředu přes těla dělostřelců zkosených kulkami či bodáky u svých zbraní, se sundanými přilbami a plynovými maskami v rukách. Střílel a křičel. Rota za ním se rozvínovala a útočila do kopce, v pravém úhlu na pozice blokujících královských sil, jako parní válec supící do kopce a tlačící vše před sebou za vrcholek hřebene.

Granáty vybuchovaly a pušky rachotily. Viděl jednotlivé postavy ženoucí se mezi stromy. Střílely a padaly. Ne všichni nepřátelé byli mrtví, výcvik královské pěchoty byl čerstvého data a reakce na plynový poplach byla rychlá. Ale to bylo vše. Dostávali se nepříteli za záda. Ztráceli bojovníky, ale dostávali se do týlu, pohybovali se teď rychleji...

"Nepřestávat v postupu, Kolnikove!" Odtrhl zrak od boje a přiskoky se hnál k saním.

Muži, kteří je vlekli, teď skoro běželi, těžce oddychovali přes své filtry s tvářemi do ruda naběhlými a zkroucenými do strašidelných tvarů. Jeden klopýtl a upadl, když jej střela zasáhla do boku. Jeho kamarádi jej uvolnili z postrojů téměř bez zpomalení tempa a Niles se chopil jeho popruhu a přetáhl si jej přes rameno.

"Už to máme za sebou, hněte sebou všichni, to je ono, pohněte sebou, chlapci, jedeme, jedeme, jedeme!"

Vpředu bylo temeno mělčiny, kde čekala nejslabší jednotka. Osmnácté bratrstvo muselo zanechat své muže u palebných základem. Muže a zbraně...

"Jedeme, jedeme, jedeme!" Na obloze hřmělo následkem intenzivního bombardování. Vinou rojalistické odvetné palby ztratil už třetinu svých vlečných saní, ale na tyhle dva cíle měl sil dost.

Prohloubenina na vrcholku kopce se naplnila přívalem plamenů.

"Prošli kolem nás, plukovníku," oznamoval McLaren. "Děkuju vám za varování. Ztratil jsem víc mládenců, než bych chtěl, ale bylo by to daleko horší, kdybychom to nevěděli."

"Dohlédnete na nepřítel?"

"Jo, jsou za námi a utíkají do kopce k opevnění osmnáctých."

"Skvělé. Přeskupte se a připravte se je vyřidit." Owensford přepnul frekvenci. "Připravte se na Modrý blesk Peter čtyři," řekl vyrovnaným hlasem.

"Připraveni."

"Oznamte mi, až zalehnou, McLarene," požádal Owensford.

"Provedu, plukovníku. Já vám dám, vy zkurvysyni."

"Výstraha."

"Dělostřelectvo, do toho!"

"Plukovníku, je to na cestě, naše pozice a pozice osmnáctých, všechny jejich baterie na tyto dva cíle. Třicet sekund do zásahu." Vteřinová pauza. "Druhá salva. Po tomhle bych měl udeřit s naším dělostřelectvem, ale zůstaneme zalezlí v dírách, dokud jim nedojdou rakety."

Obsluhy minometů neměly nad hlavami žádné ochranné štíty a lehká munice by je vyvraždila, kdyby zůstali u svých zbraní.

"Správně. Zarýglujte se a zůstaňte tak. Andy, dej mi osmnácté."

"Osmnácté bratrstvo, Wilson."

"Wilsone, v prostoru vašeho bývalého postavení teď propukne peklo. Schovejte se a zůstaňte v krytech. Až bombardování skončí, pokračujte ve stahování."

"Pane, rádi bychom se pustili do nich."

"Zamítá se. Vaším úkolem je zůstat vcelku a naživu. Už vaší existencí držíme ty parchanty v pytli, který si na sebe sami ušili. Mysleli si, že se probojují skrz vás. Nevědí, že jste stále pohromadě a že vás mají v boku."

"Aye, aye, pane!"

"Hodnej kluk. Držte se tam."

Bum bum bum bum - vybuchující nálože raket teď rámusily déle, o hodně déle. Bolestivý okamžik relativního ticha a potom dlouhý burácivý bílý řev. Náraz šrapnelu do stěny velitelského vozu zazněl, jako když se ocelový kýbl tryskuje pískem. Sedmitunový obrněnec, zaplavený vodopádem bombiček, se kymácel ze strany na stranu.

Zazněla daleko hlasitější exploze a Peter se na okamžik domníval, že se velitelský vůz opravdu převrátí.

"Zde Sastri. Ztratili jsme jednu z šedesátek, něco zasáhlo municí připravenou v zákopu." Tentokrát byla v jeho hlase stopa opravdové bolesti. Jako většina dělostřelců také tento důstojník z Krišny svá děla miloval. "Jaké jsou priority?"

"Připravte se šlehnout to na bývalé postavení osmnáctých. Za minutu pochopí, že nejsou jediní chytráci."

"Pane, mám na drátě třetí bratrstvo. Je to bezpečná linka."

"Zde Owensford."

"Plukovníku, oni - byla jich nejmíň celá rota, vrazili jsme do nich, zrovna když začal ten plynový útok, co máme dělat?"
"Zastavte je," řekl Owensford. "Víte, kde jsou, pořád ještě je vás víc, tak je prostě zastavte. Nedovolte jim projít, nebude to trvat dlouho. Hendersone, předpokládám, že jste jim šel na pomoc. Hlášení."

"Ano, pane. Patnáctiprocentní ztráty."

"Jaká je chemická situace?"

"Jsme tu všichni v pořádku. Třetí bratrstvo má stejně těžké ztráty. Spousta vyřazených z boje, ale hodně z nich ještě žije."

"Nechte je na starosti zdravotníkům. Jestli neudržíte to postavení, tak stejně všichni zemřou. Kdybyste zdrhli, tak to stejně znamená jistou smrt. I pro ty, co byste nechali za sebou."

"Aye, aye, pane!"

"Upevněte svoji současnou pozici, zlikvidujte ty nepřátele, kteří obtěžují třetí bratrstvo, a potom to vezměte přímo na jih dolů údolím směrem ke mně. Ať se vaše obrněné vozy na západním boku drží co nejtěsněji u lesa. Udeřte na síly, které blokují postup McLarena, převálcujte je a vpadněte do týla lidem, kteří z údolí útočí na stará opevnění osmnáctého bratrstva."

"Provedu!"

"Zde Morrentes, plukovníku. Povstalci už jsou za zátaras, opakují, jsou za zátaras, ztratil jsem dvě své pozorovatelné a střelecká základna jedna se nehlásí. Používají nějaký druh přesně naváděných lehkých střel, laserových nebo optických nebo tak něco, které vletí přímo střílnama do našich bunkrů..."

"Tak to je velká klika, že nejste zrovna uvnitř. Uklidněte se, Morrentesi." Peter sledoval příliv dat, objevujících se na mapovém stole. Průzkumníci odváděli dobrou práci, říční základna vysílala informace. Přímě na východním okraji obranného perimetru základny se objevil klín, směřující přímo k velitelskému stanovišti a postavení dělostřelectva.

"Nesmíte je nechat, aby dostali dělostřelectvo, jinak je po nás. Víím, že jsme vaše vojáky rozptýlili, tak teď shromážděte všechny, co můžete, a připravte se k protiútku. Ubraňte ta děla. Musíte je udržet, dokud se tam nedostane Barton. Nebude to trvat déle než hodinu."

"Ano, pane."

"Hodnej kluk. Konec. Aci?"

"Jsem na řece, Pete. Snaží se nás zastavit, ale máme pro ně překvapení. Předpokládaný čas příjezdu jako obvykle."

"Díky."

Do stěn velitelského karavanu bubnovaly další bombičky.

"Ohromná věc," Peter se neobracel na nikoho konkrétně. "Ohromná věc je neztratit v boji nervy."

Třetí vlna nepřátelských střel dopadla. Venkovní hřeben byl téměř zbaven sněhu, poset mrtvými muži a mezky - ostatní se belhali nebo utíkali opevněním a zvyšovali svým úprkem hrůzu a chaos. Avšak pěchotní roty na bocích postupovaly, rozvínovaly se a směřovaly na jih. Všude v místech bývalého postavení osmnáctého bratrstva se pohybovaly postavy a blýskaly výstřely. Přišel čas.

* * *

Ozvala se hromová rána. Stošedesátimilimetrové bezzákluzové dělo zarachotilo a zapálilo křoví za sebou. Náboj vyrval gejzír hlíny dvě stě metrů vepředu a četa heilótské pěchoty se vrhla tím směrem.

"Makejte dopředu, makejte!" povzbuzoval je Niles. Vyschlo mu v hrdle, ale nebylo ještě bezpečné sundat plynovou masku. Voda představovala rajský sen, zatímco uniformu pod bitevní zbrojí měl nasáklou potem, jenž při kontaktu s venkovním vzduchem odporně studil.

Sám se také hnál kupředu. Jeho vojáci divoce stříleli, útočili kupředu, mezi nepřátelskými bunkry...

Nikdo však na ně nestřílel. Rojalisté museli být ohromeni už první dělostřeleckou salvou.

"Kolnikove!"

"Zde velitel čety Ben Bella, pane. Velitel roty Kolnikov padl."

Ach, zatracená práce. Byl to jeden z jeho kondominálních důstojníků. Sice jenom posádkový důstojník námořní pěchoty, ale byl svým ruským způsobem bez smyslu pro humor kompetentní.

"Máte spojení s jednotkami Srp?"

"Ano, pane. Jsou hodně dezorganizováni, pane. Jednapadesáté bratrstvo jim dalo pěkně zabrat, než se stáhli."

"Dobrá, tak je, chlape, zase zorganizujte!"

Prásk. Nárazová vlna, potom další, jako rány kladivem. Ve svahu vyrostl další tučet vysokých gejzírů hlíny se záblesky výbuchů na jejich vrcholcích. Nepřátelské stošedesátky byly zase v práci. Bylo to ohromující, když se uváží intenzita bombardování, jakému byly právě vystaveny - a to byly naše poslední zásoby munice. Zatracená práce.

Poslední heilótské bojovníky právě vyrazili z lesa, vlna o síle stovky mužů. Niles se pro sebe zašklebil. Bylo načase, ale byl to také zajímavý způsob, jak přimět chlapy k postupu - nechat do nich prásknout nepřátelským dělostřelectvem.

"NA CESTĚ!"

Bojovníci vrazili do nepřátelských bunkrů.

"Kurva, tady nikdo není!"

"Je to prázdný! Žádný těla, nic!"

"NA CESTĚ!"

"Kryjte se!"

Niles se rozběhl k nejbližšímu bunkru, potom se zarazil. "Nelezte do těch bunkrů!" zařval. "Zůstaňte venku, je to past, je to past!" Příliš pozdě. Jeho lidé se vrhali do bunkrů okamžitě, jak spustila nepřátelská dělostřelba.

Zalehl k zemi a snažil se být co nejmenší, zatímco všude kolem něj vybuchovaly granáty. Prázdné bunkry. Královské dělostřelectvo bylo zastřílené na tyto pozice, připraveno spustit palbu okamžitě, jak sem dorazí. Věděli, že se blíží, a to znamenalo, že bunkry jsou... Jeden bunkr asi deset metrů po jeho levici explodoval v záplavě ohně. Potom další. A další. Miny. Na dálku odpalované detonační miny. Dělostřelecké bombardování pokračovalo a jeden bunkr za druhým vybuchoval v gejziru ohně a bílého fosforu. Nilesova jednotka přestávala existovat.

* * *

Skida Thibodeau se přikrčila za krajovým padlých stromů a natočila dalekohled k hlavní nepřátelské základně dole po proudu řeky. Až k ní dolétaly záblesky ohně. Zatímco jednotka Cepín si probojovávala postup údolím, velitelsko-štábní jednotky postupovaly souběžně s nimi. Na poslední chvíli je dohnala v jediném vrtulníku, jenž byl na severu ještě k dispozici. Letěli nízko nad zemí. Byl to hrozivý zážitek, ale nebylo pravděpodobné, že by zaměstnaný nepřítel spatřil letadlo dřív, než ji vysadilo a vrátilo se zpátky do základního tábora.

Spartská říční základna tvořila půlkruh přimknutý k řece. Byla teď osvětlena jako ve dne hořícím stavebním dřívím, povozy, bárkami zakotvenými u roztrštěných mol. Ohně vyskakovaly všude kolem jejího obranného pásma a snažily se jako klín prorazit půlkou ohromného koláče. Z hořícího půlkruhu vyletovaly jazyky ohně jako výšlehy z plamenometu na hlídková stanoviště, stojící ohni v cestě. Těsně za okrajem půlkruhu vybuchovaly ještě vyšší plameny, označující minomety poskytující rojalistům dělostřeleckou podporu.

Najednou vyšlehl ohně i uvnitř klínu útočníků. Povstalci se schovávali do bunkrů, do děr...

Bunkry začaly explodovat jeden po druhém a uvnitř hynuli její lidé.

Káli polyká své oči, nefunguje to, pomyslela si zhnuseně. Heilóti se chystali ke konečnému výpadu na základnu, dokud byli obránci pořád ještě zaměstnaní plynovým útokem. Něco se zhatilo. Bojovníci bratrstev se vzpamatovali příliš brzo a kladli příliš tvrdý odpor. Heilóti neměli ani početní, ani střeleckou převahu, aby zdolali silící odpor.

Anebo ještě něco horšího. Jak věděli, že udeříme? Zrádci! Rojalisté museli mít mezi heilóty špiony, jak jinak by to věděli. Byl to dobrý plán, nemohl se zhatit, to museli mít na svědomí špioni.

Náhle se rojalisté dali do pohybu. Ta velká jednotka nahoře na hřebeni, kolem které se probíla jednotka Cepín, ta nebyla vůbec zničená a teď scházela dolů z kopce, aby uzavřela past.

Za ní se ozvala střelba. Také odtud se blížili rojalisté! Ještě jeden výpad! Byl to dobrý plán, příliš dobrý na to, aby se jej teď vzdala jen proto, že se pár věci zvrtno. Něco se vždycky zvrtno.

Zamířila dalekohled na kopec. Aha! "Mají tam pozorovací stanoviště," zamumlala. Byla to poslední pozorovatelná říční základna, poslední, která se držela.

"Za mnou!" zakřičela. Záložní rota se pustila v jejích patách. Palba z pozorovatelny byla pořád těžká. Našla útočící družstva seskupená v posledním krytu, tisknoucí se k výdřevě a kamenům. Převalila se do největší díry.

"Kdo tady velí?" vykřikla.

"P-p-polní primo!" zakoktal dojemně mladý klučina, teď už žádný bojovný příslušník pouličního gangu. "Já, polní primo, alespoň skupinový velitel Metakzas je mrtev. Velitel čtyř Swaggart, paní."

"Dobrá, Swaggarte. Uklidni se, podej mi hlášení."

Z očí mu vytryskly slzy zklamání, ale ústa vyhrkla: "Oni... bylo to těsně, vyřídili jsme ten jejich gatling plamenometem a začali jsme se tam hrnout, ale potom za skupinovým vedoucím vybuchla mina a oni se na nás vrhli, zatlačili nás zpátky za zátarasy. Snažili jsme se, opravdu jsme se snažili, polní primo!"

"Skilly to ví, chlapče. Uklidni se." Určitě se snažili. Vypadalo to, že polovina roty, poslaná sem jako posila dobýt tu pozici, tam zůstala. Muži viseli v drátech anebo leželi před rojalistickými střeleckými hnízdy. Bylo to silné postavení s dobrou předprsní z hlíny a kulatiny.

Pohlédla do svahu. Gatling byl němý, ale ze dvou křídelních bunkrů pálily kulomety. Drátěný zátaras byl vyřízen torpédem, dlouhou trubicí s výbušnou náloží, prostrčenou vespod, ale mohly tam být našlápné miny. Nedá se nic dělat, hluboce si povzddechla. Když jsme začali, věděli jsme, že k tomuhle dojde.

"Dělostřelectvo," řekla. Ozval se Mejdžijan.

"Zde Sandžuki."

Jakoby v odpověď se na východě sklenul přes oblohu jasný oblouk světla. Zdálo se, že váhá, a potom začal klesat dolů směrem k hořícímu zmatku říční základny. Náboj byl vypálen z krátkého automatického minometu a naváděn optickým laminátovým kabelem. Na špici měl miniaturní kameru, jež však měla k navedení na cíl jen zlomek vteřiny.

"Sundali další. Mají vynikající protiraketovou ochranu, polní primo, a otevírají své střílny jenom na pár sekund."

Stiskla zuby. Skida Thibodeau vždycky nenáviděla výmluvy. Prostě to udělej a hotovo.

"Polní dvojko, jak to jde?"

"Těžký dílo, Skilly," ozval se Dvoukudlička chraplavým hlasem. "Zabíjíme je, ale ty bílý prdele se moc nevzdávají."

"Pokračujte, zbavím vás těch jejich očí." Zpátky k Mejdžijanovi. "Palebné zadání, okruh základny jedna," řekla.

"Provedu, polní primo..., je to moc blízko vašemu postavení..."

"Skilly to ví! Skilly říká, udělej to, a to okamžitě."

"V pořádku," pokračovala, když přepnula na místní frekvenci. "Skilly je tady, compadres. Na co čekáte, až vám měšťané pošlou dost olova, abyste si mohli otevřít muničku? Tímhle směrem vzhůru!"

Začaly dopadat střely a vzduch se naplnil ocelí. "Za mnou!"

* * *

"Urrghk."

Vojín bratr Pyrrhos McKenzie plival a kašlal. Připadalo mu, že tekutina z plic je napůl krev a napůl něco hustého, o čem ani nechtěl uvažovat. Věděl, že všichni ostatní v bunkru jsou mrtví - Ken, když sem vnikl plyn, a Leontes, když mu při posledním výpadu kulka prostřelila tvář. Visel na držadlech velkého gatlingu, jehož závěr byl dost rozpálený, aby se na něm dala smažit vajíčka.

To jsem rád, že to nemůžu cejtit, pomyslel si McKenzie. Vysílačka vřeštěla, ale nebyl čas poslouchat. Dýchej. Hluboké bublavé zvuky jako vzduch unikající z kávovaru. Ústa se mu zaplnila tíživým slaným teplem. Plivnul. Při druhém nadechnutí to bylo o něco lepší. Vzhůru. Nedokázal se postavit, musel se přitahovat rukama..., ručkovat. Lapal po dechu, klopýtł dva kroky ke střílně a zhroutil se přes hlavě, přičemž srazil dolů tělo dalšího milicionáře.

"Promiň, Leo," zasípal. To byla chyba, dostal další záchvat kašle a v prsou ucítil jakousi horkou jehlu. Vždyť je to tak správně. Od malička spolu s Leem vyrůstali a společně kandidovali do bratrstva. Měl si vzít Leovu sestru Antigonu, až jim oběma bude třicet. Záchvat neměl konce, ale potom se konečně cítil o něco lépe. Protřel si oči a tápal rukama po ovládacích pákách gatlingu. Zatáhl za lano na lopatkovitém držadle a elektrický motor zavrčel a roztočil hlavně závratnou rychlostí. Opřel palce o spoušťová tlačítka na držadlech.

Bože, těch ale je. Plížili se směrem k němu, ale tady byl skoro ve stejné úrovni s terénem. Venku ležely spousty mrtvých lidí, mrtvých mezků a koní, plyn si vybral svou daň. Doutnající ohně a krátery.

Sklopil ústí svazku hlavní a stiskl spouště. Brrrrt. Brrrrt. Zpětný náraz jej udeřil do ramene a on začal znovu kašlat. Z úst mu vylétla ta tekutina, zasáhla hlavně a rozstříkla se. Povstalci padali mrtví, pokoseni v půli střelbou. Nepřátelé se rozptýlili, stáhli se z jeho palebné linie. Pokropil gejzírem střel krátery, těla, cokoliv, co by mohlo poskytnout kryt.

Dřevo, maso a bláto odletovalo v gejzírech explozí pod úder těžkých nábojů, jejichž kulky dokázaly prostřelit mezka. Náboji nemusel šetřit, přímo pod střeleckým ochozem ležela obrovská bedna s municí.

Brrrrt. Venku ranění něco křičeli, anebo řvali jen tak. Snažili se připlazit se blíž. Blíž k němu a k Leovi, blíž k Antigoně a mamince. Brrrrrrt.

Leónidas. Megistias. Dieneses. Hrdinové od Thermopyl, jejichž jména se trochu otráveně musel učit ve škole. Nejspíš také nechtěli umřít, pomyslel si s náhlou chladnou jasnozřivostí. Kolena se mu podlamovala a z koutků úst mu vytékala tekutina. Alpheus. Maro. Eurytus.

Další salva. Další, která pokropila prostranství před bunkrem v širokém půlkruhu, umožněném rozměry střílny. Měl by tu někde být pár samopalníků, kteří by jej kryli. Další povstalci padli, ostatní se snažili odplazit zpátky, někteří vlekli své raněné.

Demaratus mladší. Deonates...

* * *

Skida padla na zem a lapala po dechu. Země se pod ní lehce zachvěla, když vybuchl explozivní granát, který vystřelili do posledního bunkru. Plameny šlehalý ze všech střílen.

"Oukej," zasípalá spíše pro sebe než pro ty, co přežili, opřela se o pušku a zvedla se na kolena. Zranění v noze nebylo vážné, vlastně jenom průstřel svalu. Nad hlavou jí létaly kulky, tak se vlekla po okraji předprsní z pytlů s pískem a převalila se přes ně do krytu.

Dopadla těsně vedle velitele čtyř Swaggarta. V náhlém impulsu se natáhla a zatlačila mu oči, potom překvapila sama sebe ještě víc, když se sklonila a políbila jej na obočí.

Doprdele, pomyslela si. Skilly možná měla zůstat u přeпадů a únosů.

"Úsečka jedna," řekla a odmlčela se, aby si svlažila rty z polní láhve. "Zde polní prima. Podejte hlášení."

"Dostali se kolem nás."

"Cože?"

"Měli pod plachtama nákladáků ty zasraný šestihlavňový raketometry, polní primo! Sotva jsme vyrazili, tak otočili všechny auta a pustili to do nás, moje rota je v hajzlu a ztratili jsme obě bezzákuzový děla! Jestli mám deset živejch lidí, tak je to moc."

"Oukej," řekla Skida. Mysli, ty kurvo. Pohlédla dolů k základně. "Doprdele práce," nadávala.

Klín dole byl utopený v plamenech fosforových explozí a plný vybuchujících bunkrů. Nepodařilo se jim dobýt dělostřelecká postavení bratrstva. Na některých místech se jiným oddílům podařilo prorazit, ale ještě teď vybíhaly malinké postavičky z velitelských bunkrů a útočily na roztažená křídla.

Proč? Zrádci, to muselo být ono. Někdo na velitelsství, někdo, kdo věděl, že sem směřuje, někdo, kdo chtěl její smrt, někdo, kdo chtěl uchvátit vedení hnutí, to musí být ono! A teď jsou roajalisté na postupu! Doprdele, za chvíli jsme v pasti všichni! Bylo to těžké rozhodování.

"Oukej, úsečko jedna, stáhněte se zpátky na místo srazu." To bylo u palebné základny, kterou dobyli, první na sever odsud.

"Stáhnout s čím? Kam? Tohle má bejt revoluce? Doprdele s revolucí!"

Radiotelefon se odmlčel.

Přepnula na jiný kanál. "Polní dvojko."

"Polní dvojka je kaput," odpověděl nějaký hlas. "Zde starší skupinový velitel Mendoza. Jaké jsou rozkazy, paní?"

Mendozův hlas zněl tak unaveně, jako by úplně ztratil o vše zájem. Na okamžik ji to přepadlo také.

"Je mrtvý?" zaječela vysokým hlasem. Dvoukudlička?

"Ne, ale pěkně to koupil. Neseme ho." V hlase teď znělo zoufalství. "Prosím vás, jaké jsou rozkazy!?"

Nemá s kým promluvit. Nemůžete říct tomuhle, že je po všem, že je čas prasknout do bot. Skida zvedla pěst a udeřila se do zranění na noze, aby ji divoká bolest přiměla opět s jasnou myslí uvažovat.

"Dobře," pronesla chladně. "Shromážděte se, odrazte ten protiútok. Zakopejte se, zkuste je zadržet palbou, odsuňte raněné. Palebnou podporu teď předávám na vás. Sandžuki, máš to? Včetně tvý speciální munice. A teď, ať sebou ty minomety hoděj! Všichni velitelé úderných skupin," pokračovala. "Má někdo naději na průlom?"

Ticho.

"Oukej, připravte se na plán beta. Vyprošťovací jednotce se to podařilo a bude tu co nevidět." Má asi deset minut. Ty rakety se orientují pekelně rychle. Skilly musí dohlédnout, aby to ten oficír schytl.

"Všechny jednotky na východní straně perimetru, polní prima schvaluje taktický ústup." Padejte odsud. Utíkejte. Žijte, abyste mohli bojovat příště.

"Můžete mluvit."

Stiskla na přilbě naprogramovanou frekvenci, která deformovala její hlas.

* * *

"Plukovníku, mám tu depeši," ozval se Andy Lahr. "Tvrdí, že je vrchním velitelem heilótů."

"Cha cha." Jeho velitelský karavan byl skryt v pozorovacím postavení, dva kilometry od původního postavení osmnáctého bratrstva. Přelétlo přes ně čtyřicet kilogramů munice z těžkých minometů a udeřilo do heilótského prostavení. Obrněné vozy přijížděly poskytnout podporu.

Jediná věc, která jim zůstala, je dělostřelectvo, ale tomu teď už docházejí rakety. "Odkud ten signál přichází?"

"Seshora z hřebenu, kde dobyli pozorovatelnu bratrstva."

"Cha. Dejte mi Mace."

"Průzkum, kapitán Mace."

"Jamey, koukněte mi důkladně na kótu 503. Zjistěte mi, jak byste odtamtud ustoupili směrem k nepřátelské dělostřelecké základně. Umístí nějaký svůj nejlepší tým SAS do dobrého postavení a čekejte na dělostřeleckou podporu. Myslím, že brzy tam budete mít vyznačovaný cíl. A dávejte bacha na vozidla, někdo, kdo tvrdí, že je jejich vrchní velitel, je tam nahoře a možná, že pro něj něco pošlou."

"Spolehni se."

"Andy, až se spojíme s tím povstaleckým velitelem, tak to poslouchej. Ať se napojí taky Barton. Když bude potřeba, můžete to komentovat."

"Provedu. Veliteli heilótů, mám tu plukovníka. Mluvte."

K všeobecnému úžasu se ozval ženský hlas. Byl záměrně zkreslený hlasovým deformátorem, jinak to však byl čistý kontraalt s nepatrným karibským přízvukem.

"Zde je polní prima spartské osvobozené armády. Nabízím příměří a dohodu o vzájemném stažení sil," řekla.

Owensford mimoděk vztekle vycenil zuby. "To je zajímavé. Co nabízíte za to, že vás necháme pláchnout?"

Chladný a pobavený smích. "Nemůžeš nás zastavit, žoldáku. Dostaneme se odtud, kdy budeme chtít. Jen se rozhlédni, máme vojáky na sever i na jih od tebe. Zaútočíš jedním směrem, přijdeme z druhého."

"Pchá," Peter stiskl tlačítko. "Zaměřte pořádně tu pozici a řekněte Jameymu, ať sebou jeho průzkumníci hodí."

"A když vyrazíte jak na sever, tak na jih, tak se zdejchneme," řekla celkem logicky. "Pro nás je jedna část údolí jako druhá, člověče. A máme také dost palebné síly, abychom tě udrželi na zemi, než se ztratíme. A všiml sis něčeho?"

Všichni tvý mezei jsou chciplý, člověče. Nemáš žádný transport. Ksaku, kvůli žrádlu budeš muset lovit! Máš vizuální kontrolu svý říční základny?"

"Ano," řekl a přepnul monitor.

"Tak sleduj tohle. Vidiš ten druhý minomet napravo?"

Za pár sekund přilétlo do zorného pole něco jako velká světluška, provedlo přemet a udeřilo přesně do ocelového krytu nad postavením minometu.

"Tyhle věcičky mají dostřel víc než třicet kiláků," pokračoval hlas. "Takže tvoje vyprošťovací síly se tady nevyloží."

Musejí se vyložit dole po proudu, probíjet se hustými lesy, který držíme my a který jsou zaminované. Než to zvládnou, tak jsme pryč. Chceš nás lovit v lese, kde jsou pasti a léčky, nějakých tisíc kiláků? Já to beru, člověče. Vždyť nemáš ani žádný družice."

"Díky," Sastri řekl na soukromé frekvenci. "Zaměřili jsme zdroj těch raket. Mám obavy, že jsou mimo náš dosah."

Oznámím to kapitánu Macovi."

"A další věc," pokračovala velitelka povstalců. "Máme tu takových dvaapadesát zajatců, dalších asi osmdesát je jich u vaší palebný základny jedna, kterou jsme dobyli, a tady u řeky. Jestli se nedohodneme, tak je všechny zabijeme."

"Typické," poznamenal Jesus Alana. Aha, řekl si Owensford. Andy nechal poslouchat celý štáb. To je dobře.

"Typické pro teroristy," pokračoval Alana. "Když jim něco nevychází, tak to odnesou rukojmí."

"Učiním vás osobně odpovědnou za každé porušení Zákona o válce," reagoval Peter Owensford.

Smích. "Odpovědnou? Člověče, jestli prohrajeme, tak stejně mám hlavu v oprátce! Co uděláš, pověsíš mě dvakrát?"

Tohle není žádná gentlemanská válka, tohle je revoluce! Všechno, nebo nic!

Kromě toho počítáme, že máte takových patnáct procent ztrát, spousta zasažených plynem. Jestli se fofrem nedostanou do regenerátorů, tak je brzy po nich. My utečeme, vy nás pár ještě zabijete, ale nezbyde vám moc vojáků pro tu palácovou armádu, co?"

"Poslouchám,"

"Jestli budeš rozumnej, necháme tě odeslat je letecky."

To by mohlo být životně důležité. Doba mezi zraněním a léčbou byla nejdůležitějším faktorem ve statistice šancí na přežití. Obzvláště pro ty zraněné, kteří měli plíce spálené sikařivými.

"Polní prima přesune asi tak rotu do terénu. To budou tví rukojmí. Nečekám, že nám věříš. Jestli se jim něco stane, odnesou to rukojmí!"

Owensford přepnul frekvenci. "Dejte mi střelce šest. Fofrem." Přepnul zpátky. "Nemám pravomoc uzavírat s vámi dohody. Musím se spojit s politickým velením."

"Člověče, radím ti, abys sebou zatraceně hodil."

"Může být," řekl Owensford. "Ale dokud nebudu mít svolení od politiků, odpověď na vaši žádost je ne."

"Jak dlouho to bude trvat?"

"To záleží na spojení," hrál o čas Owensford. "Dávám ti patnáct minut. Potom konec smlouvání. Zavolám ti."

* * *

"Ozvalo se velitelství, princí," oznámil Harv. Držel v ruce sluchátko.

Nemám čas, každou chvíli se tu děje milion věcí a nestačím je všechny sledovat... Vzal si přístroj. "Zde střelec šest."

"Potřebuji mluvit s princem Lysandrem."

"Jakže?"

"Je čas na politická rozhodnutí," řekl Owensford. "Nepřítel nabízí příměří. Návnadou je asi čtyři sta vojáků bratrstev a to, že nás nechají letecky evakuovat raněné. Vymění svá rukojmí za klid zbraní. Jinak je zabijí."

"Udělají... udělají to?"

"Jsou to teroristi. Samozřejmě, že to udělají."

"Co ztratíme, jestli na to přistoupíme?" zeptal se Lysander.

"Nebudeme je moci pronásledovat. Poslal jsem tam týmy SAS a nové zásoby střel Thoth. Máme tu nepřítele s příliš rozptýlenými, téměř vyčerpanými vojáky, jehož elitní jednotky jsou decimovány na exponovaných místech. Tvrdí, že může vždycky přisunout nové síly, ale to je přesně to, co nedokáže. Zabere to spoustu času, udělat z nevzdělaných fanatiků vojáky. My jediná dokážeme provést vojenský výcvik měšťanů v krátkém čase."

"Čtyři sta bratří..."

"Nebo kandidátů. Asi tak půl na půl, odhaduji. Pokud jich vůbec mají tolik. Možná, že lžou."

"Ale to nevíte."

"Ne. Nemáme tak dobré spojení. Ten počet je pravděpodobný." Owensford se odmíchl. "Víc mně dělají starost naši ranění. Někteří jsou zasaženi plynem. Jestli dostanou rychlou pomoc, tak to přežijí, jinak ne."

"Co byste dělal, kdyby to byli vaši vojáci?" zeptal se Lysander.

"To nemusím rozhodovat. Každý žoldnér taková rozhodnutí nenávidí. Naši vojáci jsou náš kapitál."

"O co jde, princí?" chtěl vědět Harv. "Co se zvrtilo?"

Lysander se jej zbavil.

"Plukovníku, vy to nemusíte rozhodnout, ale můžete mi poradit. Co byste udělal?"

"Já bych vyhrál bitvu. Každý z těch speciálně vycvičených povstalců je nový hrdina, někdo, kdo může vycvičit další elitu. Ale je tu ještě něco jiného. Naši vojáci jsou vyčerpaní. Můžu na nepřítele dorážet, až bude ustupovat, ale nejlépe by bylo, kdybych mohl obejít jeho týlové stráže a pustit se do opravdového pronásledování. Znamená to víc urputných bojů, možná daleko víc ztrát, a při současném rozmístění sil jich většinu utrpí Spartané. Nikoliv pravidelné vojsko, ale milice bratrstva. Nemůžu vám lhát, jestli příměří odmítnete, přijdete o další chlapy. O rukojmí, hodně raněných a další."

Lysander ztěžka polkl. Doléhal k němu hluk okolních bojů. Prapor královského prince stále postupoval kupředu, sice pomaleji, ale postupoval.

"Oni to tak naplánovali," řekl konečně.

"Tak něco," souhlasil Owensford. "Měli svůj plán, dost komplikované schéma, jak nás zničit. Když to nevyšlo, řekli si, že zkusí tohle."

"Budeme mít velké ztráty, když je odmítneme," vzdychl Lysander. "A chlapi už jsou také unavení." Měl pocit, jako by mu do hlavy někdo nacpal vatú a teď ji zapálil. Ze všeho nejvíce se mu chtělo ulehnout a spát. "Budete bojovat, jestli my v tom budeme pokračovat? Podpoří nás legie?"

"Ano,"

Ano. Ne možná. Žádné váhání, žádné výmluvy. Ano. Lysander se rozhlédl po velitelském stanovišti. Mrtví a umírající muži, ale také muži dělající svou práci. A všude okolo. Vojáci bojující. Bojující a umírající, ale každý z nich, ať již živý, či mrtvý, čelem k nepříteli. Podíval se na Harva, který stál uvolněně vedle něj, avšak připraven kdykoliv vyrazit.

Inu, alespoň jeden z nich mě bude následovat. A každý z těch zkurvysynů, které teď zabijeme, bude znamenat o jednoho mň z těch, kteří zabíjejí naše ženy a děti, přepadají naše ranče... A pak si byl jist.

"Plukovníku Owensforde, spojte mě laskavě s heilótským velitelem. Až s ním skončím, tak bych vám byl povděčen, kdybyste mně uvolnil velitelskou frekvenci, abych mohl promluvit přímo k vojákům."

"Aye aye. Nepřátelský velitel je žena. Můžu ten rozhovor společně se svým štábem poslouchat? Jestli chcete, můžeme to soukromě komentovat na frekvenci B."

"Prosím vás o to."

"Čekajte..." Ve sluchátkách to cvakalo. V levém uchu se mu ozval hlas. "Tohle je soukromá frekvence. Nic z toho, co tady řeknu, neuslyší." Potom "Tak do toho."

"Haló, s kým mluvím?" zeptal se Lysander.

"Tady je vrchní velitel heilóů. Je mi jasný, co jsi zač, když tě plukovník musel žádat o dovolení vytřít si prdel."

"Zde korunní princ Lysander Collins."

"No jo, cejtím tě na dálku. Zde je revoluce. Nechceš se k nám přidat, děťátko?"

"Byl jsem informován, že chcete vyjednávat?"

"Chceme příměří. Evakuaci zraněných. Výměnu zajatců."

"Ne."

Následovala dlouhá odmlka, potom smích. "Oukej, nech si mí zajatce, já ti vrátím tvoje. Zůstaň na místě, já se odsud stáhnou se vším, co má zdravý nohy. Pošli pro své zraněný lapiduchy a postarej se vo moje raněný."

"Řeknu to ještě jednou. Žádné příměří nebude. Jsem ochoten vyhlásit všeobecnou amnestii za předpokladu, že vy všichni složíte okamžitě zbraně a vzdáte se. Amnestie se bude vztahovat na všechny ozbrojené dobrovolníky a na všechny válečné zločiny spáchané na přímý rozkaz. Nebude se vztahovat na profesionální důstojníky obviněné z válečných zločinů. Ti budou postaveni před soud. Máte dvě minuty na rozhodnutí."

* * *

Ten zasraný tvrdohlavý parchant. Skilly se rozhlédla po zbytcích svého velitelství. Dole u řeky se útočný klín stále zmenšoval. Už z něj skoro nic nezbylo. Na protějším břehu stála celá nová královská jednotka. Ta, o které si myslela, že ji vyhladili, a znovu se formovala.

Její vlastní vojáci byli roztroušeni po celém údolí, vyčerpaní a většinou bez spojení. O nějaké další palebné podpoře se nedalo mluvit.

Nezbývá moc času. Vlastně nezbývá vůbec žádný čas. Snažila se udržet posměšný tón, když principi odpovídala, ale hluboko v hrdle cítila sevření. Tohle jí teda ale vůbec nevyšlo.

A tam na zádě je nějaký zrádce, kterého musím zabít, zabít kvůli sobě, kvůli Dvoukudličkovi a kvůli všem těm dětem. Vypnula mikrofon. "Vy dva, připravte se vyrazit. Musíme odsud fofrem zmizet, a nalehko. Vy ostatní, zakopejte se, zakopejte se a bojujte. Jdu přivést posily a vrátím se pro vás." Odkáslala si a znovu zapnula mikrofon.

* * *

Lysanderovi zazněl ve sluchátkách výsměšný hlas. "Tohle není žádná nabídka. Principi, jestli nepřistoupíš na to příměří, tak jim podřežu krky. A vyfotíme to. Uděláme spoustu fotek pro televizní stanice, ty budou šťastný, když budou moct ukázat těm vašim měšťanům, co máš na svědomí."

"To je typické," ozval se mu v levém uchu hlas Jesuse Alany. "Typické pro teroristy. Podívejte se, co jste udělali. Nechte ji mluvit, Vaše Výsosti. Oni hrozně rádi mluví."

"Jestli nepřijímáte amnestii, tak budeme se všemi vašimi lidmi zacházet jako se zrádci," řekl Lysander.

"Však tu vaši vládu zradili už dávno. Chceš je trestat za to, co dělám já?" Chichotání. "Ty mě lakuješ. Přece nenecháš všechny ty svoje bratříčky pochcípát?! Některý z nich už si málem vykašlali plíce, duše se svejma vlastníma smrkancema, a to všechno je tvoje vina! No tak, nech už toho válčení a postarej se vo svoje vlastní lidi!"

Lákavá nabídka.

"Ať ještě mluví!" naléhal Alana.

"Co za to chcete?"

"Generální amnestii. Prominout a zapomenout. Mír, s válkou je konec. Všichni půjdeme domů."

"Takže budete moci začít zabíjet rančery hned příští týden. Nic takového, pěkně děkuji. Složte zbraně a já ušetřím životy všech vašich vojáků a důstojníků."

"Všimla sem si, žeš neřek', že necháš jít MNE! Tak poslouchej." Ozval se dlouhý, chroptěním přerývaný křik. "Doufám, že budeš celej svůj život slyšet, co's udělal svému bratrstvu!"

"Rozhodněte se! Buďte přijmete moji nabídku, nebo vás budu štvát tak dlouho, až vás uštvu k smrti!" Telefon odumřel.

Tak to bychom měli. Snažil se nemyslet na mrtvé a umírající. Ale nemyslet na ně je zbabělé. Už toho mám plné zuby.

Neprosil jsem se, abych se narodil jako spartský princ.

Ani Leónidas se neprosil, aby se narodil jako spartský král. Tři sta statečných se také neprosilo, aby zemřeli u Horkých pramenů.

Stiskl tlačítko mikrofonu. "Napojte mě na všechny jednotky,"

Nastala krátká odmlka. "Máte to tady. Chcete, abych vás ohlásil?"

"Buďte tak laskav."

"Všechny jednotky, zůstaňte na příjmu. Promluví korunní princ Lysander Collins."

"Bratři! Bratři a legionáři, bratři a sestry, vy všichni! Tohle není proslov. Neumím pronášet slavnostní řeči, a i kdybych to uměl, nemám už na to sílu."

Chci vám jenom říct, že jste dobyli velké vítězství a že jsem na vás hrdý, ale den ještě není u konce. Nepřítel je stále ještě naživu. Teď by chtěl utéct, schovat se ve svých jeskyních, odkud se zase může vyplížit a zabíjet a mrzačit a ničit. To je to jediné, co umí. Viděli jsme, co dokáže, a řekli jsme, že to je nelidské. Nepřítel provádějí nelidské činy, protože už přestali být lidmi!

Za každého z nich, kterého dnes zabijete, si připočítejte k dobru jeden zachráněný spartský život, deset životů!

Porazili jste je, zahnali jste ty nejlepší z nich, nandali jste jim to navzdory jejich plynu a hrozným zbraním. Jako armáda jsou vyřízení. Dosáhli jsme slavného vítězství - ale nepřítel nejsou všichni mrtví. Příliš mnoho jich je naživu a dokud

žijí, ohrožují naše domovy. Každý z nich, kterého ještě zabijete, představuje vítězství. Každý, který unikne, představuje hrozbu pro nás pro všechny.

To, co nás ještě čeká, bude tvrdé. Moji poradci mi říkají, že v pronásledování, které nás čeká, ztratíme stejně tolik bratrů a sester, jako jsme ztratili v bitvě - ale my zvítězíme, dokážeme je porazit totálně!

Porazili jsme je ve válce. Teď je musíme štvát a zabíjet. Zabíjet jako vlky, protože nic jiného nejsou. Kvůli našim domovům. Kvůli své vlasti. Zabijte je!"

Lysander odložil mikrofon. Na okamžik se rozhostilo ticho, potom se začal zvedat zvuk, vzedmul se jako vlna a v té vlně se utopila vřava bitvy.

Ze všech stran údolí se ozýval řev vojáků, někteří skandovali jednotně, většina nikoliv, ale řev sílil a zaplavoval celé bojiště. "Zabijte je! Za krále a za vlast! Za korunního prince!"

V Lysanderových sluchátkách se ozval praskot, ale nebylo moc rozumět. Vojáci jeho vlastní štábní jednotky řvali spolu s ostatními. Dokonce i Harv křičel z plných plic.

"Neslyším!" křičel princ do mikrofonu.

"Zde plukovník Owensford. Vaše Výsosti, očekávám vaše rozkazy."

Croftonova encyklopedie obydlených planet (2. vydání):

Smlouva o nezávislosti, Spartská:

Dohoda podepsaná mezi Velkým senátem Kondominia a Dualistickou monarchií Sparta (v.t.) roku 2062. Dohoda o původním osídlení mezi Konstituční společností a koloniálním úřadem Kondominia zaručovala svrchovanou vnitřní samosprávu, ale Kondominium si podrželo jurisdikci nad rozsáhlou enklávou ve Sparta City (v.t.), orbitální tranzitní stanici Egeis (v.t.) a čerpací stanice kolem plynového obra, planety Zeus. Kromě toho zůstala v období samosprávy na Spartě posádka kondominiálního pluku námořní pěchoty a její velitel také vykonával funkci generálního guvernéra a prosazoval zbytkové pravomoce, jež si podržel koloniální úřad, které se většinou týkaly regulace nedobrovolných kolonistů a trestanecké populace.

V souladu s politikou "nového pohledu" velkosenátora Fedrokovského, prosazujícího zredukování kondominiální angažovanosti na těch vzdálených systémech, kde to bylo proveditelné, začaty v roce 2060 rozhovory s dualistickou monarchií. Podle podmínek smlouvy se královská vláda stala plně zodpovědnou za vnitřní pořádek a vnější obranu spartského systému a všechna omezení týkající se místních vojenských a policejních sil byla zrušena. Tranzitní stanice a oběžné čerpací stanice kolem Dia byly rovněž převedeny pod pravomoc královské vlády. Smlouva však také stanovila, že zařízení určená pro používání představiteli Kondominia a vojenského loďstva budou spravována na spartské náklady. Týkalo se to doků, palivových skladů, opravárenských dílen a raketoplánů obstarávajících dopravu mezi oběžnou dráhou a planetou. Migrační úřad si také podržel kontrolu nad pokračujícím přísunem nedobrovolných kolonistů a jeho objemem, a pro tyto účely je nadále udržována kondominiální enkláva ve Sparta City s redukovanou posádkou. Sankce obsažené ve smlouvě umožňují náčelníkovi této enklávy zasáhnout v případě, že královská vláda nezajistí plnění těchto závazků...

Z dlouhodobého hlediska je štěstí dopřáno jen výkonným."

Helmuth von Moltke

XI.

Vrtulník se snašel do údolí. V nejnižším bodu na okamžik zpomalil, aby seržant Billy Washington a jeho čtyři týmoví druzi mohli vyskočit okamžitě za svou výstrojí, kterou vyhodili z letounu těsně před tím.

Vrtulník poté přeletěl další hřeben. Každý, kdo by na dálku monitoroval jeho pohyb, by viděl, že prolétl údolím těsně nad zemí, a neměl by žádný důvod k podezření, že došlo k něčemu neobvyklému, když mezi hřebeny na okamžik zmizel z

oči.

Seržant Billy Washington a monitor Rafe Skinner nejprve vyšplhali na hřeben. Dávali si na čas, protože nebyl žádný spěch a nikdy neškodí provést pečlivý průzkum. Předběžný průzkum zjistil, že vrchol hřebene bude pravděpodobně prázdný, ale věnovali půl hodiny tomu, aby tento údaj potvrdili. Teprve potom zaujal Skinner postavení, odkud měl dobrý výhled, a Washington se vydal dolů, aby přivedl ostatní.

"Čistý vzduch," oznámil Washington.

"Seržante, děkujeme vám." Rotný Henry Natakian, stejně jako dva vojíni nesoucí těžkou výstroj, byl Spart'an a plnoprávný měšťan, zatímco vojáci byli dosud jen kandidáti. Díky svému technickému vzdělání patřil Natakian ke spojovacímu oddílu velitelské rotý prvního královského. S překvapením zjistil, že je podřízen legionářskému seržantovi, který nemá žádné specifické technické vzdělání, ale brzy pochopil proč.

Nyní si přál, aby černý mládenec dal přednost královskému pluku před návratem do legie. Billy Washington možná neměl veškeré technické znalosti Natakiana a jeho Spart'anů, ale rozuměl válce. Washington a Skinner je v posledních třech dnech čtyřikrát zachránili před heilótskými nástrahami.

Washington lokalizoval přesně místo, které měli určené na mapě. Zatímco dva vojíni vlekli těžké vybavení na hřeben, postavili Washington a Natakian kotvíci trojnožku pro anténu. Kóta 602 nepřehlížela heilótské dělostřelectvo, ale byla v linii pohledu ke kopci, odkud se tam dalo dohlédnout. Nebyl sice v přímé linii s legionářským velitelským stanovištěm, ale bylo z něj vidět na další kopec, odkud bylo toto spojení možné...

* * *

Vrtulník vysadil seržanta Tarase Hamiltona Miscowskyho a jeho oddíl dvanácti příslušníků SAS devět kilometrů od heilótské dělostřelecké základny, což bylo čtyři kilometry od vrcholku kopce, který přehlížel oblast heilótské základny. Miscowskymu se tohle poslání moc nezamlouvalo. Ne snad proto, že by očekával obtíže při plnění úkolu. Miscowsky doufal, že na vrcholku protějšího hřebene narazí na pár vyvrhelů, ale to nebylo pravděpodobné. Heilóti nemohli střežit každé pravděpodobné pozorovací stanoviště a kóta 633 nebyla ničím pozoruhodná kromě toho, že byla na dohled od kóty 602, kde měl Billy Washington postavit svou přenosovou stanici. Další družstvo se mělo přesunout na kótu 712, která představovala pravděpodobnější místo pro legionářské pozorovací stanoviště. Tohle družstvo se patrně dostane do nesnází, což však jeho příslušníci předpokládali.

Problémem nebyl samotný bojový úkol. Miscowsky chtěl být někde jinde. Bylo mu jasné, že je nejlepším člověkem pro práci, kterou teď dělal, ale stále si činil výčitky, že nehledá ženu svého bývalého velitele. Záchranný tým vyslaný k jejímu havarovanému vrtulníku nenašel žádné přeživší. Byla tam čtyři těla, jeden muž s proříznutým hrdlem, ale poručík Deborah Lefkowitzová mezi nimi nebyla.

Seržant Mendota v záchranném týmu byl. Byl stejně dobrým stopařem jako Miscowsky, možná lepším. V místním terénu pravděpodobně o hodně lepším. Jestli někdo dokázal vystopovat slimáky, pak jedině on. A koneckonců také Mendota patřil k týmu Jerryho Lefkowitze. Nicméně Miscowskyho pořád trápilo, že se nemohl akce zúčastnit.

Miscowsky si nemyslel, že by vůbec kdy mohli najít poručíka Lefkowitzovou naživu, jedině snad kdyby byla zde na heilótské základně, a to vůbec nepředpokládal.

Na frontě heilóti opět vylézali z děr, opouštěli své raněné a zabíjeli zajatce, a nebyl jediný důvod k domněnce, že by se obtěžovali s transportem Deborah Lefkowitzové. Pravděpodobně ji zabili, prořízli jí hrdlo jako pilotovi a těm zajatcům z bratrstev, které objevil jeden z týmů průzkumníků. Možná, že skutečnost byla ještě horší. Hlášení, které podával Mendota, bylo velmi schematické a očividně něco zamlčovalo. Objevili něco, o čem nechtěli mluvit. Mělo to snad také nějakou souvislost s jejím oblečením a Miscowsky se nechtěl dohadovat, co to bylo.

Tradice pokrevních svazků v prostředí planety Haven, odkud Taras Miscowsky pocházel, byla velice silná a on ji navzdory zkušenostem v legii nezapomněl. Když posílal průzkumníky na vrcholek hřebene, cítil, že je naplněn nenávistí. Chladnou nenávistí, která však neovlivnila jeho činnost. Příslušníci legionářských týmů SAS byli vybráni na základě své schopnosti chladného úsudku ve stresových situacích. Nenávist pouze přizivovala obezřelost. Jerry Lefkowitz byl Miscowskyho důstojníkem tehdy, když Miscowsky vstoupil do legie, a kdyby Lefkowitz nekladl takový důraz na zachování životů svých podřízených, jaký přikládal vlastnímu přežití, Miscowsky by svou první bitvu nepřežil. Takže teď si Miscowsky přál, aby mohl žít tak dlouho, až pro svého kapitána vyrovná skóre. Nejenom s těmi, kdo to udělali. Také s těmi, kteří to nařídili. Se všemi.

* * *

"Pozorovatelský tým je na místě," hlásil kapitán Mace. "Čekejte na aktualizování dat."

Mapový displej na Owensfordově stole na okamžik zablikal, potom se znovu rozsvítil. Hodně velkých rozmazaných skvrn nahradily menší, přesněji definované údaje. Owensford se skláněl nad mapou oblasti, kde se nacházelo nepřátelské velitelství. Vyznačovacím fixem zakroužkoval jedno místo. "Jak spolehlivé je tohle?"

"Hodně," řekl Mace. "Pozoruje to tam Miscowsky. Ty údaje se mění v reálném čase."

Owensford se slabě usmál. "Zdá se, že to tam rychle balí a chystají se k ústupu."

"Ano, pane, mně to tak také připadá," přitakal Andy Lahr. "Možná bychom jim měli trochu pomoci..."

"To určitě." Owensford se obrátil na Jamesona Mace. "Jerry, máš naprostou přednost se střelami Thoth. Jakmile tvůj tým na místě usoudí, kdy bude nejvhodnější je nasadit, tak okamžitě zahaj palbu."

"Provedu," řekl Mace. "Je to otázka úsudku. Čím déle budeme čekat, tím větší budou mít průzkumníci šanci, že jim odříznou ústup. Na druhé straně čím dříve udeříme, tím více toho pochyťáme, než se úplně vypaří. A pak je tady také

ten problém s tou heilótskou velitelkou."

Owensford posunul obraz mapy k hřebeni nad říčním tábořem. "Naposledy byla vystopovaná tady v té oblasti. Andy, zkus dostat na drát McLaren." "

"Aye aye!"

"Zde McLaren."

"Kapitáne, co jste tam objevil?"

"Mrtvé a umírající, plukovníku. Jinak skoro nic. Pokud dokázali utéct, tak utekli. Jinak jako obvykle. Naši chlapci měli svázané ruce, podříznuté krky, anebo byli zabiti bodáky. Někdy to bylo ještě horší, nebudu popisovat, co jsme tu viděli. Pro mé kluky to není jednoduché..."

"To také nemělo být," řekl Owensford. "Právě s tímhle heilóti počítali. Chtějí z nás udělat stejná zvířata, jako jsou sami. Nepřipusťte to!"

"Aye."

"To se líp řekne, než udělá," zabručel Andy Lahr.

Owensford přikývl. "Kapitáne, není tam nějaká stopa po náčelníkovi povstalců?"

"Jak bych to měl poznat, i kdybych na ni narazil?" chtěl vědět McLaren.

"Promiňte, zapomněl jsem, že jste ten rozhovor neposlouchal. Heilótským velitelem je žena," informoval ho Owensford.

"Alespoň to byl ženský hlas, kontraalt."

"Aha. No, tady kolem nejsou vůbec žádné ženy, plukovníku. Vůbec žádné ženské a nic, co by měly ženské vidět.

Kromě té jediné, a ta to, počítám, viděla. Není tady, plukovníku."

* * *

Geoffrey Niles se nechával unášet řekou podél tábořišť Spart'anů. Přivázel se k zakrvácené mrtvole jednoho ze svých vojáků. Teď již nepotřebný protichemický oděv udržoval jeho šaty v suchu. Díky němu se také držel na hladině a proud jej unášel z bitevního pásma.

Říkal jsem jim, že to nevyjde, uvažoval. Bylo to moc komplikované. Říkal jsem jim to.

Neměl kam jít. Jeho podřízené jednotky byly zničeny. Někde určitě bylo domluvené shromáždění pro případ nouze, ale nebyl si jist, jestli se mu tam chce. Pochopila by Skilly, že už nemohl udělat nic víc? Že nikdo z nich už nic víc udělat nemohl? Skida Thibodeau nepatřila k těm, kteří přijímali výmluvy za nezdar. Kdyby to byl její nezdar? Kvůli tomu jejímu plánu? Ale to ona určitě nepřizná.

Uvažoval o tom, že se vzdá, ale měl z toho strach. Plyn. Bojový plyn. Z literatury znal příklady důstojníků, pověšených za to, že použili bojový plyn. Ale to nebyla moje chyba! Já jsem to udělat nechtěl!

Mohl by tvrdit, že mu o tom neřekli. Vlastně to byla i pravda. Během plánovacích porad se mluvilo o chemikáliích, které nejsou smrtelné. Samozřejmě, že každý věděl, o co jde. To, o co se chtěli pokusit, se nedalo dosáhnout žádnými neškodnými chemikáliemi. Ani ty nejsilnější bojové plyny jim nebyly dost silné. Nic jim nebylo dost dobré.

Bylo to vůbec dobré? Zdálo se to tak romantické, pomáhat chudým proti spartské aristokracii, svrhnout tyrany - až na to, že Spartští králové nebyli tyrani. Vůbec ne. A ti chudí, ti utlačovaní...

Přemýšlel o tom, co Skilly nařídila. Zabít zajatce. Jeho vojáci by rozkazu uposlechli, ale samozřejmě jim ten rozkaz nevydal. Někteří z nich byli schopni páchat strašlivé věci sami od sebe, ale přinejmenším nezabili všechny ty vojáky bratrů, ty, co zajali raněné a ochromené plynem. Alespoň tohle jsem neudělal. Ale Skilly to nařídila. A co je ještě horšího, ta žena ze sestřeleného vrtulníku. Jeff u toho nebyl, ale slyšel, co se stalo. Stál jsem na špatné straně. Tohle není žádné dobrodružství Lawrence z Arábie. Není v tom žádná romance. Tohle není nic, čeho bych se chtěl účastnit. Proud jej unášel kolem další říční zátočiny. Teď už byl daleko od bitevní zóny. Začal se chvět. Pod šaty se mu vkrádal chlad navzdory ochranným prostředkům. Bylo načase vylézt z vody. Vyhlížel nějakou písčinu, kde by mohl přistát. Chci jít domů, říkal si. Ale kde mám domov?

* * *

"Póó-zor!"

"Prosím," řekl Lysander. Velitelský bunkr byl přeplněný lidmi a každý stál v pozoru. Důstojníci ustupovali stranou, aby Lysander s Harvem mohli projít k velkému mapovému displeji. Když Lysander došel k mapě, hledal očima u Owensforda pomoc. "Prosím," opakoval.

"Pohov!" zavelel Owensford. "Vítejte ve velitelském středisku, Vaše Výsosti. Jaké jsou vaše rozkazy?"

"Plukovníku, těmhle jednotkám velíte vy..."

"To je jen taktické velení," poznamenal Owensford. "Dobrá, pane. Máme vám vysvětlit situaci?"

"Plukovníku, uvádíte mě do rozpaků..."

"Princi Lysandře, není důvod k žádným rozpakům," řekl Owensford.

"Dobrá, já jsem přece vůbec neměl v úmyslu převzít velení..."

"Neměl jste to v úmyslu, ale udělal jste to a je to úplně v pořádku," konstatoval Owensford. "Vaše Veličenstvo, jednotné velení je nejdůležitějším principem války. Jako praporní velitel jste tento princip porušil. Nic zlého z toho nevzešlo, ale mohlo to špatně dopadnout, a co se mě týče, jsem rád, že je to za námi." Pokrčil rameny. "Velení královského pěšího praporu korunního prince se ujme kapitán Bennington. Nemá smysl, abyste se tady zabýval taktickým velením. Vydám příslušné rozkazy. Jenom mi řekněte, co chcete udělat."

Lysander přikývl. Tvář měl zachmuřenou. "Chci, abyste tohle pronásledování využili do krajnosti," řekl. "Viděl jsem..."

byl jsem na tom kopci, kde měli víc než stovku zajatců. A v polním špitále u vojáků, kteří byli zasaženi plynem." Otrásl se. "Jediná horší věc, než co jim udělali, by byla, kdybychom připustili, že se to stalo nadarmo."

"Vy jste to neudělal, principi," poznamenal tiše Harv.

"Váš bratr má pravdu," přitakal Owensford. "Vy jste to neudělal. Přesně tohle ti lidé chtějí, abyste si myslel - že smrt svých lidí máte na svědomí vy. Nebyla to vaše chyba. To oni to mají na svědomí, ne vy."

"Ano. Děkuji vám. V pořádku, plukovníku, jak jsme teď na tom?"

"Docela dobře, popravdě řečeno," odpověděl Owensford. "Jak to často bývá, razantní řešení se ukázalo jako nejlepší. Ztratili jsme řadu svých zajatých vojáků v důsledku zločinů teroristů, ale mnoho z nich by stejně nepřežilo. Přitom naše ztráty při útoku byly překvapivě nízké a dokázali jsme propašovat svoje jednotky SAS a průzkumníků do postavení, kde blokují nepřátelské ústupové trasy. Vyslali jsme také jednotky k pozorovacím stanovištím, odkud mohou přehlédnout samotné nepřátelské velitelství. Konečně se nám podařilo dole u řeky zachránit sedmačtyřicet raněných zajatců. Rozkaz k jejich zavraždění se k tamnímu heilótskému důstojníkovi buďto nedostal, anebo jej neuposlechl."

"Kdo to je?"

"Nevíme. Asi je mrtev. Ta jednotka byla na čele tohoto šíleného podniku a utrpěla velmi těžké ztráty. Teď právě probíráme ty, co přežili, ale dosud žádný z nich nepřiznal, že by měl jakoukoliv velitelskou funkci."

Lysander přikývl. "Zjistěte to, prosím. Samozřejmě za předpokladu, že je to možné."

"Provedu," řekl Andy Lahr.

"Pokračujte laskavě," vybídl jej Lysander. "Promiňte, že jsem vás přerušil."

"Ano, pane." Owensford světelným bodem označil na mapě oblast a počítal ji zvětšil. "Hlavní jednotky jsou zde. Povstalci postupovali ještě před tím, než selhal plynový útok. Potom se zastavili, chvíli se tu motali a poté, co jsme odmítli nabídku příměří jejich velitelky, tak se zakopali a kladli odpor."

"Zakopali se," pronesl Lysander. "Dává to smysl? Já bych myslel, že uprchli."

"My taky," souhlasil Jesus Alana. "Můj závěr je, že dostali rozkaz držet tu pozici, aby kryli únik svých velitelů."

"Což fungovalo," dodal Owensford. "Nebo alespoň něco z toho. Nezajali jsme nikoho s větší hodnotí, než odpovídá našemu poručíkovi, a oba takoví zajatci byli ranění. Ale přišlo je to draho. V době, kdy ta jednotka byla připravena zrušit kontakt a uniknout, tak už jsme jí nejenom dali pěkně co proto, ale naši průzkumníci už také stáli na jejich únikových trasách. Pochybuji, že uniklo více než deset procent jejich hlavních sil."

"To je dobře," pravil Lysander. "Ale těch deset procent, to jsou jejich důstojníci?" Owensford přikývl. Lysander pokýval smutně hlavou. "Dobrá, a co jejich odborný štáb?"

"To jsou rozhodně žoldnéři z Mejdži," ujistil jej Jesus Alana. "Našli jsme tři. Všichni byli samozřejmě mrtví. Doufáme, že jich dostaneme víc, až zaútočíme na oblast heilótského velitelství."

"Kdy to bude?"

"Pravděpodobně až zítra," odpověděl Owensford. "Samozřejmě jsme tu oblast bombardovali. Museli jsme umlčet jejich dělostřelectvo dříve, než se pustíme do těch zakopaných jednotek. Teď přesunujeme vojáky do pozic pro skutečný útok."

„Nemohou uniknout po setmění?"

"Některí ano," přisvědčil Owensford. "Máme v tom prostoru průzkumníky a jednotky SAS, ale nikdy je nepochytají všechny. Ten jeskynní komplex je příliš rozsáhlý."

"A co ta jejich nezvěstná velitelka? Dostane se tam?"

Jesus Alana pokrčil rameny. "Quien sabe? Ale podle mého názoru se tam nedostane. Nemá cenu, aby znovu riskovala krk. Ne. Výsosti, podle mého názoru už je pryč. Je to škoda, ale nemůžeme s tím nic dělat."

"Ta nám za žádnou cenu neměla uniknout!"

Jesus Alana se trochu zamračil, "Výsosti, modlím se za to, když už unikla, aby se nikdy nevrátila. Ale obávám se, že jsme ji neviděli naposled a že až o ní znovu uslyšíme, nebudete mít moc důvodů k radosti."

* * *

Peter Owensford položil své světelné ukazovátka a rozhlédl se po sněmovní místnosti. Vysvětloval tažení válečné radě a měl rozhodně pozorné posluchačstvo. "Tím uzavírám informativní přehled, dámy a pánové," řekl. "Shrnuji: díky vůdcovství prince Lysandra jsme taktické vítězství proměnili ve vítězství strategické."

"Přijměte mou gratulaci," řekl král Alexander. Hlas se mu nepatrně chvěl. "Prosím, posaďte se. Děkuji vám. Plukovníku, je nám opravdu líto, že jste v nepřátelském velitelství nemohl najít více technického personálu."

"Souhlasím, sire," přitakal Owensford. "Materiální ztráty jim způsobily značný schodek v harmonogramu, o tom není pochyb, byli nuceni vrátit se k fázi jedna svého plánu, ale byla by pro ně zajisté větší rána, kdybychom zajali jejich techniky." Owensford pokrčil rameny. "Nedá se s tím nic dělat. Očividně se vypařili zhruba ve stejnou dobu jako jejich velitelka. To byl také jeden z důvodů, proč se jejich polní jednotky tak rychle zhroutily, když princ Lysander odmítl jejich návrh příměří. Neměli už žádnou technickou podporu."

"Mohu něco dodat?" zeptal se Jesus Alana.

"Prosím," vybídl jej Alexander.

"Není vyloučeno, že je to výsledek určitého napětí mezi heilótskými veliteli a jejich mejdžijskými zaměstnanci. Každý z nich se může cítit zrazen tím druhým. Někaké podezření tu určitě musí existovat. Podezření, vzniklé shodou okolností, které se určitě budeme snažit přizívat a využívat."

"Děkuji vám," znovu řekl Alexander.

"Další," vyzval Owensford. "Jsem si jist, že další bod vás překvapí stejně, jako překvapil mě. Kapitán Alana."

Jesus Alana se lehce uklonil. Zjevně byl teď spokojen sám se sebou.

"Identifikovali jsme jednoho z heilótských velitelů," oznámil. Stiskl tlačítko na své rukávové konzoli a ozval se kultivovaný hlas mluvící s výrazným britským akcentem: "Mám tu dole osm nebo deset vašich lidí, ošklivě zraněných, obávám se. Navrhuji desetiminutové příměří..." Jesus stiskl opět klávesu a hlas zmlkl.

"Z událostí, k nimž došlo v bitvě o říční základnu, usuzujeme, že toto je pravděpodobně muž, který velel hlavnímu směru heilótského náporu. Princ Lysander" - Jesus se znovu uklonil - "nám nařídil, abychom tohoto velitele identifikovali, takže jsme věnovali zvlášť velkou pozornost nahrávce jeho pokusu dojednat příměří.

Někteří z našich důstojníků tvrdili, že toho člověka slyšeli už někdy předtím," pokračoval Jesus. "Bylo tedy snadné digitalizovat jeho hlas a pustit se do počítačového vyhledávání. Odpovídající vzorek byl nalezen poměrně rychle."

Alana stiskl další klávesu a na monitoru se objevil obrázek: hezký muž, hladce oholený až na úzký knírek. "Ctihodný Geoffrey Niles," řekl Jesus. "Prasynovec velkosenátora Bronsona."

"Bronsona?" vykřikl Henry Jamaga.

"Ano, můj lorde," přisvědčil Peter Owensford.

Někdo hvízdal. Freiherr von Alderheim potichu pronesl: "Ach. Tak teď víme, kdo zaplatil těm d'áblům z Mejdži, aby sem přišli. Ale proč? Jaký zájem má Bronson na Spartě?"

"To bych také rád věděl," promluvil král Alexander. "Moc rád bych to věděl."

"Tím pádem je jedna věc jistá," řekl Lysander., "Nejsme tady v bezpečí. Nestačí, že si hledíme svého."

"Já jsem si vždycky myslel, že vládci Kondominia nepřipustí, aby náš experiment probíhal v míru," řekl Alexander. "Já... ale zatím mám důvod, abych se k tomu ještě nevyjadřoval. Ne v tuto chvíli. Kapitáne Alano, kapitánko Alanová, prosím, předneste svou zprávu."

Catherine vstala. "Ano, Výsosti. Shrnu teď zprávu, kterou jsme poskytli Jejich Výsostem. Král trval na tom, abychom informovali radu."

Peter Owensford se rozhlédl po přítomných přimhouřenýma očima a sledoval účinek následujícího oznámení.

"Rada si vzpomene, že jeho Výsost nebyla... zcela ve své kůži," pokračovala Catherine.

Ve skutečnosti si tehdy počínal jako blouznící maniak, pomyslel si Peter. Spatřil, jak Lysander položil otci ruku na rameno. Princ měl odhodlaně stisknuté rty.

"Zjistili jsme příčinu," řekla Catherine. "Léky, dodávané do paláce, byly pozměněny. Konkrétně běžné antialergické injekce Jeho Veličenstva." Čekala, až se utiší poplašený halas.

"Samozřejmě, lékaři prováděli u krále pravidelné protidrogové testy a prohlídky poté, co se... začal chovat divně. Tahle látka byla ale daleko subtilnější než běžné jedy. Byl to speciálně vypěstovaný virus, jehož cílem byly endokrinní žlázy a hormonální projevy vnitřního ústrojí."

"Děblové," zasyčel ministr války.

"Ano, sire Alfrede," řekla Catherine. "Byl to docela ďábelský trik. Podle nás to prozrazuje mejdžijskou technologii. Rozhodně z té planety pochází hodně zařízení, které Jesus objevil v heilótském polním velitelství a Mejdžijané jsou známi tím, že provádějí rozsáhlý výzkum v oblasti genového inženýrství."

"Jaké jsou účinky?" zeptal se Lysander.

"Jsou podobné paranoidní schizofrenii."

Alexander se zprudka nadechl.

"Jak jsme vám říkali, Výsosti, je to jen dočasné," uklidňovala ho Catherine.

"Rád bych něco poznamenal," promluvil Alexander. Hala se ztišila. "Uvědomoval jsem si..., že už to nejsem já, většinu té doby. A pociťoval jsem příznaky zlepšení vždycky, když jsem nebyl ve městě. Ale neměl jsem podezření... Přátelé, rád bych se vám všem omluvil. K mnohým z vás jsem se choval velmi krutě."

"Sire... Vaše Veličenstvo... otče, to je v pořádku..." všichni jej jeden přes druhého uklidňovali.

"Takže," ozvala se ministryně Rusherová, "proto tedy náš přítel Croser pořád remcal o provizorním regentství."

"To je vrchol. To už je příliš!" zvolal lord Henry Jamaga.

"Ale jistě," pronesl Freiherr von Alderheim přemýšlivě. "To možná poskytne konečný stimul, potřebný v jistých kruzích. Croser využil zákona. Zamýšlel zajistit si imunitu proti běžnému zákonu obsazením křesla v senátu. Zapomíná, že také existuje Zákon s velkým Z."

Alexander se rozhlédl po svých poradcích. V očích měl uštvaný výraz. "Přátelé... drazí přátelé, nedokážu věřit svému vlastnímu úsudku. Proto, s vaším dovolením, ustanovuji svého syna Lysandera princem regentem."

"Ne, otče," protestoval Lysander. "To není nutné."

"Souhlasím, že formální převedení pravomoci není nutné," řekla Elayne Rusherová. "Nese to s sebou příliš mnoho formalit. Sire, jestli máte obavy o svůj úsudek, můžete zrovna tak zasvětit prince Lysandra do svých záležitostí a nechat jej flumocit vaši vůli radě."

"Souhlasíte... souhlasíte s tím všichni?" zeptal se Alexander.

Ozvalo se sborové přitakání,

"Davide?" zeptal se Alexander.

"Já bych si nikdy nepřál tvé odstoupení," řekl David Freedman. "Vítejte zpátky, sire!"

"Děkuji vám. Budiž. Pro příště bude princ Lysander jednat na můj popud, mluvit za mne v této radě, stejným způsobem, jakým princ David zastupuje mého kolegu. Já budu zároveň také přítomen, ale pokud dojde mezi námi k nesouladu, nechť převládne vůle mého syna Lysandra. Tak to bude do té doby, než Lysander rozhodne jinak na formálním zasedání rady, kde já nebudu přítomen. Přeji si, aby tato rada zapsala jako rozkaz, se souhlasem mého kolegy. Jste všichni ochotni k této dohodě? Davide? Děkuji vám."

XII.

Nestává se často, aby historikové dokázali přesně určit, ve kterém okamžiku se historie mění, a bylo by příliš sebevědomé tvrdit, že víme, kdy přesně záměr pokusit se o transformaci Sparty z izolovaného planetárního státu do Spartské hegemonie přišel poprvé korunárnímu princovi Lysandrovi na mysl. Avšak jsou tací, kteří nejenom tvrdí, že to vědí, ale dokonce tvrdí, že byli při tom.

Z předmluvy ke knize PhDr. Caldwell C. Whitlocka, *Od utopie k impériu: Historie Sparty od Alexandra 1. k Lysandrovi* (vydalo nakladatelství Spartské univerzity v roce 2120).

Přednáškový sál Královské spartské válečné školy představoval přitažlivou směsicí starého a nového. Stěny byly obloženy dřevem anebo nějakou jeho nerozeznatelnou napodobeninou. Sedadla byla rozmístěna ve stoupajících pásech, každé z nich natolik pohodlné, aby vylučovalo únavu, avšak ne tak luxusně vypoštěňované, aby uklábalo studenty ke spánku. Přednáškové pódium se rozkládalo před velkým počítačovým mapovým monitorem, jehož ovládací prvky byly jak na katedře, tak v kontrolní kabině u stropu místnosti. Za katedrou byly také další dotykové monitory, takže přednášející mohl psát číslice, jež byly automaticky kopírovány pro pozdější sjetiny. Akustika sálu byla vynikající.

Na pódium vystoupil kornet Alan Brandy ze Druhého královského pěšího pluku. Promluvil jasným hlasem, a pokud měl před svými posluchači trému, nebylo to na hlase znát.

V sále seděli důstojníci všech hodností od důstojnických čekatelů až po generála Petra Owensforda. Uprostřed první řady seděl korunární princ Lysander Collins v uniformě generálporučíka královské pěchoty. Šlo o to, že ačkoliv Lysander nekladl na hodnosti příliš velký důraz, generálmajori Owensford a Slater jej přesvědčili, že jestli se chce objevit na veřejnosti v uniformě, musí mít vyšší hodnost než oni. Aby jej ujistili, že to myslí vážně, prohlásili, že se v opačném případě vzdají svých důstojnických míst v královské armádě a vrátí se ke svým legionářským hodnostem.

Tohle Brady nevěděl a stejně by si s tím hlavu nelámал. Byl dost dobrým hercem na to, aby zahrál svůj part bez zjevné nervozity, ale to znamenalo, že se nemůže moc odchylovat od scénáře.

"Výsosti, urozené panstvo, dámy a pánové, toto je inaugurační seminář královských strategických studií, umožněný dotací Bernarda barona von Alderheim pod patronací Jejich Veličenstev. První přednášku přednese generálmajor Slater, velitel královské válečné školy."

"Generál Slater."

Hal Slater dokulhal ze svého místa v první řadě na pódium. Odložil černou španělku s hlavicí ve formě dvojhlavého orla, dar krále Alexandra, a dotkl se ovladačů na katedře. Na jednom z monitorů se promítl náčrtek. Hal nesnášel čtení připravených řečí, ale tato přednáška zahrnovala citace z řady pramenů, a proto je chtěl mít správně seřazené.

Pohlédl do řad posluchačů. Seděli tu nejlepší a nejbystřejší příslušníci spartských vojenských sil - mladí důstojníci přidělení ke generálnímu štábu stejně jako vyšší důstojníci legie a královští důstojníci. Bylo tu také půl tuctu civilistů, studentů vojenské historie na univerzitě, jimž byla účast na přednáškách povolena jako součást vlastního vzdělávání. Samozřejmě, existuje pouze jediný skutečný cíl, proč tu teď budu řečnit, ale musím si dát pozor, abych to nedal příliš okatě najevo...

"Výsosti, urozené panstvo, dámy a pánové. Mnozí z vás se zcela nedávno vrátili z války, pro niž se rychle vžil název heilótská. Velká část našeho vojska je stále ještě v poli.

Tažení bylo úspěšné v tom smyslu, že naše jednotky zničily většinu kapacit nepřítele k vedení agresivní války. Zabili jsme nebo zajali mnoho jejich velitelských kádrů a jejich nejlepší vojáky a zničili jsme anebo ukořistili větší část jejich vojenského vybavení, většinou na vysoké technické úrovni, a to v mnoha případech na vyšší, než jakou sami disponujeme.

Naneštěstí, navzdory vítězství, válka ještě neskončila. V současném okamžiku je klid, ale buďme si jisti, že nepřítel se reorganizuje. Protože neuspěl v taktické ofenzivě, uchýlí se do defenzivy, skryje se, bude si lízat rány a připravovat se k dalšímu pokusu.

Můžeme tuto bitvu přirovnat k Thermopylám. Naši vojáci tak již učinili."

Ozval se všeobecný smích, neboť do síně právě dolehla slova pochodové písně, kterou okolo pochodující kadeti notovali jakoby smluveni: "Leónidas napochodoval k Teplým bránám u moře, odkud přicházel perský šáh, mocný to zvěstovatel hoře..."

"Kromě toho Thermopyly představovaly zdržovací akci, jak měl Leónidas nepochybně v úmyslu, jež měla otupit nápor postupující perské armády a zdržet nepřítele, zatímco by se athénské loďstvo připravilo a celé Řecko stačilo mobilizovat k válce. Všechno dopadlo jinak, avšak sláva Tří set padlých nevybledla ani za tisíce let. Navzdory vlivu, jenž náš konflikt může mít na budoucnost, bitva vybojovaná v Illyrském údolí by mohla dopadnout stejně jako bitva Leonidova a Tří set: její sláva by mohla být nesmrtelná, ale nepřítel by mohl stále postupovat, stále by mohl být schopen škodit naší zemi, páliť naše pole, zabíjet naše ženy a zotročovat naše děti.

Taková je přirozená podstata tohoto typu války."

A tím přitáhl jejich pozornost. Hal se nepatrně usmál.

"Tento typ války se nazývá konflikt nízké intenzity, nebo také se označuje zkratkou KNI. Název je nešťastný, neboť je zavádějící. Jestliže máme odvodit přesné závěry z našich nedávných zkušeností a uplatnit lekci, kterou jsme dostali, v budoucnosti je velice důležité, abychom chápali podstatu ohrožení - a abychom si uvědomili, že tento takzvaný konflikt nízké intenzity může být a často také bývá rozhodující pro osudy celých národů.

Konflikt nízké intenzity byl vysoce důležitým faktorem po celou druhou polovinu dvacátého století, a to tak důležitým,

že jeden prominentní vojenský historik dospěl k závěru, že vedení tohoto typu války je jediným rozhodujícím typem války.

Poté, co vysvětlil konvenční vojenské síly - onen typ vojenských sil, jichž jste součástí, jako je například legie, královská pěchota - a poté, co tyto konvenční síly pro jejich nákladnost odsoudil, Creveld prohlásil:

"Dalo by se očekávat, že vojenské síly, na něž bylo vyplýváno tolik prostředků, budou představovat hroživou válečnou mašinerii, schopnou rychle překonat opozici. Avšak nic není pravdě více vzdáleno. Bez ohledu na nespočetné miliardy, jež byly a stále jsou plýtvány na výstavbu konvenčních vojenských sil hlavních mocností, prostým faktem zůstává, že tyto síly sotva odpovídají převládající formě současné války [kterou je konflikt nízké intenzity neboli KNI].

Patrně nejlepším příznakem politického významu KNI je to, že jeho výsledky, na rozdíl od výsledků konvenčních válek, byly obvykle uznány mezinárodním společenstvím... Uvažováno z toho hlediska - 'podle jejich plodu je poznáte' - samotný výraz KNI je naprosto nesprávně chápán. To samé platí pro příbuzné výrazy jako je 'terorismus', 'vzpouře', 'lokální' nebo 'partyzánská' válka. Po pravdě řečeno, máte tu co k dočinění nikoliv s konfliktem nízké intenzity, anebo s nějakou podobnou bastardní ratolestí války, ale s VÁLKOU v její nejryzejší podstatě. V hobbesiánském smyslu slova jde o daleko nejdůležitější formu ozbrojeného konfliktu naší doby.

"Jak si vedly nejvýznamnější ozbrojené síly světa v tomto typu války? Nějaká dvě desetiletí po roce 1945 se hlavní koloniální mocnosti ze všech sil snažily udržet za cenu tvrdých bojů svá rozlehlá impéria, jež si pro sebe vytvořily v 19. století. Vynakládaly na to nezměrné ekonomické prostředky jak v absolutních pojmech, tak v relativních, na rozdíl od povstalců, kteří v mnoha případech byli doslova bosí. Nasadili do bojů nejlepší dosažitelné jednotky, od cizinecké legie až po SAS, od zelených baretů až po sovětský Specnaz a izraelské zvědy. Nasadili v poli všechny myslitelné komplikované zbraňové systémy ze svých arzenálů s jedinou výjimkou - nukleárními zbraněmi. Mocnosti se také chovaly, bez obalu řečeno, naprosto nemilosrdně. Ze svých domovů byly vyhnány celé národy, byly decimovány, zavráženy do koncentračních táborů anebo vyhnány ze země. Jak předpověděl Ho-Ci-Min v roce 1945, kdy zvedl prapor revolty proti Francii, v každé válce koloniálního typu, jež se kdy vedla, převyšoval počet ztrát na straně povstalců ztráty takzvaných "pořádkových sil" přinejmenším o jeden řád. To platí i v případě, že mezi ztráty kolonistů jsou zahrnuty ztráty na civilním obyvatelstvu, což se často nestává.

Bez ohledu na tuto bezohlednost a zmíněné vojenské výhody, "protipovstalecké" síly selhaly ve všech případech... Tato slova napsal Martin van Creveld ve svém díle Přeměna války, vydaném v roce 1990 těsně před americkým dobrodružstvím v irácké poušti. Tím znovu demonstroval, že dokonce i nejbrilantnější historik často načrtává mylné závěry. Je naprosto jisté, že takzvané konflikty nízké intenzity byly a mohou být rozhodující v případě Spojených států a Sovětského svazu. To by však nemělo být překvapující, protože většina těchto konfliktů nebyla ničím jiným než rozšířením takzvané studené války. Pokud se kterákoliv z obou supervelmocí zapletla do KNI, druhá supervelmoc našla ihned uspokojivé důvody, aby mohla pomáhat povstalcům."

Hal sklopil hlavu, aby si mohl prohlédnout posluchačstvo přes obroučky svých brýlí. Pořád ještě poutám jejich pozornost, ujistil se. Usrkl vody a pokračoval.

"Až do závěrečných desetiletí 20. století však nebyl rozpoznán jeden fakt: povstání nebyla velice často ničím jiným, než pouhou zástěrkou pro invazi jednoho národa na území národa druhého, kdy invazní síly byly podporovány mocným spojencem, jenž se těšil imunitě před vojenskou odvetou. Jižní Vietnam nepadl kvůli povstalcům v džungli, ale kvůli moderně vyzbrojené armádě vybavené tisíci nákladními vozy a pětadvaceti tisíci obrněnými bojovými vozidly. Zatímco Severní Vietnam nebyl vždycky uchráněn odvetou - Spojené státy provedly ofenzivní masové bombardování Severu roku 1972 - Čína a Sovětský svaz byly vždycky nedotknutelným útočištěm povstalců. Žádný kus výzbroje severovietnamských partyzánů nebyl vyroben v Severním Vietnamu. Stejně charakteristické bylo, že zbraně v rukou afghánských mudžahedinů nebyly vyrobeny v Afghánistánu. Zbrojovky vyrábějící střely stinger a bezzákluzová děla partyzánů byly zcela bezpečné před sovětským útokem.

Vojenští historikové jako van Creveld ve svých úvahách o možném úspěchu povstalců podporovaných jednou ze supervelmocí proti druhé nevzali až do konce studené války do úvahy nemožnost úspěchu KNI proti oběma supervelmocím jednajícím ve vzájemném souladu.

Povstání proti modernímu státu vyžaduje mocného spojence operujícího z nedotknutelného útočiště. Takoví spojenci nemusí nutně patřit k "supervelmocím". Nutně však budou mít zapotřebí, aby jedna ze supervelmocí, anebo obě jednající v rámci Kondominia, uznaly postavení zásobujícího národa jako útočiště tohoto druhu. Povstání, zásobované válečným materiálem z onoho útočiště, může naneštěstí pokračovat prakticky do nekonečna."

Generál Slater se podíval přímo princí Lysandrovi do očí a zakončil: "Strategické důsledky jsou nasnadě."

* * *

Když bylo po všem, po sherry a kávě, po otázkách a gratulacích, posluchačstvo se rozešlo. Všichni mluvili a žertovali jeden přes druhého až na jednoho z nich.

Korunní princ Lysander Collins opustil místnost sám, ponořen v úvahy, jež nikdo neměl chut' přerušit.

Knížní řada Poutník č. 50
Jerry Pournelle and S. M. Stirling
Go tell the Spartans Jerry Pournelle a S. M. Stirling
Král & žoldněř
Překlad: Leonid Křížek
Ilustrace na obálce a frontispis: Chris Foss
Vydalo nakladatelství United Fans a.s.,
v roce 1998 Odpovědný redaktor:
Adresa redakce: Matěchova 14, 140 00 Praha 4
Vytiskla tiskárna Severografie s.p. Most
Cena: 155,- Kč

1 Čtenáři předchozích děl již vědí, že anglickou hodnost sergeant-major nepřekládám. Tato hodnost se obvykle nahrazuje českým výrazem "staršina". To je poněkud zavádějící. Slovo "major" v anglickém názvu neznamena české major, ale "nejvyšší" či "hlavní". Postavení a význam českého "staršiny" a anglosaského sergeant-majora se diametrálně liší. Zatímco staršina býval jakýmsi administrativním pomocníkem velitele útvaru, sergeant-major je na nejvyšším stupni hierarchie poddůstojníků v armádách, kde poddůstojníci jsou vojáci z povolání, tvořící páteř armády. Sergeant-major je v každodenním styku s vojáky, s kterými důstojníci přijdou do kontaktu až v bitvě. Dohlíží na jejich výcvik, vede je v boji a je pro řadové vojáky "druhým mužem po Bohu". Zatímco nadaný důstojník má kariéru jaksí zajištěnu díky absolvování vysoké školy, hodnost sergeant-major je mezi profesionálními poddůstojníky nejvyšší metou jen pro ty nejlepší z nejlepších, je bájným završením kariéry, které zdaleka není zaručené. Z tohoto hlediska je nutno chápat význam názvu, který u nás nemá tradici. (Pozn. překl.)

2 Jerry Pournelle: Na západ od cti. Vydalo nakladatelství United Fans a.s. ve spolupráci s Klubem Julese Vernea, Praha 1995.

3 Jerry Pournelle: Princ & žoldněř. Vydalo nakladatelství United Fans a.s. ve spolupráci s Klubem Julese Vernea, Praha 1997.

4 Jerry Pournelle: Na západ od cti. Vydalo nakladatelství United Fans a.s. ve spolupráci s Klubem Julese Vernea, Praha 1995.

5 Heilóti byli na Zemi řeční zemědělci, podrobení obyvateli Sparty. Sloužili ve spartském vojsku jako lehkoooděnci a veslaři. Neměli politická práva a nebyli svobodní. Nebyli však otroky jednotlivých Spartánů, nýbrž náleželi celému kolektivu spartských dobyvatelů. K udržení jejich poslušnosti sloužily trestné výpravy mladých Spartánů. Snahy heilótů o povstání byly časté, své závislosti se však zbavili až po pádu spartské hegemonie. (Pozn. překl.)

6 Jerry Pournelle: Žoldněř. Vydalo nakladatelství United Fans a.s. ve spolupráci s Klubem Julese Vernea, Praha 1995.

7 Mennonité byla německá evangelická církev, vzniklá z hnutí křtěnců (nazvaná podle zakladatele Menno Simonse). Odmítala křest nemluvňat, vojenskou službu, přísahu a zdůrazňovala životní kázeň. (Pozn. překl.)

8 Těžké rychlopalné dělo s půlkruhovým odměrem nazvané po svém vynálezci. Američan dr. Richard J. Gatling zkombinoval revolverový mechanismus, poháněný ručně klikou, s principem otočného svazku hlavní. Svou zbraň předvedl v roce 1862, tehdy ještě s papírovými náboji. Ty byly posléze vystřídány náboji s kovovým okrajovým zápalem a zbraň se šesti hlavními ráže 11,4 mm byla koncem téhož roku patentována. Byla to první úspěšná konstrukce kulometu. Její mechanický princip se znovu uplatnil v konstrukci těžké zbraně používané námezdními jednotkami na vzdálených světech, kde výroba a doprava náročných zbrojních systémů byla příliš drahá. Gatlingy ve výzbroji Bratrstev měly ráži 15 mm, kadenci sto ran za sekundu a svazek šestnácti hlavní, jejichž palba rozsávala smrt v segmentu téměř devadesát stupňů. (Pozn. překl.)

9SAS (Special Air Squadron) jsou speciální výsadkové týmy průzkumníků a záškodníků, které byly poprvé organizovány britskou armádou za druhé světové války. Představují specialitu Falkenbergovy legie: tvoří je průzkumníci, kteří jsou nasazováni do akcí, při nichž musí pronikat do hloubky nepřátelského týlu, kde shromažďují zpravodajské informace anebo provádějí diverzní činnost. (Pozn. překl.)
10Legrace začíná. (Pozn. překl.)

11Batuchán, vnuk Džingischána, byl dobyvatelem Ruska. Vládl nejzápadnější částí Mongolské říše a ve druhé třetině 13. století ohrožoval také východní Evropu. Založil chanát Zlatá horda, jenž ovládal jižní částí Ruska po dvě stě let a izoloval je tak od vývoje západní Evropy. Následky toho neseme dodnes. (Pozn. překl.)

??

??

??

??